Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Osman Aysu _ At Kuyruklu Adam

B İRİNCİ BOLUM

(1)

Adam ın alnı boncuk boncuk terlemi şti. Yüzündeki sakal en az.iki günlüktü. Terden sırılsıklam olmuş ellerini blucinine sürterek kuruladı. Uzun sarı saçlar ını at kuyru ğu yaparak omzuna salmıştı. Koyu renk camlı Ray-Ban'ini ç ıkardı ve yele ğinin üst cebine soktu.

Yatakta uzanm ış k ıza ihtirasla baktı.

Tavandan sarkan ç ıplak ampulün yeterince aydınlatamadığı oda k ızın sızmadan önce içtiği esrarlı sigaranın dumanıyla kaplıydı ve içerdeki idrar kokusu insan ın genzini tırmalıyordu.

K ız içtiği esrarlı sigaran ın etkisiyle adeta kendinden geçmişti.

At kuyruklu adam yata ğa yaklaştı.

K ızın gözleri aralıktı fakat çevresinde olup bitenlerden kesinlikle haberdar de ğildi.

Parmaklar ını uzat ıp kızın çiçek desenli yeşil bluzunun düğmelerini açtı. Elini usulca içeriye sokarak terden nemli teni üzerinde dolaştırmaya başladı. Kız buz gibi soğuktu.

Sutyeni yoktu. Meme ucunu yakalay ıp sıktı.

K ız en ufak bir reaksiyon vermiyordu!

At kuyruklu adam ın kaşları çat ıldı. Sonra bluzu hoyratça çekti. Bluz sıyrıldı ve genç k ızın bir memesi ortaya çıktı. Solgun elektrik ışığı k ızın süt beyazı ç ıplak teni üzerinde parıltılı hareler yaratt ı.

Yine k ımıldamamıştı k ız...

"Orospu" diye f ısıldadı adam.

Odadaki yo ğun idrar kokusundan rahatsız oluyordu. Kızın altına kaçırıp kaçırmadığını merak ederek, uzun poplin eteğini beline kadar kaldırdı.

Külotuna bakt ı.

Kuru görünüyordu.

Kokunun kayna ğını arad ı.

Kutsal görevini yerine getirmeden önce bu kokuyu engellemeliydi. Koku tahammül edilir gibi de ğildi. Tuvaleti aradı, iki odalı ufac ık bir daireydi kızın evi. Tuvalet, küçük koridorun üzerinde olmalıydı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Banyoya girdi. Burada koku daha da yoğundu.

İki duvar arasına ip gerilmiş, birkaç parça iç çamaşırıyla iki tişört kuruması için as ılmıştı. Klozete yaklaştı. İdrarın sararttığı s ıvının üzerinde dışkılar yüzüyordu.

Tiksinerek sifonu çekti. Yaln ızca kuru bir gürültü geldi. Sular kesikti. Çaresiz kızın yanına döndü.

Oda son derece da ğınık ve pisti. İğrenerek etrafı inceledi. Daha önce buna f ırsat bulamamıştı. Bir duvarda Humphrey Bo-gart ve Ingrid Bergman'lı ünlü Casablanka filminin afi şi, yanında da sivri sakallı Lenin posteri asılıydı. Ufak tahta bir masanın üzerinde kaynatılmaktan is tutmuş gri bir çaydanl ık, kirli çay bardakları ve yar ısı yenmi ş bayat bir simitin saç ılmış susamlar ını gördü.

Kimse oturmazd ı bu berbat yerde. Tam bir fare yuvas ıydı...

Temmuzun bo ğucu sıcağı sanki adam ın teninden fışkırıyor-du. Yeleğini çıkardı, yavaş yava ş soyunmaya başladı. Artık acele

6

etmeliydi. Bu pis, i ğrenç ve şehvet kokusu sinmiş evde daha fazla oyalanmas ı gereksizdi zaten.

Kutsal görevi onu bekliyordu..

Yata ğa yaklaştı. Kız aynen bıraktığı gibi duruyordu. Hareketsiz ve az sonra ba şına geleceklerden tamamen habersiz, tam ve mutlak bir teslimiyet içinde..

Aç ıkta duran çıplak memesine ve ayrık bacaklarına baktı. Erkeklik organı kabarm ıştı. Kızın yanına uzandı.

Gözlerinde iki damla ya ş belirdi. Bu duygusall ığı görev s ırasında her fahişeye göstermediğinin bilincindeydi. Onun için ağlamaya başladı. Uysal bir kızdı ve her dedi ğini itirazsız yerine getirmişti. Hiç münakaşa etmemişlerdi.

K ızın saçlarını ok şamaya başladı.

Kim bilir kaç günden beri y ıkanmıyordu. Saçlarının telleri yağlanarak birbirlerine yapışmıştı. İnce uzun parmaklarıyla kütle-şip yapışmış saç tellerini ay ırmaya çalıştı.

Dudaklar ını Jale'nin burnunun ucuna de ğdirdi. Yumuşakça, kelebek dokunuşu gibi. Sanki incitmekten çekinircesine..

Fakat k ızdan yine bir cevap alamamıştı.

K ızın yarı aral ık dudaklarını öpmeye ba şladı. En çıldırtıcı, en baştan çıkarıcı şekilde. Dilini ağzına sokup dolaştırdı.

Nafile.. K ızda yine hareket yoktu.

"Jale" diye dürttü.

Sonra k ızın dudaklarını emmeye, ac ıtırcasına ısırmaya başladı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sinirleniyordu. Daha h ızlı dürttü k ızı bu kez. K ız ölü gibiydi. Kutsal görevini ifa ederken kendinden geçmiş, şuuru bulanmış kad ınlardan nefret ediyordu. Daima bilinçlerinin yerinde olmasını isterdi.

Ter bast ı at kuyruk adam ı.

Vücudu sünger gibi ıslanmıştı. Derin uykudan bir türlü sıyrı-lamıyordu Jale. Bunun yarı koma hali olduğunu anladı. Belki kız hiç açılamayacaktı.

7

"Lanet olsun," diye homurdand ı. Bu uyuşturuculardan tiksiniyordu.

Ama kutsal görevini yerine getirmeliydi.

Görevi yar ım bırakamazdı..

A ğzından iğrenç bir koku yükseliyordu kızın. Ağır, ekşi ve mide bulandırıcı bir koku. Az önce dilini ağzında dolaştırırken bunu daha fazla duyumsamıştı.

K ızgınlıkla kızı soymaya ba şladı. Ufak bikiniyi aşağıya çekerken külotun bir ucu ayağındaki tozlu sandalete takıldı. Ağzından okkalı bir küfür ç ıktı. Sonunda külotu takıldığı yerden kurtard ı. Eline alıp solgun ışığa tuttu.

A ğında bir iki damla sarı leke vard ı.

Sidik mi diye koklad ı; hayır, sidik değildi. Bu kokuyu çocukluğundan beri tanırdı. Kadınlara has akıntı kokuşuydu bu. Tıpkı annesinin külotlar ı gibi kokuyordu.

Midesi bulan ır gibi oldu.

Omuzlar ı sars ıldı. Yoksa o karabasan mı ba şlayacaktı yine? Yoo, istemiyordu. O kabusu asla ya şamak istemiyordu. Silkindi. O buğulu, derin

ve kalın sis tabakasıyla örtülü korkunç düşlerden uzak kalmalıydı. Ağlamaya başladı. Ama bu kez Jale için değil, kendi için ağlıyordu. Bir süre ağlamaya devam etti. Nasıl olsa acelesi yoktu fakat bu pislik yuvasında kalmak, daha fazla oyalanmak istemiyordu.

Göz ya şlarını ve terli yüzünü külotla kurulad ı sonra onu dertop ederek yerde duran blucinin arka cebine yerleştirdi. Kıs kıs gülmeyi becerdi. Bugece koleksiyonuna bir ilave daha olacaktı.

Art ık işini bitirmeliydi.

K ızın bacaklarını aralay ıp ona sahip oldu. İki dakika bile sürmemişti. Boşalınca rahatlamıştı biaz; k ız ise hiçbir şeyin farkında olmamıştı.

İri vücuduyla yataktan kalktı. Şimdi sıra görevin son kısmına, ilahi cezayı uygulamaya gelmi şti.

8

Yere b ıraktığı branda bezinden yap ılmış ask ılı çantas ına uzandı, içinden otuz santimlik avcı b ıçağını çıkardı. Işığa tuttu. Rambo tipi çelik bıçak elektrik ışığında parıldadı. Ağır ağır yatağa yaklaştı. Nefesini ayarladı, derin derin soludu. Gözlerini kırpıştırdı, kolunun adelelerini sıktı. Hazırdı art ık..

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

K ızın çıplak vücuduna son kez baktı.

Memeleri iki yan ına sarkmış, bacakları aç ık, öylece bıraktığı gibi duruyordu. Cinsel organ ının kılları üzerinde hâlâ canlı meni art ıkları göze çarp ıyordu.

Midesi kabard ı. Az evvel sahip olduğu kıza karşı tiksinti duydu.

S ıkı s ıkı kavrad ığı b ıçağı olanca h ızıyla kızın karnına sapladı. Oluk gibi kan sütunu fışkırdı. At kuyruklu adam fışkıran kandan kurtulmak için yatağın kenarına sıçradı.

Yar ı komadaki k ız ise darbenin şiddetinden yattığı yerde hoplad ı. Başka da bir tepki göstermedi. Sesi çıkmadı, sadece yüzü acı ile gerildi, dudaklar ı k ıvrıldı, aralık gözleri biraz daha açıldı, başı yana kayd ı ve sonsuzluğa kadar hareketsiz kaldı.

Adam k ızın vücuduna saplı kalan b ıçağı yeniden kavrad ı. Sapı bula şan kanlardan yapış yap ıştı. Kanırtarak bıçağı k ızın karnının öbür yanına kadar çekti. Karnı ba ştan başa yarılmıştı.

Yeni bir ter dalgas ı kaplad ı adam ın vücudunu. Bıçağı ç ıkarıp üzerindeki kanı kirli çar şafa sildi. Yüzüne tatlı bir huzur sinmi ş gibiydi. İri çatılı gö ğsü körük gibi inip kalkıyordu.

Kutsal görev ba şarıyla yerine getirilmişti...

9

(2)

iy afeteryaya giren Sibel gözleriyle Ayhan' ı arad ı. Kafeterya IX henüz yükünü almamıştı. Bir yığın boş masa vardı ve en kötüsü Ayhan ortalarda görünmüyordu. H ırsından tepinecekti nerdeyse; hep böyle yapıyordu bu

çocuk. Saat ve randevu kavramı geli şmemişti o kıvrak ve zeki beyninde. Kim bilir, nerede takılmış, neyin peşindedir diye somurtarak söylendi.

As ık bir suratla tezgaha yürüdü. Bir Nescafe ile kaşarlı sandviç ald ı, sabahtan beri kursağına bir lokma girmemişti. Boş bir masaya oturdu. Koltu ğunun altına sıkıştırdığı dosyalar ı masaya b ıraktı.

Asl ında bu kadar sinirlenmesi için de sebep yoktu. Daha haftanın ilk günüydü ve programın hazırlanması için önünde dolu dolu yedi gün vardı. Az önce program müdürünün odasından çıkmıştı. Enver bey kendisine sunulan program planını onaylam ıştı. Bir sorun yok sayılırdı.

Topla kendini, diye söylendi içinden. Mizac ı her zaman olaylar ı büyütmeye müsaitti. Bo şu boşuna sinirlenmesinin anla-

10

m ı yoktu. Ayhan gelirdi şimdi. Geç kalırdı ama görevini de hiç aksatmazd ı. Sandviçinden bir lokma ısırırken, şekersiz kahvesinden de büyük bir yudum aldı.

İlk lokmayı yutar yutmaz çantas ından Pall Mall paketini çıkardı. Kafeteryanın havalandırma tesisatı bozulmuştu. Geniş pencerelerden dolan temmuz güne şi içersini tahammül edilemeyecek kadar ısıtmıştı.

Bluzunun üstten iki dü ğmesini açtı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Etrafa bir göz att ı. Haber Dairesi'nin iki erkek elemanı çakt ırmadan kendisini göz hapsine almışlardı. Kendini dünyanın en çekici erkeği sanan spiker bozuntusu Orhan Alp'den nefret ederdi. O baygın göz süzüşleri, her kadının kendisine hayran olduğunu ihsas eden davranışları ve ukalaca konu şmaları çok can sıkıcıydı. Yanında oturan haber koordinatörü Fehmi Başar da ayrı bir tipti. Hergece televizyondaki haber programı içinde be ş dakikal ık bir yorum kuşağı vard ı. Şöhret her ikisinin de başını döndürmü ş ve tabir yerinde ise tencere yuvarlanmış kapa ğını bulmu ştu. 4

Ba şka tarafa baktı, onları görmezden geldi. Bir iki masa ötede "Gün Ba şlıyor" programının takdimcisi Rana Kamışçı ile Zeki Toksöz oturuyorlard ı. El salladı onlara. İkisi de tatlı ve sevecen insanlard ı. Hele Rana çok candan bir kızdı. Geçen yaz Marmaris'e yaptıkları bir gezide beraber olmu şlardı.

Sibel üç y ıldır Kanal ABC'de program yapımcısı s ıfatıyla mukaveleli olarak çalışıyordu. Son bir yıldır hazırladığı "Olaylar ın İçinde" programının reytingi çok yüksekti ve kanalın en tutulan programlarından biri olmuştu. İşinden de başarısından da çok memnundu.

Kahvesini bitirip ikinci sigaras ını yakarken Ayhan' ı gördü.

Pür tela ş içeriye giriyordu. Sempatik hareketleriyle hemen dikkat çekerdi. Televizyon şirketinde çalışan bütün kızların gözdesiydi. Bu müzmin bekarı kafa kola al ıp, evlenmeyi hayal edenlerin sayısı şaşılacak kadar fazlaydı.

II

Uzaktan Sibel'e el sallad ı, dışardaki bunaltıcı s ıcaktan yüzü gözü kızarmıştı. Ahlaya puflaya yaklaştı. Elinde kocaman kamera sırtında ağır bir çanta taşıyordu.

iskemleyi çekip oturdu. Göz ucuyla Sibel'in as ık yüzünü süzdü.

"Yine geciktim mi?" diye sordu.

Hareketi ba ğış bekleyen bir ilkokul çocu ğu kadar masumdu.

Sibel burnundan soludu.

"Sen ne zaman randevuna zaman ında gelirsin ki?"

"Yapma Sibel, sadece on dakika geciktim. Bir şey kaçırmış de ğilim. Dışardaki şu korkunç sıcağa bak. insanı yerine çiviliyor, a ğırlaştırıyor, güneşte biraz daha kalsam neredeyse buharlaşıp yok olacaktım."

"Sahi mi?"

"Tabii ya!"

"Niye acaba ba şkaları buharla şmıyor da yalnız sen bu kadar etkileniyorsun?"

Ayhan muzip bir şekilde omuzlarını silkti.

"Bilmem? Belki ozon tabakas ındandır. Malum ya delin..."

"Kes zevzekli ği Allahını seversen. Enver beyle görü ştüm, haftalık programı onaylad ı. Öğleden sonra

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

çekime gideceğiz."

"Dur bakal ım, acele etme."

K ız, Ayhan'ın yakışıklı yüzüne bakt ı.

"Ne demek acele etme?"

"Sana bir haberim var. Bomba gibi. Fla ş bir haber."

"Bo ş ver senin haberini. Kim bilir, yine nas ıl ipe sapa gelmez bir şeyi haber diye yakalamışsındır."

"Yine beni k ırıyorsun güzelim. Hem bu seferki taş gibi. Ortal ık karışacak, yer yerinden oynayacak. Senin de dudakların uçuklayacak. Bilmiş ol."

"Yaa, öyle mi." diyen Sibel iskemlesine yasland ı. Yüzünde küçümseyici bir tebessüm oluştu.

"Neymi ş bu fla ş haber?"

Ayhan zevkle s ırıttı.

"Bu sabahki gazeteleri okumad ın mı?"

" Şöyle bir göz attım."

"Sadece göz mü att ın?"

Sibel mesleki bir hassasiyetle irkildi. Ayhan'a güvenemezdi ama yine de gözünden önemli bir şey kaçmış olabilirdi.

"Hadi ç ıkar şu baklayı a ğzından" dedi.

"Yoo, o kadar ucuz de ğil. Şu halime bak. Sıcaktan perişan oldum, boğazım kurudu. Yanıyorum. Dilim ağzımda dönmüyor."

Sibel ka şlarını çatt ı.

"Bedava me şrubat umuyorsan, yaya kaldın Tatar ağası. Bu numara artık sökmez. Yemiyorum. İçeceğin şeyin parasını kendin ödersin."

"Hain Sibel.. Haberi bedavaya koparmak istiyorsun, de ğil mi?"

"Hadi öt, neymi ş bakal ım şu mesele."

Ayhan Berkman k ızın gözlerinin içine baktı.

"Düngece Talimhane'de bir cinayet i şlendi. Uyuşturucu müptelası bir k ız bıçaklanarak öldürülmüş. Yarın gazetesinin foto muhabiri bir arkadaşla ben de olay yerindeydim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Eee, ne olmu ş yani?"

"Haberde bir şey dikkatini çekmedi mi?"

Sibel omuzlar ını silk[p, "Dedim ya, şöyle bir göz attım işte!" diye mırıldandı.

Asl ında haberi okumamıştı bile. Olay ı her gün kar şılaştıkları adi polis vakalar ından biri sanmıştı.

"Yoksa ölen ünlü birinin k ızı m ı?" diye sordu.

Gözleri cin gibi par ıldayan Ayhan başını sallad ı.

"Hay ır, tanınmış birinin k ızı de ğil. Alelade bir vatandaş."

"Öyleyse?"

"Öyleysesi şu; katil kızın karnını bir ba ştan bir başa yarmış. Hem de ırzına geçtikten sonra. Kızın bütün bağırsakları d ışar-daydı."

Sibel surat ını buru şturdu.

"Yeter Ayhan! Kusturmak m ı istiyorsun beni? Ne de önemli habermi ş ama? Yahu İstanbul'da her gün buna benzer cinayet işleniyor, vukuatsız gün mü var?"

Ayhan pi şkin pişkin sırıttı.

"Anla şılan bizim program yıldızımızın dünyadan haberi yok. Bağlantıyı kuram ıyor. Bu olay sana bir şey çağrıştırmıyor mu?"

"Yoo. Ne ça ğrıştıracak ki?"

"Geçen ay Bebek'te i şlenen cinayeti hatırlamadın mı? Genç bir fahişe öldürülmüştü. O da uyuşturucu kullanıyordu."

Sibel kendini zorlad ı, hatırlamaya çalıştı, fakat olayı ç ıkaramadı.

"Ne olmu ş yani, iki olay aras ında bağlantı m ı kuruyorsun?"

"Çok şükür nihayet uyandın. İki cinayet de tıpkı birbirinin e şi. İki uyuşturucu müptelası ayn ı şekilde karınları de şilerek öldürülüyor."

Sibel yutkundu.

"Bizi ilgilendirir mi?"

"Buna sen karar ver. Program haz ırlayıcısı sensin. Olaylar ın içinde programı için süper nitelikte bir haber işte. Aramızda dolaşan Karındeşen Jak... Nasıl haber ama?"

Evet, ilgi çeken bir haber olabilirdi do ğrusu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Reyting kazanabilirlerdi. Patronlar ın da istediği buydu. Genç kız kameramanını süzdü.

"Polisle konu ştun mu?"

Ayhan ba şını sallad ı.

"Cinayet masas ı dedektiflerinden O ğuz Tamer'le."

"Ne anlatt ı?"

Ayhan s ırıttı.

"Öf be, ne kadar da s ıcak.. Boğazım da nasıl kurudu. Buz gibi bir kola ne iyi giderdi ama? Tam içilecek zaman!"

Sibel ba şını sallad ı. "Al.. Zıkkımın kökünü iç. Sadakam olsun. Seni gidi rüşvetçi seni. Yine beni tongaya bastırdın."

Sonra çantas ından bir yüzlük çıkarıp Ayhan'ın önüne attı.

"Aaa, böyle vereceksen almam. Ben bir kolay ı gerçekten hak etti ğimi sanıyorum. Ne iş yahu? Hem bomba gibi bir haber getiriyorum, hem de horlanıyorum. Helal etmezsen olmaz. İçmem vallahi."

Sibel dayanamad ı güldü.

"Çok hokkabazs ın Ayhan. Hadi git al şu kolayı da konu şmaya devam et."

Yüzlü ğü kapan Ayhan sırıtarak içeceğini almaya gitti. Kafeterya televizyon ve gazete çalışanlarının müşterek kullandıkları ayn ı tesis içindeki bir mekand ı. Hemen her masada tanıdığı kimseler vard ı genç kameramanın. Dönünceye kadar birkaç masaya takıldı, lafladı.

Sibel kokuyu alm ıştı. Oturduğu yerde sabırsızlıkla Ayhan'ın dönüşünü beklemeye başladı. Ayhan'ı gören kızlar takılıp onu masalarına çağırıyorlardı.

Sibel uzaktan kameraman ını dikkatle inceledi.

Gerçekten yak ışıklı çocuktu. Uzun boylu, iri ve adeleli vücudu, da ğınık saçlara yüzünden hiç eksik etmediği kendisine yakışan bir gülüşü vardı. Ayhan'a sırnaşan kızları görünce ilk defa içinde garip bir duygu hissetti. Kıskançlık gibi.

Saçmalama, dedi kendi kendine. O sadece bir mesai arkada şı hepsi o kadar. Sana ne? istedi ğinle konuşur, istediğinle şakala-şır. Nişanlın değil, se'vgilin değil. Seni ne ilgilendirir?

Onu be ğeniyor muydu acaba?

Bunu ilk defa dü şündüğünü farketti. O zamana kadar Ayhan'a hiç böyle bir gözle bakmamıştı. Garip bir kadın kompleksi her halde, diye düşündü. Ayhan'ın kızlarla şakalaşmasına burulur gibi olmuş, içinde ta derinlerde bir yerde bir acı hissetmi şti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Yeni bir sigara yakt ı.

Ayhan' ın dönmesini bekledi. Dumanı üflerken kameramanla ilgili dü şünceleri beyninden savmış, aklı, işlenen iki cinayet arasındaki benzerliğe takılmıştı. Ayhan masaya dönünce sordu:

"Evet, ba şla bakalım. Cinayet Masası dedektifi sana ne anlatt ı."

"O ğuz ağabey mi?"

"Ad ı her neyse?"

"Biraz laflad ık işte, havadan sudan. İşlerinin çok yoğun olduğunu, yıllık iznini bu sene de kullanmasının biraz şüpheli olduğunu filan."

"Herhalde bunlar ı merak edip sordu ğumu düşünmüyorsun? Cinayet hakkında ne dedi, onu söyle?"

"Ne cinayeti? Birisi mi öldürülmü ş?"

Sibel'in gözleri büyüdü.

"Yoksa bana yine numara m ı yapt ın? Kandırdın mı beni? Cinayet filan yok, de ğil mi? Sırf bedavadan Cola-Cola içebilmek için uydurdun bu yalanı!"

Genç kameraman keyifle gülümsedi.

"Ne yapay ım, çok susamıştım. Hem biliyor musun, bizim kafeteryada meşrubatlar çok pahalı. Para yetişmiyor yahu. Senin gibi birkaç laf arkadaşım olmasa susuzluktan öleceğim vallahi."

"Seni gidi domuz seni! Bunu unutmayaca ğım. Alacağın olsun. Bak, yemin ediyorum bir gün burnundan fitil fitil getireceğim bunu. Pis, alçak!"

Ayhan o kadar içten gülüyordu ki, Sibel de dayanamay ıp güldü.

"Biliyor musun?" dedi genç adam. "Gülmek sana çok yak ışıyor. Ama suratın her zaman asıktır. Buz gibi. Erkek arkadaşlar sana, o yanına yaklaşılmaz bir aysbergdir diyorlar."

Sibel gülümsemesini keserek arkada şına baktı.

"Sahi mi? Bunu hiç i şitmemiştim."

"Tabii, yüzüne kar şı söyleyecek de ğiller ya! Ama ben senin dostunum. Onların bu kanaatini bilmeni istedim."

Sibel bir an dalg ın kaldı.

Ayhan hakl ı olabilirdi, i şinde daima mesafeli ve asık yüzlüydü. Ama bu daha ziyade görevine verdiği önemden kaynaklanır-

di. Mesai arkada şlarıyla arasına belirli bir mesafe koymayı prensip edinmi şti. Aşırı samimiyetin do ğurduğu bazı s ıkıntıları bundan evvel bizzat ya şayarak öğrenmişti. Yoksa özel hayatında hiç de öyle biri değildi. İnsan sevgisiyle dolu, yaşamaktan zevk alan, sevecen ve coşkulu biriydi. Hiç olmazsa kendini öyle görüyordu. Yoksa yanılıyor muydu?

Dikkatle Ayhan'a bakt ı.

"Ben gerçekten bir aysberg miyim? Sen de öyle mi dü şünüyorsun?"

Kameraman omuzlar ını silkti.

"Bilmem... Seninle i ş d ışında fazla yakınlığımız olmadı. Hem sen benim patronum sayılırsın, düşüncemi açıklamam doğru olmaz."

"Saçmalama, ne patronlu ğu? Ben senin de fikrini öğrenmek istiyorum."

Kameraman, Sibel'in iri siyah gözlerinin ta derinlerine bakt ı.

Sebepsiz bir heyecanla kalbinin h ızlı h ızlı att ığını duyumsad ı genç k ız. Nedenini anlamıyordu ama o anda Ayhan'ın cevabının son derece önemli olduğuAu sezinlemiş gibiydi.

"Sen garip bir k ızsın Sibel. Seni bir türlü anlayamıyorum. Yalnız yaşıyorsun, insanlarla ilişkilerin daima ölçülü. Hep bir beklentin var gibi. Hayatında ne çıktığın biri var ne de ciddi bir erkek arkadaşın. Diyebilirim ki şimdiye kadar rastladığım en çekici ve en etkileyici dişisin. Ama..."

"Ama ne?"

Yüre ğinin gümbürtüsü daha da artmıştı genç k ızın. Heyecanla kameramanının cümlesini tamamlamasını bekledi.

"Ama... bir eksiklik, bir bo şluk var yaşantında. Doldurulması gerekli bir bo şluk. Hayattan daha fazla zevk almanı sa ğlayacak yaşama dört elle sarılacak, her günün her dakikanın mutluluk içinde geçmesini sağlayacak birine gereksinimin var."

Sibel zoraki gülümsedi.

"Yani bir erke ğe, bir aşka mı?"

"Neden olmas ın."

"Öyle ya, etraf bana a şık erkeklerden geçilmiyor. Her gün, her saat başı önümde resmi geçit yap ıyorlar. Ayol Ayhan, çok hoşsun! Aşk denen şey böyle ısmarlama ele geçer mi? Önüme çıkan erkeklere hemen bana aşık mısınız diye mi soracağım."

Ayhan yutkundu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Sormana gerek yok. Sadece biraz dikkat et yeter."

Bir an göz göze geldiler.

Sibel k ızarır gibi oldu. Ayhan'ın lafının altında bir ima sezinledi. Bakışmaları k ısa sürdü. Genç kameraman birden ciddileşti.

"Demincek sana şaka yaptım. Cinayet haberi gerçek" dedi. "Benim çok ilgimi çekti, iki olay arasında cinayetin işleniş tarz ı bak ımından büyük bir benzerlik var."

Sibel de kendini toparlamaya çal ıştı.

" Şu işi bana en baştan anlatır mısın?" diye mırıldandı.

Ayhan kutudaki kalan son kolas ını yudumlarken:

"Düngece, takriben dokuz sular ında bir kız öldürüldü. Adı Jale Kunter. Yirmi iki ya şında. İktisat Fakültesi ikinci sınıfında öğrenci ve uyuşturucu bağımlısı. Irzına geçilmiş ya da katille kendi r ızası ile cinsel ilişkide bulunmuş, sonra da karnı bir boydan bir boya de şilerek öldürülmüş."

"Çok hunharca."

"Gerçekten öyle. Film çekmeye içeriye girdi ğimizde gördüğümüz vahşet karşısında dona kaldık. Bir insanın bu kadar vahşi-leşebileceğini düşünemezdim doğrusu. Her taraf kan içindeydi. Ev müthiş pis kokuyordu. Düşünebiliyor musun, esrar, kan, sidik ve dışkı kokusu hepsi birbirine kar ışmıştı. Resim çekmek için bize beş dakika müsaade verdiler, kendimizi dar d ışarıya attık. Ben böyle manzara görmedim şimdiye kadar."

"Yeteri kadar film çekebildin mi?"

"Evet."

"Filmler programda gösterilebilecek cinsten mi?"

18

"Henüz banyoya vermedim. Al ınca birlikte tetkik ederiz. Bir karar verirsin."

"Tamam. Şu dedektifle görüştün mü?"

"H ı h ıh."

"Ne anlatt ı?"

"Hiçbir şey. Polis ne anlatır ki?"

"Bas ına resmi bir açıklama yapmadılar mı?"

"Yapt ılar tabii. Alışılmış, rutin ıvır zıvır şeyler. Dişe dokunur bir şey yok."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Peki, şu benzerlik dediğin şey nedir?"

"Geçen ay Bebek'te bir fahi şe öldürülmüştü. Tesadüf ben yine oradaydım. Şu telekızlardan. Uyuşturucu müptelası bir kad ın ve yine boydan boya deşilmiş bir kar ın. Aynı kanl ı sahneler. Dünkünden hiç fark ı yoktu."

"Polis iki cinayet aras ında bir bağlantı kuruyor mu?"

"Yoo. Kimse öyle bir şey söylemedi. Seninki sadece bir tahmin mi?"

"Gayet tabii, neden simas ın?"

"ilahi Ayhan, ben de polisin bu yolda bir aç ıklaması var sand ım."

"Hiç olur mu? Böyle bir benzerli ği anlasala bile basına açıklarlar mı?"

"Peki sen bu şüpheni, neydi o dedektifin adı..."

"O ğuz Tamer."

"Evet, ona söyledin mi."

"Ç ıtlattım."

"Ne cevap verdi?"

"Sen galiba çok cinayet filmi seyrediyorsun, dedi."

Sibel gülümsedi. "Adam hakl ı galiba."

"Sen öyle san. Polisin ilk i şi, teşhisimden sonra apar topar bizi oradan postalamak oldu. Dışarıya atılan ilk kameraman bendim."

"Ohh, ne iyi!"

"Dalga geçmiyorum Sibel. Kal ıbımı basar ım iki kadını da öldüren katil ayn ı ki şi."

"Yok yahu? Ben senin yaln ız kameralardan anladığını san ırdım, meğer senin ruhunda dedektiflik de varmış. Hiç bilmiyordum doğrusu."

"Sen dalgan ı geçmeye devam et bakal ım. Resimleri sana göstereceğim. İncelersen benzerliği göreceksin."

"Ayhan?"

"Efendim?"

"Tam bir uzman gibi konu şuyorsun. Yoksa senin cerrahlık eğitimin de mi var? Adli Tıp'da çalıştın mı hiç?"

Ayhan Berkman' ın tepesi attı. Kızı kolundan tuttu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Gel benimle" diye homurdand ı.

Sibel'i çeki ştirmeye başlamıştı. Çevre masalardan bakanlar oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye direndi k ız.

"Yürü. A şağıya, Yarın gazetesinin arşivine ineceğiz."

"Yapma Allaha şkına. Bu sıcak günde beni o karanlık yere götürme, sana inandım."

"Olmaz, gidece ğiz. Sana iddiamı isbat edebilirim."

Sibel istemeye istemeye genç kameraman ın peşine takıldı...

* * *

"Yar ın" gazetesi ile ABC Televizyonu on dört katlı devasa bir gökdelende birlikte faaliyet gösterirlerdi. Burada çalışanlar, gerçek bir yakıştırma ile gökdelene "Kristal Kule" adını takm ışlardı. Her iki müessesenin de sahibi aynı ki şi, Türk ekonomisinin en güçlü sermayedarlarından Tahir Durmaz'dı. Dört sene önce başka bir büyük sermaye grubundan satın almıştı buray ı. Fakat geçen süre içinde müesseselerin başına geçirdiği ehil ve becerikli uzmanlarla gazetenin tirajını ikiye katlam ış ve ABCyi de en fazla seyredilen televizyon kanalına dönüştürmüştü.

Sibel ile Ayhan, Kristal Kule'nin zemininden iki kat a şağıdaki bodrumuna indiler. Gazetenin arşivi bu kattaydı. Uzun bir koridoru yürüdükten sonra arşive vardılar. Sibel'in gazetenin bu bölümü ile pek ilgisi yoktu. Karanlık ve sıkıcı bir yer oldu ğunu biliyordu sadece. Ayhan ise işi gereği buradan hiç çıkmazdı.

Genç kameraman do ğruca arşiv şefi Selami San'nın masasına yürüdü. Masanın üstü dosyalar, gazetelerden kesilmiş kupürler ve resimlerle doluydu. Selami Sar ı elli ya şın üzerinde, kısa boylu, göbekli, saçları dökülmü ş babacan bir tipti.

Ayhan en sevimli sesiyle:

"Günayd ın Selami baba" dedi.

"Ne günayd ını be Don Juan. Saat on ikiyi geçiyor. Yataktan yeni mi kalkt ın yoksa?"

"Nerede biz de o şans be baba? Sabahtan beri taban tepiyoruz."

Selami Sar ı dudaklar ının arasından hiç eksik etmediği sigarasını çeki ştirerek:

"Söyle bakal ım, sıkıntın ne?" diye homurdandı. "Bir çıkarın ya da derdin olmazsa biraya uğramazsın."

Ayhan itiraza yeltendi.

"Haks ızlık etme baba, buraya sık sık gelirim. Seni görmeden durur muyum hiç?"

"Hadi oradan! Ben mi yoksa bizim Nuran' ı m ı?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Selami Sar ı neden sonra Ayhan' ın arkasında sessizce bekleyen Sibel'i farketti. Sesini biraz kısarak,

"Yeni aftosun mu yoksa?" diye ka şıyla Sibel'i işaret etti.

Ar şiv şefi sözünü esirgemeyen biriydi.

Söylenenleri i şiten genç kız, biraz utanarak duymazlığa geldi ve başını çevirdi. Adam ın patavatsızlığına da bozulmuştu.

Ayhan göz ucuyla Sibel'e bakt ı. Durumu düzeltmek için:

"Sibel han ım bizim program şefımizdir. ABC'de yayınlanan "Olayların İçinde" programının hazırlayıcısı. Tanımıyor musun?"

Selami Sar ı s ırıttı. "Hadi ordan Don Juan, atıyorsun. Böyle

güzel bir k ızı bizim Kule'de hiç görmedim. Farkedilmeyecek gibi biri de ğil. Palavralarına karnım tok."

"Vallahi do ğru söylüyorum baba. Gerçekten program şefimiz." Adam pek inanmamış gibi omuzlar ını silkti ve kendisine ters ters bakan Sibel'e soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Her neyse, söyle bakal ım ne istiyorsun?" dedi.

Derin bir soluk alan Ayhan:

"Hat ırlıyor musun, geçen ay Bebek'te bir fahişe öldürülmüştü. Şu karnı de şilen kadın. Onun resimlerini istiyorum."

Ar şiv şefi gözlerini kısıp düşündü.

"Haa, hat ırladım. Ne yapacaksın o resimleri?"

"Ben çekmi ştim yahu! Ne olacak, özel arşivimde bir nüshasını saklayaca ğım."

"Dalga geçmeyi b ırak, işim başımdan aşkın."

"Sibel han ım hazırlayacağı programda kullanacak."

Selami Sar ı, Ayhan'ın söylediklerine pek inanmamış gibi Sibel'e bakt ı yeniden. K ız bir kaşını kald ırmış soğuk nazarlarla kendisini süzüyordu. Hiç televizyon seyretmediği için hayıflandı bir an. Bu güzel k ız gerçekten ABC'de mi çalışıyordu yoksa?

"Nuran'a sor. O bulur verir size" dedi. Sonra gülümseyerek, "Yok, yok Nuran' ı b ırak, Hüseyin yardımcı olsun" diye başını anlaml ı bir şekilde salladı.

İki genç arka taraftaki bir masaya doğru ilerlediler. Masalar arasından geçerken Sibel, Ayhan'ın kulağına eğilerek:

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Böyle bir şöhretin olduğunu hiç bilmiyordum" dedi.

Ayhan anlamazl ığa gelerek

" Şöhret mi? Ne şöhreti." diye sordu.

"Baksana, burada herkes sana Don Juan diyor. Bu s ıfatını bilip i şitmeyen galiba yalnızca ben kalmışım."

Ayhan omuzlar ını silkti.

"Zaten nas ıl program şefi olduğuna şaşıyorum."

"Nedenmi ş o?"

"Sen şu meşhur üç maymun gibisin. Ne işitiyor, ne konuşuyor ne de etrafını görebiliyorsun."

Sibel gerçekten Ayhan' ın neyi kastettiğini anlamıştı. Sinirlenerek yüzüne baktı. Ayhan ise başını çevirip yürümeye devam

etti.

İsteklerini arşiv memuru Hüseyin'e ilettiler.

Adam az sonra ince bir zarf ile yanlar ına geldi. Ayhan heyecanla zarfı açarak içinden dört be ş foto ğraf çıkardı. Aralarından birini seçerek Sibel'e uzattı.

Genç k ız dikkatle fotoğrafı inceledi.

Gerçek bir vah şetin resmiydi bu. Fotoğraf çok yakından çekilmişti ve kadının karın nahiyesinden aldığı öldürücü darbeyi bütün çıplaklığı ile

gösteriyordu. Kar ın bir baştan öbür başa ve yatay olarak yırtılmıştı. Dışarıya taşan iç organları net bir biçimde görülüyordu.

Sibel'in safras ı kabard ı.

Az evvel kafeteryada içti ği acı kahve a ğzına gelir gibi oldu. Gözlerini resimden kaçırdı ve Ayhan'a uzatt ı.

"Feci bir görüntü" diyebildi.

"Öyle.. İşin ilginç yanı Talimhane'de öldürülen k ızın da aynı şekilde katledilmiş olmas ı. Böylesine bir benzerlik rastlantı olamaz. Kal ıbımı basar ım, bu iki cinayeti de aynı ki şi aynı silahla i şlemiş."

"Bu bir sap ığın, manyağın işi olmalı."

"San ırım haklısın. Dedim ya sana, İstanbul'da dolaşan bir Karındeşen Jak var. Bu korkunç bir şey."

Sibel bir iki saniye dü şünceli kaldı.

"Çekti ğin şu dünkü filmleri de görebilir miyim?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Gel, filmleri banyo ettirelim. Birlikte bakar ız."

Foto ğrafları yanlar ına alıp arşiv dairesinden çıktılar. Arşiv memuru Hüseyin resimleri geri getirmesi için Ayhan'ı özellikle uyard ı. Arşiv bölümünden çıkarlarken onları göz ucuyla takip eden ç ıtı p ıtı memure Nuran, genç kameramana el salladı.

23

Bu selam ı gören Sibel içinden güldü.

Ama nedense buruk bir gülü ş olmu ştu bu...

* * *

Oak şam Etiler'deki yalnız yaşadığı dairesine dönen Sibel kendini müthi ş yorgun hissediyordu. Du şa girdi, önce sıcak sonra soğuk suyun altında dakikalarca kaldı.

S ıcak günün sonundaki yorgunluğunu biraz olsun atmış, bedenini tatlı bir rehavet kaplam ıştı.

Sabunlan ırken eli karnına değince, elinde olmadan titremişti. Bugün gördüğü fotoğrafların ve seyrettiği filmin etkisinden bir türlü kurtulamamıştı. Ürpererek elini hemen karnından çekmişti.

Aceleyle kurulan ıp sırtına ince bir gecelik geçirdi. Sonra yatağına uzanıp programda yapacağı değişiklikleri düşünmeye başladı. Bu, üzerinde durulacak ve kamunun bilgisine sunulacak ilginç bir vakaydı. Canlı, güncel ve o nisbette de ilgi uyandıracak bir konu. Ayhan haklıydı...

Uzun gür saçlar ı hâlâ ıslaktı. Yastığın üzerine bir havlu sermek istedi, saçlarını makine ile kurutacak gücü kendinde bulamıyordu. Şifonyerinden bir havlu çekti. Tam o sırada görüntüsü tuvaletinin aynasına aksetmişti.

Irkildi birden. Dikkatle aynadaki görüntüsüne baktı. Ayhan'ın bu gün söyledikleri aklına geldi.

Gerçekten de çok yaln ızım, diye düşündü. İnanılır gibi değildi ama doğruydu. Her günü dayanılmaz bir çalışma temposu içinde geçiyordu. Sabahın köründe kalkıyor, arabaya atlıyor doğru Ikitelli'ye koşuyordu.

Ekipler kuruluyor, ya röportaja ya da çekimlere nezarete gidiyordu. Program metinlerini bizzat kendisi hazırlar ve yazardı. Müdürü Enver Beyle müzakereler, tartışmalar, metinlerden çıkarılacak veya ilave edilecek kısımların tesbiti filan derken, günler hay huyla geçiveriyordu.

Mutsuz muydu? Yoo, hay ır. Bu hayatı ve i şini seviyordu. Öyleyse neydi aklını kar ıştıran şey?

Aynadaki aksine yeniden dikkatle bakt ı.

Evet, Ayhan' ın dediği gibi bir boşluk, eksiklik vardı ya şamında. Hem de bunca hengameye karşın.

Sevgi, a şk, bir erkeğe duyulan ihtiyaç mı bu, diye dü şündü.

Yirmi alt ı ya şında, normal ve sıhhatli bir kızdı. Evet, şimdiye kadar kimseye aşık olmamıştı. Şart mıydı bu? Aşk olmadan yaşayamaz mıydı?

Güzel ve çekiciydi de.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Etraf ında ona kur yapmaya çalışan bir sürü erkek vardı. Hem de düzinelerle. Zaman zaman bir yemeğe, sinemaya ya da tiyatroya gittiği de oluyordu onlarla. Ama hiçbirine aşık olmamış, belki de onların işi daha ileriye götürmelerine bilmeyerek set çekmişti.

Herhalde, kader k ısmet denen şey bu olmalı diye dü şündü. Belki de zamanı gelmemi şti. Fakat bir gün mutlaka biri çıkacak, gönlünü hoplatacak, şimdiye kadar hiç tatmadığı o heyecan ı kalbinde do ğuracaktı.

Havluyu unuttu, tuvaletin önündeki ufak pufa oturarak ıslak saçlarını f ırçalamaya başladı. 'Aklına yine Ayhan takıldı. Bugün neyi ima etmek istemişti acaba?

Kendisine meyli oldu ğunu mu?

Bugüne kadar hiç dü şünmemişti bunu. Onun için sıradan bir iş arkada şıydı. Deli dolu, rfeşeli, hareketli ve konuşkan. Onu sever, becerekliliğini takdir ederdi. Ama hepsi o kadardı i şte. Yakışıklı ve k ızların yüreğini hoplatan biri olduğunu bile bugüne kadar hiç düşünmemişti.

Peki, niye onu hat ırlayınca ıslak teninde bir ürperti olmuştu.

Ü şüdüm herhalde, dedi ve boğucu temmuz sıcağına rağmen açık penceresini kapattı.

25

(3)

— alonun bütün ışıkları yan ıyordu. Uzun boylu, sarışın adam ti-O ril tiril İtalyan keteninden yapılmış kruvaze ceketinin önünü ilikledi. Ağır adımlarla yemek masasına doğru yürüdü.

Temmuz s ıcağı, yaprağın bile kımıldamadığı a ğır bir hava ve yüksek nem oranı ile İstanbul'un üzerine inmişti. Dışarda herkes buram buram terlerken,

havalandırma cihazı salona kuru ve serin bir hava üflüyordu.

Salondaki tek ses, cihaz ın hafif yankılar yapan vınlamasıydı.

Emektar u şak Zeki Efendi, elindeki büyük gümüş servis ta-ba ğıyla sessizce içeriye süzüldü. Yaklaşıp tabağı masan ın üzerine koydu.

"Buak şam alkol almamakta kararlı m ısınız beyefendi?" diye sordu.

Sar ışın adam ahenkli sesiyle:

"içki içmeyece ğim" dedi. "Belki yemekten sonra bir kadeh soğuk şarap içebilirim. Servise başlayabilirsin Zeki efendi."

K ırk yıllık uşak, çekine çekine efendisinin tabağına iri bir

ha şlanmış tavuk budu koydu. Garni olarak da, s ıcak bezelye, ufak patates parçaları, mısır ve kuşkonmaz bıraktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Salatan ın sosu istediğiniz kıvamda mı efendim?"

"Eminim öyledir" diye gülümsedi adam.

Emektar u şak rahatladı.

Anla şılan buakşam tersliği üzerinde değildi beyefendinin. Geri geri giderek elini önünde birleştirip yemeğe başlamasını bekledi.

Servisteki en ufak bir aksakl ığı asla affetmezdi beyefendi.

Salonda ç ıt çıkmıyordu. Gümüş servis tak ımlarının, tavuk budunu keserken porselen tabağa değerek çıkardığı metalik sesler hariç.

Emektar u şak göz ucuyla efendisini süzdü.

K ırk yıldır bu aileye hizmet ediyordu. Reşit Atamer'in Çam-lıca'daki köşküne aşçı yama ğı olarak ilk girdiğinde, bıyıkları bile henüz terlememi ş körpecik bir gençti. Tam ı tamam ına kırk üç yıl hizmet vermişti bu aileye, hem de aralıksız. Allah gani gani rahmet eylesin çok muhterem bir zattı Re şit Atamer. Gerçek bir İstanbul beyefendisi. Herkes de hürmet hissi uyandıran, ölçülü, nazik ve hassas bir adamdı. Dededen kalma muazzam bir servetin sahibiydi. Bir de "hazır paraya dağlar dayanmaz" denir, oysa iki kuşaktır bu ailenin erkekleri pek çalışmazdı. Reşit bey tipik bir rantçıydı, tek oğlu Turgut bey ise mühendislik eğitimi görmüş olmas ına rağmen mesleğini icra etmezdi.

Emektar u şağa, Reşit Atamer'e hizmet etmek bir onur olmuştu.

Gözleri dalarak Çaml ıca'daki ilk günlerini hatırladı. 1949'un baharında kapılanmıştı ilk defa Atamer ailesinin yanına. Bolu'daki bir aşçının yetim oğluydu. Amcasının beceri ve tavassutu ile bu ailenin yanına gönderilmişti. Mahcup ve sıkılgan bir gençti, ama becerikli ve yetenekliydi de. Önce dilini ve şivesini düzeltmeyi başarmıştı. Köşkteki örf ve adetleri, şehir yaşamının

gerektirdiği incelikleri, hizmet ettiği kişilere nasıl davranılacağını çok k ısa za-

manda kavram ış ve yeni hayat ına uyum sağlamakta son derece başarılı olmu ştu.

Bu ba şarısında onu çok seven, Allah rahmet eylesin, Hay-rünnisa Hammefendi'nin de büyük payı olmuştu. Adeta eğitmişti onu. Hayrünnisa Hanım, Reşit Beyin ilk eşiydi. Son derece kibar bir kadıncağızdı. Eski Osmanlı âdet ve terbiyesi ile yeti şmiş, görgülü, mesafeli ve saygın biriydi. Ne çare ki, soyun sürebilmesi için Reşit Bey'e bir evlat verememişti. 1960'da bir kalp krizi sonucu vefat etmişti.

Emektar u şağın gözleri yeniden efendisi Turgut'a takıldı.

Taba ğındaki tavuk budunu yemeğe devam ediyordu. Ağır ağır, sindire sindire yemek yer, ağız sindirimine çok riayet ederdi. Hiçbir lokmayı yirmi be ş kere çi ğnemeden yuttuğuna şahit olmamıştı. Bunu sağlık nedeniyle mi yoksa yemek âdabının gereği olarak mı yapt ığını hiçbir zaman anlayamam ıştı. Asaletini, kibar ve olgun davranışlarını babas ından, yakışıklılığını, çabuk sinirlenmesini de annesi Handan Hanım'dan almış olmalıydı.

Sonra bak ışlarını duvarda as ılı ya ğlı boya büyük tabloya çevirdi. Ne zaman Handan Han ımı hat ırlasa o tabloya bakmadan edemezdi. Reşit Beyle, ikinci karısı Handan Han ım'ın tablosuydu bu. ikiye bir

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

ebadında kocaman bir tablo. O devrin ünlü ressamlarından biri tarafından yapılmıştı. Handan Hanım bir koltukta oturarak, eşi de arkasında ayakta durmuş vaziyette poz vermi şlerdi. Reşit Bey vakur bir eda ile sağ elini genç kar ısının omzuna koymuştu. Canlı gibiydiler sanki. Evlendikleri y ıl yapılmıştı bu resim. Daha Turgut Bey doğmadan önce, 1962'de. Resmin yapıldığı tarihi ve yeni evli çiftin ressama poz verdikleri günleri çok iyi hatırlıyordu emektar uşak. Bu resmin yapılmasını Handan Han ım istemiş, hatta kocasına çok ısrar etmişti. Turgut Bey'in doğmasından bir yıl önceydi.

Gözlerini resimden alamad ı.

Handan Han ım hayatta gördüğü en güzel kadındı. Hayrünnisa Hanım'ın ölümünden altı ay sonra kö şke geldiğinde yeni ha-

n ımefendinin güzelliğine ve çekiciliğine hayran kalmış, hatta bu duygusundan dolayı uzun y ıllar hizmet verdiği eski hanımına ihanet ve saygısızlık yaptığı hissine kap ılmıştı. Fakat yanıldığını da k ısa sürede anlamıştı. Handan Hanım'a hiç ısınamamış, ondan her zaman çekinmiş ve ürkmü ştü. Hem de hizmetini en kusursuz bir biçimde ifa etmesine rağmen.

O harikulade güzelli ğine rağmen, çok huysuz ve hükmeden bir kadındı. Köşke gelir gelmez

huzursuzluklar başlamıştı. En ufak müsamahası yoktu. K ısa sürede evdeki müstahdem sayısını yar ıya indirmişti. Reşit Bey hiçbir şeye karışmaz olmuştu. Handan Hanım tüm idareyi eline almış ve bildi ği gibi at oynatmaya başlamıştı. O tarihte yaşı altm ışı geçmi ş olan Re şit Bey'de hızlı bir çökü ş ba şlamıştı. Evdeki personelin kendi aralarında yaptıkları kaçamak dedikodularda, bu genç kad ının beyefendinin başını yiyeceği konuşulmaya başlanmıştı. Nitekim de öyle oldu ve Turgut Bey doğduktan iki sene sonra ilk karısı gibi kalpten gidiverdi. Onula beraber köşkün havası, o eski ananelere bağlı ya şam tarzı da de ğişiverdi. Handan Hanım modern

bir kadındı. Hayata sıkı s ıkıya bağlı, yaşamayı ve e ğlenceyi seven biriydi. Evdeki lüks ve israf artmıştı. Ufak oğlunu da ihmale başlamıştı. Köşkü satmışlar, Nişantaşı'nda kışlık bir daire, Caddebostan'da yazlık bir villa almışlardı. Personel olarak üç hizmetkâr kalmıştı. Hanımefendinin şahsi hizmetlerini göre'n genç bir hizmetçi, şoför ve bir de umumi vekilharçlık yapmaya başlayan Zeki Efendi. Uzun yıllar böyle devam etmişti yaşam.

"Ba şka bir şey yemeyeceğim Zeki Efendi" dedi Turgut Ata-mer.

Emektar u şak hayallerinden silkinerek uyandı. Masaya koştu ama hiç sesini çıkarmadı; oysa kendi elleriyle pişirdiği nefis domatesli pilav ve dolapta çekirdekleri çıkartılarak soğutulmaya bırakılmış tatl ı karpuz vardı.

Televizyonun bulundu ğu köşeye doğru yürüdü Turgut Ata-mer.

29

Saat2l.45'di.

içinden hay ıflandı Zeki Efendi. Küçük Bey yine o televizyonun kar şısındaki kocaman Amerikan koltuğuna oturacak, ayaklarını uzatacak ve o eski bayatlam ış Holywood filmlerinden birini seyredecekti muhakkak. Akıl sır erdiremiyordu bu garip film tutkusuna. Onun yaşındaki kaç genç, bu sıcak yaz gecesinde dı-şarda gezip tozmayı b ırakıp da televizyonun esiri olurdu?

Gençti, yak ışıklıydı ve bol paras ı vard ı. Gönlünce dilediği yerde, dilediği kızla gezip dolaşabilirdi. Ama o bunları tercih etmiyor, evine kapan ıp kendini o sersem kutuya esir ediyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Bana bir emriniz var m ı, efendim?" diye sordu.

"Film ba şlayınca bir kadeh soğuk beyaz şarap lütfen."

Zeki Efendi sessizce sofray ı kald ırmak üzere geri döndü.

De ğişmeyen, mutad programdı bu. Filmi sonuna kadar heyecanla seyredecek sonra uyumak üzere odasına çekilecekti.

İçini çekti.

Küçük Bey mutlaka evlenmeliydi.

Bu monoton hayat ı, kasvetli evi, ancak diri, canlı ve i şveli bir eş de ğiştirebilirdi.

Hay ırlısı, diye mırıldandı içinden. İnşallah o günler de gelecekti...

(4)

u yy ra ştırdın mı?" diye sordu Sibel. r\ "Evet" diye başını sallad ı Ayhan. "Hem de polis gibi."

"Eee, neler buldun?" *

"Ooo, bir sürü şey."

"Anlatsana yahu.. Yine rü şvet mi istiyorsun?"

"Hani fena da olmaz yani, bo ğazım kurudu."

"Senin de bo ğazın daima kurudur, kardeşim."

Ayhan s ırıttı. İskemleyi çekti, ABC Televizyon binasının güneye bakan bol ışıklı üçüncü kat ındaki çalışma odasında, Sibel'in hemen yanı ba şına oturdu. Demirbaş gibi daima s ırtında taşıdığı as ılı çantas ını indirerek içinden bir not defteri çıkardı.

Sibel'e bakan gözlerinde te şekkür bekleyen bir ifade vardı.

"Ne o?" diye sordu k ız. "Halinden çok memnun görünüyorsun."

"Eee, takdir edilmeyi beklemek hakk ım. Fazla mesai yapıyorum."

"Nedenmi ş o?"

31

".Sayg ıdeğer şefim, ben kameramanım, polis memuru değil. Ayrıca bu programın sadece görüntülerini tesbit etmekle yükümlüyüm. Oysa siz beni dedektif gibi çalıştırıyor ve netice bekliyorsunuz. Yok polise git, yok öldürülen kızların evlerini, ailelerini, arkadaşlarını ara ştır. Bunlar benim işim mi?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel gülerek elindeki kalemi masaya b ıraktı.

"Yoksa bir şikayetiniz mi var Ayhan Beyefendi? Günün İçinde programında çalışmaktan sıkıldınız mı? Nazikçe yeni bir kameraman aramamı m ı ima ediyorsunuz?"

"Yok can ım, o kadar da uzun boylu değil. Ben işimden memnunum. Sadece güzel patroniçem tarafından biraz takdir edilmeyi bekliyorum."

"Takdir edildiniz. Şikayetleriniz de dikkate alınacak."

"Nas ıl?"

"Belki bugün a şağıdakiöğle yemeğinde size yanımda bir yer ayırmak lütfunda bulunabilirim."

"Kraliçeleri çok lütufkârlar..."

Ayhan şakayı derinle ştirmek için kalkarak reverans yaptı.

Sibel ise isyan etti.

"Yeter art ık yaptığın hokkabazlık. Çıkar şu topladığın notları."

Ayhan ciddile şerek not defterini karıştırmaya başladı.

"Bebek'te öldürülen fahi şenin adı Binnur Ku şakçı. Yirmi yaşında. Bir yıldır tele-kız olarak çalışıyormuş. Hani şu telefonla müşterilerinin evine gidenlerden. Ama öldürüldüğü ev kendi evi."

"Yani Bebek'te ev sahibi miymi ş? Üstelik yirmi yaşında!"

"Ne sand ın ya?"

"Yok yahu? Bu meslek insana Bebek'te ev alacak kadar kazanç sa ğlıyor mu?"

"Sa ğlıyormuş demek!"

"Evine gittin mi?"

"Gittim tabii. Kimse yoktu. Çald ım çaldım, açan olmadı."

"O halde onun hakk ında pek bir şey öğrenemedin."

"Kim demi ş? Onun hakkında alt kattaki komşusundan bir şeyler öğrendim."

"Yaln ız mı ya şıyormuş?"

"Kom şusu öyle dedi. Orta yaşlı, mazbut bir ev kadını. Olaya çok şaşırmış. Onun bir tele-kız olduğuna asla inanamıyordu. Özel bir şirkette sekreter olarak çalıştığını söylemi ş etrafa."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Eve hiç erkek getirmez miymi ş?"

"Bunu hiç gören yok. Ama belli ki son getirdi ği onun canına kıymış."

"Ba şka kimseyle konuşamadın mı?"

"Konu şmaz olur muyum hiç patroniçem?"

"Allah ı seversen bana böyle patroniçe demekten vazgeç, sinirime dokunuyor."

"Emredersin şef. Köşedeki bakkalla da konuştum. Kızı tan ıyor. Karadeniz uşağı. Bütün başı aç ık kadınlara biraz şartlanmış bir ki şiliği var. Su testisi su yolunda kırılır gibi laflar etti."

"Ne yani? Bütün söyjfcdi ği bu mu?"

"Daha ne olsun. Içgüdüleriyle onun hakk ında çoktan bir hükme varmış."

"Saçma! Somut bir şey görmüş mü?"

"Hay ır, fakat Binnur'un apatmanındaki başka bir daire saki-niyle de görüştüm."

"Peki, o ne dedi?"

"K ızın bir arkadaşı varm ış. Birkaç kez Binnur'un aparmanın-da kalmış. Adını da biliyor: Suzan."

"Sadece bir isim. Ne ifade eder ki bu?"

Ayhan göz k ırptı.

"Benim gibi ara ştırma memurları için çok şey."

"Hakk ında bir şey öğrenebildin mi?"

"Benden hiç kaçar m ı?"

"Yine o kom şudan mı?"

"Hay ır. O sadece ismini biliyordu. Biraz da kızı bana tarif etti."

"Eee."

"Ben de bizim O ğuz ağabeye gittim."

" Şu senin Cinayet Masası dedektifine mi? Peki, polis o k ızı tan ıyor muymuş? Peşine düşmüşler mi?"

"Yoo.."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Kuzum Ayhan, do ğru dürüst konuşsana. Ağzından dirhemle laf çıkıyor. Her şeyi ben sordukça mı söyleyeceksin?"

"Fakat Şef, öyle çok soru soruyorsun ki, başladığım cümleyi bitiremiyorum."

"Peki, peki... Devam et sen."

"Ben şahsen, Suzan denen kızın da bir tele-kız olduğu varsayımından hareketle çalıştıkları ajans ı keşfetmeye çalıştım."

Sibel dayanamad ı, yine müdahale etti.

"Ne ajans ı?"

Ayhan s ırıttı.

"Bu tele-k ızlar bir ajansa bağlı olarak çal ışıyorlar. Ajans patronu onların maması. Anladın mı şimdi?"

"Haa, şu mesele. Sonra?"

"O ğuz ağabeyle iş ç ıkışı bulu ştum. Bir bira ısmarladım. Pek çok olayda o polis ben kameraman olarak karşılaştığımızdan birbirimizi tanırız. Şakalaşır, konuşuruz. Beni sever. Laf arasında Binnur'un çalıştığı ajansın numarasını sordum."

"Bilirler mi?"

"Ahlâk Zab ıtası tabii bilir ama O ğuz ağabey o bölümden değil."

"Ve sen de numaray ı alamad ın tabii?"

"Yan ıldın güzelim, numarayı ald ım. İşte, işin enteresan yanı da bu. Bir cinayet masas ı dedektifi bu numarayı bildi ğine göre, belli ki onlar da aynı

izi tebsit etmi ş olmal ılar. Muhtemelen Oğuz ağabey de kızı sorguya çekmiştir, ama bana bir şey söylemedi. Sadece bu numarayı niye istiyorsun, diye sordu."

34

"Ne cevap verdin?"

"A ğabey, biz de genciz, hem de bekarız dedim."

"Yuttu mu?"

"Sanm ıyorum. Bana takıldı, sen yakışıklı bir gençsin, öyle pis kar ılarla ne işin var, yaklaşma onlara, kendine adam gibi bir kız bul dedi."

"Do ğru söylemiş."

"Do ğru olmasına doğru da, benimle çıkacak öyle bir kız bulamıyorum."

"Bak, yine zevzekli ğe başladın. Devam et anlatmaya."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"O ğuz ağabeyi ikna ettim, ya da ben öyle sandım. Fakat birahaneden bürosuna bir telefon etti, beş dakika sonra aradığım numarayı bana verdi."

"Ciddi misin?"

"Hem de nas ıl."

"Sonra ne yapt ın?"

"Ondan ayr ılınca ilk fırsatta verdiği numarayı arad ım."

"Sonuç?"

"Telefonu tok sesli Jjir kad ın açtı. Suzan Hanım'la görüşmek istiyorum dedim. Hangi Suzan'la demez mi?

Bir an aptalla ştım, doğrusu böyle bir soru beklemiyordum. Binnur Hanım'ın arkadaşı Suzan dedim. Sanki kadın bir an irkildi ya da bana öyle geldi.

Kim ar ıyor diye sordu. İsim vermezsem kadının huylanacağını dü şündüm, bir ad uydurdum hemen. Anlaşılan mamanın portföyünde birden fazla Suzan vardı. Soy adını bilseydim mesele kalmayacakt ı ama Binnur'un komşusu, kadının soy adını bilmiyordu veya ona söylememi şlerdi. Allahtan mama, Suzan Pınar olmalı dedi, sonra üzüntülü bir sesle, 'üzgünüm ama şu anda yok. Akşama bir daha ararsınız' diye cevapladı. Ben de, olur deyip telefonu kapattım."

"Peki, ne yapaca ğız şimdi?"

"Suzan P ınar'ı ça ğıracağız."

Sibel'in gözleri iri iri aç ıldı.

"Deli misin sen? Kad ını ne için ça ğıracağız?"

"Can ım, çağıracağız lafı sözün geli şi. Onu ben davet edeceğim."

"Neden?"

"Tabii ki oyna şmak için değil. Yoksa öyle mi sandın? Yoo, ben profesyonel ilişkilerden hiç hoşlanmam. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Ağzından Binnur'un yaşamı hakk ında bilgi almak niyetim."

Sibel k ızarmıştı biraz.

Bir süre dü şünerek önüne baktı.

"Plan ın hoşuma gitmedi" diye mırıldandı. "O kadın profesyonel bir fahişe. Polise konuşmamışsa sana bilgi verir mi hiç? Ayrıca ondan ne öğreneceksin? Arkadaşının acı hayat hikâyesini mi? Bize ne yarar ı dokunabilir?"

"Hiç belli olmaz. Belki baz ı ipuçlar ı bulabiliriz."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Saçmalama Ayhan, biz polis de ğiliz. Bizi işin sadece haber tarafı ilgilendirir."

Sibel sandalyesini itti, aya ğa kalktı, düşünceli bir şekilde geniş pencerinin kenar ına gitti. Boş gözlerle, sanki beynini dinlendirmek istercesine dışarıyı seyre ba şladı.

Ayhan onu arkas ından süzüyordu.

Omuzlar ına dökülen uzun saçlarına, endamlı vücuduna, muntazam bacaklar ına baktı. Sibel sanki Ayhan tarafından beğeniyle incelendiğini sezmiş gibi birden geri döndü. Genç adam ın bakışlarındaki takdir ve istek dolu bakışlar kaybolmamıştı. İçinin bir tuhaf olduğunu hissetti. Ruhundaki titreşimleri kovmak istercesine hemen sordu:

"Öteki k ızdan, şu Talimhane'de öldürülenden ne haber?"

"O konuda daha şanslıyız."

"Nas ıl yani?"

"Daha ilk ara ştırmada fakülteden iki yakın arkadaşını tesbit ettim."

"Konu ştun mu onlarla?"

"Henüz hay ır. Belki sen de yanımda olmak istersin, diye düşündüm."

"iyi etmi şsin. Ne zaman görüşebiliriz."

"Biriyle bugün ö ğleden sonra. Öbürünü henüz bulamadım. Haber bıraktım, yarın Üniversite'ye gideceğiz."

"Aferin be Ayhan! İyi işler başarmışsın."

"Sa ğolun Majesteleri. Nihayet iltifat ve takdirlerinize maz-har olabildim."

Sibel saatine bir göz att ı.

"Ac ıktım" dedi. "Bugün tabldotta ne var? Sen bilirsin, yukarıya çıkmadan önce kesinlikle öğrenmişsindir."

"K ılçığı bol ay şekadın fasulye, berbat bir pilav ve vişne kompostosu."

İkisi de yüzlerini buruşturdular. Sibel:

"Ben bir hamburgere fitim."

"Araban a şağıda mı?"

"Niye sordun?"

"Ö ğle yemeği benden. Yeni açılmış bir pizzac ı biliyorum."

Sibel şaşkın şaşkın gülümsedi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Ayol, hangi da ğda kurt öldü?"

* * *

c

Beyaz ıt'taki Sahaflar Çarşısı'nın önünde yer alan çay bahçesi tıklım tıklım doluydu. Yine de gölgede boş bir masa buldular. Aşırı s ıcak ve nem yüzünden, oturdukları yer ve hafif esen meltem onlara şerbet gibi geldi.

S ırtındaki çanta ve elindeki kamera yüzünden Ayhan ter içinde kalmıştı. Kamera üzerindeki ABC yazısını gören birkaç çocuk, onların televizyoncu olduklarını anlayarak yanlar ına yaklaştı ve merakla, "Çekim mi yapacaksınız ağabey?" diye sormaya başladılar. Gözleri Sibel'in güzelliğine takılan çocuklar onu da artist sanıp birbirlerine göstermeye başlamışlardı.

Ayhan, "Yok be evlad ım, sıcaktan bunaldık, biraz dinleniyoruz" diye onları geçi ştirmeye çalıştıysa da, çocuklar pek inanma-mışçasına yanlarından uzaklaşmadılar. Her taraftan başlarına gelen meraklı kitlesi oluşmaya başlamıştı.

Sibel, "Galiba randevu için iyi bir yer seçmemi şsin" diye mırıldandı.

Ayhan bezgin bir edayla homurdand ı. "Benim suçum değil, oğlan burayı istedi."

Saat tam üç olmu ştu.

Jale Kunter'in üniversiteli arkada şı görünürlerde yoktu.

Sibel yüzünü buru şturarak, "Gelmeyecek galiba" diye söylendi.

"Acele etme, gelir."

"Belki de senden ürktü ve ba şından savmak için görüşmeyi kabul eder gibi davrandı. Sanırım seni atlattı."

"Biraz bekle yahu! Ne acelecisin? Gelir elbet.."

Saat üçü on geçiyordu. Sibel'e öyle söylemesine ra ğmen Ayhan da yavaş yava ş randevudan ümidini kesmeye başlamıştı ki, ö ğrenciyi gördü.

" İşte, geliyor!" diye fısıldadı.

Sibel tela şla, "Hani, göremiyorum?"

" Şu sakallı. Mavi gömlekli. Entel gözlüklü genç."

Bekledikleri ö ğrenci, çay bahçesinin ortasında durmuş arayan gözlerle etraf ına bakmıyordu. Ayhan ayağa kalktı, el salladı. Genç de onları görmü ştü nihayet. Yanlarına yaklaştı. İkisi de ayağa kalkıp el sıkıştılar. Ayhan, Sibel'i öğrenciye tanıştırdı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ad ı Hilmi'ydi. Ve Jale Kunter'le ayn ı s ınıftaydılar.

Biraz ürkek ve çekingen bir hali vard ı, iskemlenin ucuna ilişti. Koltuğunun altında ders kitapları vard ı. Kütüphanede oyalandığı için biraz gecikti ğini söyledi ve özür diledi.

Ayhan da, "Geldi ğin için teşekkür ederiz" dedi.

Orta boylu, yirmi ya şlarındaydı. Belirgin özelliği fazla zayıf oluşuydu. Seyrek kıllı, garip bir sakalı vard ı. Hatta Sibel içinden,

sakal diye bunu niye uzatt ığını merak etti. Yuvarlak caml ı çerçevesiz gözlü ğü yüzüne daha da ufakmış gibi bir hava veriyordu. Kanvas bir pantolon giymiş, ayağına Nike marka tenis papuçları geçirmi şti.

O ürkek haline ra ğmen hemen konuya girdi.

"Bana ne sormak istiyorsunuz?"

Ayhan. "Jale'yi biraz tan ımak istiyoruz. Onun ölümü ile ilgili bir program hazırlayacağız da." diye konuştu.

"Neden?"

Kameraman omuz silkti.

"Gayemiz kamuoyunu ayd ınlatmak. Genç bir üniversite öğrencisi hunharca öldürülüyor. Katil henüz bulunamadı. Uyuşturucu kurbanı oldu ğu söyleniyor. Bu illetin toplumun ve özellikle gençlerin başına bela kesilen olumsuz sonuçlarını en çarp ıcı bir şekilde programımızda sunmak istiyoruz. Amacımız gençlere öğütlerde bulunmak ve bu yola düşmek üzere olan öğrencileri uyarmak. Başka niyetimiz yok."

Hilmi ikisini de ku şkuyla süzdü.

Tam rahatlamam ış gibi bîr hali vard ı.

Konu şmaya başladığında sesi hafifçe titriyordu.

"Ben Jale'yi fazla tan ımazdım" dedi. "Yaklaşık dört ay önce tanıştık. Belki o kadar bile olmamıştır."

"Ayn ı s ınıftaydınız, değil mi?"

"Evet ama o devaml ı bir ö ğrenci değildi. Onunla Kumru Bar'da tanışmıştık. Okulda değil."

"Kumru Bar m ı? Nerede bu?"

"Cihangir'de. Bizi Nesrin tan ıştırdı. O da aynı fakülteden ar-kada şımızdı."

Sibel, Ayhan'a kaçamak bir bak ış att ı. Ayhan öğrenciye çaktırmadan göz kırptı, biliyorum dercesine.

Hilmi bir an duralad ı.

"Siz Nesrin'le görü şseniz daha iyi olur. Onlar iyi arkadaştılar, içtikleri su ayrı gitmezdi."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

39

Sibel, "Neden?" diye sordu.

" Şey... O... uyuşturucu kullanıyor... Jale gibi."

"Emin misin?"

O ğlan istemeye istemeye başını sallad ı.

"Ben uyu şturucu kullanmam, inanın bana. Ama Kumru Bar'ın müşterilerinin hepsi esrar çeker. Orası bir pazar, anlıyor musunuz? Uyuşturucu orada her zaman bulunur. Daha ilk gittiğimgece duman altı oldum."

Sibel merakla sordu, "O da ne demek?"

Hilmi zoraki gülümsedi.

"Bu deyimi hiç i şitmediniz mi?"

"Yoo..."

"Yani uyu şturucu kullanmayan birinin, içilen esrarlı sigaralar ın dumanından etkilenmesi. İnsanı fena çarpıyor, şayet alışık değilse. Kokuyu ve dumanı kapal ı bir mekanda farketmeden fazla içinize çekince, insanda bir baş dönmesi, mide bulant ısı yarat ıyor. Ogece Kumru Bar'da uzun süre kaldık. Ben çarpıldım.Gece yarısı ikiye do ğru epey etkilenmiştim. Eve döndüğümde saatlerce kustum."

"Yok yahu? Peki esrardan ba şka da uyuşturucular satılıyor mu bu barda?"

"Onu bilemem, ama mümkündür."

"Peki, bize Jale'den biraz daha bahsetsene. Onunla ç ıkıyor muydun?"

"Yok, sadece arkada ştık. Ailesi Ankara'daydı. Burada bir ev tutmuştu kendine. Galiba Talimhane'deydi. Onunla hiç çıkmadım. Güzel bir kızdı, kültürlüydü de. Doğrusu onunla çıkmak isterdim... fakat..."

Ayhan lafa kar ıştı:

"Sana yüz vermedi mi?"

Hilmi omuzlar ını silkti.

"Bilmiyorum.. Valla kafas ına göre takılan biriydi. Sizin anlayacağınız uçuk bir tipti işte..."

40

"Beraber oldu ğu bir sevgilisi var mıydı?"

"Emin de ğilim. Ama galiba yoktu. Genellikle grup halinde dolaşırlardı. Yalnız onu en son hippi kılıklı bir adamla gördüm. Uzun boylu at kuyruklu saçlı biriyle. San ırım yaşça da ondan epey büyüktü."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Kaç ya şlarında mesela?"

"Valla ben pek ya ş tesbit edemem ama herhalde otuzdan fazlayd ı."

"Onlar ı birlikte en son ne zaman gördün?"

"Yan ılmıyorsam ölümünden birkaç gün evvel."

"Nerede?"

"Taksim meydan ında."

"Kaç sular ında."

"Ak şam dokuz buçuk filan olmalıydı. Tam hatırlayamıyorum."

"Selamla ştınız mı?"

"Jale'nin pek beni görecek hali yoktu. Anl ıyorsunuz ya? Yine bulutların üstünde uçuyordu."

"Yan ındaki şu adamı biraz daha tarif edebilir misin?"

"Vallahi, dedim ya, fazla özelli ği olan biri değildi. Tam ona uygun biri işte. İşin aslını isterseniz pek de dikkat etmedim. Blucin giymişti sanırım. Sırtında yine kot kumaşından bir yelek vardı. Haa, şimdi anımsadım, garibime gitmişti çünkü; adam gecenin karanlığında bile kara güneş gözlü ğü kullanıyordu, hani şu pilot gözlüklerinden."

Hilmi bir an duralad ı. Biraz şaşırmış gibi ikisinin yüzüne bakt ı.

"Siz Jale'yi mi ara ştırıyorsunuz yoksa o adamı m ı?"

Ayhan, adam hakk ında fazla soru sorduklarını sezinlemi şti. Çocuğun bile dikkatini çekmişti bu. Hemen toparlandı.

"Tabii ki Jale'yi. Fakat konu ştuğu kişiler, arkadaşları da onun ki şiliği hakkında bize ışık tutabilir."

Hilmi rahats ız olmuş gibi birden kitaplar ını toplad ı.

"Benim bildi ğim bu kadar. Umarım size yardımcı olmu şumdur."

Bir an önce kalk ıp gitmek istediği açıkça belliydi.

Ayhan ısrar etmedi. "Çok teşekkür ederiz, bize yardımcı oldun" diye m ırıldandı. "Seni tekrar görmek istersek nerede bulabiliriz?"

Hilmi entel gözlüklerini burnunun üstüne do ğru itti.

"Beni bir daha neden görmek isteyeceksiniz ki? Size bütün bildiklerimi anlatt ım. Başka da bir şey bilmiyorum."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel, "Adresini veya telefon numaran ı vermekte bir sak ınca mı var?" diye sordu.

Hilmi telefon numaras ını verdi. Fakat Ayhan numaray ı defterine kaydederken nedense içinde bu numaranın gerçek olmadığı gibi bir his vard ı. İlk fırsatta bunu kontrol etmeliyim diye düşündü. Öğrenci ayağa fırlarken, "Kusura bakmayın, gitmem gerekiyor." diye mırıldandı.

Çocu ğa teşekkür ettiler.

Hilmi masalar ın arasından uzaklaşırken Sibel başını sallad ı, "Sanırım bu çocuk bize anlattıklarından fazla şey biliyor fakat onu korkuttuk."

"Galiba hakl ısın. Bana da öyle geldi."

"Ne sorduk ki birden korkmu ş olsun?"

"Yan ılmıyorsam onu huylandıran Taksim'de gördüğü adam oldu. Ondan bahsettikten sonra birden ürktü."

Sibel dikkatle Ayhan'a bakt ı.

"Sak ın senin Karındeşen Jak o olmasın?"

"Kim bilir, belki de odur!" dedi Ayhan.

* * *

Sibel o geceyi hiç da rahat geçirmedi. Bütüngece yata ğının içinde döndü durdu, gözü uyku tutmadı, işi icabı bir y ığın program hazırlarken, kuşkusuz huzursuzluklar duymuş, bazen konu

etti ği kişilerle didişmiş, hatta onlardan tehditler bile almıştı. Bu nedenle kuru gürültüye pek papuç bırakmazdı. Cesur ve yürekli bir kızdı.

Ancak bu kez içinde tarif edemedi ği bir huzursuzluk, ruhunu cendere gibi sıkan ve nedenini kendinin de açıklayamadığı bir tedirginlik duyuyordu.

Uykusuz geçen bir gecenin sabah ında, erkenden arabasına atlayıp doğru Ikitelli'deki televizyon binasına yollandı. Bir ara Ayhan'ı gördü ama konu şamadılar. Öğleye kadar programdaki başka konuların hazırlığı ile meşgul oldu ama bir türlü kendini işine tam anlamıyla veremiyordu.

Ö ğleyin Ayhan odasına geldi. Suratı biraz as ıktı. Her zaman görmeye alışık olduğu şakacı ve ne şeli halinden eser yoktu.

"Haz ırsan çıkalım" dedi sadece.

Sibel onun da gergin oldu ğunu hemen anladı. Fakat nedenini sormaktan çekindi. Televizyon binasından birlikte çıktılar. Yol boyunca, Beyazıt'a gelinceye kadar hemen hemen hiç konuşmadılar. Ayhan kamerasınuyanına almamıştı. Genç kız buna ilk defa şahit oluyordu. Onu ka'rherasız görmeye hiç alışmamıştı; kamera sanki Ayhan'ın ayrılmaz bir parçasıydı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Arabay ı Süleymaniye'ye inen yol üzerinde güçlükle bir yer bularak parkettiler. Üniversite giri şinde polislere kimliklerini göstererek içeriye girdiler.

Sibel ilk defa, "K ızı nerede bekleyece ğiz?" diye sordu.

"Heykel'in sa ğ taraf ındaki parkta" diye cevapladı Ayhan.

Merkez binan ın önündeki parka daldılar.

Banklar genellikle bo ştu. Bir iki öğrenci çift elele oturmuş s ıcak havada koklaşıyorlardı.

Ayhan ilk bak ışta aradıkları k ızın o olduğunu sezinledi.

Arkalardaki bir bankta tek ba şına oturuyordu. Yavaş yava ş yakla ştılar. Kız onları görünce bak ışlarını üzerlerine çevirdi.

Saçlar ı erkek saç ı gibi k ısacık kesilmişti. Göğsünde ingilizce yazı olan beyaz bir ti şört, rengi solmuş blucin ve ayaklarında kış-

I ık kalın botlar vardı. Burnunun sol yanında beyaz bir hızma pa-rıldıyordu. Kolları rengarenk adi bileziklerle süslenmişti.

Onlara bayg ın gözlerle baktı.

Sibel k ızı görür görmez o anda uyu şturucunun etkisinde olup olmadığını merak etti. Ayhan, "Nesrin Hanım?" diye sordu.

"Evet, benim" dedi. Sesi kal ın ve uykulu gibiydi.

"Ben, Ayhan Berkman. Size dün arkada şlarınızla haber göndermiştim."

"Evet, biliyorum."

K ızın gözleri Sibel'e çevrilmişti. Hoşnut kalmamış gibi onu ba ştan aşağıya süzdü.

"Bu kim?"

Ayhan hiç tereddüt etmeden, "Asistan ım" dedi.

"Bana yaln ız görüşeceğimiz söylenmişti."

"Hakl ısınız. Fakat işe hep yardımcımla beraber çıkarım. Endişelenmenize gerek yok."

K ız hırçın bir şekilde:

"Niye endi şeleneyim ki? Ama onun yanında konuşmam. O gitsin" dedi.

Sibel şaşırmıştı. Ayhan'a baktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Kameraman bozuntuya vermedi.

"Lütfen" dedi. "Mesele ç ıkarmayın. Bakın sözümde durarak ne kamera ne de ses kaydedecek cihaz getirmedim. Asistanım sadece ben soru sorarken gerekli notları tutacak."

"Sizin eliniz yok mu? Ona ne gerek var? O gitsin."

K ız kararlı görünüyordu.

Ayhan endi şeyle Sibel'e baktı. Öldürülen Jale'nin erkek arkadaşı Hilmi'den dün pek bir şey öğrenememişlerdi. Şimdi bu kızı da ellerinden kaç ırmak istemiyordu. Sibel'in terslenmesinden endişe etti.

Sibel içinden, " Şırfıntı" diye söylendi ama renk de vermedi. Tek kelime söylemeden yanlarından uzaklaştı. Ayhan da derin

bir nefes ald ı. Bir an Sibel'in gözlerinde oluşan ifadeden, işi büyüteceğini, hır çıkaracağını sanm ıştı. Sibel'in uzaktaki bir banka gidip oturmasını beklediler.

Nesrin, "Galiba size güvenmekle hata ettim," dedi.

"Neden?"

"Baksan ıza, daha işin başında sözünüzde durmadınız."

"Yard ımcımın bir sorun olacağını hiç dü şünmemiştim."

K ız çantasını aç ıp bir sigara yaktı.

Ayhan istemeden sigaraya bakt ı. Normal bir sigaraydı.

K ız gülümsedi.

"Esrarl ı de ğil. Siz de içer misiniz?"

"Sa ğolun, ben kullanmam."

"Evet, konu şun bakalım şimdi. Öğrenmek istediğiniz nedir?"

Ayhan yutkundu.

"Jale'nin yak ın arkadaşıymışsınız; bana biraz onun yaşamını anlat ın."

"Ya şamını m ı? Aman ne romantik bir soru? Tam bir gazeteci sorusu, değil mi? Umarım nüfus kaydını, anasını, babasını, kaç kardeşi olduğunu filan da'soracaksınız?"

"Hay ır. Bunları polis kay ıtlarından da öğrenebilirim."

"O halde ö ğrenmek istediğiniz tam olarak nedir."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Mesela esrara nas ıl ve ne zaman başladığı?"

"Ne bileyim ben? Onu tan ıdığımda zaten esrar kullanıyordu?"

"Beraber hiç esrar içtiniz mi?"

K ız gülmeye başladı. Ela gözlerinde alaycı bir ifade olu ştu.

"Çoook" dedi.

"Nerede?"

"Uygun olan her yerde... Yahu karde şim, sen gerçekten televizyoncu ya da gazeteci misin? Ne abuk subuk sualler soruyorsun? Beni böyle sorular için mi çağırdın?"

"Bana bildi ğin her şeyi anlatmanı isterim."

K ız dalga geçer gibi sordu:

"Esrar hakk ında mı yoksa Jale hakk ında mı?"

"Her ikisi hakk ında da."

"Sebep?"

Ayhan yumu şak sesle, "İşim bu. Televizyon programı yap ıyorum" dedi. Kız bir iki nefes çektiği sigarayı yere atıp kalın botuyla ezdi. Anlamlı bir bak ışla genç adama baktı. Birden durgun-laşmıştı. Gözlerindeki o haşin ifade kaybolmuş, tam bir aldırmazlığın içine girmişti.

"Bence, sen bir bok yapamazs ın" dedi.

Ayhan şaşırarak, "Ne demek oluyor şimdi bu?" diye söylendi.

"Bo ş versene, senin dünyadan haberin yok arkada ş. Bilmediğin bir konuda program hazırlamaya kalkma, komik olursun."

"Öyleyse bana anlat, bilgilendir beni."

"Allah bilir, sen Kendir Otu'nu bile hayat ında görmemişsin-dir."

"O kadar da de ğil. Bu otun kesilen yerlerinden sızan macun kıvamındaki özden esrar elde edildiğini biliyorum. Buna esrar denmesinin sebebi kullananların hayal alemini keşfettiklerini san-malarındandır. Sizler esrarı çekip kafay ı bulunca, bir tak ım zevkli hayaller, halüsinasyonlar ortaya çıkmakta, böylece arzu ettiğiniz düşleri görmektesiniz."

K ız sırıtmaya başladı.

"Bütün bildi ğin bu mu?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan omuzlar ını silkerek:

"Sonunuzun erken bunamaya ya da melankoliye gitti ğini de biliyorum. Yetmez mi?"

K ız birden sırıtmasını kesti.

"Arkada ş, benim boşuna vaktimi alma. Görüşme bitti. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Nas ıl olur? Hani Jale'den bahsedecektin, onu anlatacaktın?"

"Jale öldü. Bunu kafana iyice sok. Art ık o yok. Bu konuyu

de şmenin ne anlamı var? Senin o boktan program ının onu geri getireceğini mi sanıyorsun?"

"Fakat o esrardan ölmedi. Onu b ıçaklayıp doğradılar. Ben bunu da inceliyorum."

Nesrin'in yüzü biden donukla ştı, sarardı.

"Bu seni niye ilgilendiriyor? Polis misin yoksa?"

"Yok can ım, onu da nereden çıkardın? Ben sadece olayın aydınlanmasını istiyorum. Unutma, Jale'nin başına gelen bir gün senin de başına gelebilir."

"Sana ne? Beni dü şünmek sana mı dü ştü?"

K ız gittikçe terslenmeye başlamıştı.

Küstah ve terbiyesizdi. Ayhan dikkatle onu süzdü. K ızın sol gözünde hafif bir tik başlamıştı, ikide bir göz kapağı at ıyordu.

K ıza dikleşmenin anlamı yoktu. Üniversite'de yapt ığı soru şturmada Jale'nin arkadaşlarının çoğu onu tanımıyoruz diyerek olaydan uzak durmak istemişlerdi. Görüşmeyi sadece Hilmi kabul etmiş bu k ıza da haber vermişlerdi. Üstelik bu kızın Jale hakkında çok şey bildiğine emindi.

K ızı ürkütmemek iç\âalttan ald ı.

"Sen bilirsin" dedi. "Israr edecek de ğilim. Seni zorlaya-mam."

Sustu, önüne bakt ı.

Onun bir an banktan f ırlayıp gideceğini sandı. Oysa kız gitmeye pek istekli değildi.

Yeniden ümitlendi Ayhan. Göz ucuyla onu süzüyordu.

Bir süre sessiz oturdular. Ayhan bir yandan da ilerdeki bankta oturan Sibel'e bak ıyordu. Kızcağızın, ilgisiz görünmeye çalışmakla beraber mutlaka aklı fikri buradayd ı.

Genç kameraman orada oldu ğunu hissettirebilmek, sessizliği bozmak istercesine öksürüp genzini temizledi. Kızda hareket yoktu. Cesaretlenip sordu:

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Jale'nin erkek arkada şı var m ıydı?"

"Vard ı tabii?" .

Sesindeki o isyankâr hava kaybolmu ştu.

"Arkada ştan amacım sevgilisi var mıydı?"

"H ı h ıh."

"Yoksa Hilmi ile mi ç ıkıyordu."

"Hilmi mi? O da kim? Haa, şu entel bozuntusu mu? Güldürme beni, Jale onun gibilerine yüz verecek kız değildi. Hem bakıyorum, Hilmi'yi filan da tanıyorsun, anlaşılan hakkında epey araştırma yapmışsın."

"Eh, biraz."

"Aferin... Ama daha ö ğreneceğin çok şey var."

"Bak bu do ğru. Bir adam daha vardı... neydi adı yahu, Cemal mi? Yok, yok Cemal de ğildi. Dilimin ucunda ama bulamıyorum. Hani şugece karanlığında bile güneş gözlü ğü takan. At kuyruğu saçları vard ı. Hay Allah neydi adı yahu?"

Gözleri Nesrin'in üzerindeydi.

K ızın birden telaşlandığını gördü. At kuyruklu adamdan bahsetmek Nesrin'i heyecanland ırmıştı. Ama kız numarayı yemedi. Şaşırmasına rağmen çabuk toparlandı. Ayhan'ın bir türlü hatırlayamamış gibi yapt ığı ad ı bulmasına yardımcı olmad ı.

Ayhan hâlâ oyununa devam ediyordu.

"Alpay m ıydı yoksa?"

"Bo şuna arama, çünkü bilmiyorsun!"

"Peki, ya sen? Sen biliyor musun?"

K ız yeniden sırıttı. Ayhan'ın gözlerinin içine baktı.

" İşittiğime göre televizyonlarda çok para dönüyormuş, doğru mu?"

"Anlayamad ım, nasıl yani?"

"Programlar ın yapım maliyeti çok yüksekmiş."

Ayhan garipseyerek k ızı süzdü.

"Do ğrudur" diye mırıldandı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Siz de kaliteli ve gerçek bir program yapmak için çok ödüyor musunuz?"

"Zaman zaman."

"Öyleyse kesinin a ğzını aç ın."

"Yani sen şimdi konuşmak için para mı istiyorsun?"

"Hele şükür! Nihayet çakoziadın be!"

Ayhan içinden, vay kaltak, dedi. S ıcaktan alnında biriken terleri sildi.

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu.

K ız önceden fiyatını tesbit etmi ş gibi duraksamadan, "K ırk milyon" dedi.

Ayhan bir ıslık çaldı.

"Yoksa dolar olarak m ı ödeme yapmam ı istiyorsun?"

"Dalga m ı geçiyorsun?"

"Tabii ya! Sen bizim televizyonu ne sand ın yahu? Karun'un hazinesi mi? Bir adı ö ğrenmek için kırk milyon lira ödenir mi hiç?"

"Pa şa gönlün bilir arkadaş. Adamın ve haberin peşinde olan sensin. Parayı bast ıran düdüğü çalar."

Ayhan bir an duralad ı.

"Ne yapacaks ın o parayı? Esrara mı yat ıracaksın."

"Sana ne? Oras ı seni hiç ilgilendirmez. Konu şmamı istiyorsan paray ı ödersin. Sana fiyat ı söyledim, i şine gelirse!"

"Bana do ğruyu söylediğini nereden bileceğim. Ya rastgele bir ad uydurursan?"

"O senin sorunun. Ama ben harbi k ızımdır. Yalan konuşmam."

Nesrin, Ayhan' ın yerinde tereddütle kıpırdandığını görünce, kalkmaya davrand ı.

"Dur, otuz biraz. Bunu dü şünmem gerekir. Bu miktarı patronumun onaylamas ı gerek. O onaylamad ıkça sana ödeme yapamam."

"Bo ş versene sen! Bana k ıyak çekmeye kalkma. Sen bu programın hazırlayıcısı de ğil misin? Boğuntuya mı getiriyorsun şimdi? Ağzımdan bedava bilgi kapmaya hazırlanıyorsan, hava alırsın."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan derin bir soluk verdi.

"Dü şünmeliyim" diye mırıldandı.

"Sen bilirsin."

K ız ayağa kalktı. Gidiyordu.

"Seni nerede bulabilirim?"

"Bo şuna zahmet etme. Beni artık bulamazsın."

"Ya televizyon istedi ğin parayı ödemeyi kabul ederse?"

K ız bir an Ayhan'a baktı. Gözlerinde kuşkulu bir ifade vardı.

"O zaman ben sizi arar ım."

"Televizyonun numaras ını biliyor musun?"

"ABC de ğil mi? Bulmak çok kolay."

"Öyle olsun. Belki ben her saat orada olmayabilirim. O zaman asistan ım Sibel Candan'ı ara. Onunla da görüşebilirsin."

K ız ilerdeki bankta oturan Sibel'e baktı.

" Şu karıyı m ı?"

Ayhan ba şını sallad ı. "Evet onu. Ne zaman ararsın?"

"Yar ın öğleden sonra. Para konusunda yarına kadar bir karara varır mısınız?"

"Herhalde" dedi Ayhan.

K ız başka bir şey demeden dönüp uzaklaştı.

Genç kameraman arkas ından bakakaldı.

Yan ına gelen Sibel, "Şaşkın ördeklere dönmüşsün. Ne söyledi bu kız?" diye sordu.

"Konu şmak için para istiyor."

"Deme yahu? Ne anlatacak ki?"

Ayhan yüzünü ek şiterek söylendi: "Sanırım bizim Karındeşen Jak'ı tan ıyor."

* * *

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Program Dairesi Müdürü Enver Alpay, Sibel'in iste ğini hiç itiraz etmeden kabul etti. Sibel, muhasebeye yardımcılarından

birini gönderip vezneden paray ı çektirdi. Nesrin denen k ızı hiç gözü tutmam ıştı ama bu riske de ğerdi.

Osabah çekim için bir ekibi Tuzla'ya gönderdi. Program ın ayrı bir haberini olu şturacak çekimleri onlar yapacaktı. Saat dokuzda stüdyoya inerek bazı bölümlerin çekimine bizzat i ştirak etti. Çeşitli provalar ile çekim on bire kadar sürdü.

Ayhan görünürlerde yoktu. Sibel'in bütün akl ı fikri Nes-rin'den gelecek telefondayd ı ama çekimin heyecanına kendini kaptırınca esrarengiz kızı unutuverdi. Odas ına çıktığında Ayhan'ı kendisini beklerken buldu.

Birlikte montaj odas ına inip Ayhan'ın Jale Kunter'in öldürülmesi ile ilgili çektiği filmi birlikte yeniden seyrettiler. Ayhan'ın direnmesine rağmen Sibel, bazı görüntülerin fazla etkileyici ve sars ıcı oldu ğu gerekçesiyle çıkarılmasını istedi. Baz ı yak ın plan çekimler de genel ahlâka aykırı olacak kadar aç ık saçıktı. Ayhan o sahnelerin bandajlanarak ya da görüntü bozularak oynatılmasında ısrar ettiyse de Sibel reddetti. Ayhan'ın suratı as ılmıştı.

Sibel'in odas ına dönerlerken, "Filmi kuşa çevirdin" diye serzenişte bulundu ama genç kız hiç oralı olmad ı.

Saat 12 olmu ştu.

Nesrin'den telefon yoktu henüz. Beklemeye devam ettiler.

Her telefon çal ışta heyecanla reseptöre atılıyorlardı. Saat I4'ü geçince Sibel'de ilk ümitsizlik belirtileri başladı. Kaşları çat ıldı, birbiri ardına sigara yakmaya başladı.

Ayhan hâlâ ümitliydi. Mutlaka arar, diye homurdan ıyordu.17.30 olduğunda ikisi de ümidi kesmişlerdi. Ve kız telefon etmedi...

* * *

Saat 18'de Sibel toparlanmaya ba şladı. Masasının üzerini düzeltti, dosyaları kald ırdı, çantasını ald ı.

Ayhan, "Gidiyor musun?" diye sordu. "Henüz erken de ğil mi?"

51

"Geç bile kald ım."

"Hayrola?"

"Buak şam biraz alış veri ş yapacakt ım."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Ne al ış veri şi?"

"Bu pazar arkada şlarla Çırağan Oteli'nin havuzuna yüzmeye gideceğiz. Doğru dürüst mayom yok. Kendime bir iki mayo alacağım."

"Ooo, Allah versin. Paradan ç ıkacaksın desene. Kim bu şanslı arkada şlar, tanıyor muyum?"

"Eski kolej arkada şlarım. Tanımazsın."

"Hadi, hadi iyisin yine. Biz pazar günü burada, Allah ın sıcağında çalışarak ter dökerken Majesteleri havuzda serinleyip, keyif çatacak."

Sibel tatl ı tatl ı gülümsedi.

"Eee, kolay m ı? Şef olmanın o kadar avantajı olsun art ık." Sonra hızlı ad ımlarla uzaklaşıp gitti.

Ayhan o gider gitmez, ayaklar ını masaya dayay ıp düşünmeye başladı.

Bu Kar ındeşen jak olayına kendisini fena kaptırmıştı. Nes-rin'in telefon etmemesi kötü olmuştu. Anlaşılan kız da ürkmüştü. Belki konuşmak için para istemesi bile, onları ba şından savmak için düşünülmüş bahane olabilirdi.

Sibel'in erken gitmesine biraz da memnun olmu ştu.

Dü şünmeyi sürdürdü. Aklına gelen fikri uygulamak istiyordu. Gerçi bu fikri Sibel'in onaylamayacağını biliyordu ama denemeye değerdi. Nasılsa Hilmi denen öğrencide iş yoktu, Nesrin kaçmaya ba şlamıştı, gerçi fakültede yeni bir araştırma yapıp kızın izini, adresini belki bulabilirdi, fakat şimdi aklı şu tele-kıza takılmıştı.

Sonunda şansını denemeye karar verdi. Telefonun ba şına oturdu, santraldan "Yarın" gazetesinin Dış Haberler Servisi şefi Erman Karagül'ü bağlamasını

rica etti. İnşallah yerinde bulurum, diye sabırsızlanıyordu.

52

Şansı yaver gitti, servis şefi henüz çıkmamıştı.

"Buyrun" diyen kal ın sesini işitti.

"A ğabey, ben Ayhan Berkman."

"Vay, koca o ğlan, nerelerdesin? Özledik yahu. Epeydir sesin soluğun çıkmıyor. Eskiden arada sırada ziyaret ederdin, son zamanlarda ise yüzünü göremez olduk. İşin mi çok, yoksa unutulduk mu?"

"Esta ğfurullah ağabey, hiç unutulur musunuz? Ama şu sıralar cidden işlerimiz çok fazlaydı."

"Söyle bakal ım, nedir derdin? Bir çıkarın olmasa kolay kolay aramazsın sen."

Ayhan k ısa bir an tereddüt etti.

Erman Karagül'ün Şişli'de bir garsoniyeri vardı. Kendi kullanmadığı zamanlar baz ı yak ın arkadaşlarına

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

anahtar verdiğini biliyordu.

Utanarak, "A ğabey bir ricam olacak" dedi. "Mümkünse şu Şişli'deki evin anahtarını bu gecelik bana verebilir misin?"

Servis şefi gevrek bir kahkaha attı. "Ulan sende mi ortak oldun bizim eve?" diye takıldı. $onra içten bir sesle "On dakika sonra çıkıyorum, gel odama da anahtarı vereyim."

"Sa ğol ağabey" diyerek telefonu kapattı. Ardından hemen ajansın numarasını çevirdi. Suzan P ınar'ı sordu. Kadın bugece müsaitti. Ardından biraz çekinerek ödeyeceği ücreti de öğrenmek istedi. Rakamı ö ğrenince dudağı uçuklad ı. Bu parayı asla ödeyemezdi Televizyon Program Müdürü'nden de isteyemezdi. Gerekçesini açıklamak çok ayıp kaçacaktı. Telefonu kapadı.

Anahtar ı almas ının gereği kalmamıştı. Suratını asarak oturdu...

(5)

j lerleyen saatlere ra ğmen Rumeli Caddesi hâlâ kalabalıktı. Si-I bel birkaç dükkâna girerek mayo aradı. Sonunda İtalyan mayoları satan büyük bir ma ğazada zevkini okşayan birkaç parça mayo bulabildi. Fakat fiyatları ate ş pahas ıydı. Yine de almaya karar verdi. Tek parçadan oluşan turkuaz renklisini hemen seçip ayırdı. Ancak bikini olanında bir türlü karar veremiyordu. İki model arasında tercih yapamadı. Eline alıp kararsızca bakındı, ikisi de desenliydi; biri sarı zemin üzerine rengarenk çiçekli, di ğeri mavi üzerine çizgili.

Sibel zor be ğenen biriydi; karar verirken kılı k ırk yarardı.

Yan ı ba şında biri, "Yerinizde olsam, şu çiçekliyi seçerdim" dedi. "Size çok yakışacağına eminim."

Sibel ba şını çevirip fikrini söyleyen yabanc ıya baktı.

Adam ı tan ımıyordu. Uzun boylu, yakışıklı biriydi. Bir an göz göze geldiler.

Sibel sesini ç ıkarmadı ama ka şları çat ıldı. Kararına yardımcı olarak kendisine yakla şmak isteyen çapkının biri olduğunu düşündü. Böyle yılışık erkeklerden nefret ederdi.

54

Adam ın yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Affedersiniz" dedi. "Belki düşüncemi söylemekle saygısızlık ediyorum ama sizin gibi güzel bir hanımefendiye şu çiçekli mayonun çok yakışacağını dü şündüm bir an. Şayet bu davranışımı bir densizlik say ıyorsanız tekrar özür dilerim." Sibel üzerinde durmamayı dü şündü. Soğuk bir şekilde gülümsedi. Cevap vermemek en iyisiydi. Adamın hâlâ ısrarla kendisine baktığını hissediyordu. Göz göze geldikleri kısa süre içinde hatırlayabildiği kadarıyla yakışıklı, hoş bir adama benziyordu. Yanılmıyorsa, iri yeşil gözleri, uzun sarı saçlar ı vard ı. Konuşmasından, kibar ve görgülü birine benziyordu. Asıl dikkatini çeken şey ise, ses tonunun mükemmelliğiydi. Adama bir daha bakmaktan kendini alamadı. Sırtındaki, iyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan tir şe rengi keten takım elbisesi tiril tirildi. Yüzünde aristokratlara has soğuk, kibirli fakat o oranda da ölçülü bir hava vardı. Türkçe konuştuğunu duymasa onu bir yabancı sanabilirdi.

Sibel tezgahtar k ıza dönerek, "Bunu da alıyorum" dedi. Yakışıklı adam hâlâ yan ında duruyordu. Yumuşacık bir sesle, "Seçimimin size bir faydası olduysa, ne mutlu bana" diye f ısıldadı.

Sibel yine zoraki gülümsedi.

Adam ın artık yanından uzaklaşacağını sanm ıştı. Oysa hâlâ duruyordu.

Hafifçe ba şını yana e ğerek, "Adım Turgut. Turgut Atamer" dedi.

Sibel s ıkılarak adamın yüzüne baktı. Anlaşılan askıntı olmaya kararl ıydı.

"Yüzünüz bana hiç yabanc ı gelmiyor. Ba ğışlayın, hafızam oldukça zayıftır ama yüzünüz öylesine güzel ve unutulmaz ki, daha evvel görmüş olsam mutlaka hat ırlamam gerekirdi."

Genç k ız bir şeyler söylemek zorunluğunu hissetti. Ne de olsa sık sık televizyonda görülen, halkın tanıdığı biriydi.

"Mümkündür" diye m ırıldandı. "Beni görmüş olabilirsiniz."

"Durun bir dakika. Söylemeyin lütfen. Hat ırlamaya çalışacağım."

Turgut Atamer bir ad ım geri çekildi, zihnini zorluyormuş gibi bir tav ır takındı, kaşlarını çatt ı, düşündü.

"Nuri beyin kokteylinde tan ışmış olabilir miyiz? E ğer öyleyse kendimi hiç affetmeyeceğim."

"Daha evvel tan ıştığımızı hiç sanm ıyorum."

"Bu da do ğru ya, tanışsak unutmamam gerekirdi. Şu halde siz meşhur bir manken olabilirsiniz. Fiziğinize en uygun yakıştırmam bu."

"Yan ıldınız. Manken değilim."

"Öyleyse bir film artisti?"

"Hay ır. Artist de değilim."

Turgut Atamer iki elini yana açarak:

"Ama bu güzelli ği bir yerden gözüm ısırıyor. Mutlaka görmüş olmakl ığım lâzım" diye şaşkınlığını abart ılı bir şekilde belirtti.

Sibel kendini tutamayarak güldü. Adam ın benzetmelerinden hoşlanmış, bunların bir tür iltifat olduğunu anlamıştı.

"Bak ın bu mümkün işte. Beni seyretmiş olabilirsiniz."

"Seyir mi?.. Evet, i şte sihirli anahtar kelime bu! Acaba sizi nerede seyretmiş olabilirim? Tiyatro? Yoo değil, sanatçı olmad ığınızı söylemi ştiniz. O halde?"

Sibel usulca f ısıldadı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Televizyon."

"Tabii ya! Nedense bunu dü şünemedim. Konuşmanız, diksiyonunuz harika. Siz haber spikeri olmalısınız, ama korkarım devamlı takip etti ğim kanallardan birinde çalışmıyorsunuz."

"ABC televizyonunday ım. Olayların içinde programının hazırlayıcısı ve sunucusuyum. Ad ım Sibel Candan. Hatırladınız mı şimdi?"

Genç adam ba şını önüne e ğdi.

"Hiç bu kadar utand ığımı hat ırlamıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki programınızı maalesef seyretme imkân ım olmadı."

"Neyse, art ık öğrendiniz. Umarım böylece programım bir seyirci daha kazanmış oldu."

"Bundan hiç ku şkunuz olmasın."

Sibel, genç adama son bir kez daha gülümsedi ve kasaya do ğru hesabını ödemek üzere yürüdü.

"Durun bir dakika... Yoksa gidiyor musunuz?"

Sibel surat ını asarak Turgut Atamer'e bakt ı.

"Ne yapaca ğımı dü şünüyorsunuz ki?"

"Belki benimle bir içki içer ya da romantik bir ortamdaak şam yemeği yersiniz diye düşünüyordum."

"Yani iki dakika önce tan ıştığım bir yabancı ile mi?"

"Neden olmas ın? Artık tanışmış say ılırız. Ayrıca bana bu imkânı verirseniz size kendimi daha iyi tan ıtma şansına da kavuşmuş olurum."

Garip bir teklifti bu. Sibel ka şlarını çatarak adama bakt ı. Önüne çıkan tanımadığı bir .trkekle yeme ğe çıkabileceğini nasıl düşünebiliyordu?

Sibel'in akl ına birden Ayhan'ın söyledikleri geldi. Sen etrafında pervane olan erkekleri kaçırıyorsun demişti kameramanı. Kendi yalnızlığını kendin yarat ıyorsun, hayatında eksik olan da bu, diye yüzüne vurmuştu.

Bir an dü şündü Sibel.

Hiç tan ımadığı biriyle yeme ğe çıkmak garip bir fikirdi. Onu yeterince tanımıyordu. Konuşacak, tartışacak müşterek bir konuları yoktu. Belli ki adam sadece onun güzelli ğinden hoşlanmış-tı. Hepsi buydu. Arkasından ne tür bir teklifle karşılaşacağını tahmin edebiliyordu.

Kendini tartmaya çal ıştı.

Korkuyor, adamdan çekiniyor muydu? Hay ır. Fazla konuşkan ama kibar biri olduğu belliydi. Ondan çekinmiyordu. Ayrıca,

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

genç adamda ona çekici gelen bir yan da sezinlemi şti. İtiraf etmeliydi ki, çok da yakışıklıydı. Ne cevap vereceğini kestiremedi.

Sanki adam, karars ızlığını anlam ış gibi yüzüne bak ıyordu. Çevresine bir göz attı.

Ona hizmet eden tezgahtar k ız, konuşmaları i şittiğinden gülümseyen bir yüzle vereceği cevabı bekler gibiydi.

Sibel utand ığını hissetti. Bu teklife "evet" dese ne kaybederdi ki? Dayanamad ı, gülümsedi. Turgut Atamer de. Hayret, gülümsemek adama çok yakışıyordu. Dişleri inci gibiydi.

"Bu gülümsemeniz teklifimi kabul anlam ına mı geliyor?"

"Galiba. Biliyor musunuz, çok inatç ı birisiniz siz. Yine de davetinizi kabul ediyorum. Yar ınakşam birlikte bir yemek yiyebiliriz."

"Yar ınakşam mı? Ama saat daha dokuz olmadı, ben uzun yaz gecelerinde saat ondan önce sofraya oturmam. Davetimi kabul etmekle beni çok mutlu ettiniz, size teşekkür borçluyum. Fakat beni kırmayın, sizinle tanıştığım bu geceyi, evet bu harika geceyi gelin, kutlayalım. Bunun unutulmaz birgece olacağına inanıyorum. Belki de hayatımızın gidişatını de ğiştirecek bir gece."

Sibel i şaret parmağını uzat ıp iki yana salladı.

"Bak ın, yine ısrara başladınız. Bugece olmaz. Saat ilerledi. Eve gidip duş almam, k ıyafetimi değiştirmem, makyaj yapıp hazırlanmam lazım. Fakat yarın akşam..."

Turgut Atamer genç k ızın lafını kesti.

"Ben sizin haz ırlanmanızı memnuniyetle beklerim. Gerekirsegece yar ısına kadar. Lütfen bu gecenin kutsallığını bozmay ın."

K ız ne yapacağını bilemedi.

Turgut Atamer ise Sibel'in hiç beklemedi ği bir jest yaptı. Uzanıp kızın elini tuttu, ince, zarif ve yumuşak bir şekilde dudaklarına götürdü, hafifçe öptü.

Sibel şaşırmıştı.

Bunun son derece medeni bir davran ış oldu ğunu biliyordu. Bu Avrupalılara özgü bir davranıştı; yaşıtlarının arasında pek ya-

p ılmıyordu bu jest. Biraz mübalağalı, hatta teatral bir davranış say ılabilirdi ama doğrusu hoşlanmıştı. Onurlandığını, daha bir kadın oluverdiğini hissetti.

"Pekâlâ" dedi. "Bir saat sonra gelin beni evimden al ın. Ama biraz gecikirsem yakınmak yok."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sonra genç adama adresini verdi ve veda edip ma ğazayı ter-

ketti.

Turgut Atamer'in ye şil gözleri mutluluktan uçuyordu.

Sibel'in akl ına Ayhan geldi birden. Keşke burada olsaydı da, yaln ızlık çemberini nasıl kırdığını görseydi. Elinde olmadan gülümsedi ve arabasının gazını kökledi.

* * *

Evine gelince elindeki paketleri bir kö şeye fırlatıp soyunmaya başladı. Doğru duşa koştu, bonesini başına takarak vücudunu sıcak suyun rahatlatıcı ve dinlendirici etkisine b ıraktı. Yorucu bir gün geçirmiş olmas ına rağmen kendini dinç ve daha şimdiden dinlenmiş hissediyordu. SanRr bir erkek arkada şla ilk defa yemeğe çıkıyormuşcasına da heyecanlıydı.

Elbise seçiminde baya ğı zorland ı. Neye elini atsa beğenmiyordu. Sonunda ince askılı, oldukça dekolte, ipek bir elbisede karar kıldı. Beyaz, uzun topuklu ayakkabılarını giydi. Makyaj ını yapt ı, ufakgece çantasını hazırladı, ojelerini yeniledi, pırlanta taşlıgece saatini bileğine taktıktan sonra aynadaki görünümüne baktı.

Çok çarp ıcı ve harika olmu ştu.

Bir an ku şkuya düştü. Turgut Atamer'in onu yemeğe nereye götüreceğini henüz bilmiyordu. Sıradan bir yere giderlerse giyiminin bir hayli göze batacağını dü şündü. Hatta bir an daha sade ve basit bir şeyler giymeyi bile aklından geçirdi. Zamanın nasıl hızlı geçti ğini neden sonra farketti. Turgut Atamer her an gelebilirdi. Tam bunları dü şünürken de kapının zili çaldı.

Kalbi yerinden ç ıkacakmış gibi at ıyordu. Koşarak gidip kapıyı açt ı. Sapsarı, diri ve canlı Hoover güllerinden yapılmış kocaman bir buketle kar şısındaydı Turgut Atamer.

Yüzünde ölçülü ve sayg ılı bir tebessüm vard ı. Bakışları yumu şacıktı. Nazik birkaç kelime fısıldayarak çiçekleri kıza uzattı.

Sibel, "Arzu ederseniz biraz içeriye buyrun" demek zorunda kald ı. Turgut Atamer içeriye girmeyi reddetti. Sibel aceleyle gülleri boş bir vazoya koyup adam ın yanına döndü. Vazoya su koyacak zamanı bile bulamamıştı, nasıl olsa dönünceye kadar bozulmazlar, diye düşündü.

Soka ğa çıktıklarında Sibel, kapının önünde duran Lincoln'ü görünce şaşırmaktan kendini alamadı. Arabanın piyasa değerinin on beş milyardan fazla oldu ğunu biliyordu. Onun varlıklı biri oldu ğunu tahmin etmişti zaten; Lincoln de tam Turgut Atamer'e yakışan bir arabaydı do ğrusu.

Genç adam araban ın kapısını aç ıp kızın oturmasına yardımcı oldu. Şimdilik Sibel'den tam puan almıştı; çiçek getirmesi, şıklığı ve zarafeti konusunda laf etmesi çok olumluydu.

Araba yaylanarak hareket ederken, "Beni ba ğışlayacağınızı umar ım, size sormadan Swissotefin terasında bir masa ayırttım. Sizce bir mahzuru yok, değil mi?" diye sordu.

Genç k ız gülümseyerek, "Ne mahzuru olabilir?" diye karşılık verdi, "itiraf edeyim ki o terasta hiç yemek yememiştim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel'in içi içine s ığmıyordu.

Çok mutluydu...

* * *

Kameraman Ayhan, PTT'den emekli babas ı ve yine ilkokul ö ğretmenliğinden emekli annesiyle Kadıköyü'nde mütevazı bir evde otururlard ı. Ogece canı eve erken dönmek istememi şti. Daha doğru bir ifadeyle, bugece kendi kendini görevlendirmişti.

Aylak aylak istiklâl Caddesi'nde tur att ı. Hava çoktan kararmıştı fakat daha en az iki saat kadar oyalanması gerekiyordu. Konu şacak, vakit öldürecek birine ihtiyaç duydu. Taksim'le Galatasaray arasında iki defa gelip gitti. Tanıdık bir yüzle karşılaşmak için bakınıp durdu. Kimseye rastlayamadı.

Borsa'n ın fast food'una girdi, en üst kata çıkıp sosis ve bira istedi. Köpüklü birasını yudumlarken akl ı yine Sibel'e takıldı. Zaten son zamanlarda kızı akl ından hiç çıkaramıyor, bir türlü silip atamıyordu. Yarın ona iyi bir sürpriz hazırlayacaktı. Şayet şansı buak şam biraz yaver giderse...

Gerçekte Taksim'e geli ş sebebi de buydu. Kafas ına koymuştu; bugece saat biraz daha ilerleyince niyeti Kumru Bar'a gitmekti. Beyazıt'ta konuştuğu öğrenci Hilmi'den oranın bir tür "esrar tekkesi" olduğunu öğrenmişti. Belki işe yarar bir şeyler öğrenebilir, Nesrin'le karşılaşabilirdi.

Saat on'a kadar oyaland ı, sonra Cihangir'in yolunu tuttu. Kumru Bar'ı bulmak kolay olmu ştu. Kapıda fedai olduğunu tahmin ettiği iri yarı iki adam duruyordu. Onu dikkatle süzdüler ama içeriye girmesine de engel olmadılar. Ayhan bardan içeriye çekine çekine girdi. Çok loş yerdi. Her taraf yo ğun sigara dumanıyla kaplıydı. İçerde terle karışık ağır bir'koku vardı. Sol tarafta ufak bir bar-amerikan ve iç içe geçmiş çok say ıda masa

vardı. Etrafına şöyle bir göz attı. İçerdeki müşterilerin hemen hepsi öğrenci sayılacak yaştaydı.

Bar-Amerikan'a geçip çipil gözlü barmenden bir bira istedi. Biras ından henüz bir yudum almıştı ki, barmen tezgahın arkasından onu süzmeye başladı. Göz göze geldiler.

"Buraya ilk geli şin mi ağabey. Seni tanımıyorum" dedi.

Ayhan ba şını sallad ı.

"Birini bekliyordum."

Barmen sesini ç ıkarmadı. Elindeki bezle bardakları kurula-

maya devam etti. Üniversite ö ğrencisi kılıklı iki genç gelip bira istediler. Anla şılan burada en tutulan içki, ucuzluğu nedeniyle bira olmalıydı. Gençler uzaklaşınca Ayhan, çaktırmadan kendini dikizleyen barmene sordu.

"Buak şam Jale buraya uğradı m ı?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Jale mi? Hangi Jale? Mustafa'n ın dalgası m ı?"

"Jale Kunter."

Çipil gözlü adam s ırıtmaya başladı.

"Sen onu mu bekliyorsun? Daha çok beklersin a ğabey... Ağaç olursun."

"Ne demek istiyorsun?"

Barmen nezle olmu ş gibi ikide bir burnunu çekiyordu.

"Onun yak ını m ısın?"

"Yoo."

"Hiç gazete okumaz m ısın sen ağabey?"

"Elime geçerse... Neden sordun?"

"Televizyonda m ı seyretmezsin?"

"I ıhh!"

"Belli.. O k ızı öldürdüler a ğabey."

Ayhan çok şaşırmış gibi yaparak, "Yok yahu? Ne zaman?" diye sordu.

"Bir iki gün evvel. Evinde b ıçaklanmış olarak bulundu. Duymayan kalmad ı."

"Tuh Allah kahretsin."

Barmen dikkatle Ayhan'a bakt ı.

"Ne o a ğabey? Bir alıp veremediğin mi vardı o k ızla?"

Ayhan ba şını sallad ı.

"Yok be!. Beni bir arkada şıyla tanıştıracaktı. O da buraya sık sık gelen biriymiş. Okul arkadaşıymışlar galiba."

"Hele bir ad ını söyle, belki tan ırım."

Ayhan çaresizmi ş gibi yüzüne bakt ı.

"Ad ı Nesrin. Tan ıyor musun?"

Çipil gözlü barmen pis pis s ırıttı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Tan ırım tabii. Sidikli Nesrin olmalı. Buraya çok sık düşer."

"Sidikli mi? Niye öyle diyorlar?"

"Bilmem, hep öyle derler. Galiba kafay ı bulunca alt ına kaçı-

nyormu ş."

Barmen espri yapm ış gibi s ırıtıyordu. Sonra tezgahın üzerine biraz daha eğilerek Ayhan'a fısıldadı.

"A ğabey, karı k ız arıyorsan sana Sidikli'den daha iyisini bulabilirim, anlıyorsun ya. Her cinsini."

Adam Ayhan' ı süzmeye devam etti. Yüzündeki o i ğrenç gülümseme kaybolmamıştı.

"Elimde her ya ştan olanı var. Körpesi kart ı, tecrübelisi tecrübesizi. Hepsi bana köpek gibi bağlıdırlar. Bak, şu sana yakın masada oturan esmer kızı görüyor musun? Orta sonda daha. Tam bir f ıstık. Henüz el değmemiştir. İstersen ayarlarım."

Ayhan ba şını bile çevirip bakmad ı. Heriften tiksinmeye başlamıştı.

"Ben Nesin'i istiyorum" dedi.

Barmen omuzlar ını silueti, sesini ç ıkarmadı. Sonra dayanamayıp:

"Nesini istersin onun be a ğabey? Biraz mürekkep yalamışlı-ğı vard ır, ağzı laf yapar ama s..tir et, cümle alem yatmıştır onunla. Hem kafası dumanl ıdır, her bir boku kullanır."

c

"Beni ırgalamaz" diye homurdandı Ayhan.

Bu cevap barmenin tuhaf ına gitmişti.

Merak ı artt ı. Çipil gözlerini kuşkuyla Ayhan'a çevirdi. İlk defa Ayhan'dan şüphe etmeye başlamıştı.

"Peki, niye ısrarla onu istiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Barmen surat ını ast ı.

"Hakl ısın, ama o her zaman para için yatmaz. Bunu biliniyordun galiba?"

"Az evvel herkesle yatt ığını söylemi ştin."

"Do ğru fakat canı çekerse. Ya da esrara yat ıracak parası kalmam ışsa."

"Ben de şansımı denerim. Belki benden ho şlanır."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Barmen konu şmayı kesti. Bu yabanc ıdan hoşlanmamıştı. Tipi bile buraya pek uygun düşmüyordu.

Ayhan' ın gözleri bu ufak loş yere yeni yeni al ışmıştı. Etrafa yeniden bir göz attı. Şimdi oturanları daha iyi seçebiliyordu. Hepsi çok gençtiler. Yüreği burkuldu. Düpedüz uyuşturucu ve fuhuş yuvas ıydı buras ı. Masalarda sigara içen gençlere baktı, çoğunun normal sigara değil sarma içtiğini anlamıştı. Suratlar sararmış, gözler süzülerek baygınlaşmıştı.

"Lanet olsun" diye söylendi içinden. Gömle ğinin üst iki düğmesini açtı. Cebinden çıkardığı mendille boynunda ve göğsünde biriken terleri sildi. Soğuk bira kurtarıcı gibi geliyordu içinin hararetine. Barmene dönerek boşalan bardağını doldurmas ını i şaret etti. Çipil gözlü adam bu kez sanki isteksizcesine gelip bardağı ald ı. Köpüklü birayı doldurup uzat ırken Ayhan sordu:

"Nesrin düngece burada m ıydı?"

Barmen ba şını olumsuzca iki yana sallad ı.

"Ya ondan önceki gece?"

"A ğabey, ne çok soru soruyorsun? Yoksa aynasız mısın?"

Ayhan adam ın pirelendiğini sezinlemişti.

"Öyle bir halim mi var? Polise benziyor muyum?" diye sordu.

Barmen yeniden s ırıttı.

"Bilmem! Toz istemiyorsun, kar ı k ız seçiminde bir tuhafsın, buranın devamlı mü şterisi değilsin, davranışların da bir garip, ne yalan söyleyeyim insanın aklına polis olabileceğin geliyor valla. Ama sen polis değilsin, biliyorum. Ben onları havalar ından, kokularından anlar, daha kapıdan içeriye girdikleri an çakozlarım. Fakat senin neyin peşinde olduğunu

çıkaramadım. Burada senin aradığın o Sidikli'yi kimse tutmaz. Zaten son zamanlarda eskisi kadar sık takılmaz oldu. Niye ısrarla onu istiyorsun?"

64

"Jale Kunter onu çok methetmi şti bana."

"Bo ş versene, Jale art ık yok. Çoktan cızlamı çekti. Sen ya şayanların tavsiyesine kulak ver. Unut şu sidikliyi de sana başkasını bulay ım."

Ayhan saatine bakt ı. On biri geçiyordu.

Anla şılan Nesrin Kumru Bar'a bugece de gelmeyecekti. Kameraman gergin geçen günün yorgunluğunu bedeninde hissetmeye başlamıştı.

Oturdu ğu tabureden kalkarken Barmene sırıttı.

"Belki ba şka gece," dedi.

Biralar ın parasını ödedikten sonra "Eyvallah," diye m ırıldandı.

Çipil gözlü merakla sordu:

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Nesrin gelirse ona kimin arad ığını söyleyeyim?"

Ayhan bir an dü şündü, sonra gülerek, "Karındeşen Jak dersin" diye mırıldandı.

Barmen ne demek istedi ğini anlamamış, garip garip onun suratına bakıyordu.

"Kim?" diye sorusunu-yineledi.

Ayhan duymazdan gelerek, arkas ına bakmadan kendisini esrar dumanına boğulmuş daracak yerden dışarıya attı. Sokağın nem yüklü sıcağı limonata gibi serin ve ferahlat ıcı geldi genç ad-ma...

(6)

E ertesisabah Ayhan Berkman, Sibel'in televizyon dairesindeki odas ına girerken mahmur gözlerini oğuşturup esnedi. Berbat birgece geçirmişti. Başı a ğrıyor, bütün vücudu kırılıyordu.

Sibel'in odas ı kalabal ıktı. Asistanları ko şuşturuyor, öteki kameraman arkadaş genç k ızın direktiflerini dinliyordu. Ayhan bir iskemle çekip oturdu. Busabah işe gelmekte gecikmişti. Canı konu şmak bile istemiyordu. İnşallah, kamerayı yükleyip bir yere göndermez beni, diye geçirdi içinden.

Odadakiler şimdiden onun bu haline bakıp, düngece feneri nerede söndürdün diye, şaka yapmaya başlamışlardı bile.

Ayhan k ıza bir göz attı.

Sibel'in bütün güzelli ği üzerindeydi bugün. Sıradan penye bir bluz, poplin etek giymiş olmas ına rağmen son derece diri ve canlı görünüyordu, tabii o

çekici ve güzel. Ekibine bu gün yapacaklar ı i şleri anlatırken sanki her zamankinden daha farklı bir co şkusu ve tazeliği vardı.

66

Merak etti Ayhan. K ıza sihirli bir değnek değmiş gibiydi. Haks ızlık etmemeliydi; o her zaman hoş, çekici ve kusursuzdu, ama bu sabahki canlılığının, tazeliğinin sanki özel bir nedeni vardı.

Sibel onun varl ığının farkında değilmiş gibi yüzüne bile bakm ıyordu. Herhalde yine geciktiği için takaza edecekti. Ekip odadan ayrılıp, ikisi yalnız kalınca:

"Nihayet te şrif edebildiniz demek?" diye laf attı. Ayhan homurdandı:

"Sak ın üstüme varma. Berbat haldeyim."

"Alkol mahmurlu ğu mu? Yoksa Don Juan düngece fazla mesai mi yaptı?"

"B ırak Allahını seversen bu modas ı geçmi ş esprileri. Hiç havamda de ğilim bu sabah."

"Hayrola, neden?"

"Gece hiç uyuyamad ım."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"S ıcaktandır."

Genç k ızın sesinde hafif alaycı bir hava sezinledi Ayhan.

"Hay ır, sıcaktan değil. Düngece Kumru Bar'daydım."

Sibel irkilerek sordu:

"Bir şey bulabildin mi?"

"Nesrin'i orada görebilece ğimi sanmıştım ama gelmedi kız. Oyss Cray? çok sık uğrarmış, /ani oranın devamlı mü şterisi. Öldürülen arkadaşı Jale gibi. Hakk ında ilginç şeyler öğrendim."

"Ne gibi?"

"O da bir fahi şe."

"Pek şaşırmadım."

"Uyu şturucuya ihtiyacı oldu ğu zamanlar ya onu satanlarla yatarmış ya da para kazanmak için."

"Farkeder mi?"

"Etmez tabii."

"Ba şka, başka ne öğrendin?"

"Ba şka bir şey yok."

"Hepsi bu mu?"

"Yetmez mi? Ayr ıca oradakiler Jale Kunter'i iyi tanıyorlar.

"iyi ya, biraz ara ştırsaydın."

Ayhan homurdand ı.

"Bu i şi o kadar kolay mı sand ın? Orası batakhane gibi bir yer. Yabanc ıları kötü gözle süzüyorlar. Daha içeriye girer girmez kendilerinden biri olmadığını hemen anl ıyorlar. Kapıda iki fedai var, içerdi de meraklı bir barmen. Adeta uyuşturucu müdavimlerinin oluşturduğu özel bir kulüp. Benden şüphelendiler, hatta bir ara polis sandılar."

"Yok yahu?"

"Sonra barmen bana kar ı k ız satmaya kalktı."

"Sen ne yapt ın, geri mi çevirdin?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan zoraki s ırıttı.

"Aman ne komik! Bak ıyorum bugün keyfin yerinde, dalganı geçiyorsun."

"Evet, bugün ne şeliyim."

"Allah versin. Belli oluyor zaten."

Sibel k ısa bir tereddüt geçirerek kameramana baktı. Odada yalnızdılar. Genç kız koltuğuna oturdu. Bir sigara yaktı. Sonra berrak ve akıcı sesiyle:

"Dün bana verdi ğin nasihati düşündüm" dedi.

"Hangi nasihati?"

"Hani şu, yalnızlığım, kabuğumu kırıp dış dünyaya aç ılmaklı-ğım ve hayatımı renklendirecek prens hikâyesi vardı ya."

"Evet?"

"Galiba o prensi buldum. Ben dostlar ımın önerilerini hafife almam, düşünürüm, akla yakınsa değerlendiririm."

Ayhan birden heyecanlanm ıştı.

Ürkerek Sibel'in gözlerinin içine bakt ı. Başındaki ağrının şiddetlendiğini hissetti.

Elinde olmadan yüzü gerildi.

"Birini mi buldun yani?"

"Evet, hem de mükemmel birini."

"Yok can ım? Şaşırtıyorsun beni."

"Niye şaşırıyorsun ki? Bu öneriyi bana sen yapmadın mı?"

Ayhan cevap vermedi.

K ızın açıklamasını bekledi.

Sibel ise onun yüzündeki merakl ı ve şaşkın ifadeyi inceliyordu.

"Sevinmedin mi yoksa?"

Ayhan genzini temizledi. "Bilmiyorum, bu senin seçimine ba ğlı" diyebildi.

"Dedim ya, çok ho ş ve yak ışıklı bir genç. Kan ım kaynadı. Karun kadar da zengin."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Ahh, siz kad ınlar! Tek ölçünüz bu, değil mi? Para, daima para."

"Lütfen kad ınların günahını alma. Zenginlik benim için sadece bir art ı faktör."

"Hadi can ım sende!"

"Tan ıştığım genç kibar, Jnce, kültürlü ve kadın ruhundan çok iyi anlayan biri. Kadınlara nasıl davranılacağını gönüllerinin nas ıl hoş tutulaca ğını iyi biliyor."

"Saçma! Bunlar ın hepsi seni yatağa atıncaya kadardır."

"Ayhan! Kabala şma lütfen. Bu ne biçim söz."

Genç adam kendini toparlamaya çal ıştı. Söylediği lafın densizliğini kavradı birden. Omuzlar ını silkti.

"Senin bilece ğin şey. Umarım acele karar verip sonradan pişman olmazsın."

Sibel sigaras ını önündeki kül tablas ına bastırırken.: "Seni hiç anlamıyorum" diye söylendi. "Yalnızlığımı terke-dip, hayatımı bir erkekle payla şmamı öneren sen de ğil miydin?"

"Evet ama böyle birdenbire, Önüne ç ıkan ilk erkekle demedim. Bu adamla daha evvelden tanışmışlığın var mıydı? Neyin nesi, kimin fesi biliyor musun?"

Sibel ka şlarını çat ıp homurdandı.

"Kuzum, ne oluyor sana? Sanki babamm ış gibi konu şuyorsun. Bir an bana onu hatırlattın. Yahu, bu adamla yarın evleniyorum demedim; sadece

hoşlandığım, yakışıklı biriyle kar şılaştığımı söyledim. Hepsi bu."

"Tamam majesteleri tamam, sinirlenme, bir şey dediğimiz yok. Allah mutlu etsin, daha ne diyeyim?"

Ayhan surat ını asarak konuyu kapatmak istercesine sustu.

Ama Sibel'in konuyu kapatmaya pek niyeti yoktu. Ayr ıca Ayhan'ın olaya gösterdiği titizliği de anlar gibi oluyordu. Onun suratındaki değişikliği farketmemesi olanaksızdı.

Gülümseyerek, "Merak etmiyor musun?" diye sordu birden.

"Neyi?"

"Tan ıştığım adamı."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Amma tuhafs ın Ayhan! Nereye gitti bana o tavsiyelerde bulunan, arkadaş canl ısı dostum?"

Ayhan ba şını sallad ı. "Buradayım canım, bir yere gittiğim yok. Hem rahatlatacaksa seni, anlat tabii, dinlerim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel duygular ını çözümlemekten acizdi. Ayhan' ın davranışı baz ı şeyleri açığa çıkarmıştı. Bu gerçeği bugüne kadar anlayamamış olmas ına şaştı. Ayhan kendisine aşıktı. Bunu hiç düşünmemiş ve farketmemişti. Ayhan'ın da bunu hareket ve davranışlarıyla belli etmediği bir gerçekti. Ama şimdi, kadın önsezileriyle rahatlıkla anlayabiliyordu.

As ıl anlayamadığı, bu gerçeği kavrayınca benliğinde hissettiği heyecandı. Hoşlanmış, bundan zevk mi almıştı acaba? Ayhan ho ş bir gençti, bunu inkâr edemezdi, gazetede ve televizyonda çal ışan kızların, onun peşinde nasıl pervane gibi dolandıklarını iyi biliyordu.

Benli ğini kaplayan sevinç ve gururla gülümsedi. Nedenini bilemiyordu fakat nedense Ayhan'ı incitmek, damarına basmak,

gururuyla oynamak istiyordu. Hatta akl ından geçenlerin ruhsal bir sapaklık olduğunu bile düşündü, fakat duygularına gem vuramadı.

"Ondan çok ho şlandığım doğru. Müthiş yak ışıklı. Dünakşam alış veri ş s ırasında tanıştım onunla. Mayo seçiminde bana yardımcı oldu. Be ğendiğim iki bikini arasında tercih yapamıyor-dum. Anladı hemen, hangisinin bana daha yakışacağını söyledi." Göz ucuyla kameramana bakt ı. Kıskançlıktan kıpkırmızı kesilmişti Ayhan. "Sonra yemeğe çıkmamızı teklif etti." "Ve sen de daha ilk defa gördü ğün bu adamın teklifini kabul ettin, öyle mi?"

"Neden olmas ın? Yerimde hangi kız olsa kabul ederdi. Yakışıklılığına dayanamadım. Ayrıca senin söylediklerin de aklıma geldi. Hayatımın prensini bulduğumu düşündüm. Harika güllerle gelip beni evimden aldı. Lincoln'ü olağanüstüydü. Çok lüks bir araba. Swissotel'de bir masa ayırtmış. Istakoz yiyip, şampanya içtik." Ayhan'ın yüzü şekilden şaj<ile giriyordu. Farketmemiş gibi davranan Sibel:

"Hayat ında İstakoz yedin mi hiç Ayhan?" diye sordu. "Doğrusu ben yememiştim. Bizim gibi gariban takımının yiyeceği şey değil. Eti çok lezzetliydi. Heon bana nasıl yenileceğini, makasla kabuklarının nasıl kırılacağını gösterdi. Konu ştuk, gülüştük. Yanındaki kadını oyalamas ını çok iyi biliyordu, bana müthi ş fıkralar anlattı, ama öyle seninkiler gibi açık saçık olanlardan değil. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım bile. Sonra gerçek bir centilmen gibi beni evime getirdi." "Hepsi bu kadar mı?" Sibel hınzırca Ayhan'ın yüzüne baktı. "Daha ne olsun ki? Ne bekliyordun?" "Böyle romantik bir geceden sonra seni dans edeceğiniz bir yere götürmedi mi? Sarılıp seni öpmedi mi?"

Sibel, Ayhan' ın neyi kastettiğini anlamamış gibi davranmaya devam etti.

"Ne kadar fesats ın?" dedi. "Aklın fikrin hep öyle şeylerde."

"Bunun fesatl ık neresinde? Öyle zamparalardan bu tür davranış beklemek çok normaldir."

Sibel i ğnelemeye devam etti.

"Hani seni tan ımasam, kıskandığını dü şüneceğim Ayhan, insaf yahu!"

Genç adam ba şını önüne e ğdi. Dudaklarının ucuna kadar gelen kelimeleri söylememek için kendini zor tutuyordu. Sibel'e açılıp, duygularını ifade edemezdi. Hele böyle bir ortamda. Hislerini içine gömmek yapabileceği en uygun davranıştı. Kalkıp uzaklaşmak, odayı terketmek istiyordu. Ama ayaklan kur şun

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

gibi ağırlaşmıştı. Yerinden kalkamadı.

"Turgut, in şaat mühendisi ama mesleğini yapmıyor. Ailesinden kalma muazzam bir serveti varmış. Bunu açıkça söylemedi ama ima etmesinden sezinledim. Sürdürdüğü hayattan da belli zaten."

Ayhan bo ğulacak gibi oluyordu. Boğazına bir şeyin tıkanıp kaldığını hissetti.

"Biliyor musun Ayhan, şu renkli cam, beni eni konu ünlü yaptı. Halk, ekranda yüzünü göre göre seni hemen tanıyor. Sokakta yürürken birbirlerini dürterek göstermeler, üstüne çevrilen meraklı bak ışlar, gülümseyen gözler. Önceleri hoşuma gidiyordu ama şimdi sıkılmaya başladım. Turgut da beni görür görmez hemen tanıdı."

Sibel bu ufak yalan ı kasten söylemi şti.

"Benim program ımı ilgiyle izliyormu ş. Önümüzdeki pazartesi gecesini iple çekeceğini söyledi. Yine de iyi bir televizyon izleyicisi değilmiş. Eski filmlere meraklıymış, hani şu 1950'lerden kalma müzikallerle western'lere."

Ayhan nihayet biraz gülümsemeyi ba şardı.

" İyi, desene senin program bir seyirci daha kazandı."

"Program de ğil, ben kazandım."

Ayhan tam a ğzını açacakken Sibel'in asistanlar ı pür tela ş odaya dald ılar. Biri dosyayı masaya b ırakırken, diğeri programla ilgili bir tersliği anlatmaya başlamıştı.

Konu şmaları böylece kesilmi şti. Ayhan güçlükle ayağa kalktı ve f ırsattan istifade ederek sessizce odayı terketti.

Sibel onun odadan ç ıkışını göz ucuyla görmü ştü. Odada yeniden yalnız kalınca Ayhan boş iskemlesine bakakaldı. içinde garip bir eziklik vardı.

Kendisine a şık bir erkeğe niye böyle davrandığını anlayam ı-yordu. Elinde olmadan Ayhan'la Turgut'un hayali aynı anda gözlerinin önünde canland ı.

Ayhan hakl ıydı; sevince hayat bir farklı görünüyor, ya şam değişiyordu. Yüreği çılgınca atıyordu. Koltuğa yaslanıp duyduğu zevki yudumlamaya başladı.

fc* *

O haftay ı müthi ş bir çal ışma temposu içinde geçirdiler. Program yayına hazırdı. Karınları de şilerek öldürülen iki kadının, muhtemelen aynı katil taraf ından cinayete kurban gittiklerini açıklayan bölüm Sibel'e göre yeterince iyi hazırlanamamıştı. Genç kız huzursuzdu. Seyircilerin beyninde böyle bir şüpheyi uyandıracak bir film ve bir iki fotoğraftan başka bir şey yoktu ellerinde. Çalışmaları yetersiz kalm ış, hatta son anda Sibel o bölümü programdan çıkarmayı bile dü şünmüştü. Fakat bitmiş halini seyreden müdür Enver Alpay ısrar edince, sesini çıkarmadı.

Bütün ekip pazartesi gecesini iple çektiler.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Görüntüler harikayd ı. Program çok başarılı olmu ş ve ses getirmi şti. O geceden itibaren ABC televizyonuna fakslar, telefonlar yağmaya başladı. Halk, polisin gözünden kaçan bu benzer-

lige müthi ş bir ilgi göstermi şti. Sibel'i her gittiği yerde tebrik ediyorlar, olayın üstüne gitmesi için destek veriyorlardı.

Sibel mesleki bir gurur içindeydi. Fakat ba şarıdaki gerçek payın Ayhan'a ait olduğunu itiraf edecek kadar da alçak gönüllüydü. Yazık ki, bunu Ayhan'la paylaşacak imkanı olmam ıştı.

Ayhan' ı iki gündür göremiyordu...

İKİNCİ BÖLÜM

(")

Adam, uzun sar ı saçlar ını at kuyru ğu yapıp ensesine bağlamıştı. Yüzünde yine iki güncük sakal vardı. Adeleli omzuna astığı branda bezinden yap ılmış çantas ı ad ım atarken hafif hafif kalçasına değiyordu.

Ay şegül alkolden kızarmış gözleriyle adama bakt ı sonra gülerek onun koluna girdi.

"Madem ki beni otele götürecek paran yok, yürü, en iyisi bizim eve gidelim."

"Yaln ız mı ya şıyorsun?"

K ız fingirdedi:

"Annemle."

"Eee, nas ıl olur? Annen beni kabul eder mi? Bir şey demez mi?"

"Bo ş ver, takma kafana. Al ışıktır o."

"Nas ıl yani?"

K ız umursamazca:

"Zaman zaman baz ı erkek arkada şlarımı eve götürürüm ta-

75

bii." Sonra di şlerini göstererek sırıtıp ekledi, "Senin gibi yersiz yurtsuz olurlarsa ya da bir otele götürecek paraları yoksa... Anlad ın mı?"

Erkek k ızın elini okşadı.

"Çok anlay ışlısın hayatım ama annen evdeyken biz bitişik odada bu işi yapamayız."

"Yahu, dedim ya, sen onu dert etme. Çoktan uyumu ştur. Ruhu bile duymaz. Sahi, söylemeyi unuttum. O

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

sağırdır."

"Sa ğır mı dedin?"

"Evet, öyle!"

"Hiç mi duymaz?"

"Odada bomba patlasa bile duymaz."

"Do ğuştan mı sa ğır?"

"Hay ır. Ben ilkokuldayken oldu. Şimdi nedenini bile hatırlamıyorum. Babam hayatta iken doktor doktor dolaşmışlardı. Çocuktum o zamanlar, on beş sene kadar önce. Sonra kad ıncağız bu durumu kabullendi, ben de alıştım. Kim bilir, paramız olsaydı belki bir çaresi olurdu. Ho ş şimdi şikayetçi de değilim, sağırlığının bazen böyle faydası da oluyor."

Adam ın gözlerinde sinsi bir parıldama oldu.

Ama Ay şegül'ün bunu görmesi olanaksızdı. Gecenin bu saatinde bile Ray-Ban gözlüklerini çıkarmamıştı adam.

"Nerede oturuyorsun?" diye sordu.

"Üsküdar'da... Do ğancılar'da."

Adam semti pek be ğenmemiş gibi burnunu k ıvırdı. Oraya gitmeleri epey zaman alacaktı. Bir taksiye binerek Taksim'den Beşiktaş'a indiler. El ele tutuşup motor iskelesine doğru yürüdüler. Kadın zaman zaman aldığı içkinin tesirinden tökezliyordu.

Motor bo ş denecek kadar tenhayd ı. Beton iskelenin üzerindeki on beş, on altı ya şlarındaki çığırtkan, avaz avaz bağırarak müşteri çekmeye çalışıyordu.

At kuyruklu adam saatine bir göz att ı. Geceyarısını hayli geçmi şti zaman.

76

S ıcağa rağmen kapalı yere geçtiler. Yanyana oturdular. Ay şegül esneyerek başını adam ın omzuna dayadı. Şarabı fazla kaç ırmıştı bugece. Ba şı dönüyordu. Yana ğını adam ın omzuna bir kedinin kaşınması gibi sürdü. Adamın teninden pis bir koku yayılıyordu, tıpkı ter kokusu gibi. Ama bunun ter kokusu olmadığına emindi. Bunu ona söyleyemezdi de. İsmi neydi acaba? Başı o kadar dumanl ıydı ki, hatırlayamıyordu bir türlü adamın adını. Kendini fazla sıkmadı. Ne farkederdi ki?..

Motor ba ğlı oldu ğu iskelede denizin çalkantısıyla sallanıp duruyordu. Ayşegül bu sallantının midesini daha da kötü etkilediğini hissetti. Bulantısı artm ıştı.

Birer iki şer gelen müşteriler ise, temmuz sıcağında daha çok açık ve havadar olan üst güverteyi tercih ediyorlardı. Kapalı alt bölüme kimsenin geldi ği yoktu.

Ay şegül bulantısını bast ırabilmek için temiz havaya ihtiyacım var, diye düşündü.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Adama dönüp, "Biz de aç ık havaya çıkalım" dedi.

"Otur oturdu ğun yerde" dedi adam sert bir sesle.

Ses çok mu sertti yoxsa ona m ı öyle gelmi şti, kestiremedi Ayşegül.

Boş olan alt kamaran ın merdivenlerinde bir çift göründü. Orta yaşlarda bir adam, uykuya dalmış ufak bir çocuk kucağında olduğu halde basamakları indi. Yan ındaki kadın temmuz sıcağına rağmen pardesü giymiş başını s ıkı s ıkıya örtmüştü. Adam, onları görünce kamaran ın uzak bir yerine gidip oturdu. Örtülü kadın, göz ucuyla ve tiksinti dolu bakışlarla onları süzüyordu.

Ay şegül, onlara şöyle bir baktı, ilgilenmedi.

At kuyruklu adam ın elini kavradı, parmaklarını s ıktı. Mide bulantısı ve bast ıran uykusuna rağmen az sonra yaşayacağı sevi şme anlarının hayal ve ihtirasıyla uykusunu dağıtmaya çalıştı. Eve gidince birlikte bir duş yapıp açılırlardı.

"Hay aksi şeytan, neydi bu adamın adı yahu?" diye dü şündü yeniden.

An ımsayamıyordu..

Bu yak ışıklının yıkanmaya ihtiyacı vard ı. Ter kokusu sırtındaki blucin yeleğe de sinmişti. Hayret, bu kokuyu barda içki içerlerken hiç duymamıştı.

Umursamad ı; adamın elini yakalayıp sırtındaki penye bluzun içinden memelerine götürdü. Okşayıp, sıkmasını bekledi. Heyecandan kudurmak üzereydi art ık.

Adam umdu ğundan daha tedbirliydi.

Ay şegül'ün bu hareketi karşısında başını kald ırıp, çocuklu çifte baktı. Çocuğunu kucağında taşıyan adam oralı de ğildi ama başörtülü kadının bakışları hâlâ üzerlerindeydi. Kocas ı herhalde bakma demi ş olmal ıydı ki, kadın içinden bir şeyler söylenerek başını ba şka tarafa çevirdi.

At kuyruklu adam usulca elini Ay şegül'ün memelerinden çekmek istedi fakat kız sıkı s ıkıya kavradığı bileğini bırakmadı. Adam kızın kulağına eğilip, "Biraz daha sabret" dedi. "Evine gidince unutamayacağın anlar yaşayacaksın."

Ama k ızın beklemeye pek tahammülü yoktu, adamın elini çekmesine müsaade etmedi. Tatlı bir ürperti bütün benliğine yayılıyordu. İçindeki kıpırdanışlar arttı, elini at kuyruklu adamın pantolonunun önüne uzattı, sertliğini duyumsadı. Dünya umurunda değildi.

Az sonra motora binenler ço ğalmaya başladı. Sivilceli yüzlü bir lise öğrencisiyle, bir bahriye eri karşılarına oturdu.

Ay şegül istemeye istemeye elini adamın pantolonunun ağından çekti. Boş kalan memelerinin uçlar ı sızlıyordu.

Motor hareket etti...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ay şegül başını tekrar Ray-Ban'l ı adam ın omuzuna dayadı. Yolculuk beş alt ı dakika sürecekti ama cinsel oynaşmanın verdiği heyecan azalınca göz kapaklarına inen uykunun ağırlığını yeniden hissetti. Üsküdar'a kadar iki üç dakika kestirebilirdi. Gözlerini kapadı, içi geçti. Uykusunun niye böyle şiddetle bastırdığını

anlayam ıyordu. Şaraba alışıktı ama nedense buak şam içkiyi kaldıramamıştı..

Adam ın dürtmesiyle uyandı. Güçlükle göz kapaklarını aralad ı, motor Üsküdar rıhtımına yanaşıyordu. Yeniden gözlerini yumup derin uykuya devam etmek istedi. Buna uyumak değil, ancak sızmak denebilirdi. Yanındaki adam bu kez omzunu acıtarak sarstı. Fazla sert bir dürtmeydi bu. Kaşını çat ıp, adını hatırlayamadığı adama bakt ı.

"Hadi, uyan art ık, geldik" diye homurdanıyordu.

Ay şegül sersem sersem etrafına bakında. Motor boşalıyordu.

Ba şı dönüyordu. Midesindeki bulant ı daha da artm ıştı. Ağzına ekşi ekşi sular gelmeye başlamıştı. Her an kusabilirdi.

Adam ın sert dürtüsüyle acıyan omzuna elini götürdü. "Deli mi bu herif?" diye söylendi içinden. Bu ne biçim uyandıniıştı böyle?

Adam elinden tutup çeki ştirmeye başlamıştı.

"Yava ş ol! Ba şım dönüyor" diye itiraz etti.

Adam ın hiç taktığı yoktu. Güçlükle motordan karaya ç ıktılar.

İlk pişmanlığı o zaman hissetti...

İçindeki seks yapma, doyasıya sevişme arzusu kaybolmuştu. Sarhoşluk, bulantı ve derin uyku ihtiyac ı arzularını silip götürmü ştü. Bir an evvel yumuşak yatağına uzanmak, her şeyden uzak, gözlerini kapayıp, dinlenmek istiyordu. Mümkün olsa hemen oracıkta sızabilirdi.

Mahmur ve yar ı aral ık gözlerle adama baktı.

Kocaman gözüküyordu gözüne. Sanki hiç içki içmemi ş gibi de diri, canl ı ve uyan ıktı.

Kendini toparlamaya çal ıştı.

Olaylar ı, adamla nasıl tanıştığını an ımsamaya gayret etti. Film kopmuştu. Hiçbir şey anımsamıyordu. Adamın adını bile...

Selim'di galiba... Salih de olabilirdi. Ya da herhangi bir isim...

Beyni durmu ştu adeta.

Dü şmemek için adama tutundu. Burnuna yine o yoğun ter kokusu çarptı. Bu kokuyu biraz daha alırsa

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

mutlaka kusacaktı.

"Neredeyiz?" diye sormak istedi. Dili sanki kütük olmu ştu. Ağzının içinde döndüğünü fakat sesinin çıkmadığını zannetti.

Oysa duymu ştu adam.

"Üsküdar'day ız. Evine gidiyoruz" diye cevap verdi.

Söylenenleri rahat alg ılayamıyordu.

Bu herifle evinde ne i şi vardı?

"Eve mi?" diye sordu. "Ne yapaca ğız orada?"

Sesini duymu ş muydu acaba adam?

"Yataca ğız. Sana sahip olacağım. Bunu istemiyor muydun?"

Yanl ış m ı i şitiyordu yoksa?

Yoo, Ay şegül bunu istemiyordu. Bu halde sevişmek istemiyordu. Uykuya ihtiyacı vard ı onun. Sadece uyumak istiyordu.

Adam s ıkı s ıkıya belinden kavramasa düşecekti. Yalpalıyor, düzgün hatta yürüyemiyordu. Şu kusma hissi mahvediyordu onu. Bir içini boşaltsa belki rahat edecekti. "Biraz daha dayan!" diyen adamın sesini işitti.

Bir taksiye bindiklerini zar zor farketti.

Şoföre, "Doğancılar'a çek" demişti adam.

Yoksa adresi de biliyor muydu?

Ay şegül'ün başı yine dü ştü. Bu kez kesin sızmak, hiç uyanmamak istiyordu.

Arabadan indiklerini hat ırlayamadı. Fakat temmuz sıcağının nemli esintisi yüzüne çarpınca daha fazla kendini tutamadı ve rastgele bir duvar dibine içini bo şalttı. Öğüre öğüre kustu. Düşmemesi için kendini tutan iri yarı adam ın yaydığı ter kokusunu duydukça daha şiddetli kusuyordu. Üstü başı, bacakları, ayakkabıları kusmuk içinde kalm ıştı. Başındaki şiddetli zonklamaya karşın biraz açılabildi.

Şimdi olayları az buçuk hat ırlayabiliyordu. Adamla tanışmalarını da, içtikleri yeri de ve adam ı nas ıl tahrik ettiğini de...

80

Adam ın günahı yoktu.

Kendisi ba ştan çıkarmıştı onu. Gerçekten de çok yak ışıklı bulmu ştu, ismini hâlâ hatırlamıyordu ama önemli değildi.

"Kusura bakma" dedi. "Bu durumu görmeni istemezdim. San ırım şarabı fazla kaç ırdım."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Ald ırma, olur böyle şeyler. Herkesin başına gelebilir. Şimdi senin dinlenmeye ihtiyacın var. Bir de sade kahveye. Sonra iyi bir uyku çektin mi, yarına bir şeyciğin kalmaz. Turp gibi kalkarsın."

Ay şegül biraz rahatlar gibi oldu.

Anla şılan bu durumdan sonra adam kendisiyle yatmak istemiyordu. Bu da çok doğaldı. Bütün heyecanını kaçırmış olmal ıydı.

"Evin nerede?" diye sordu. "Do ğancılar'a geldik ama kaldığın yeri bilmiyorum. Bana göster de seni oraya kadar götüre-yim."

Ay şgüel sallanarak dikleşti. Etrafına bakındı. Başı hâlâ dönüyordu fakat bulunduklar ı yeri tan ımıştı. Evi iki sokak ötedeydi.

Berbat olmu ş üstüne i ğrenerek bakarken, "Saat kaç?" diye sordu.

" İkiye geliyor."

"Çok geç olmu ş. Sana çok teşekkür ederim. Bundan sonrasını kendim de gidebilirim. Bugece için beni bağışlayacağını umar ım. Artık o işi yapacak halde değilim. Halimi görüyorsun. Adresini ya da telefonunu ver, seni ararım."

At kuyruklu adam gülümsedi.

"Seni bu halde b ırakamam. Tutmazsam düşecek haldesin. Evine kadar götüreyim, sonra çeker giderim."

Ay şegül'ün fazla itiraz edecek hali yoktu. Başını sallad ı. At kuyruklu adam sıkıca belinden kavradı, yokuş aşağı yürümeye ba şladılar.

Caddeden h ızla geçen arabalardan başka, sokaklarda kimsecikler yoktu...

* # *

Adam onu yata ğa yatırdı.

Ay şegül'ün ne itiraz edecek ne de adama git diyecek hali vardı. Uyumak istiyordu. Gözleri kurşun gibi ağırlaşmıştı yine.

Zihni bulan ıktı ve gözlerini her aç ışta yatak odasının fıldır fıldır döndüğünü hissediyordu. Gözlerini kapadı, kendini bıraktı ve hiçbir şeye aldırmaz oldu.

At kuyruklu adam kendi evindeymi ş gibi rahatt ı. Onu göre-miyordu ama ayak seslerinden banyoya girip çıktığını anl ıyor, akan suyun sesini duyuyordu. Sağır olan annesi aynı zamanda tansiyon hastas ıydı. Aldığı ilaçlar nedeniyle geceleri sık sık tuvalete kalkardı. İnşallah uyanıp da bu rezilane manzarayı görmez, diye düşündü.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Adam ın yatak odasının kapısını kapatt ığını duydu. Ba ş ucundaki komodinin üstündekigece lambas ının solgun ışığı odada gölgeli bir ayd ınlık yaratıyordu. Adamın ne yaptığını görebilmek için göz kapaklar ını hafifçe araladı. Sarhoşluğuna, muhakeme yetisini kaybetmesine rağmen içinde garip bir huzursuzluk başlamıştı.

Adam elinde ıslak bir havlu tutuyordu. İyi sıkılmamış havludan s ızan damlalar "şıp, şıp" diye yerdeki muşambaya düşüyordu.

Anla şılan adamın henüz gitmeye niyeti yoktu. Ne yapmayı tasarl ıyordu acaba?

Karyolaya yakla ştığını gördü. Gözlerini kapad ı tekrar...

Adam önce has ır topuklu ayakkabılarını ç ıkardı, yere koydu. Sonra hafifçe omuzlarından tutarak kusmuk içindeki penye bluzunu başından çekti. Bluza yapışmış bir kaç kusmuk parças ı saçlar ına bulaştı. Onu usulca yeniden yatırdı. Etekliğinin yanındaki fermurı a şağıya çekerek dikkatle etekliğini de çıkardı.

Hareketsiz ve çaresizdi Ay şegül.

Sutyen ve külotuyla öylece yat ıyordu. Kımıldayamadan...

Zihni niye bu kadar bulan ık, adeleleri niye beyninin emirlerine bu kadar itaatsizdi?

Sarho şluktan, aşırı içti ği şaraptan mı?

Hay ır, diye düşündü. Bu kadarını muhakeme edebiliyordu. Vücudundaki bu uyu şukluk ve hareketsizlik şaraptan olamazdı. Bu ilk sarhoş olu şu değildi ki! Yoksa bu adam içkisine bilmediği, göremediği bir ilaç mı katm ıştı?

Adam, bedenini yana çevirip sutyeninin klipsini açt ı. Sutyenden kurtulan dolgun göğüsleri iki yana sarktı. Ardından da ufak külotunu sıyırıp aldı bacaklar ından.

Bir erkek kar şısında ilk çırılçıplak kalışı de ğildi. Ama nedense utandı birden. Elleriyle ç ıplak uzvunu örtmek istedi ama elleri beyninin bu komutunu yerine getiremiyordu, iki yana sarkmış kollar ı k ımıldamadı.

Zorlukla göz kapaklar ını aralad ı tekrar.

Yabanc ı, külotunu sırtındaki blucin yeleğin cebine yerleştiriyordu. Nedendi acaba? Külotu koyacak başka yer mi bulamamıştı? Külotunu saklamasının ne anlamı olabilirdi? Bunu yapmamas ını söylemek istedi. Ağzını açt ı, ama sesi çıkmadı.

Birden vücudunda ıslak havlunun serinletici ferahlığını du-yumsad ı. Adam itina ile onu temizliyor, vücuduna bulaşan kusmuklardan kurtarıyordu. Uzun uzun pislikleri temizledi adam. Bir iki defa banyoya giderek havluyu yeniden ıslattı.

Ay şegül rahatladığını hissetti.

Acaba bu dostane bir yard ım mıydı? Az sonra üstüne pikeyi çekip gidecek miydi? Hiç de'öyle olmayacağını sezinledi birden... Bu adam normal biri de ğildi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Feti şist, belki de bir sapıktı.

Külotunu saklamaya kalk ışmıştı. Belki de bu gecenin bir anısı olarak al ıyordu.

Temizli ğini bitirince kendisiyle ilişkiye girecekti. Hiç şüphesi kalmamıştı art ık.

Temizledi ği bacaklarını ok şamaya başlamasından anlamıştı bunu. Niye içini bir ürperti kaplad ığını anlayamıyordu. Az öncesine kadar onunla sevişmek için yanıp tutuşmuştu. Oysa şimdi ondan uzak durmak, ona dokunmak bile istemiyordu. Elleri yu-

mu şak bacaklarından yukarıya doğru çıkıyordu. Nefesi kesilir gibi oldu Ayşegül'ün.

Kar şı koymak, ili şkide bulunmak istemediğini bağırarak, haykırarak anlatmak istedi. Ama taş kesilmi şti. Ağzından tek kelime çıkmıyordu...

Adam şimdi cinsel organını ok şamaya, göbeğini, karnını öpmeye ba şlamıştı. Kusma ihtiyacını yeniden duydu. Yabancının ıslak havluyla bedenine yaptığı masaj dü şünme gücünü biraz daha açmıştı. Kusarsa boğulabileceğini bile anladı. Çünkü vücudu tam bir atalet ve hareketsizlik içindeydi. Başını yana çevirecek gücü yoktu.

At kuyruklu yabanc ı pantolonunun fermuar ını indirdi. Yüzünde vah şi ve doyumsuz bir gülümseme belirmişti.

Neden bu kadar ürküyorum, diye dü şündü. Sık sık böyle kaçamaklar yapardı. Ama bu adamda anlayamadığı bir şeyler vardı. Sanki o yakışıklı görüntüsü alt ında, şiddete baş vuracak, can ını yakacak sinyaller alıyor gibiydi.

Neredeyse kalbi duracakt ı.

Gözlerini yumdu. Olay, bulan ık beyninde gitgide bir kabusa dönüşmek üzereydi.

Karyolan ın yayları g ıcırdadı.

Misafiri yata ğa girmiş, buz gibi soğuk elleriyle bacaklarını aral ıyordu. Çığlık atmak istedi. Sesinin çıkmayacağı adeta içine do ğmuştu. Var gücüyle bağırdı. Ama kulağına hiçbir ses aksetmedi. Yalnız ağzı açık kalmıştı...

Adam ın pençe gibi elleri memelerini kavradı. Okşamaktan çok sıkarak canını ac ıtıyordu. Yüzüne yaklaşan ılık bir nefes hissetti.

Ve de o pis ter kokusunu...

Bay ılmak üzereydi.

Kas ıkları aras ında müthiş bir ac ı duydu. Gözleri iri iri aç ıldı. Adam emeline ulaşmış, hoyratça kendisine sahip oluyordu. Artık yapacağı bir şey kalmamıştı. Bu sıkıntının bitmesini bekleyecekti...

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ay şegül sonrasını pek hat ırlayamadı. Bu korkunç azabın ne kadar sürdüğünü de. İçinde bir boşluk ve üzerindeki ezici ağırlığın kalktığını hissetti. K ımıldayacak hali yoktu.

Adam i şini bitirmişti.

Ay şegül kusmamıştı ama yüzü gözya şlarından sırılsıklamdı. Yattığı yerde inlemeye ba şladı. Kesik kesik ve derin soluklarla inliyordu.

Karabasan ın bittiğini sandı...

Oysa yan ılıyordu.

Yatakta do ğrulmaya çalıştı, beceremedi. Gözlerini kırpıştırdı. Nemli kirpikleri birbirine yapışmıştı. Önce adamı göremedi. Bu i şi yinelemeyecekse giyiniyor olmalıydı. Neden sonra koyu gölgelerin oynaştığı duvara akseden gölgesini farketti.

H ıçkırıklarını duyabiliyordu art ık. Bu, hayra alametti. Alkolün, şayet adam şaraba ilaç kattıysa ilacın etkisi azalıyordu galiba. Dirseklerini yatağa dayayıp başını kald ırmaya çalıştı. Başardı da.

At kuyru ğu saçlı adam ı görebiliyordu şimdi.

Yere diz çökmü ş, dua eder gibi ellerini bitiştirmiş, duyamadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Şaşırarak adama bakakaldı. Yanıl-mıyordu; dua ediyordu adam...

Olacak şey değildi; böyle hoyrat ve vahşice saldıran, zorla ırzına geçen adam şimdi bu eyleminden dolayı Tanrı'ya sığınıp bağışlanmasını m ı istiyordu yoksa?

Ah, bir konu şabilse, bir bağırabilseydi! Bacaklarını karn ına doğru çekmek istedi. Kasıklarının arası feci şekilde zonkluyor, acı veriyordu. Yüzü gerildi.

Adam Ay şegül'deki hareketi, kımıldamaları görmü ştü. Diz çöktüğü yerden kalktı. Ağır ağır yatağa yaklaştı. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. Ayşegül'e iğrenerek bakıyordu. Yatağın kenarına oturdu.

Bir eliyle de yere b ıraktığı branda bezinden yap ılmış çantas ını kar ıştırıyordu.

K ısık ve yumuşak bir sesle:

85

"Nas ıl, hoşuna gitti mi? Memmun musun?" diye sordu.

K ızdan bir cevap alamayacağını biliyordu. Yine de onun peri şan yüzüne, kan çanağına dönmüş gözlerine bakmaya devam etti.

Ay şegül adamın sorusunu duymuştu.

Can ac ısına ve katılaşan vücuduna rağmen dudaklarını k ıpırdattı. Fakat ağzından ses çıkmadı.

"Seni duyam ıyorum" dedi adam. Kulağını Ay şegül'ün dudaklarına yaklaştırdı. "Ne diyorsun?"

Bütün gayretleri bo şunaydı Ay şegül'ün.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Bir orospu mu oldu ğunu söylüyorsun bana? Yoksa yeniden mi istiyorsun? Yoo, tekrarı yok bunun, idam mahkumunun son arzusu sadece bir kere yerine getirilir. İkincisi olmaz."

Adam ın fısıltılarını gayet net duyuyordu k ız.

Vücudu buz kesti. Neler saçmal ıyordu bu adam? Deli miydi? Yoksa niyeti başka bir şey miydi? Aklına gelen ihtimalle dona kaldı. Gözlerini kapattı.

Adam ın arslan pençesi gibi güçlü sol eli sıkı s ıkıya ağzını örtmeseydi belki gözlerini bile açmayacakt ı. Ama parmakların yanaklarına yaptığı kuvvetli tazyikle ne oldu ğunu anlamak için gözlerini açtı.

Her şeyi bir anda anladı.

Adam ın yukarı kalkan sa ğ elinde kocaman bir avc ı b ıçağı vard ı. Bıçak hızla karnına doğru yaklaşırken en ufak bir tepki gösteremedi. Metalin sivri ucunun karnının yumuşak etlerine gömülmesi bir anda oldu. Ayşegül'ün gözleri birden karardı ve bo ğazından kısık bir çığlık yükseldi. Avcı b ıçağı karn ını yararken artık hiç acı duymuyordu.

At kuyruklu adam, büyük bir so ğukkanlılıkla etrafta bıraktığı parmak izlerini silip yok etmek için her zamanki gibi harekete geçmişti...

86

(2)

Telefonun zili çald ığında Sibel evden çıkmaya hazırlanıyordu. Giyinmiş, ayna karşısında hafifsabah makyajını tamamlamakla me şguldü. Dudağına sürdüğü rujun kapağını kapat ıp çantasına attı ve acele ile telefcAa koştu.

Sabah ın bu saatinde kim arayabilirdi? izmir'de oturan anne ve babasıyla üç gündür telefon görüşmesi yapmamıştı; telaşa kapıldı, babası kalp hastas ıydı

ve şu günlerde sağlığı pek iyi de ğildi. Kötü bir haber alacağı endi şesiyle almacı kald ırdı.

Arayan Ayhan'd ı.

Hem de sabah ın köründe. Genç kız irkildi; bu saatte aradığına göre önemli bir şey olmalıydı. Üstelik Ayhan'la aralarında geçen o konuşmadan sonra, kameraman mümkün olduğu kadar kendisinden uzak durmaya çalışmış, mecbur olmadıkça odasına girmemiş, yemekhanede, çalıştıkları katta kar şılaştıklarında hep görmezlikten gelmişti.

"Hayrola Ayhan, önemli bir şey mi var?"

"Bu saatte rahats ız ettiğim için özür dilerim Sibel, ama düngece yeni bir cinayet daha işlendi, ilgi duyacağını san ıyorum."

87

Kameraman ın sesi yine soğuk, kırık ve ilgisiz gibiydi.

"Yine karn ı de şilmiş bir kad ın mı?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Evet, ayn ı tarz ve ayn ı yöntem;"

"Neredesin sen?"

"Olay yerinde. Üsküdar, Do ğancılar'da."

"Ceset hâlâ duruyor mu?"

"Evet, duruyor. Savc ı bekleniyor. Belki görmek istersin diye dü şündüm."

Sibel bir an dü şündü.

"iyi etmi şsin. Hemen geliyorum. Bana tam adresi ver."

Ayhan' ın verdiği adresi defterine not etti. Sonra televizyonu arayarak gecikeceğini bildirdi. Az sonra arabasına atlayan Sibel olay yerine doğru hızla yol alıyordu.

* * *

Soka ğı kolay buldu. Dört katl ı apartman ın önü kalabalıktı. Kapının önünde polis arabaları duruyordu. Meraklı çevre sakinleri olay yerini ana baba gününe çevirmi şlerdi. Üniformalı iki memur giri ş kap ısını tutmuşlar içeriye görevlilerden başkasını sokmuyorlard ı. Etraftaki bütün apartman pencerelerinden ve balkonlardan sarkan meraklı kom şular çeşitli yorumlar yaparak olayı tart ışıyorlardı. Millete meşgale çıkmıştı. Kapı önünde çe şitli gazetelerin polis muhabirleri, fotoğrafçıları ve televizyon kanallar ının kameraları toplanm ıştı. Kimi içeriye girmeye çalışıyor, kimi işini bitirmiş d ışarıya çıkıyordu.

Ayhan soka ğın başında Sibel'i bekliyordu. Genç kız boş buldu ğu bir yere arabasını parkederken yan ına yaklaştı. Arabadan fırlayan Sibel:

"Film çekebildin mi?" diye sordu.

Ayhan as ık bir yüzle, "Görevim bu" diye mırıldandı.

" İşimize yarar mı?"

" Şüphen mi var?"

88

"Yine bizim Kar ındeşen Jak'ın marifeti mi dersin?" "Sanırım öyle. En iyisi sen bunu polise sor." Sibel homurdandı:

"Bugün yine aksili ğin üzerinde. Surtından düşen bin parça. Şu senin dedektif Oğuz ağabeyin yukarda mı?"

Ayhan so ğuk bir sesle, "Evet" dedi. ¦*

"Hadi içeriye girelim bakal ım."

Bas ın kartlarını kap ıdaki nöbetçi polise gösterip apartmana girdiler. Cinayet en üst kattaki dairede işlenmişti. Merdivenleri tırmandılar. Binanın içi sivil ve resmi giysili polislerle kaynıyordu. Dairelerin kapıları

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

açık, çoluk çocuk bekleşerek, meraklı gözlerle inen ç ıkan polislerden, gazetecilerden yeni bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı.

İkinci katın merdivenlerini tırmanırlarken Sibel sordu: "Bu da bir fahişe mi?"

"Tescilli olmad ığı kesin. Ama oldukça serbest ya şarmış. Komşularının ağzını arad ım. Zaman zaman eve erkek getirdiği olurmuş." ^

"Yaln ız mı ya şıyormuş?" "Annesiyle."

"Güzel. Öyleyse kad ın katili görmüş olmal ı." "Ne yazık ki görmemiş. Kadın erken yatmış. Kızının eve kaçta döndüğünü bilrmyor. Haa, söylemeyi unuttum; yaşlı kad ın ayrıca sağır." "Sağır mı?"

"Evet, düngece olup bitenleri hiç duymam ış.Sabah kalktığında kızının cesedini yatak odasında bulmuş." "Nasıl bir ifade vermiş?"

"Bitik halde. Konu şamıyor. Tansiyon hastasıymış da." Bir kat daha t ırmanırlarken Sibel sormaya devam etti. "Öldürülen kadın bir yerde çalışıyor muymuş?" "Pak-Ten Ltd. diye güzellik malzemeleri imal eden bir şirkette."

"Neredeymi ş bu şirket?"

"Sirkeci'de."

"Polisten mi ö ğrendin?"

"Yok can ım, komşularından."

"i şçi miymiş?"

"Pazarlamada çal ışıyormuş."

"Bunu da m ı kom şular söyledi?"

"Hi hi."

En üst kata vard ılar. Dairenin kapısı ard ına kadar açıktı. İçerde Cinayet Masasına mensup bir yığın asık suratlı sivil memur vard ı. Kapıdakiler Ayhan'ı içeriye sokmak istemediler. Onun, daha önce gelip film çektiğini hatırlamışlardı. Sibel içeriye girerken Ayhan'la memurun ağız dalaşı devam ediyordu.

İçerden bir ses, "Bırak girsin" diye bağırdı.

Ba ğıran orta boylu, kırk beş ya şlarında tıknaz biriydi.

Ayhan, "Sa ğol, Oğuz ağabey" diye mırıldandı.

Sibel do ğru cesedin bulunduğu yatak odasına doğru yöneldi. Başkomisere şöyle bir baktı. Onunla resmen tanışmamışlardı. Adamın gülümsediğini gördü.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Manzara korkunçtu.

Kad ın kan gölüne dönmüş yata ğın içinde çırılçıplak yatıyordu. Savcı henüz gelmedi ği için kadının üstüne bir örtü bile çekmemişlerdi.

Yaz s ıcağında iğrenç ve ağır bir koku etrafa yayılıyordu.

Sibel görüntüye daha fazla bakamad ı, midesi bulanır gibi oldu. Odanın içi parmak izi almaya çalışan memurlar, adli tabip ve daha bir yığın görevliyle doluydu. O kadar erkeğin içinde kadının çıplak görüntüsü, genç televizyoncuyu biraz da utandırmıştı. Hemen koridora çıktı.

Ayhan, Ba şkomiser Oğuz'la konuşuyordu. Sibel sapsarı bir suratla yanlar ına gitti.

"Sizi tan ıştırayım" dedi Ayhan. "Cinayet Masasından Oğuz Tamer, bu da ABC televizyonundan..."

Komiser gülümseyerek Ayhan' ın sözünü kesti.

"Han ımefendiyi tanıtmana hiç gerek yok. Kendilerini bütün Türkiye tanıyor zaten. Hele bu haftaki programından sonra."

Sibel tokala şırken zoraki gülümsedi.

Ba şkomiser sitemkâr bir ses tonuyla:

"Sibel Han ım programında verdiği görüntüler ve yarattığı Kar ındeşen Jak vurgulamasıyla başımıza adeta problem oldu. Üst yetkililerimiz ortaya attığınız iddianın doğruluğu ve geçerliliği hakkında epey başımızı ağrıttılar. Yani yayınınızdan epey sıkıntı çektik."

Sibel ka şları çat ık, "Öyleyse bu bizim için başarı say ılır komiser bey" dedi. "Katilin kimliği konusunda yeni bir ipucu bulabildiniz mi bari?"

"Üzgünüm ama şimdilik hayır."

"Peki, bu cinayetin daha evvel i şlenen cinayatlerle bir bağlantısı oldu ğunu kabul ediyor musunuz artık?"

"Bu bir olas ılık. Mümkündür. Fakat şimdiden kesin bir şey söylememiz imkânsız."

"Resmi bir aç ıklama yaptınız mı bas ına?"

"Henüz yapmad ık. Tahkikatın tamamlanmasını bekliyoruz. Savc ı gelmedi, adli tabip raporunu henüz hazırlamadı."

"Adli tabip ne diyor?"

"Bunu da sonra aç ıklayacağız."

"Tam polis a ğzıyla konuşuyorsunuz Oğuz Bey. Hani son yıllarda moda olan deyimle, şimdilik yorum yok, değil mi?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Do ğru. Asıl ben sizin yorumunuzu bekliyorum Sibel Hanım. Şu meşhur katiliniz Karındeşen acaba kim olabilir?"

"Ne bileyim? Polis olan sizsiniz, ben de ğil. Onu bulmak sizin göreviniz."

"Do ğru. Ancak katilin hep aynı ki şi olduğu sonucuna nasıl vardınız?"

"San ırım bu gerçekçi bir saptamaydı. Üç tane hafifmeşrep kadın öldürüldü. Anladığım kadarıyla aynı yöntem ve muhteme-

len ayn ı silahla. Sizin laboratuvar incelemelerinizin de ayn ı sonucu verdi ğine eminim. Ama katilin kimliği konusunda henüz elinizde yeterli veriler olmadığı için suskun kalmay ı ye ğliyorsunuz. Bizim programımız sizi şimdi biraz zora ve telaşa soktu; bu sıkıntınızı anlayabiliyorum. Bence ve kuvvetli bir olas ılıkla sapık, dengesiz ve ruh hastası bir katille kar şı kar şıyayız. Polisin ne düşündüğünü merak ediyorum doğrusu."

O ğuz Tamer gülümsedi.

" Şimdilik yorum yok."

"Öyleyse bizim gerçekçi yorumumuzu da haftaya dinlersiniz."

"Vakit bulabilirsem sizi ekranda seyretmekten büyük keyif alaca ğım. Yalnız size küçük bir tavsiyem olacak."

Sibel, komiserin yüzüne bakarak söylendi:

"Polisin i şine fazla burnunuzu sokmayın diyeceksiniz, değil mi?"

O ğuz Tamer başını sallad ı.

"Evet ama sizin üslubunuz kadar sert ve k ırıcı de ğil."

Sibel, Ayhan' ı kolundan tutarak çekti.

"Hadi yürü, gidelim buradan. Görece ğimizi gördük. Daha fazla durmamızın bir yararı yok. Baksana, polis dostların bize ne kadar da yardımcı oluyorlar?"

Sibel kap ıya doğru yönelirken, Ayhan komiserin yanına gidip, sen ona aldırma, boş ver gibisine bir iki laf etti. Ayhan'ın komisere her zaman ihtiyacı olacakt ı. Onlarla her gün karşı kar şıya gelen Sibel değil, kendisiydi.

Genç k ız sinirli bir şekilde merdivenlerden inerken, arkasından yetişen kameramana söyleniyordu:

"Ne o? Benim yerime O ğuz ağabeyinden özür mü diledin yoksa?"

"Diledim ya! Ne san ıyorsun sen? Onlar benim adamım ve onlara ihtiyacım var. Surat asıp, hava basmaya gelmez Patron."

Sinirleri gergin olan Sibel, bu defa da Ayhan'a çatt ı:

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Sana kaç kere bana Patron diye hitap etme, demedim mi?" "Kusura bakma, a ğzımdan kaçtı. Alışkanlık işte! Bir daha

tekrarlamam."

Önden giden Sibel a ğzının içinde bir şeyler geveleyip duruyordu. Onu iyi anlayamayan Ayhan söylendi:

"Bu durum O ğuz ağabeye anlayışsız davranman için bir sebep değil. Ne yani, adam katilin kimliğini saptamaya yarayacak bir şeyler bulmuşsa, bunu bizimle paylaşacak değil ya?" "Neden paylaşmayacakmış?" "Hiç böyle şey olur mu yahu?"

"Bal gibi de olur! Biz de kamu görevi yap ıyoruz. Halkı ayd ınlatmak işimiz."

Ayhan omuzlar ını silkti, "Saçmal ıyorsun," diye mırıldandı. Dışarı ç ıkınca, kalabalığı yararak Sibel'in arabasının yanına kadar geldiler. Genç kız kapıyı açarken, "Atla" dedi. "Ben gelmeyece ğim." Sibel irkilerek, "Neden?" diye sordu. "Burada biraz dahaikalmak istiyorum." "Ne gereği var ki? Öğreneceğimizi öğrendik." "Kızın yaşamı hakk ında bazı kom şularıyla görüşmemde yarar var. Belki gelecek program için dişe dokunur, işe yarar bilgiler toplayabilirim."

Sibel, Ayhan' ın yüzüne baktı.

Ayhan bilgi toplamaktan çok, kendisiyle birlikte olmak istemiyordu. En iyisi üstüne varmamak, onu yaln ız bırakmaktı. Fakat Sibel bunun aksini yaptı.

"Sana ihtiyaç var. Yeni görev taksimi yapaca ğım. Benimle gelmeni istiyorum."

"Yapma Sibel! Ba şka bir arkadaşı görevlendir. Bu olay ı s ıcağı s ıcağına takip edeyim. Sokak dedikodulardan geçilmiyor. Polisler çekilince kimse konuşmak istemez, bırak burada kalayım." "Olmaz. Benimle geleceksin. Dedim ya, sana yeni bir iş verece ğim."

93

Ayhan niçin Sibel'in böyle ısrar ettiğini anlayamadı.

"Nereye göndereceksin beni?"

Sibel'in surat ı iyice as ıldı.

"Bunu şimdi söylemek zorunda değilim. Dediğimi yap ve arabaya bin."

"Yine patron ayaklan, de ğil mi? Yoksa bu idari bir emir mi?"

K ız bu sefer bağırdı:

"Yoksa benimle çal ışmak istemiyor musun? İstemiyorsan açıkça söyle. Seni başka bir servise postalayabilirim."

"Duruma trajik bir boyut kazand ırma Sibel. Tamam, tamam anladık! Geliyorum işte!"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan arabaya bindi. Surat ı bir kar ış as ılmıştı. Genç kız sinir içinde motoru çalıştırıp, gaza bastı. İkisi de barut fıçısı gibiydiler ve duygular ını tahlil edemiyorlard ı.

Bo ğaziçi köprüsüne gelinceye kadar hiç konuşmadılar. Genç kız üzerindeki gerginliği hâlâ atamamıştı. Birden sesinin tonunu sertleştirerek sordu:

"Kuzum, senin neyin var? Birkaç gündür sanki benden kaçar gibisin. Bahaneler bulup i şten kaytarıyorsun, başka çekimlere gidiyorsun. Benim programımda görevli olduğunu unutmuş gibisin."

Ayhan homurdand ı.

"Sibel Han ım, unutuyorsunuz, ben yalnız sizin programınızın elemanı de ğilim. Benim ABC'de başka görevlerim de var. Onları da yapmak zorunday ım."

"Bak, şu konuşmaya bak şimdi! Resmiyet vermek için adımın sonuna bir de hanım sıfatını kat ıyorsun. Numara yapma Ayhan, yemiyorum. Sen bana bozuksun! Yalan mı?"

"Allah Allah! Bozuklu ğum filan yok. Bu sizin hüsnü kuruntunuz şef. Hem siz benim amirimsiniz, bozulsam ne yazar?"

"Herhangi bir şeye bozulmuş ve k ırılmışsın, inkâr etme... Ortada bir sorun varsa, söyle tartışalım. Konuyu kapatmak çözüm değil... Biz amir-memur değil birer dostuz. Haydi konuş."

"Ben ne k ırgınım ne de bozuk! Anladın mı?" Sibel yeniden gözlerini yoldan ayırıp genç adamın asık suratına çevirdi. Onu dikkatle süzdü. Gerçekten kızların peşinde koşacakları kadar yak ışıklı bir gençti. Televizyonda çalışan kızların ondan bahsederken neden iç geçirdiklerini gayet iyi anlıyordu. Ayhan konuşmak istemediğine göre meseleyi kapatması

gerekirdi. Ama o inad ına üstüne gitti. Zira onun gerginliğine sebep olan olayı gayet iyi tahmin edebiliyordu. "Yoksa sebep Turgut Atamer mi?" Kameraman kızarmıştı.

"Turgut mu? Şu senin yakışıklı arkada şını m ı kastediyorsun?"

"Onu tabii! Ba şka müşterek tanıdığımız Turgut var mı? Anlamazlığa gelmesene!"

Ayhan sinirli bir şekilde mırıldandı.

"Yoo! Ona niye bozulay ım ki? Bu senin seçimin. Beni ilgilendirmez."

"Do ğru... Fakat nedensfe, sana ondan bahsettikten sonra bana olan tutumun ve yaklaşımın değişti. Sanki kırılıp gücenmiş gibisin. Aram ızdaki gerçek ve samimi arkadaşlığı bilmesem, bana a şık olduğunu düşüneceğim."

Ayhan' ın yüzü allak bullak oldu, hiç sesini çıkarmadı. Sibel içinden, Allahım bunu niye yapıyorum, diye hayıflandı. Niye bu çocuğun üstüne gittiğini, neden hisleriyle oynayıp incittiğini bilemiyordu. Bildiği tek şey, kendisine aşık olduğuna inandığı Ayhan' ı üzmekti. Hiç de normal bir davran ış de ğildi bu. Hatta ruhsal bir rahatsızlık da olabilirdi. Bazı a şıkların sevgililerini üzmekten zevk aldıklarını bir yerlerde okumu ştu. Yoksa o da Ayhan'a aşık mıydı?

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Hadi can ım, dedi içinden. Ayhan'a aşık filan değildi. İyi, hoş, şakacı bir çocuktu. Çal ışkan ve güvenilir biriydi de. O sadece bir arkadaştı...

Ayhan' ın cevap vermediğini görünce o da sustu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Genç adam ın fena halde bozulduğunu görebiliyordu. İçinden kıs kıs güldü...

* # *

Sibel ak şama kadar yoğun bir tempoyla çalıştı. Gelecek programın ana bölümlerini tesbit ederek Program Müdürü Enver Alpay'a sundu. Rutin bir işlemdi bu. Enver Bey, genellikle Sibel'in seçtiği konulara karışmazdı. Bu hafta öldürülen kadınlarla ilgili bölüm, işlenen son cinayet nedeniyle biraz daha ağırlıklı olacakt ı. Halk bu konuya büyük ilgi duymaya başlamıştı. Sibel, Ayhan'ın daha hızlı çal ışacağına ve yeni bilgiler toplayacağına emindi. Genç kameraman adeta kendini bu işe adamıştı ve bir polis hafiyesi gibi titizlikle çalışıyordu.

İşe döndüklerinden beri Ayhan odasına gelmemişti. Telefonu açtı, Ayhan'ı arad ı. Yerinde yoktu. Kameramanlardan biri Yarın gazetesinin arşivine indiğini söyledi. Dönünce odama gelsin, diye haber bırakıp telefonu kapadı.

Kimbilir hangi i şin peşindeydi yine.

Yoksa ar şivdeki o aptal yüzlü kızla kırıştırmaya mı inmi şti? Onun yaptıkları kendisini hiç ilgilendirmezdi, ama niye sinirlenmişti anlayamadı. Bir sigara yaktı ve Ayhan' ı akl ından çıkarmaya çalıştı.

Kap ı vuruluyordu.

Belki de gelmi şti işte. Elinde olmadan kaşları çat ıldı. Yine onun damarına basmaya karar verdi fakat sonra birden anımsadı, o asla odasına kapıyı vurarak girmezdi.

"Girin" diye seslendi. Servisteki getir götür i şlerine bakan office-boy elinde büyük bir kutu ile içeriye girdi. "Bunu size yollamışlar Sibel Hanım" diye masaya yaklaştı.

Son derece şık ambalajlanmış bir kutuydu. Merakla açt ı. Sapı, su dolu ince bir tüpün içinde, mor renkli harika bir gardenia...

Kutuya ili ştirilmiş kartvizite bakmas ına hiç gerek yoktu. Turgut Atamer'in incelik ve zarafetinin göstergesiydi bu çiçek. Yine de yüreği çarparak kartı okudu. Kad ın ruhunu okşayacak bir iki iltifat dolu sözcükten sonra neden kendisini aramadığını ve bilmeyerek bir kusur istediyse aff ını dileyen sat ırla son buluyordu yazı.

Çal ıştığı yere çiçek göndermesi büyük bir incelikti do ğrusu.

Keyifle koltu ğuna yaslandı Sibel. Bir an gözlerinin önünde Turgut Atamer'in yak ışıklı yüzü canland ı. Mutluluğu dalga dalga ruhuna sindi. Bir kadın olarak böyle ilgi görmek ve beğenildiğini hissetmek gururlandırıyordu onu.

Çantas ına uzandı. Turgut Atamer'in verdiği kartviziti aradı. Telefon numarasını yan ından hiç ayırmadığı

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

ajandasına henüz kaydetmemişti. Önce o işi yaptı sonra direkt telefonundan numaray ı çevirdi.

Kar şı tarafta zil çalarken elinde tuttu ğu kartvizite bakıyordu. Değişik baskısı olan fakat son derece sade bir kartvizitti. Üzerinde yalnızca isim ve telefon numarası vard ı. İşi ya da mesleği ile ilgili hiçbir şey yazılmamıştı.

Telefonda yabanc ı bir ses duydu. Muhtemelen bir hizmetkârd ı. Kendisini tanıtarak Turgut Bey'le görüşmek istediğini söyledi. Kısa bir beklemeden sonra Turgut'un sesini duyunca içini dalga dalga bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Turgut arand ığından dolayı çok mutluydu. Sibel gönderdi ği çiçek için ona teşekkür etti. Genç adam yeniden yemeğe çıkmak için randevu istiyordu. Hem de bir an evvel, mümkünse bugece.

Sibel'in bu ak şam için herhangi programı veya birisine verilmi ş sözü yoktu. Fakat nedense bu gece olamayacağını ancak yar ın gece müsait olduğunu söyledi. Niçin böyle davrandığını bilmiyordu. İçinden bir ses, teklifi hemen kabul etmesinin kolay ve çabuk bir teslimiyet doğuracağını, erkekleri biraz bekletmek ve oyalamanın daha doğru bir strateji olduğunu söylüyordu.

Telefonu kapad ığı zaman içinde buruk bir keyif vard ı. Bu-

nun nedenini de çözemedi. Fakat kap ı aç ılıp Ayhan içeriye girince, nedeni keşfettiğini sezinler gibi oldu. Sebep galiba Ayhan'dı...

* * *

Güne ş batal ı bir buçuk saat oluyordu. Şehre karanlığın çoktan çökmesine rağmen aşırı nem ve s ıcak hava insanı can ından bezdiriyordu. Derisinden su gibi ter fışkırıyordu Ayhan'ın.

Onu Taksim'e çeken bir şey vardı.

Ne oldu ğunu kestiremiyordu. Bir ümit, bir ipucu, her an karşılaşacağı bir yüz ya da olaylar konusunda yeni gelişmeler yaratacak herhangi bir şey. Böyle bir şey olacaksa, bunun Tak-sim'de olacağı hissi vard ı içinde.

Önce avare avare dola ştı kalabal ık caddede. Sonra yeniden Kumru Bar'a gitmeye karar verdi. Belki bu akşam Nesrin'e rastlayabilirdi. Cihangir'in yolunu tuttu.

Ufac ık bar yine tıklım tıklım doluydu. Yoğun sigara dumanı vard ı içerdi. Esrar ın kendine özgü kokusu etrafı kaplam ıştı.

Amerikan bara do ğru yürüdü. Çipil gözlü barmen onu hemen hatırlamıştı. Yüzüne sırıtarak baktı:

"Merhaba" dedi Ayhan. "Nesrin burada m ı?"

"Sidikli dün gece buradayd ı. Henüz gelmedi, belki bu akşam da düşer."

"Ona arad ığımı söyledin mi?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Barmen ba şını sallad ı. Yüzündeki gülümseme artmıştı.

"Bir şey söyledi mi?"

"Söyledi abi."

Ayhan meraklanm ıştı.

"Ne dedi?"

"Ay ıp olur abi! Boş ver."

"Sen yine de söyle."

"S...tirsin pezevenk" dedi.

Ayhan hiç oral ı olmad ı. Böyle bir şey söylemesini doğal karşılamıştı.

Barmen tepkisini ölçmek ister gibi yüzüne bak ıyordu.

"Bozulmad ın mı abi? Ama sana demi ştim, o karı be ş para etmez. A ğzı bozuk kar ının tekidir. Muamelesinde de iş yoktur."

Ayhan s ırıttı.

"Denedin mi?"

"Evelallah abi! Hiç elimizden kaçar m ı? Hepsinin eli bana mahkumdur."

Ayhan pek inanmad ı ama bozuntuya da vermedi. Şaşırmış gibi:

"Deme yahu?" dedi.

"O kadar da olsun art ık!"

Ayhan çipil gözlü barmenden bir bira istedi.

Adam doldurdu ğu bardağı uzat ırken yeniden sırıttı.

"Sen televizyoncuymu şsun abi."

Ayhan güldü. "Senin Sidikli mi söyledi?"

"H ı h ıh, o dedi."

"Do ğru, öyleyim." i

Barmenin merak ı kabarm ıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Abi, sorabilir miyim, ne yapacaks ın o sidikliyle?"

"Ne için arad ığı m ı sana söylemedi mi?"

"Hay ır."

Ayhan dikkatle barmenin gözlerine bakt ı. Adamın doğru söylediği yüzünün ifadesinden belli oluyordu. Nesrin'e gösterdiği bu ilgiyi bir türlü anlayamamıştı.

"O kaltak bana laz ım."

Barmen bu kez pi şkin pişkin sırıttı.

" Şimdi anlıyorum. Onu yatmak için aramıyorsun. Belli zaten, pehlivan gibi delikanlısın, onun gibi birini niye arayacaksın ki? Burada elini sallasan ellisi var. Toz da kullanmıyorsun, başka bir nedeni olmalı. İyi hoş da, niye ararsın onu?"

"Özel bir i ş için. Bir iki kere Jale Kunter'le çal ışmıştım. O bana Nesrin'i tavsiye etmişti. Fakat senin Sidikli pek yanaşmıyor."

Barmenin ilgisi art ıyordu. Gözlerini kısarak sordu:

"Ne tür bir i ş bu abi?"

"Bo ş ver, oras ını kurcalama."

Adam daha da meraklanm ıştı.

"Öyle deme abi, belki benim de bir yard ımım dokunur. Ne de olsa bu piyasayı iyi tan ırım. Buraya çok karı k ız düşer. Yeter ki sen ne istediğini söyle bana."

Ayhan birden irkildi.

Acaba gerçekten bu heriften istifade edebilir miydi? Beyni bir makine gibi çal ışmaya başlamıştı. Elinde fazla bir koz yoktu. Bildiği tek şey ölen Jale ile Nesrin'in bu barla irtibatları vard ı ve ikisi de buran ın müdavimleriydi.

Akl ına çılgın bir fikir gelmişti ama bunu uygulamaya çekiniyordu. Kısa bir tereddüt geçirdi. Sonra adam sen de, diye omuz silkti. Her şey olacağına varırdı. Barmene eğilerek fısıldadı, "Ben gerçekte bir kameramanım."

Barmen bu aç ıklamadan pek bir şey anlamamış gibi yüzüne bakt ı.

"Yani televizyon filmi mi çekersin abi?"

"Evet öyle. Resmi i şim bu ama... boş zamanlar ımda başka filmler de çekerim. Anlıyor musun?"

"Porno filmler mi?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Susss, biraz yava ş konu ş. Doğru bildin."

"Yani bizim Sidikli'yi bunun için mi arars ın?"

"Evet."

" İlahi abi! Ben de bu işin içinde başka bir bit yeniği var sanırdım. Şunu daha evvel söyleseydin ya yahu. Tam adamını buldun i şte! Sana istediğinden âlâsını bulurum ben. Yeter ki sen bana tipini söyle. Sar ışın mı istersin esmer mi, yoksa kızıl saçlı m ı? Söyle, gerisine karışma sen. Benim elimde hepsinden mevcut. Hem de sana karıları uygun bir fiyatla tedarik ederim. Yüzde yirmi de komisyonumu al ırım. Nasıl, uygun mu?"

Ayhan biras ından bir yudum içti.

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Plan ını beyninde geli ştirmeye çalışıyordu.

"Fiyatta anla şırız, orası kolay. Ama..."

"Eee, ba şka ne mesele var?"

"Bu i ş tahmin etti ğin kadar kolay değil."

"Neden?"

"Bizim patron çok titiz bir adamd ır."

"Senin patron mu? Yani sen bu i şin patronu değil misin?"

"Dalga m ı geçiyorsun? Biz kim patronluk kim? Bu i ş adeta endüstri olmu ş aslan ım, biz sadece gariban kameramanız, filmi çeker ücretimizi alırız.

Onlar sermaye koyar, pazarlar, dağıtım işini yüklenirler. Tabii parayı havutu ile de onlar götürürler."

Barmen biraz keyfi kaçm ış gibi homurdand ı.

"Evet, hakl ı olabilirsin. Peki sorun nedir?"

"Oynayacak oyuncular."

"Anlayamad ım, nasıl yani?"

"Kar ıları da erkekleri de patrona be ğendirmemiz lazım."

"Erkekleri de mi biz bulaca ğız?"

"Gayet tabii." ı

"Ama sen az önce, ben sadece filmi çekerim demi ştin."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Oras ı öyle. Fakat benim patron bazen isim verir ve onlar ı bana getir der."

"Bu biraz ya ş i ş. Ya senin patron bizim seçtiklerimizi beğenmezse?"

"O zaman i ş yatar."

"Vay be!.."

Barmen bir süre ensesini ka şıdı. Sonra:

"O kadar da ya ş de ğil galiba" dedi. "Senin patron Sidikli Nes-rin'i beğendiğine göre, ondan çok daha iyilerini bulabilirim ben."

Ayhan ikinci bir hamle yapman ın sırası geldi ğini anlamıştı.

"Zaten Nesrin'den ümidi kestim. Hele anlatt ıklarından sonra."

"Gerçi onun sa ğı solu belli olmaz abi. Bakars ın malı kalmay ınca köpek gibi gelir, sürünür, ayaklarıma kapanır."

101

Ayhan acaba at ıyor mu, diye herifin yüzüne baktı. Belki doğru söylüyordu. Ne var ki Ayhan, artık Nesrin'i bulmanın fazla bir yarar sağlamayacağını dü şünüyordu.

" Şimdilik o kalsın. Sana patronun istediği ikinci ismi vereyim. Belki onu da tanırsın," dedi.

"Söyle bakal ım abi, tanıyabiliriz."

"Suzan P ınar. Tanıyor musun?"

Barmen yeniden ensesini ka şıdı. Dudakları sarkt ı.

"Hat ırlayamadım... Buraya takılıyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Peki, sende resmi filan var m ı?"

"Yok."

Adam şaşırmıştı.

"Öyleyse onu nas ıl bulacaksın?"

"Telek ızmış. Hani şu telefonla çağrılan orospulardan."

"Haa, çakozlad ım şimdi. Öyleyse kolay buluruz. Nerede çalışıyor."

"Onu da bilmiyorum. Elimde sadece bir telefon numaras ı var."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Eee, aramad ın mı?"

"Böyle teklifler telefonda olur mu yahu? Yüz yüze konu şmalıyım. Hatta filmden önce birkaç çıplak pozunu çekip patrona göstermek zorundayım."

"Anl ıyorum" diye mırıldandı barmen.

Biraz dü şündü sonra, "Bu iş kolay, şu telefon numarasını ver ve biraz bekle beni."

Ayhan' ın kuvvetli bir hafızası vard ı. Başkomiser Oğuz Tamer'den aldığı numaray ı ezberinde tutmu ştu. Barmene söyledi. Çipil gözlü, kâğıt peçete üzerine numarayı yazd ı, eliyle beklemesini işaret ederek, tezgahın arkasından dar bir kapıyı aç ıp gözden kayboldu.

Ayhan' ın heyecanı iyice artm ıştı.

Boyundan büyük i şlere kalkıştığının da farkındaydı. İnşallah başım belaya girmez diye düşünmeye başladı.

Aradan on dakika kadar zaman geçti.

Ayhan yava ş yava ş kalk ıştığı bu oyundan pi şman olmaya başlamıştı. İşin sonunun nereye varacağını kestiremiyordu. Hatta bir an, barmen dönmeden tüymeyi bile düşündü. Ne yazık ki geç kalmıştı. Barmen'in sırıtarak döndüğünü gördü.

"Bu i ş tamam abi. Kar ıyı ayarlad ık. Yarın sabah on birde buraya gelecek."

Ayhan duydu ğuna inanamadı.

"Nas ıl yani? Filmde oynamayı kabul etti mi?"

"Onu bilmem. Şartları onunla konu şursun. Makineni al, buraya gel."

"Telefon mu ettin ona?"

"Ben de ğil, bizim Sulhi aradı."

"O da kim?"

"Bizde çal ışanlardan biri. Telefonla karı ayarlayan evlerin ço ğunu bilir. Senin verdiğin numarayı da hemen çıkardı. Madam Eleni'nin eviymiş, bir Rum'un. Sulhi senin Suzan'ı da tan ıyor."

"Güzel," dedi Ayhan. Ama bundan sonra ne yapaca ğını kara kara dü şünmeye başladı. Durum birden tehlikeli ve içinden çıkılmaz bir hale gelmişti.

Ter bo şandı vücudundan.

Ama şikayete hakkı yoktu. Bu belay ı kendi sarm ıştı ba şına.

Suzan P ınar, ilk öldürülen Binnur Kuşakçı'nın yakın arkadaşıydı. Olay hakkında Suzan'ın bilgi sahibi olup

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

olmadığını dahi bilmiyordu. Belki bütün bu çabalar ı bo şunaydı. Onu burada nasıl sorgular, ağzından nasıl laf alırdı?

Hem kad ın şüphelenirse konuşur muydu hiç? Bir an bütün yaptıklarından pişman oldu. Yarın Kumru Bar'a gelmemeyi de düşündü. Sonra merakı ve vazife a şkı galip geldi. Barmene, "Peki, yar ın sabah on birde burası aç ık mı?" diye sordu.

Barmen ciddiyetle, "Kapal ıyız abi," dedi.

"Eee, Suzan'la nerede görü şeceğiz."

"Yukar ıda bir oda var. Benim kaldığım yer."

"Foto ğraf çekmeye uygun mu?"

"Onu anlamam. O senin i şin. istersen sana bir göstereyim."

"Oldu," dedi Ayhan.

Barmen garsonlardan birine i şaret etti. "Yukarıya çıkıyorum, ben yokken bara göz kulak ol," dedi. Garson cin gibi, gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönen bir oğlandı.

"Tamam, merak etme Enver abi," diye seslendi.

Bar ın ön kapısından dışarıya çıktılar. Köşeyi dönerek arka sokağa saptılar. Terkedilmiş hissini veren bir yapının önünde durdular. Barmen cebinden çıkardığı eski ve kocaman bir anahtarla kap ıyı açt ı.

Ayhan dikkatle etraf ı kolluyordu. İçindeki başını belaya soktu ğu hissi daha da artmıştı, içeriye girdiler. Karanlık, küf kokan, izbe bir koridordu burası.

Ad ının Enver olduğunu öğrendiği barmen sırıttı.

"Buras ı bizim bara gider abi. Anl ıyorsun ya, aynı binan ın arka girişi. Kapalı tutar ız, tehlike anında kullanırız, baskın filan gibi numaralar olursa buradan müşteri kaçırırız."

Kameraman ba şını sallad ı.

Enver karanl ıkta el yordamıyla bir elektrik düğmesi çevirdi. Çıplık ampulden yayılan yetersiz ışık çevreyi biraz aydınlattı. Yan tarafta üst kata çıkan dik bir merdiven vardı. Her basışta basamaklar gıcırdıyordu.

Çat ı gibi bir yere t ırmandılar. Üst katta tek bir oda ve tuvalet olduğu sızan leş gibi kokudan belli aç ık bir kapı vard ı. Anlaşılan burası tavana kadar örülerek Kumru Bar'dan ayr ılmıştı.

Barmen Enver'in odas ı berbat bir yerdi. Ayhan, köpe ği bağ-lasalar durmaz, diye düşündü. Odanın yan tarafında sıvaları dökülmü ş duvara biti şik bir somya duruyordu. Beyaz çarşaf en azından üç aydır değişmediğinden rengi griye dönüşmüştü. Bir

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

y ığın çıplak kadın fotoğrafları dergilerden kesilerek kir pas içindeki duvara m ıhlanmıştı. Çoğunun üzerinde öldürülmüş sivrisinek kanlar ı duruyordu. Odan ın iki duvarı aras ına gerilmiş ipte, kurutulmak üzere as ılmış iki gömleki, birkaç parça iç çamaşırıy-la, çoraplar sallanıyordu. Odanın neredeyse tavanına yakın bir yerinde, desenli basma ile kapatılmış ufak bir pencere vard ı. Küf ve nem kokuyordu içerisi.

Ayhan' ın suratı as ıldı.

"Be ğenmedin mi abi? İşe yaramaz mı?"

Ayhan, adam ı gücendirmemek ve biraz da i şi bozmamak için:

"Lo ş, ışık yetersiz olabilir" dedi.

Enver hemen itiraz etti:

"Yok be abi, gün ışığında burası p ırıl pırıl olur. Nah, güneş bu pencereden odaya öyle bir dolar ki," derken eliyle tepedeki ufak camı gösteriyordu.

ilk öldürülen Binnur Ku şakçı'nın Bebek'teki yaşam standardını hat ırlayınca, Ayhan suratıoı ek şitti. Onun arkadaşı Suzan da herhalde üç a şağı be ş yukar ı ayn ı standarda sahip paral ı ve lüks bir fahi şe olmalıydı. O klasta bir fahişenin böyle bir yere gelerek, film çekimi için pazarlık yapması ve foto ğraf çektirmesi olacak şey değildi. Kadın burayı görür görmez kap ıdan dönerdi.

Ayhan ba şını sallad ı.

"Ne o abi? Bir terslik mi var?"

"O kad ın burada bizimle görüşmez."

"Neden?"

"Buray ı küçümser yahu! Klas ına yakıştırmaz, anlaşana."

Çipil gözlü Enver tela şlandı.

"Yapma be abi, sen de bu i şlerin içindesin, bilmen gerekir. Orospu milleti için sadece para geçerlidir, it ahırında da düzü-şürler, lüks otelde de. Onların dini imanı parad ır. Bastırdın mı paray ı her şey hallolur. Boş ver sen şimdi bunları, karı gelir."

Komisyonun kokusunu alan barmen, Ayhan' ı ikna etmek

için elinden geleni yap ıyordu. Pişkin pişkin sırıttı. "Bilsen küçük dilini yutarsın, buradan kimler geldi kimler geçti."

Ayhan eni konu rahats ız olmuştu. Bir an önce bu pislik yuv-sından uzaklaşmak istiyordu. "Pekâlâ," dedi. "Yarın on birde burada olurum. Şansımızı bir deneyelim."

"Anla ştık," diye mırıldandı Enver. "Bara gel de biran ı tazeleyeyim. Köpüklü bir bira şimdi iyi gider. Susuzluğunu alır."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bara döndüklerinde Ayhan mü şteri kalabalığına baktı. Ufak bar tıklım tıklım doluydu. Yeni gelen gençler de vardı. Neyse ki Nesrin görünürlerde yoktu.

Enver'in tazeledi ği soğuk birayı içerken:

"Biraz da erkek oyuncudan bahsedelim," diye m ırıldandı.

"Tamam abi. Ben bu role bedavadan talibim."

Akl ınca espri yaptığını sanarak s ırıtıyordu, fakat Ayhan'ın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce sırıtmasını kesti.

"Emret abi, dü şündüğün biri var mı?"

Yeniden can al ıcı noktaya gelmi şlerdi. Ayhan derin bir nefes aldı. Şansını denemeye karar vermi şti.

"Benim için oyuncu hiç farketmez. Lakin patronun istedi ği biri var."

"Kim o? Ben tan ır mıyım?"

"Tan ıman lazım. Herhalde buraya takılıyordun Şu ölen Jale Kunter'le düşüp kalkıyormuş, onun dalgasıymış galiba."

"Sak ın Hırt Mustafa olmasın?"

Ayhan' ın kalbi duracak gibi atmaya başlamıştı. Belki de esaslı bir ipucu yakalamak üzereydi. Kendini kontrole çalışarak

"Biraz tarif et bakay ım" dedi.

"Sen Mustafa'y ı tan ımıyor musun?"

Barmen şaşırmış gibiydi.

"Tan ımam. Nerden tanıyayım?"

"Ama Jale'yi tan ıdığını söylemi ştin."

"Çok de ğil. Jale ile o adamın filmlerini bizim başka bir arka-

da ş çekmi ş. Şimdi o askere gitti, burada yok. Bizim de herifle irtibatımız koptu."

Barmen ba şını sallad ı.

"Amma i ş yahu! Sen de hep tan ımadığın kişilerin peşindesin abi."

"Ne yapars ın? Ekmek parası."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

K ısa bir sessizlik oldu.

Ayhan' ın aklı H ırt Mustafa denen kişiye takılmıştı.

Barmen ku şkulu bir şekilde yine kafasını sallad ı.

"Vay be!" dedi. "Hiç ummazd ım yahu! Demek o sürtük Jale porno film çeviriyordu ha?"

"Tabii ya! Niye şaştın?"

Enver dudaklar ını sark ıttı.

"Tuhaf bir k ızdı o. Üniversitede ö ğrenciydi, mürekkep yala-mışlığı vard ı ama pek bir boka benzemezdi. Uyuşturucu kullandığını bilirdim ancak porno film çevirdi ğini hiç işitmemiştim... Parasız kalmıştı bir kere, benden esrar istedi, yatarsan veririm dedim fakat kaltak beni küçümseyerek reddetmişti. Ölmüş insan ın ardından konuşulmaz ama bak orospu ne dümenler çeviriyormuş me ğer?"

" Şu Hırt Mustafa'yı anlatsana bana biraz."

Enver güldü.

" Şayet aradığın adam o ise çok şaşarım abi!"

"Neden?"

"Sünepenin biridir o be! Çamçak a ğızlı, süt çocuğu. Sıska, tipsiz biri. O da öğrenci, Jale'ye aşıktı. Uyuşturucu, içkiyi bir yana bırak, sigara bile içmezdi. Hep kızın peşinde dolaşır dururdu. Tek isteği onu bu çirkef yaşamdan çekip çıkarmaktı. Hiç bu bok çukuruna düşen insan bir daha çıkabilir mi abi?"

"K ız yüz vermez miydi ona?"

"Vermezdi."

"Gözlük kullan ır mıydı? Kara güneş gözlü ğü? İşittiğime göre geceleri bile takarmış hat ırlıyor musun?"

107

"Mustafa'n ın hiç gözlük taktığını görmedim."

"Peki, Jale'nin gözlüklü bir sevgilisi var m ıydı?"

"Hat ırlamıyorum. Buraya genellikle Jale, Sidikli ile gelir giderdi. Ama dışarda ne dolaplar çevirirlerdi onu bilemem."

Ayhan dü şünmeye başladı. Barmen'in Hırt Mustafa diye tanımladığı genç, beyninde yaratt ığı ve Beyaz ıt'ta görüştüğü Hilmi'nin verdiği sapık katil tipine hiç benzemiyordu. Onu bir kalemde silmek gerekiyordu. Yine de sordu:

" Şu Mustafa dediğin öğrenci hâlâ buraya geliyor mu?"

"Jale'nin ölümünden sonra bir daha u ğramadı. Niye gelsin ki? Burası ona göre bir yer de ğil."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Burada onu tan ıyan kimse var mı?"

"Abi, b ırak Allahını seversen, dedim ya, o film filan çevire-mez."

"Olsun, yine de onunla görü şüp emin olmalıyım."

Enver çipil gözlerini k ısarak loş salona şöyle bir göz attı. Sonra sesinin tonunu kısarak, "Şu arka masada oturan kırmızı ti şörtlü çocuk onu tanır. İstersen çağırayım."

" İyi olur" dedi Ayhan.

Tezgah ın arkasından çıkan barmen duvar dibindeki bir masaya gitti. Kızlı erkekli bir gruptu. Bir süre çocukla konuştu. Delikanlı oturdu ğu yerden Ayhan'a bakıyordu. Sonra istemeye istemeye yerinden kalkarak Amerikan-bara geldi. Bir tabureye ilişirken:

"Benimle görü şmek istiyormuşsunuz?" dedi.

Elinde kabaca sar ılmış esrarl ı bir sigara vard ı. Gözleri uyuşturucudan ufalmış ve dalg ındı. Ayhan sertçe:

"H ırt Mustafa'yı bulmak istiyorum" dedi. "Onu tan ıyormuş-sun."

Delikanl ı ancak yirmi bir, yirmi iki ya şlarında gösteriyordu.

"Evet, tan ırım. Ne için arıyorsunuz onu?"

"Özel bir mesele."

108

Delikanl ı ku şkulu bir şekilde Ayhan'ı süzdü, i şkillenmişe benziyordu.

"Buraya pek u ğramaz."

"Bunu biliyorum. Onu nerede bulabilirim?"

O ğlan Ayhan'dan şüphelenmeye başlamıştı. Konuşmaktan çekinir gibiydi.

Barmen müdahale etti.

"Korkma, abi bizdendir. Ona aç ılabilirsin."

O ğlan biraz rahatlar gibi oldu. Sigarasından derin bir nefes çekti.

"Onun hali berbat" dedi. "Jale'nin ölümü onu pek sarst ı. Evinden dışarı ç ıkmıyor."

"Evini biliyor musun?"

Çocuk yine barmen Enver'e bakt ı.

"Biliyorsan söyle," dedi Enver.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Be şiktaş'ta oturur."

Ayhan biras ına uzandı. "Tam adresini ver."

Çocuk adresi yazd ırırken belli belirsiz titriyordu. Sokağı, kapı numaras ını verdi. Fakat alt ıncı daire mi yoksa beşinci daire mi olduğunu tam hatırlayamıyordu.

"Ad ın ne senin?" diye sordu Ayhan.

"Sinan efendim" diyen o ğlanın sesi titremeye başlamıştı. Ayhan çocuğun korktuğunu hissetti. Sert bir tonla, "Unutma; bu sadece üçümüzün arasında kalacak" diye ihtar etti. Çocuk başını sallamakla yetindi.

Enver adeta imdada yeti şircesine, "Sidikli de bilmeyecek, anladın mı bizi Sinan?" diye ç ıkıştı.

"Oldu Enver a ğabey, kimseye bir şey söylemem."

O ğlan apar topar yerine dönerken barmenle Ayhan göz kırpıştılar.

Ayhan biras ını dikip bitirdi. Elini cebine at ıp parasını ödemek istedi. Enver:

"Ay ıp ediyorsun abi, olur mu hiç?" diye mırıldandı, "ikramım."

"Sa ğol, yarın on birde görüşürüz" dedi ve kapıya doğru yürüdü. Barmen alacağı komisyonun heyecan ı ile el salladı...

* * *

Aç ık havaya çıkan Ayhan derin derin nefes alıyordu. Kumru Bar denen yerden nefret ediyordu. Ilık rüzgâr sanki vücuduna bulaşmış pislikleri

temizliyormu ş gibi ho ş geldi ona. Saatine bakt ı. 23'dü.

Bu saatte hiç tan ımadığı birisini ziyarete gidemezdi. Zaten Barmen Enver'in aç ıklamasından sonra Hırt Mustafa'nın katil olamayacağına inanmıştı. Kadınların karnına bıçak darbeleri vuran ve sonra baştan başa yaran bir adamın, güçlü ve iri yarı olmas ı gerekirdi. Enver'in tarifine göre Mustafa sünepe ve çelimsizin tekiydi. Güneş gözlü ğü de kullanmıyordu. Geceleyin bile güneş gözlü ğü takan birinin, onu gündüz kullanmaması akla yak ın değildi.

H ırt Mustafa'yı ziyaret etmesinin bir yarar ı olmayacakt ı: Sonra bu Hırt yakıştırmasının çocuğun tarifine pek uygun düşmediğini düşündü. Acaba ona neden Hırt diyorlardı?

Verilen adrese gitmeyi dü şündü. Başka şansı da yoktu. Topu topu Jale'nin iki arkada şını bulabilmi şti. Hilmi ve Nesrin. Hilmi'nin Jale'ye zaafı olabilirdi ama onunla ç ıkmadığı kesindi. Ayr ıca Hilmi'nin Mustafa'dan haberi yoktu. Olsa mutlaka bahsederdi. Nesrin'den ise istifade edememişti. Kız bir şeyden ürkmüş kaç ıyordu. Artık onun ağzından bir şey alamayacağına emindi. Belki ilerde parasız kalınca, konuşabilirdi ama Ayhan'ın beklemeye tahammülü yoktu. Programın ilerlemesi için yeni bilgilere gereksinimi vardı.

Yeni buldu ğu adrese gitmeye karar verdi. Saatin geç oluşunu iplemiyordu artık. Belki çocuktan yarın için bir randevu alırdı. Bunu Mustafa'nın tutumu tayin edecekti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bir taksi çevirip atlad ı. Yaptığım masrafları yar ın Sibel'e fatura ederim diye düşündü.

Sibel'i hat ırlamak birden keyfini kaçırdı.

Bugün onun odas ına girdiğinde Turgut Atamer denen herifin gönderdiği gardenia'yı görmü ştü. Elinde olmadan içini sıkıntı bast ı. Herif kıza fena askıntı oluyordu. Adam ı bulsa bir ka şık suda boğabilirdi. Merak da ediyordu doğrusu. Sibel'in ifadesine göre çok yakışıklı biri olmal ıydı.

Sibel'in davran ışları da tuhafla şmıştı.

Adeta damar ına basıyor, gururuyla oynuyordu. O heriften bahsederken yüzünün aldığı hal, i ğneli lafları ve adamı göklere ç ıkaran özellikle seçilmiş kelimeler kullanmas ı ne anlams ızdı. Sanki bunları kasten söylüyor gibiydi.

Yoksa ona duydu ğu sevgiyi anlamış m ıydı?

Sinirinden dudaklar ını ısırdı. Şu hayat ne garipti? Bir de kendisine çapkın, Don Juan derlerdi, oysa o sevdiği kıza hislerini açıklamaktan bile acizdi.

Taksi Molla Hüsrev soka ğının ortasında durdu. Arabadan inen Ayhan, başını kald ırarak^apartmanı inceledi, ışıkların sönük olup olmadığına baktı. Habersiz bir ziyaret için vaktin geç olduğunu biliyordu.

Tüm katlar ın elektrikleri yanıyordu.

Hangi dairede oturdu ğunu öğrenememişti Hırt Mustafa'nın. Rastgele zillerden birine uzanırken, içerinin otomatiği yandı. Bekledi. Az sonra on beş on alt ı ya şlarında bir gencin basamakları iki şer üçer atlayarak aşağıya indiğini gördü. Ayağında kets, başında siperi geriye dönük beyzbol kepi vardı. Çocuğu durdurup Mustafa'nın hangi katta oturduğunu sordu.

Üçüncü kat, alt ı numaral ı daireydi.

A ğır ağır merdivenleri çıktı. Zile bastı.

Gözetleme deli ğinden ışık görünmemesine rağmen evde çıt yoktu. Dikkatle, içeriyi dinledi. Şıpıtık bir terliğin sürtünme sesini duydu. Biri kapıyı açmaya geliyordu. Kap ı araland ı. Orta yaşlı,

III

ba şını tülbend gibi ince bir örtü ile sarm ış, yorgun yüzlü bir kadın merakla Ayhan'a bakıyordu.

"Sizi bu saatte rahats ız ettiğim için kusura bakmayın. Acaba Mustafa evde mi?" diye sordu. Az kalsın Hırt Mustafa diyecekti. Kendini hemen toparladı.

Kad ın yadırgayarak Ayhan'a bakıyordu.

içerden bir erkek sesi geldi. "Kim o, han ım?" diye sesleniyordu.

Yemenili kad ın, kapının aralık durumunu bozmadan, "Bir bey Mustafa'yı ar ıyor," diye cevap verdi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan kap ı aral ığından içeriyi süzerken kadının arkasında kısa boylu bir adam belirdi. Altında mavi çizgili bir pijama, üstünde atlet vardı. Çelimsiz ve kel kafalıydı. Çırpı gibi kollar ına rağmen göğsünden fırça misali sert kıllar fışkırıyordu. Ayakları ise ç ıplaktı.

Ayhan, adam ın Mustafa'nın babası oldu ğunu anladı. Kendisine çizilen Mustafa'nın portresinin yaşlı bir kopyasıydı.

Adam dik dik ve nedenini anlayamad ığı bir sertlikle Ayhan'a bak ıyordu. Herhalde böyle geç bir saatte kendilerini rahatsız ettiği için bozulmuş olmal ı, diye düşündü.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

Ayhan sesine mümkün oldu ğunca nazik ifade vermeye çalışarak:

"Beyefendi" dedi. "Mustafa ile görü şmek istemiştim."

"Bunu anlad ık da, niçin onu görmek istiyorsunuz? Polis misiniz?"

İşte bu garipti!

Evlerine gelen bir yabanc ının hemen polis olduğunu neden düşünmüşlerdi acaba? Ayhan işkillendi. Bu soruda bir bit yeniği vardı. Polisi hafife almakta da galiba acele etmişlerdi. Anlaşılan Oğuz Tamer ve ekibi onlardan çok daha ilerdeydiler. Aslında bunu da olağan karşılamak gerekirdi. Belli ki Mustafa'yı sorgula-mışlardı.

Kameraman s ırıtarak:

"Hay ır. Ben televizyon muhabiriyim ABC'den" dedi.

"Televizyon mu? Mustafa'y ı niçin ar ıyorsunuz?"

"Kendisiyle bir röportaj yapmak istemi ştik."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Hakl ısınız, vakit bir hayli geç oldu ama bizim işte vakit kavramı hep yitirilir, anlars ınız ya?"

"Hem ne hakk ında röportaj yapacaksınız?"

Zamanlama yanl ıştı anla şılan. Ayhan hata yaptığını anlad ı. Geriye dönüş olmazd ı art ık. "Birkaç gün önce öldürülen Jale Kunter hakkında. Öğrendiğimize göre Mustafa'nın kız arkadaşıy-mış. Kızla ilgili bir program hazırlıyoruz da."

"Mustafa'n ın size anlatacak bir şeyi yok. Ben onun babasıyım. Oğlum o kızın arkadaşı de ğildi. Hem sizin polis olmadığınız ne malum? Bana kimliğinizi gösterin."

Ayhan cebinden bas ın kartını ç ıkardı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Buyrun" dedi. "Tetkik edebilirsiniz."

Adam karta, eline almada| ı şöyle bir baktı.

"Görüyorsunuz ya, polis de ğilim. Hem biz oğlunuzun masum olduğuna inanıyoruz. Amacımız onu bu işlere bulaştırıp zor duruma sokmak değil, tersine onu korumak."

Bu noktada ustaca bir yalan k ıvırabilirdi. "Hatta polis onu şüpheliler arasında düşünse bile" diye mırıldandı.

Adam rahatlam ışa benzemiyordu.

"O ğlumun bu meseleyle bir ilişkisi yok. Hem sizin kanaldaki o programı seyrettim. Berbat bir şeydi. Halkı galeyana getirmekten başka ne işe yaradı? Boşu boşuna insanları tela şa ve korkuya düşürüyorsunuz."

"Yan ılıyorsunuz efendim. Biz görevimizi yapıp halkı uyar ıyoruz. Tedbirli olmalarını sa ğlamaya gayret ediyoruz. Aramızda eli kanlı bir sap ık başıboş dola şıyor. Dün gece yeni bir cinayet daha işlendi. Üsküdar'da bir kadın daha öldürüldü."

Adam ba şını önüne e ğdi.

"Biliyorum," diye homurdand ı.

" İşte ben de bu yüzden geldim. Oğlunuzun ifadesi işimize yarayabilir."

"Bu polisin i şi, size ne?"

"Biz çal ışmamızla polise de yardımcı oluyoruz."

Adam k ısa bir duraksama yaşadı. Sonra:

"O ğlum burada yok. Onu memlekete gönderdim," dedi.

"Nereye?"

"Mu ğla'ya. Biz aslen oralıyız."

Ayhan' ın omuzları çöktü. Ku ş uçmu ştu. Jale'yi tanıyan bir kişiyi daha kaybettiğini anladı. Adam oğlunu bu ortamdan uzaklaştırmak istemişti. Ama neden? Oğlu suçsuzsa buna neden gerek duymuştu?

Yoksa o ğlunun konuşmaması için yalan m ı söylüyordu?

Adam ın doğru söyleyip söylemediğini anlamak için kadının yüzüne baktı. Mustafa'nın annesi olmalıydı. Gözlerinden iki damla yaş sicim gibi yanaklar ına kayıverdi. Adam birden, "Kes zırlamayı han ım" diye çıkıştı. "Lanet olsun böyle evlada. Onu bu hale sen getirdin. Şımartıp başımıza çıkmasına sebebiyet verdin. Onu okutmak için elimden geleni yaptım, bir dediğini iki etmedim. Yemedim, içmedim, çalışıp çabaladım. O ise ne yaptı? Gitti esrarkeş bir orospuya tutuldu. Yalan m ı? Şimdi de kahrından ge-beriyor!"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Kad ın ilk defa lafa karıştı:

"Öyle deme efendi, gençtir, tecrübesizdir. Onun ya şındaki her gencin başına gelebilir. Oldu bir kere, sevdi işte o şırfıntıyı."

Kad ın başındaki yemeninin sarkan ucunu gözlerine bastırdı fakat h ıçkırıklarını kontrol edemiyordu. Anlaşılan, ana yüreği bu mecburi uzaklaştırmayı kald ıramıyordu.

"Ne zaman gitti Mu ğla'ya?"

"Dört gün önce. Otobüse ben bindirdim."

Ayhan, "Üzgünüm" diye m ırıldandı. Keşke bunları hiç ya şamamış olsayd ınız."

Kad ın dayanamadı.

"Benim o ğlum tavuk bile kesemez. Ondan nasıl şüphelendiler, anlayamıyorum" diye inledi.

Ayhan kad ına moral vermek için:

"Ondan şüphem yok efendim. Öyle olsa polis onu mutlaka gözaltına alırdı" diye mırıldandı.

Mustafa'n ın babası öfke ile soludu.

"Ald ılar zaten, iki gün aralıksız sorguladılar."

"Sonra?"

"Ne olacak? Sonra sal ıverdiler. Oğlum o orospunun öldürüldüğü gece nerede olduğunu kanıtladı."

"Bu iyi i şte! Neredeymiş?"

Adam sinirlenerek Ayhan'a bakt ı.

"Size ne? Size de hesap verecek de ğiliz ya!.."

Buradan bir i ş ç ıkmayacağı belli olmu ştu. Ayhan, "Haklısınız" demeye çalışırken adam kürdiye kapıyı yüzüne kapatıverdi. Homurdanarak merdivenleri inip sokağa çıktı. Anladığı tek şey Hırt Mustafa'nın katil olamayacağıydı...

* * *

«

Ayhan evine dönerken oldukça ümitsizdi. Boyundan büyük bir i şe kalkıştığının farkındaydı. Polisin beceremediğini tek başına yapacak değildi ya? İşgüzarlıktı bu yapt ığı. Beşiktaş vapur iskelesine geldi. Vapurun hareketine kırk dakika vardı. Motorla Üsküdar'a oradan da bir taksiyle Kadıköy'e geçmeyi düşündü. Motora atlayıp oturdu. Tabii ki bindiği motorun, Ayşegül'le katilini karşıya geçiren aynı araç

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

olduğunu bilemezdi...

115

(3)

Ji^ ğle güneşi adeta kavuruyordu insanı. Kapının önündeki \mS gölge bile terden sırılsıklam kesilmiş Ayhan'ı rahatlatamad ı. Saatine baktı, on bire on vardı. Askılı çantas ını omzundan indirip solukland ı. Çantanın deri kayışı s ıcak ve terden derisini tahriş etmi şti. Eliyle omzunu oğuşturdu.

Barmen Enver ortal ıkta yoktu.

Demir kap ıyı çalacak zil, çan, dü ğme gibi bir şeyler aradı, bulamadı. Çaresiz eski demir kapıyı yumrukladı. İçerden gelen sesleri duydu. Çipil gözlü barmen merdivenleri iniyor olmalıydı. Kapı araland ı ve Enver'in uyku sersemi yüzü göründü. "Kusura bakma abi, uyuya kalmışım, dün gece çok geç yattım da," diyordu. Enver, kameramanı kolundan tutup içeriye çekti. "Gel gel, gir içeri. Güne şte kalma, çok sıcak dışarısı."

Ayhan isteksizce merdivenlere yürüdü. Bu ç ılgın ve tehlikeli teşebbüsün nasıl bir sonuç doğuracağını hâlâ kestiremiyor ve huzursuzluk duyuyordu. Ne var ki, ok yaydan çıkmıştı bir kere, art ık dönüş olamazd ı.

116

Yukardan gelen le ş gibi sidik kokusu alt kata kadar yay ılıyordu. Havanın sıcağı kokuyu daha da yoğunlaştırmıştı. Gıcırtılı basamaklar ı t ırmanarak yatak odasın kadar çıktılar. Ayhan etrafa biraz çeki düzen verildiğini gördü. Asılı çama şırlar toplanmış, gerili ip kaldırılmıştı. Enver, yatağı toplam ış, üzerine temiz bir pike yaymıştı. Ama odanın genel görüntüsü yine de berbattı.

Barmen, "Bizim Sulhi birazdan kar ıyı getirecek abi. Sen rahat ına bak. Otur şu iskemleye, hele bir soluklan," dedi. Ufak ve nemli gözleri zevkle

parıldıyordu.

"Emin misin, Suzan gelecek mi?" diye tekrar sordu Ayhan.

"Tabii abi. Sen gittikten sonra Sulhi ile tekrar konu ştum dün gece. Karıyı tan ıyor. Çok sıkıdır ha, dedi. Müthiş sosyetikmi ş fakat onu k ırmazmış. Yalnız, ona da bir avanta çıkarmaklığımız mümkün mü abi? Ne de olsa dün geceden beri koşuşturuyor."

Ayhan ba şını sallad ı.

"Kad ınla anlaşırsak, olur tabii. Neye olmasın?"

"Sa ğol abi. Malum ya, emeğin karşılığı ödenmeli. Çocu ğun hakkını pas geçmeyelim."

Ayhan, ito ğlu it diye di|şündü içinden. Sulhi'ye vereceğim diye istediği parayı belki de avanta diye cebine atacaktı. Suhli diye biri olmayabilirdi de. Kumru Bar'da yaptığı tek i ş barmenlik de ğildi ki, esrar dağıtıyor ve karı k ız satıyordu. Adama iğrenerek baktı fakat belli etmemeye çal ıştı.

"Abi, onlar gelinceye kadar sana bir tav şan kanı haz ırlayayım mı?"

"Sa ğol, bu sıcakta içmem."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Abi, çay hararet keser, iyi gider."

"Kals ın istemem."

"Sen bilirsin."

Enver keyifle ellerini o ğuşturuyordu. Dilinin altında bir bakla var gibiydi. Ayhan yanılmadığını anlad ı.

"Abi, kar ının cıbıl resimlerini çekeceksin, değil mi?"

"Dur bakal ım; anlaşabilirsek!"

" Şey... resimleri çekerken, ben de yanında durabilir miyim abi? Bedavadan dikizimi geçer havamı bulurum, anlıyorsun ya?"

"Yok daha neler? Olur mu ulan öyle boktan i ş?"

Ayhan ka şlarını çatm ıştı. Suzan denen fahişe ile mutlaka yalnız görüşmeliydi. Aksi halde bütün foyası meydana çıkabilirdi. Zira Suzan ile Bebek'te öldürülen Binnur hakkında konuşacaktı oysa Barmen ili şkinin Jale kanalıyla olmadığını anlay ınca uyanabilirdi. Ayhan:

"Ben çal ışırken öyle laubalilik istemem. Görev yapacağız burada, eğlence değil." diye gürledi.

Enver bozulmu ştu biraz ama sesini çıkarmadı. Ne de olsa işin ucunda para vardı.

"Tamam tamam abi, anlad ım" dedi.

Ayhan ise, hâlâ içinden, in şallah bir aksilik çıkar da kadın gelmez, diye düşünüyordu. Dün geceden beri aklında bir sürü plan tasarlamıştı ama

uygulayabilece ğinden şüpheliydi. Tam o sırada aşağıdaki demir kapıya vurulan yumruk seslerini duydular.

"Hah i şte, geldiler" diye fırladı Enver.

Ayhan' ın heyecandan nutku tutulmuştu. Odanın içinde ne yapacağını bilemeden şaşkın şaşkın duraladı. Nabzı yükselmi ş, vücudunu ter basmıştı. Allahtan koparacağı komisyonun tatl ı hayallerine kap ılan barmen ona dikkat etmemişti. Yoksa halindeki gariplikten mutlaka şüpheye düşecekti.

Basamaklardaki g ıcırtıyı i şitti. Yukarıya çıkıyorlardı.

Kad ını görmeden önce, onun tiz sesini duydu. Kad ın yakınıyordu.

"Ayol Sulhi, buras ı ne pis yer! Kenefe mi getirdin beni? Her taraf sidik kokuyor. Ay ıp ayol; insan bir iki kova su döker. Su da mı yok bu mezbelede? Aaa, bilseydim gelmezdim vallahi."

Sesler iyice yakla şmıştı.

Ayhan nefesini keserek bak ışlarını kap ıya çevirdi. Kalbi duracak gibiydi.

Önce içeriye Enver girdi. Arkas ından Suzan Pınar. En arka-

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

dan da Sulhi denen fedai. Tam bir çam yarmas ıydı. Boyu bir doksandan fazla olmalıydı. Esmer yüzünden güneydoğulu olduğunu tahmin etti. Sol yanağının ortasında derin bir yara izi vardı. Ayhan irkilerek fahişeye baktı.

Şaşılacak kadar alımlı ve güzeldi. Olsa olsa yirmi besindeydi. Belki o kadar bile de ğil. Sırtına oldukça dekolte bir elbise giymişti, biraz kısa boylu olduğundan ayaklarında dolgu topuklu ayakkabılar vardı. Ayhan'ı görünce birden sesini kesmi ş, dikkatle onu süzmeye başlamıştı.

Enver hemen taraflar ı birbirine tan ıştırdı. "Suzan hanımefendi ve kameraman Ayhan bey," dedi. Kadın elini uzatmadı, başıyla selam verip anlamlı bir şekilde tebessüm etti. Ayhan bütün heyecanına rağmen, yakışıklılığının bir kere daha işe yaradığnı farketti. Suzan bayg ın baygın kendisine bakıyordu.

Ayhan' ın ağzından tek kelime çıkmamıştı. Utanmasa bir yerini çimdikleyecekti.

Kameraman ın suskun kalışını görünce kad ın söze girdi. "Evet, teklifinizi dinleyebim-im," dedi.

C ırtlak, basit ve kenar mahalle tarzı bir ses tonu vard ı. Sırtındaki şık ve pahalı elbise basitli ğini gizleyemiyordu. Bir yandan da ağır kokudan ve sıcaktan bunaldığını belli etmek istercesine eliyle yelpazeleniyordu.

Ayhan g ırtlağını temizleyip, "Çekece ğimiz bir filmde rol almanızı istiyoruz," dedi nihayet. Kendi sesini tanıyamamıştı adeta.

"Ne tür bir film bu?"

Genç adam içinden ya sab ır çekti. Sanki kadın bir sanat filminde rol bekliyormuş gibi sormu ştu soruyu. Utanmasa senaryoyu inceleyeyim

diyecekti. "Size söylemediler mi?" "Yoo." "Şey..." diyebildi Ayhan. "Porno film tabii."

119

Sonra şaşırarak kadını getiren adamlara bakt ı.

"Suzan han ıma anlatmadınız mı ne istedi ğimi?"

Çam yarmas ı fedai ile Enver birbirlerine bakt ılar. Fedai Sul-hi kekeleyerek:

"Ama Suzan abla..." diye lafa giri şecek oldu. Kadın çam yarmasını hemen susturdu.

"Ben öyle filmde oynamam. Yanl ış kap ı çald ınız."

Odada garip bir sessizlik oldu. Ayhan afallamas ına rağmen adeta memnun olmuştu. İçinden çıkamayacağı bir belaya bulaştığının çoktan farkındaydı.

Kimseden ses ç ıkmadı.

ilk konu şan yine kadın oldu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hem benim bu konuda hiç tecrübem yok. Hiç böyle bir teklif de almad ım şimdiye kadar."

Enver rahatlad ı. Kadının kendini ağırdan satmaya çalıştığını anlam ıştı. Ayak oyunu yapıyordu. İçinden, orospunun dölü, fiyatını art ırmaya çalışıyor, diye düşündü. Ayhan'a bir nazar attı. Kameraman put gibiydi. Tek kelime söylemiyordu. Niye böyle sessiz kaldığını anlayamam ıştı. Durumun nazikleştiğini görünce araya girdi.

"Suzan han ım, sizi Ayhan abinin patronu istemiş. Onu bul, mutlaka onunla film yapmak istiyorum demiş."

"Ya, öyle mi?" dedi kad ın kasılarak. "Kim bu sizin patronunuz?"

Ayhan böyle bir sualle kar şılaşacağını hiç dü şünmemişti. Aslında hazırlıklı olmas ı gerekirdi. Beyni durmu ş gibiydi, aklına uydurabileceği rastgele bir isim bile gelmiyordu. Alt tarafı bir isim uyduracakt ı, var olmayan, hayali bir isim. Ağzından tek kelime çıkmıyordu. Böyle bir tertip için ne kadar deneyimsiz olduğunu acı ac ı anladı. Hatta bir an odadakileri yarıp, bu pislik yuvasından kaçmayı bile akl ından geçirdi. Odadakiler neden konuşmadığını anlamak istercesine surat ına bakıyorlardı. Neden sonra biraz

toparlan ır gibi oldu. Çok geçti artık, bu oyuna devam etmek zorundaydı. Nihayet:

"Baylar, bizi biraz yaln ız bırakabilir misiniz?" dedi.

Fedai ile Enver d ışarı ç ıkarlarken, Ayhan barmenin kulağına, "Bara gidin, beni orada bekleyin," diye fısıldadı. Derin bir nefes aldı. Adamların gitmesi onu rahatlatmıştı.

Bu kad ınla tek başına mücadele etmesi daha kolay olacaktı.

Genç fahi şe merakla Ayhan'ı süzmeye devam ediyordu. Böylesine berbat ve pis bir odada, tan ımadığı bir adamla başba-şa kalmaktan hiç de tedirgin olmuş hali yoktu. Aksine gözlerindeki ifade daha da baygınlaşmış ve bundan ho şlanmış gibi bir tav ır takınmıştı.

Ayhan odadaki tek iskemleyi göstererek, "Oturmaz m ısınız Suzan Hanım?" dedi. Kadın salınarak yürüdü, bacak bacak üstüne atarak otururken kısacık eteğini daha yukarıya çekti. Ayhan elinde olmadan, kadının düzgün bacaklarına bakmaktan kendini alamadı.

Kad ın deneyimiyle karaşındaki erkeği heyecanlandırdığının farkına varmıştı.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme olu ştu.

En kritik ana gelmi şlerdi. Ayhan kuruyan dudaklarını ıslattı. Planını uygulmaya çal ışacaktı, içinden inşallah başarırım diye geçirdi. Sonra:

"Benim patron sizi tan ımaz Suzan Hanım," dedi. "Sizi ona arkadaşınız Binnur Hanım tavsiye etmiş."

Suzan şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.

"Binnur mu? Hangi Binnur?"

"Binnur Ku şakçı."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Fahi şe birden irkildi.

"Ayol, o k ızcağız öldü."

Ayhan ba şını sallad ı.

"Sorun da o ya! Binnur Ku şakçı bizim star' ımızdı. Onunla çok iyi filmler yaptık."

121

" İnanamıyorum! Ay, Binnur sizinle porno film mi yaptı?"

Kad ın çok şaşırmışa benziyordu.

"Bilmiyor muydunuz?"

"Hiç i şitmedim, ilk defa sizden duyuyorum. Sakın bir yanlışlığınız olmasın?"

Ayhan nihayet biraz gülümsemeyi becerdi.

"Hay ır, hiçbir yanlışlığımız yok. Bu yolla bizden epey para kazandı. Bir keresinde patrona sizin adınızı da vermiş."

"Vay can ına... Hiç haberim yoktu ayol! Bana kesinlikle bahsetmedi."

"Oras ını bilemem. Ücrette anla şırsak siz kârlı ç ıkarsınız."

Kad ın kısa bir duraksama geçirdi.

"Madam Eleni'nin haberi var m ıydı?" diye sordu.

Heyecandan Madam Eleni'nin kim oldu ğunu toparlayama-yan Ayhan, neden sonra bağlı olduklar ı ajans ın sahibi olduğunu anımsadı.

"Oras ını bilemem" diye m ırıldandı.

Suzan eliyle yelpazelenmeyi b ırakmıştı. Aklı kar ışmış gibiydi.

"Çok ilginç" dedi.

"Nedir ilginç olan?"

"Binnur'un bu i şi yaptığını bilmemi ş olmam."

"Neden?"

"Biz çok yak ın arkadaştık da... İçtiğimiz su ayrı gitmezdi."

"Öyle mi? Size ba şınız sağ olsun demek isterim. Rahmetli iyi bir insand ı. Çalışkan, uysal ve insancıl."

Suzan P ınar tuhaf tuhaf Ayhan'a baktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Acaba ayn ı Binnur'dan m ı bahsediyoruz?"

Ayhan da şaşırmış gibi görünmeye çal ıştı.

" Şu Bebek'te oturan Binnur'u kastediyorum ben" dedi. "Siz de aynı ki şiden söz etmiyor musunuz?"

K ızın hayreti daha da artıyordu.

"Evet, ondan. Ama o, sizin bahsetti ğiniz gibi hiç de uysal ve

insanc ıl biri olarak tanınmazdı. Seveni de çok azdı. Hatta benim onunla canciğer olmamıza pek çok kişi hayret ederdi."

Ayhan gere ğinden fazla konuştuğunu çabuk anladı. Durumu düzeltmek için:

"Fazla özelli ğini bilemem fakat bizde uyandırdığı kanaat öyleydi. Ben şahsen çok severdim, iş disiplini iyiydi. Bir gün sete geç kalmamıştı. Randevularına sadıktı. Verilen her rolü başarıyla oynardı. Her neyse, şimdi biz işimize bakalım. Ne diyorsunuz?"

Fahi şe hâlâ şaşkındı. Kendi kendine, "Allah Allah," diye söylendi. İşittiklerine bir türlü inanamıyordu.

Ayhan bu ana kadar durumu fena idare etmemi şti. Daha ilk görüşmelerinde, kadını ürkütmemek için Binnur'un at kuyruğu saçlı sevgilisi hakk ında soru sormak istemiyordu.

Fahi şenin güzel yüzüne baktı.

Kad ın hem şaşkın hem de kararsız görünüyordu. Birden sordu:

"Bu nas ıl bir film olacak? Açık saçık mı yoksa tam bir porno

mU?" :

"Porno." •*-.

"Ücret nedir? Ne ödeyeceksiniz bana?"

"Oras ı kolay, anla şırız."

Ayhan rahat bir nefes ald ı. Ücreti sorduğuna göre kadın teklifi kabul edecekti.

"Bunu şimdi bilmek isterim."

"Bu konuyu patronumla konu şursunuz. Şayet sizi beğenip onaylarsa mesele yok demektir. Ben beğeneceğine eminim. Çok güzel bir kadınsınız."

Suzan inci gibi di şlerini göstererek gülümsedi.

"Te şekkür ederim," dedi. "Ama anlayamadığım bir nokta var. Patron onaylarsa ne demek? Beni zaten

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

patronunuz istememiş mi?"

Ayhan heyecandan az evvel dikkatsiz konu ştuğunu sezinledi.

"Evet ama Binnur Han ımın tavsiyesiyle. O sizi görmüş de ğil

ki!"

"Eee?"

"izin verirseniz bugün burada, birkaç foto ğrafınızı çekip patrona götürece ğim, beğenirse problem kalmaz. O zaman ücret işini onunla görüşürsünüz." Fahişenin kaşları çat ıldı.

"Çok anlams ız. Beni görmek istiyorsa kendi gelseydi." Ayhan sırıttı.

"Ayr ıca fotojenik olmanız gerekir. Bunu ancak fotoğraf çekerek anlayabiliriz. Nice güzel kadınlar iyi fotoğraf veremez." Suzan Pınar pek ikna olmuş görünmüyordu. "Ayol, bu gazetelerin tertipledi ği güzellik müsabakası m ı? Fotoğrafa ne lüzum var? Elalem yüzüme değil vücuduma bakacak, o işi becerip beceremediğimi değerlendirecek. Bunun foto-jeniklikle ne ilgisi var?"

Ayhan kad ının basitleşen ifadesi karşısında başını sallad ı. "Yoo, bu işi hafife almayın. Biz ciddi çalışırız Suzan Hanım. Geniş bir pazar ımız vardır. Çektiğimiz filmlerin çoğunu yurt dışına satarız. Gerçi adı pornodur ama sanatsal ağırlıklı, sıra dışı filmlerdir. Her karesinin mükemmel olmas ına çalışırız."

Ayhan söylediklerine şaşırıyordu. Suzan önce sustu; bir süre düşündü. Rahatlamış gibiydi. Sonra, "Bu deneme fotoğraflarını nerede çekeceksiniz? Bu pislik yuvas ında mı? Doğru dürüst stüdyonuz yok mu sizin?" diye sordu.

"Var tabii. Ancak, sizinle kesin anla şmaya varmadan oraya götüremem sizi. Malum ya, bu işte gizlilik çok önemlidir." Kadın kafayı olmayan patrona takm ıştı. "Bunu anlayabilirim de, patronunuz acaba niye tenezzül edip buraya gelmediler?"

"Ayn ı gerekçeyle. Gizlilik... Siz o yönden hiç endi şe etmeyin. Patron hem iyi, hem de eli açık bir insandır. Sizden memnun kalırsa, parasal olarak tatmin edecektir. Ona kefilim."

124

"Bu deneme foto ğrafları için ödeme yapacak m ısınız?"

"Hay ır..."

"Ya fotojenik bulunmazsam?"

"O zaman foto ğrafları negatifleriyle beraber size iade ederiz."

"Bundan emin olmak isterim. Ç ıplak resimlerimin piyasada elden ele dolaşmasını istemem de."

"Hiç ku şkunuz olmasın. Size garanti veririm."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Pekâlâ öyleyse. Size güveniyorum. Ba şlayabiliriz."

Ayhan derin bir soluk daha ald ı.

Plan ı şimdilik yürüyordu, ancak yaptığı i şten büyük bir pişmanlık duymaya başlamıştı. Ahlâksızca bir eyleme giriştiğinin farkındaydı.

Çantas ını açarak foto ğraf makinesini çıkardı. Yeterince yedek filmi de vardı. Ama bunca yıllık meslek yaşamında böyle bir olayı ilk kez ya şıyordu. Kadının oturduğu iskemleye yaklaştı. Yakından yüzünün bir iki poz resmini çekti. Bir iki poz da profilden aldı. Sanki deklanşöre bastıkça daha rahatlıyordu. Yalanlarla dolu konuşmaları b ırakmış; normal işine dönmüş gibi hissetmeye ba şladı kendini.

Bir yandan da as ıl öğrenmek istediklerini kadını şüphelendirmeden nasıl soracağını dü şünüyordu. Fahişenin bu oyuna biraz daha ısınması gerekirdi*.

Suzan P ınar, rahatlamıştı. Kâh oturarak, kâh ayakta rahatlıkla poz veriyordu, hatta zaman zaman vereceği pozların açısını kendi ayarl ıyordu. On beş, yirmi resim çektiler.

"Bu kadar ı yeterli mi? Soyunay ım mı şimdi?" diye sordu kadın.

"Evet, soyunabilirsiniz."

Kad ın büyük bir rahatlıkla sırtındaki pembe keten elbiseyi çıkarmaya başladı. Ayhan'a sırtını bile dönmeyi gerekli bulmamıştı. Sergilediği çıplaklığını sanki foto ğrafçının doya doya seyretmesini istercesine ağırdan alıyor, elbisesinin düğmelerini ya-

va ş yava ş iliklerinden ç ıkarıyor, çarpıcılığını bir striptizci edas ıyla sergiliyordu.

Ayhan gözlerini kaç ırdı, mesafeyi ve ışığı ayarlamak istercesine dikkatini elindeki makineye çevirdi. Suzan Pınar sırtındakile-rini itina ile katlayıp iskemlenin arkasına yerleştirdi. Çırılçıplak kalmıştı. Pervasızca:

"Nas ılım? Beğendin mi?" diye sordu.

Ayhan yutkunarak, "Harikas ınız, Suzan Hanım" dedi.

"Ayol, bo ş ver art ık şu hanım lafını. Bana Suzan de. Kuzum, senin adın neydi? Demin söylemişlerdi ama unuttum."

"Ayhan."

"Sahi ya, Ayhan'd ı. Söyle bakalım şimdi nasıl poz vermemi istersin. Ben hazırım."

" Şu somyaya uzansanız iyi olur."

Kad ın sereserpe yatağa uzandı.

Bir dizini k ırarak poz verdi. Yüzünde yapmacık bir ifade oluştu. Yapay olarak, tahrik edici, baştan çıkarıcı havalara bürünmeye gayret ediyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan mümkün oldu ğunca resim çekme işini kısa kesmeye çalıştı. Bu işten müthiş s ıkılmıştı. Nihayet, "Bu kadarı yeterli" dedi.

"Hepsi bu kadarc ık mı?" diye sordu kadın. Bu çalışmadan keyiflenmiş gibi süzüyordu genç adam ı.

Kad ın giyinmek için isteksizce iç çamaşırlarına doğru uzanırken Ayhan derin derin soludu. Ter içindeydi.

Suzan külotunu aya ğına geçirip sutyenini giyerken işveli bir şekilde:

" Şunun klipsini takmama yardım eder misin?" dedi.

Eyvah, diye m ırıldandı içinden Ayhan. Yard ım isteği numaraydı; bu kadının niyeti askıntı olmakt ı. Odaya ilk girdiği andan beri süzgün ve baygın bakışlarından sezinliyordu bunu. Bana kancayı takacak galiba, diye düşündü.

"Ayyy, takam ıyorum bir türlü" diye bağırdı. Eli hâlâ sırımdaydı.

Ayhan zoraki yakla ştı. Kadın belli ki yaklaşmasını, kendisine dokunmasını istiyordu. Kad ının niyetini iyice sezinlemişti artık. Elini özellikle tenine değdirmemeye gayret ederek sutyenin klipsini yerine taktı.

Kad ın tam önünde duruyordu. Uzun saçlarını iki yana sallad ı. Saçları genç erke ğin yüzüne değerken, koltuk altlarından yükselen hoş ve kalite bir parfüm kokusu da burnuna çarpt ı.

Suzan dönerek foto ğrafçısına baktı. Hâlâ elbisesini giymemişti ve gözlerinin içi gülüyordu. "Nasıl, Binnur'dan daha güzel miyim?"

Binnur ad ı Ayhan' ı birden irkiltti.

Kekeleyerek, "Evet, daha güzelsiniz," diyebildi.

"Ayol, hâlâ sizli bizli konu şuyorsun. Sen desene artık, aramızda gizlilik mi kaldı? Siz demek komik kaçmıyor mu?"

"Hakl ısın Suzan."

K ıs istek dolu delici bakışlarını Ayhan' ın üzerinden alamıyordu.

"Ellerin titriyor. Etkilendin mi ç ıplaklığımdan?"

Genç adam ne diyece ğini kestiremedi. Önce inkâr etmeyi düşündü, sonra:

"Etkilenilmeyecek gibi de ğilsin" diye fısıldadı. "Çok tatlısın."

"Sen de öyle. Sana kesildim ayol. Biliyor musun, ben herkese böyle yüz vermem. Senin patron ak ıllı adammış, ayağıma kimi göndereceğini iyi biliyormuş. Fotoğrafçı senin gibi yak ışıklı olmasayd ı, belki de çoktan sepet havası çalard ım."

Ayhan gülümsemeye çal ıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Suzan, "Ç ıktığın biri var mı? Senden hoşlandım."

" Şu sıralar yok."

"Hadi hadi, palavra atma! Senin gibi yak ışıklıyı bo ş b ırakırlar mı ayol?"

"inan, şu sıralar kimseyle çıkmıyorum."

Suzan birden elini Ayhan' ın omzuna atarak sordu.

"Söyle bakay ım, Binnur'la yattın mı?"

"Hay ır. Ben profesyonelim. İşle oynaşı birbirine kar ıştırmam."

Suzan inanmam ış gibi ba şını iki yana sallad ı. Bakışları davetkârd ı.

"Ö ğleden sonra işin var mı?"

İşte, korktuğu başına geliyordu.

"Henüz bilmiyorum. Niye sordun?"

"Bir yerde yemek yeriz. Sonra bizim eve gideriz. Teklif benden! Sana rü şvet veriyorum, anlamıyor musun? Ne dersin? ister misin?"

Ayhan dü şünmeye başladı.

Şayet bu kadını konu şturmak istiyorsa bazı riskleri göze almas ı gerekiyordu. Daha a ğzından en ufak bir bilgi alamamıştı.

"Yemek yiyebiliriz, ama sonras ını bilmiyorum" dedi.

"Neden? Yoksa benden korkuyor musun?"

"Yoo, neden korkacakm ışım ki?"

Suzan biraz daha yakla şıp bedenini Ayhan'ın vücuduna yasladı. Kadın zaten yarı ç ıplaktı. Teninin bütün sıcaklığını bedeninde hissetti. Nefesi yüzünü yalad ı. Dolgun dudaklarını aralam ış öpül-meyi bekliyordu. Genç adamın kararsızlığını görünce:

"Hadi, durma öp beni" diye inledi.

Ayhan neredeyse dudaklar ını uzatacakt ı. Son bir gayretle kendini tuttu.

"Burda olmaz" diye m ırıldandı. "Belki öğleden sonra."

Suzan' ın sesi çıkmadı ama uzun t ırnaklarını Ayhan' ın omuzlarına gömdü.

* * *

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Kar şılıklı biralar ını yudumlad ılar.

Suzan kalabal ık yerlerde daha kontrollü ve ağır başlı görünmeye çal ışıyordu fakat frapan giyimi, şuhluğu ve arada sırada unutup attığı kahkahalar çevredeki masalar ın dikkatini çekiyor-

du. Gerçi Ayhan bu kadar ına çoktan razıydı. Nedense sesinin tonu biraz fazlaca kalın ve boğuktu. Ayrıca konuşmaya başlayınca, dış görünümündeki cilaya ra ğmen seviyesi düşüyor, gerçek değeri anlaşılıyordu.

Ayhan onu rastgele bir kebapç ıya sokmuştu; cebindeki para kısıtlıydı ama daha da önemlisi galiba kaliteli bir yerde onunla görülmek endişesiydi. İçinde bir eziklik duydu. Aslında ona haksızlık yaptığının farkındaydı. Her ne olursa olsun, kendi çıkarı için Suzan' ı kullan ıyor, gerektiği yerde dil döküyor, yaklaşıyor sonra da görülmekten utanıyordu. Bu dürüst bir erkeğin davranışı de ğildi. Suzan da girdikleri kebapçıya burun kıvırmış gibi bunu foto ğrafçısına belli etmemeye çalışmıştı.

Ayhan' ın gözleri bir tanıdığa rastlarım endişesiyle hep etraftaydı. Birden kadının konuşmasıyla irkildi, dikkatini yeniden Su-zan'a çevirdi:

"Vallahi şaştım kaldım," diyordu genç fahişe.

"Nedir o şaşırdığın?"

"Binnur'un porno film çevirmesine."

Kal ın sesi yine yüksek çiKmıştı. Kameraman etrafındakilerin duyacağı endi şesi ile yan taraftaki masalara baktı. Zaten duymamış olsalar bile bütün gözler Suzan' ın üzerindeydi. Erkekler saldıracak aç kurtlar gibi bakıyorlardı.

"Yava ş konu ş, lütfen," diye uyarmak zorunda kaldı.

Ald ırmayan Suzan, "Kaç film çektim demiştin Binnur'la?" diye sordu.

"San ırım dört tane."

"Yok yahu?"

"Fazla say ılmaz. Ama hepsi iyi para getirdi."

"Acaba niye bana hiç bahsetmedi?"

"Belli olmaz; her insan ın kendine sakladığı baz ı s ırları vard ır."

"Onun yoktu... Daha do ğrusu olmadığını san ırdım, demek yanılmışım."

Tam s ırasıydı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan, art ık yavaş yava ş as ıl konuya girmesi gerektiğini düşündü.

"Belki o sevgilisi anlatmamas ını istemi ştir."

Suzan gözlerini iri iri açarak ayran ını yudumlayan Ayhan'a bakt ı.

"Sevgilisi mi? Ay, benim bilmedi ğim bir de sevgilisi mi vardı. Bak işte buna inanmam. Onun sevgilisi yoktu."

"Nas ıl olur? Haberin yok mu? Hani şu uzun boylu, at kuyruğu saçlı, her zaman güneş gözlü ğü takan bir adam var ya? Hippi kılıklı, hep blucinle dolaşan."

"At kuyruklu mu dedin?"

"Evet... Belki o söylememesini istemi ştir."

Suzan irkildi, gözlerini k ıstı. Tuhaf tuhaf kameramana baktı.

"Sen onu tan ıyor musun?"

Sesi endi şeli ve titrek çıkmıştı.

İşte, nazik noktaya gelmişlerdi sonunda. Ayhan heyecanını bast ırmak için ayranından bir yudum daha aldı. Meselenin üzerine çok dikkatli gitmeliydi.

"Son film çekimi s ırasında birkaç kez sete gelmişti" dedi.

"Emin misin?"

"Tabii... Ba şka nereden tanıyabilirim ki?"

Suzan'da belirgin bir şaşkınlık olmuştu.

"Çok garip" diye f ısıldadı sessizce.

"Nesi garip bunun?"

"O adam ın Binnur'un sevgilisi olması." Suzan omuzlarını silkti, konuyu kapatmak istercesine, "Her neyse, boş ver. K ızcağız öldü gitti" dedi.

Konunun kapanma tehlikesini gören Ayhan üsteledi:

"Anlad ığım kadarıyla o adamdan sen de hoşlanmamışsın. Benim de gözüm hiç tutmamıştı. Ters ve tuhaf biriydi. Kabaydı da. K ıza çok karışıyordu."

"Gerçekten mi?"

"Öyle ya! Sen neden ho şlanmadın?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Suzan' ın yüz hatları k ırıştı.

" Şayet aynı ki şiden bahsediyorsak, itin tekiydi o!"

"Gördün mü? Sözüme geldin."

Ayhan k ızın konuşmaya devam etmesini bekledi. Fakat Suzan nedense bu konuda konuşmaya pek istekli görünmüyordu.

Ayhan de şeledi, "Yoksa sana da mı suland ı?"

"Evet... Hem de tan ıştığımız ilk gece, Binnur'un yanında!"

"Yok yahu? Desene h ızlı herifmi ş!"

K ızın aklı kar ışmış gibiydi. Gözlerinde garip par ıltılar oluştu. Şaşkın bir durumda:

"Onun Binnur'un sevgilisi oldu ğuna emin misin?" diye sordu tekrar.

"Ad ım kadar."

"Bu i şte bir terslik var. Allah Allah, nasıl olur yahu? Onlar o gece... Yani Binnur'un öldürüldüğü gece tanıştılar. Hatta bir ara... Onun katil olmasından bile şüphelendim."

Ayhan az kals ın içtiği ayranı üstüne döküyordu.

"Ciddi mi söylüyorsun?-Polise söyledin mi bu şüpheni?"

"Dalga m ı geçiyorsun?"

"Niye?"

"Saçmalama Ayhan! Ne tür bir i şte çalıştığımızı biliyorsun, polise asla gidemezdim."

Ayhan üstelemedi, haz ır kız konuşurken devam etmesini bekledi.

"O da do ğru ya," diye mırıldandı.

"Fakat bana ters gelen, Binnur'un o herifi daha önce tan ıdığını benden gizlemesi. Niye yapt ı acaba bunu?"

"O herifle nas ıl tanıştın?"

Suzan' ın gözleri daldı. O geceyi hatırlamak istercesine düşünmeye başladı.

"Ajansa telefon gelmi şti. Binnur'la beni istiyorlardı Tarab-ya'dan. İşten çıktığımızda epey alkollüydük. Binnur işkembe çor-

bas ı içmek istedi. Arnavutköy'de bir i şkembeciye girdik. O herife orada rastladık. Önce bizi göz hapsine

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

aldı sonra masam ıza geldi. Allah için, yakışıklı bir adamd ı do ğrusu. Uzun sarı saçlar ını at kuyru ğu yapmış, alnına kırmızı bir band takm ıştı. Vakit gece yarısını geçmi ş olmas ına rağmen dükkânın içinde bile güneş gözlüğü kullanıyordu, hani şu pilotların taktığı cinsten. Nedense Binnur adamdan çok ho şlanmış gibi davranıyordu. Devamlı aç ık saçık fıkralar anlatıyordu. Binnur zevkten dört köşeydi. Ben ise yakışıklılığına rağmen adamdan hoşlanmamıştım, nedense bana itici bir yanı varm ış gibi geldi. İkimize de sulanıyordu. Binnur'a çaktırmadan masanın altından dizlerimi okşamaya başladı. Elini ittim, benden yüz bulamayınca Binnur'a iyice askıntı olmaya ba şladı. Hem yorgundum hem de sıkılmıştım. Ben kalktım, gidiyorum dedim."

"Ya olar?"

"Kald ılar. Hatta Binnur oyun bozanlık yapıyorsun diye bana bozuldu. Ama ben dinlemedim ve evime döndüm."

"Ve bir daha Binnur'u göremedin, de ğil mi?"

"Ne yaz ık ki öyle."

"Adam ın adını hat ırlıyor musun?"

"Hay ır. Söyleyip söylemediğine de emin değilim."

"Siz sormad ınız mı?"

"An ımsamıyorum. Epey sarhoştuk. Belki sormuşuzdur."

Suzan birden akl ına gelmiş gibi:

"Sen bilmiyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum. Ben de ho şlanmadığım için sette hep yanından uzak kalmışımdır."

Ayhan bir f ırtınayı daha kolayca geçi ştirdiğini hissetti.

S ıcağı s ıcağına soruyu yapıştırdı.

"Sence de Binnur'u o gece o herif öldürdü, de ğil mi?"

"Ne yalan söyleyeyim, akl ıma geldi doğrusu. Belli ki gecenin o saatinde işkembeciden çıkıp doğru Binnur'un evine gitmiş olmal ılar. İşin garibi senin şimdi ortaya çıkıp ikisinin daha evvel ta-

132

n ıştıklarını iddia etmen, hatta sevgili olduklar ını söylemen. Bu kadar ını anlamamakl ığım olanaksız. Hatta o ana kadar birbirlerini tanımadıklarına kalıbımı basabilirdim."

Ayhan k ızın anlattıklarının gerçeği aksettirdiğini biliyordu, önceden tanışma hikâyesi kendisinin uydurduğu bir palavraydı. Bozuntuya vermedi.

"Sana bir tür şaka yapmaya kalkışmış olmas ınlar?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Olacak şey değil! Binnur'u sen de biraz tanımışsın. O öyle davranacak biri değildi. Buna çok şaşırdım."

"Adam size kendini nas ıl tanıttı? Ne iş yaparm ış, nerede otururmuş, hiç bunlardan bahsetti mi?"

"Yok can ım, sadece sulandı. Kopuğun tekiydi. Şayet aynı adamdan bahsediyorsak, sen de görmüşsündür, o kılığıyla olsa olsa başı bozuk, rock'c ı filan olabilir."

"Neci dedin?"

"Can ım şu kıtıpiyoz orkestralarda çalışan baterist filan gibi bir şey!"

"Haa, anlad ım." ı

"Bir de hat ırladığım herifin feci kokuşuydu."

"Ne kokusu? Ter mi?"

"Bilmem. Bütün vücudundan garip bir koku yay ılıyordu etrafa. Ter olmalı.. Çok pis kokuyordu."

Suzan merakla Ayhan'a' bakt ı.

"Senin bildi ğin benden fazla olmalı." dedi. "Ne de olsa onu birkaç defa görmüşsün. Sen anlat şimdi."

Ayhan olumsuzca ba şını sallad ı.

"Ne yaz ık ki, senin bildiğinden fazlasını ben de bilmiyorum. İki üç defa sete geldi, hepsi o. Onunla hiç konuşmadım."

Suzan içini çekti, arkada şının üzüntüsünü yüreğinde hissederek kebabını yeme ğe devam etti. Bu konuda artık konuşmak istemiyor gibiydi.

K ızın işe yarar daha fazla bir şey bilmediğini anlamıştı Ayhan. Yine de ümitleri bo şa çıkmamıştı. Suzan katili teşhise yara-

yacak mükemmel bir tan ıktı. Şimdi kızı ba şından savmanın çarelerini aramalıydı.

* * *

Suzan' ı ba şından savması pek kolay olmad ı. Kız bütün gün boşum diye başına epey askıntı oldu. Evine götürmek istiyordu. Ayhan, adresini ve telefonunu alarak ilk uygun zamanda arayacağını vaad ederek başından savdı.

Taksim'deki telefon kulübelerinden televizyon şirketini aradı. Sibel'i odasında bulamadı. Sekreter kıza, gecikeceğini, yeni bir haber peşinde koştuğunu Sibel'e iletmesini söyledi.

S ıcağın altında buram buram terliyordu. Üsküdar'a geçerek son öldürülen kız Ayşegül'ün komşularıyla konuşmayı dü şündü. Bu haftaki "Olayların içinde" programının en canlı bölümü o olacakt ı. Yoğun çalışma temposundan eni konu yorgun düşmüştü. Sonra da eve giderim diye düşündü. Taksim'den dolmuşa atlayarak Karaköy'e inerken önce Suzan'a sonra da Sibel'e aklı tak ıldı. Vapurda bir ara uyku bastırdı,

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

hafif bir şekerleme yaptı.

Kad ıköy'e gelince de Üsküdar'a gitmekten vazgeçti. Evindeki özel karanlık odasında Suzan'ın filmlerini banyo etmeye karar verdi.

Üsküdar'daki ara ştırması yar ına da kalabilirdi...

1

(4)

Bu defa Sibel'i Ç ırağan Oteli'ne götürmüştü Turgut Atamer. Gerekçe olarak da otej yemeklerinin daha lezzetli, servis kalitesinin daha iyi olduğunu söylemişti. Gerçek payı olabilirdi, ama Sibel, as ıl nedenin Turgut Atamer'in bu tarz bir yaşamdan zevk aldığını, lükse ve gösterişe meraklı oldu ğunu, halkın beğenisini kazanan daha sade fakat mütevazı yerlerden kaç ındığını sezinledi. Bu ya şam biçimi bir tür'beğeniydi; etikete, görgü kurallarına çok uyuyor, inceliği hiç elden bırakmıyordu. Arabaya binerken asla Sibel'in kapıyı açmas ına izin vermiyor, inerken de nazik bir şekilde hatırlatma ile kapıyı açmas ına izin vermesini rica ediyordu. Sibel bu davranışlara pek alışık olmadığı için önce şaşırmış, hatta biraz rahatsız olmuştu ama artık alıştığı gibi ho şuna da gidiyordu. Sibel'in çiçekten hoşlandığını bildi ği için bu gece onu almaya gelmeden önce yine nefis bir orkide göndermişti.

Sibel şarap kadehi ile oynarken onun masum ve durgun yüzüne baktı.

İri kirpikli yeşil gözleri bu gece nedense mahzun ve ateşli

par ıltılardan yoksundu. Çekingen ve ürkek bir hali vardı. Yemek seçiminde Sibel'e yardımcı olmu ştu. Başlangıç olarak soğan turşusu, yeşil mercimek sirkesi ve turp ile hazırlanan kaz ciğeri, ana yemek olarak da rokfor peynirli ızgara bonfile ve yumurtalı eri şte tava ile servis edilen fırınlanmış ördek gö

ğsü istemişti. Yemeklerin lezzeti tek kelime ile harikaydı. Tabii içki olarak da yine Kaliforniya şarabını seçmi şlerdi.

Nedense bu ak şam Turgut Atamer'in durgunluğu pek belirgindi.

Sibel dayanamad ı, "Durgun görünüyorsunuz. Merak ettim, bir sıkıntınız mı var?" diye sordu.

Turgut kaçamak bir nazar att ı Sibel'e.

"Affedersiniz, sizin de ne şenizi kaçırdım anlaşılan. Bu nefis geceyi berbat ettim."

"Yoo, hay ır. Durgun haliniz dikkatimi çekti de."

"Hakl ısınız.. Bilemiyorum..."

K ız ne demek istediğini anlamamıştı.

"Neyi bilemiyorsunuz?"

"Söze nas ıl gireceğimi, size nasıl evlenme teklif edeceğimi. Bu konuda hiç tecrübem yok. Bu teklif acaba en uygun şekilde nasıl söylenir?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel'in gözleri irile şti. İyi işitip işitmediğini anlayamadı.

"Pardon?" dedi.

"Bak ın, şaşırdınız! Hemen tepki göstermeye hazır bir haliniz var. işte bundan çekmiyordum."

"Galiba sizi iyi duyamad ım. Affedersiniz, ne dediniz?"

"Size nas ıl evlenme teklif edeceğimi bilemediğimi söyledim."

Sibel büyük bir şaşkınlıkla sırtını iskemleye dayad ı.

Turgut Atamer'in ciddi konu şup konuşmadığını anlamak istercesine yüzüne bakt ı. Inanamıyordu bir türlü. Bu daha ikinci buluşmalarıydı. Olacak şey değildi, ama yanlış i şitmemişti, bu düpedüz bir evlenme teklifiydi. Şaka olup olmadığını anlayamam ıştı he-

nüz. Bu bir şaka ise hazırlıklı olmal ıydı. Fakat Turgut Atamer'in yüzünde hiç de şaka yapan bir ifade yoktu. Şarap kadehini ağzına götürerek kuruyan dudaklarını ald ığı tek bir yudumla ıslattı.

"Siz hep böyle aceleci misinizdir?"

Ba şka söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Turgut Atamer hayretle ona bak ıyordu.

"Aceleci mi dediniz?"

"Evet, öyle dedim?"

"Ama sizi tan ıyalı bir hafta oldu."

Sibel gülümsedi.

"Do ğru! Bu da çıktığımız ikinci yemek. Evlenme teklifi için yeterli bir süre mi?"

Turgut Atamer omuzlar ını silkti:

"Sizi seviyorum."

Hafifçe k ızaran Sibel, bu itiraftan hoşlandığını, gurur duyduğunu hissediverdi. Yüreği çarpmaya başlamıştı.

"Hakk ımda beslediğiniz hislere ve teklifinize teşekkür ederim. Fakat kanımca evlilik \Şi kadar aceleye getirilerek verilecek bir karar değil. Birbirimizi yeterince tanımıyoruz."

"Ben sizi çok iyi tan ıyorum."

"Buna inanamam."

Turgut bir suç i şlemiş gibi ba şını önüne e ğdi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Sizin hakk ınızda geniş bir soru şturma yaptırdım."

Sibel şaşkınlıkla genç adama baktı. "Soruşturma mı?"

"Avukat ımla, adamlarımla. Bütün özgeçmişinizi öğrendim. Ankara'daki ailenizi araştırdım, tahsilinizi, işinizi, kısaca akla gelebilecek her türlü ayrıntıyı."

"inanam ıyorum, ciddi misiniz?"

"Elbette. Siz söylediniz, evlilik ciddi bir müessesedir. Dikkatli karar vermek gerekir."

Sibel'in şaşkınlığı daha da artm ıştı.

"Anlayam ıyorum bu aceleciliğiniz niye? Daha benim duygularımı, düşüncelerimi bile sormadınız."

"Bana verilen istihbarattan hayat ınızda bir erkek olmadığını ö ğrendim, yanılıyor muyum?"

Turgut Atamer'in ba şı hâlâ utangaç bir çocuk gibi önüne e ğikti.

"Ya size olan hislerim? Ya size a şık değilsem? O zaman ne olacak?"

Genç adam ba şını a ğır ağır kaldırdı, yeşil gözlerini genç kıza çevirdi. Yüzündeki masumiyet şimdi kararlı bir ifadeye dönüşmüştü.

"Ben evlilik kurumunda a şka pek itibar etmem. Aslolan tarafların birbirine karşı olan sayg ı, sevgi ve anlayışıdır. Aşk denen şey gelip geçici bir illettir. Bir tür ruh hastalığı, bir kriz. Nasıl olsa, zaman içinde gelip geçer, ondan kurtulursunuz. Ama tarafların karşı cinse olan sayg ı ve ba ğlılığı ebedidir, ya şam boyu sü-rer.

"Ya ben öyle dü şünmüyorsam, evlilikte aşka inanıyor, ona özel bir değer ve yer veriyorsam, o zaman ne olacak?"

"O zaman bekleyece ğim. Sizi kendime aşık edinceye kadar bekleyeceğim. Bunu yapabilirim."

Turgut'un kararl ı ve ısrarlı konu şması Sibel'i biraz rahats ız etmişti. Kaşlarını çatarak bakt ı.

"Kendinizden emin görünüyorsunuz."

"Pek de o kadar de ğil, Sibel Hanım. Beni korkutuyorsunuz."

Genç k ız gerginliğine rağmen gülümsemeyi başardı.

"De ğişik bir insansınız Turgut bey."

"Ne bak ımdan."

"Aceleci ve sab ırsız. Daha benimle ilk karşılaştığınız akşam ısrarla yemeğe götürmek istediniz. Şimdi de evlenme teklif ediyorsunuz. Benim duygularımı, size olan hislerimi hiç dikkate almadan."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hakl ısınız. Biraz acele ettiğimi kabul etmek zorundayım. Belki de yanıldım."

"Hangi konuda?"

"Sizin de bana ilgi duydu ğunuzu, beğendiğinizi sanmakla."

Sibel bu kadar kar şı koymakla pek yerinde davranmad ığını sezinler gibi oldu.

Turgut Atamer'i yeterince tan ımadığı do ğruydu. Fakat genç adam çevredeki pek çok kızın rüyalarını renklendirecek kadar cazip bir koca adayıydı. Yakışıklı ve gençti. Çok da zengin. Her iki bulu şmalarında da kibar ve ölçülü davranmıştı.

Ona haks ızlık ettiğini anladı.

Ama evlili ğe hazır değildi henüz. Nedenini kendine bile tam olarak açıklayamıyordu. Bu tekliften gururlandığını, duygulandığını itiraf edebilirdi fakat fikren ve ruhen haz ır olmadığını hissediyordu evlili ğe.

"Size ilgi duyuyorum ve be ğeniyorum da..." diyebildi.

"Ama a şık değilsiniz henüz, öyle mi?"

"Böyle de diyebilirsiniz."

"Bu evlili ğin gerçekleşmesi için önce bana aşık olmanız gerekiyor. Yanlış m ı anl ıyorum acaba?"

Sibel, "Evet," demek istercesine ba şını sallad ı.

"Yoksa hayat ınızda bir erkek mi var? Birine aşık mısınız?"

Genç k ız gülümsedi.

"Bir insan ın his dünyasını, polis soruşturması gibi ba şkalarına araştırtmak çok garibime gitti. Bunu niye bizzat siz öğrenmek istemediniz? Çok da kofaydı. Basit bir soru. Siz de sorabilirdiniz."

"Bu konuda hakl ısınız. Hata ettim. Belki de, çekinip korktum. Beni atak, cüretkâr biri gibi tanıdınız, aslında çekingen ve ürkeğimdir. Gözlerimin içine bakarak, evet birini seviyorum, ona aşığım derseniz, bunun yıkımına dayanamayacağımı dü şündüm."

"Çok romantik bir ifade. Biraz abartm ıyor musunuz?"

"Kesinlikle hay ır. Ama şimdi zor da olsa bu cesareti göstermek zorundayım, işte, şimdi soruyorum, hayatınızda aşık olduğunuz biri var mı?"

139

Sibel k ızardı.

Turgut'un zorlanarak içtenlikle sordu ğu bu soru karşısında düşünmeye başladı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Böyle biri var m ıydı? Yoktu herhalde. Niye gözlerinin önüne birden Ayhan'ın neşeli, sürekli şakacı, sevimli, içten ve cana yakın hayalinin geldiğini anlayamadı.

Ayhan'a a şık mıydı?

Bunun cevab ını bilemiyordu. Ona eziyet etti ğinin farkındaydı sadece. Ve bundan sadistçe keyif ald ığının da...

Ya Ayhan?

Onun kendisine a şık olduğunu biliyordu. Yüzde yüz emindi. Bunu özellikle Turgut Atamer ortaya çıktıktan sonra anlamıştı. Ayhan'ın nasıl bozulup sinirlendiğini, davranışlarının değiştiğini, kıskandığını onu tanıyan herkes rahatlıkla anlardı.

Elinde olmadan gözleri par ıldadı, benliğini bir mutluluk seli kapladı.

"Çok dü şündünüz" dedi Turgut. "Aşık olup olmadığınızı bilmiyor musunuz?"

Yerinde bir soruydu bu. Ne yaz ık ki cevabını Sibel de tam bilmiyordu.

Dudaklar ı k ımıldadı.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum" diye f ısıldadı.

Turgut Atamer'in yüzü allak bullak olmu ştu. Hatları gerildi, ye şil gözlerinde derin bir üzüntünün gölgeleri belirdi.

"Emin olmad ığınıza göre bir rakibim var demektir."

"Olamaz m ı?"

Genç adam sustu. Şarap kadehini eline aldı. Birkaç saniye dalgın dalgın düşündü.

"Olmamas ına şaşardım zaten. Olabilir kuşkusuz, neden olmasın?" diye mırıldandı. "Aksini düşünmek bir yanılgıydı. Ve bu hatayı, gafleti yaptım. Sizin aşık olmadığınızı dü şledim."

Sibel ba şını sallad ı.

"A şığım demedim."

"Ama bunu ima ettiniz. Henüz karars ızsınız. O kişiyi gerçekten sevip sevmediğinizi kendinize bir sorun. Hislerinizden emin değilsiniz."

Sibel h ınzırca gülümsedi yeniden.

"Bunu da nereden ç ıkardınız şimdi? Böyle bir şey demedim."

Turgut Atamer elindeki şarap kadehini Sibel'inkine uzatıp dokundurdu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Öyleyse bu meçhul sevgiliye ve rakibime içelim."

Sibel hiç ses ç ıkarmadan kadehi dudaklarına götürdü. Böyle bir gecede Ayhan'ın şerefine kadeh kaldıracağını do ğrusu hiç düşünmemişti.

Turgut kadehini masaya b ırakırken, "Biliyor musunuz?" dedi. "Bu andan itibaren müthiş bir mücadele başlıyor."

Sibel anlamam ış gibi, "Ne mücadelesi?" diye sordu.

"A şk... Sizin gönlünüzü çalmak için elimden geleni yapacağım. Çok inatçı ve mücadeleci bir insan ımdır."

Sibel, "Ve de aceleci," diye gülümsedi...

* * *

Ertesi sabah Ayhan, evinden ç ıkmadan önce çektiği filmlerin banyosunu yaptığı karanl ık odaya girdi. Fotoğrafları kurutmak için ast ığı yerden toplad ı. Suzan Pınar'ın resimleri nefis çıkmıştı. Kadın gerçekten fotojenikti. Aslından bile güzel görünüyordu. Negatifleri dahil hepsini sarı bir zarfa yerle ştirdi. Bunları ona geri verecekti.

İçinde bir sıkıntı hissetti.

Fazla ileri gitti ğinin farkındaydı. Alt tarafı o bir kameramand ı. Başarıya ulaşamayacağı kesindi. Oysa bir tür polisçilik oynamaya kalkışmıştı. Aptalca bir davranıştı. Devletin gücü katili yakalamakta aciz kalırken o tek başına ne yapabilirdi ki? Koca bir hiç...

Bugün Üsküdar'a da gidip yine bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Ama ABC'ye dönünce Sibel'i bulacak ve bu araştırma işinden kendisini almasını

söyleyecekti. Onun i şi değildi bu yaptığı. Şu birkaç gündür eni konu sinirleri yıpranmıştı.

Şimdiye kadar ne yapabilmişti ki? Yalnız katilin giyim kuşamı ve ki şiliği hakkında ufak tefek bilgiler. At kuyruğu yaptığı uzun sar ı saçlar ı, geceleri bile çıkarmadığı güne ş gözlü ğü, blucin elbiseleri, kocaman avcı bıçağı ve vücudunun ne şrettiği pis ter kokusu...

Yani komik bulgular. Belki polis için bir şey ifade edebilirdi ama kendisi için hiçbir değeri yoktu. Gerçi başka şeyler de biliyordu; örneğin katilin ruh hastası bir manyak olu şu gibi. Cinsel bir psikopat. Kendine av olarak, fahişeleri, kötü yola düşmüş uyu şturucu müptelası k ızları seçmesi, önce onlarla cinsel ili şkide bulunup sonra feci bir şekilde katletmesi gibi. Ama bu bulguların hiçbiri katili tesbit için önemli değildi. Yine de bütün bunları Sibel'e söyleyip, programa bir ruh doktorunu ça ğırmaları de ğişik bir boyut kazandırabilirdi. Soru-cevap yöntemiyle katilin kişiliği hakkında aydınlatıcı bir görü şme yapmak mümkün olabilirdi. Bunu unutmayım da, Sibel'e anlatayım, diye söylendi. Böyle kimselerin çoğu zaman hastalıklarının bilincinde olmadığını ö ğrenmişti bir yerlerden...

Evden ç ıktı Üsküdar'a, Do ğancılar'a yollandı. Parkın önünde dolmuştan indi. Ağır ağır cinayetin işlendiği sokağın yolunu tuttu. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen güneş tepesinde kayn ıyordu. Kameranın ağırlığı da bütün bunlara tuz biber ekiyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sokakta oynayan çocuklar televizyon kameras ı ta şıyan birini görünce hemen etrafını sard ılar. Kısa bir süre önce yaşadıkları olay, polis arabalar ı, ambulans, televizyon ekipleri, gazeteciler, fotoğrafçılar belli ki körpe beyinlerinden henüz silinmemişti. Yeni bir olayın olup olmadığını anlamak için hemen sormaya başladılar.

Ayhan çocuklar ı ba şından savmak için epey dil döktü. Cad-

deye yak ın olmasına rağmen fazla işlek bir sokak değildi. Ona rağmen kameralı birini görünce merakl ı insanlar, soru soran gençler, pencereden dikkatle kendisini izleyen kadınların başlarını farketti. Anla şılan sokağın sakinleri hâlâ olayın dehşetini üzerlerinden atamamışlardı.

Yan ına yaklaşanlara program için, öldürülen kadın hakkında biraz bilgi toplayacağını söyledi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Ama onun dikkatini on, on iki yaşlarında bir çocuğun bağırarak söylediği bir cümle çekti.

'"Abi, abi, Rasim Amca katili görmü ş," diyordu.

Kalabal ık arasında o cümleyi söyleyen çocuğu aradı. Kısa pantolonlu, esmer tenli, cin gibi bir veletti. Gözleri çok şey bilen biri gibi heyecanla parıldıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Anam avrad ım olsun doğru söylüyorum."

Çocuk daha anlam ını bile bilmedi ği bir yeminle söylediklerinin doğru olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Arkadaşları onu susturmaya gayret ediyor, her kafadan bir ses ç ıkıyordu. Çocuk ise ısrarla kalabalığın arasından ileriye çıkmak gayretindeydi. Ayhan bu karışıklık içinde bir şey öğrenemeyeceğini sezinledi. Çocuklar, abi film çekeceksen bizi de

görüntüle, demeye şimdiden başlamışlardı. Ayhan zar zor afacanı bir köşeye çekmeyi başardı.

"Kim bu Rasim amca?" diye sordu.

Çocuk önemini anlam ış gibi kas ılarak:

"Annemin amcas ı," dedi.

"Nerede oturur?"

"Nah, şu evde."

Çocuk eliyle cinayetin i şlendiği evden iki ev uzaktaki bir apartmanı i şaret ediyordu. Çocuklar yine etraflarını sarm ışlardı. Bazıları, "inanma ona ağabey, o yalancının tekidir, palavra atıyor" diye takılıyorlardı. Ayhan çocuğa döndü.

"Rasim amcan şimdi evinde midir?" diye sordu.

"Hay ır. Dükkâna gitti."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Ne dükkân ı bu?"

"Saatçi."

"Yaa! Nerede bulabilirim bu dükkân ı."

Çocuk kendini be ğenmiş bir ifadeyle konu ştu.

"Ahmediye'de. Yoku şun hemen altında. Kime sorsan gösterir."

"Sa ğol delikanlı" dedi çocuğa göz kırparak Ayhan. "Senin adın nedir bakayım?"

"Altan."

Ayhan a ğır ağır geriye dönüp caddeye doğru yürüdü. Çocuklar sokağın başına kadar konvoy halinde ona eşlik ettiler. Ayhan, Ahmediye'ye kadar yürüdü.

S ıcaktan sırılsıklam terlemişti. Atleti sırtına yapışmış, boğazı kurumu ştu. Çocuğun tarif ettiği dükkânı eliyle koymuş gibi buldu.

Yoku şun bitiminde sağa sapar sapmaz ikinci dükkândı. Ufacık bir yerdi. Dar vitrinin önünde durup içeriye baktı. Sonra iki kişinin güç sığabileceği dükkâna daldı.

Vitrinde ve cam tezgah ın üzerinde satılık yeni saatler varsa da, burada daha çok saat tamirinin yapıldığı belliydi. Duvarda bakım ve onarımı yap ılmış bir y ığın eski saat asılıydı. Ayhan omu-zundaki kamerayı indirip, "Günaydın" dedi. "Rasim beyle mi görüşüyorum."

Uzun boylu, as ık yüzlü adam altmış ya şın üzerinde olmalıydı. Tezgahın arkasında oturduğu ufak tabureden kalktı.

"Buyru, benim" dedi.

Dükkân ufak oldu ğu için aralarındaki mesafe çok kısaydı. Adam konuşunca kesif bir koku burnuna çarptı Ayhan' ın. Önce bunu ağız kokusu sandı. Oysa leş gibi alkol koku şuydu. Adam içkili olmalıydı. Hem de bu sıcakta ve sabahın bu saatinde. Gözü adamın kalktığı taburenin yan ına kaydı. Yarısı içilmi ş bir votka şişesi duruyordu. İki de ufak sigara tablası. Biri ağzına kadar izmarit doluydu, diğerinde ise sarı leblebi vardı.

Ayhan bak ışlarını adama çevirdi.

Gözleri ald ığı alkolden k ızarmıştı. Yaşına göre bir hayli gür olan saçları k ısa kesilmiş ve kirpi gibi dik duruyordu. Adamın dudaklarının kenarında birikmiş tükürüklerini silmek için a ğzına götürdüğü ellerine gözü takıldı. Parmakları titriyordu.

O zaman bu s ıcakta yokuşu boşu boşuna indiğini anlayıver-di.

Bu adam alkolikti. Soru sormaya ba şlarsa pek çok alkolik gibi yalan söyleyeceğini, görmediği, yaşamadığı olaylar ı bine bin katarak uyduraca ğını, muhtemelen hayalinde yeni senaryolar üreteceğini

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

düşündü. Keyfi kaçtı. Bu tür dengesizlikleri, tanıdığı bütün alkoliklerde görmü ştü. Hatta bir an, konuya hiç değinmeden dükkândan çıkmayı bile dü şündü.

Onun sessiz ve çekingen halini gören saatçi:

"Siz mü şteri değilsiniz," dedi. Derisi büzüşmüş sert yüzünde hafif bir tebessüm belirmi şti. "Gazeteci olmalısınız. Şu bizim sokakta öldürülen kız için geldiniz."

Ok yaydan ç ıkmıştı. Ayhan:

"Televizyoncuyum, " dldi. "Beni size küçük Altan yollad ı."

"Vay kerata! Röportaj m ı yapmak istiyorsunuz? Gördüklerimi anlat ırım. Ama ismimi kullanmamanız ve resim çekmemeniz kayıt ve şartıyla."

Ayhan irkildi.

"Neden? Herkes televizyonda görünmeye bay ılır; siz neden istemiyorsunuz?"

"Nedenini bo ş ver delikanl ı. Film çekmek yok. Adımı yazmak da. Bana inan ırsan sana gördüklerimi anlatabilirim. Yine de sen bilirsin... çünkü... herkes bana pek kulak asmaz... zira ben biraz içerim. Birazdan da fazla galiba."

Ayhan gülümsedi. "Ne kadar?"

"Gece gündüz sürekli."

Anl ıyorum dercesine başını sallad ı Ayhan. Bu adamdan i ş ç ıkmayacağı belliydi. Dü şündü; nasıl olsa buraya kadar gelmişti

bir kere, palavra s ıksa da dinlemekte sakınca yoktu. Attığını anlarsa, çekip giderdi.

"Tamam. Ne gördünüz, anlat ın bakalım," dedi.

Adam önce içini çekti, sonra Ayhan'a ikram etmeden paketinden bir sigara çekip yakt ı. Dumanı burnundan çıkarken konuşmaya başladı.

"O gece iki arkada ş Üsküdar'da iyice kafay ı bulmu ştuk. Emin değilim ama saat iki filan olmalıydı.. O Kuzguncuk'a doğru gitti. Ben de evin yolunu tuttum. Kafam iyice kıyaktı, anlıyorsun ya? Doğancılar yokuşunu tırmanıp tiyatro binasının önüne gelmiştim ki az ilerimde bir taksi durdu. Gecenin o saatinde pek trafik yoktu. Arabadan inen kızı tan ıdım. Bizim komşu Ayşegül'dü, iki kapı ilerimizde otururdu. Sa ğır bir anası vard ır."

"Evet, bunu biliyorum."

Buraya kadar her şey normal gözüküyordu. Yalnız bir şey Ayhan'ın dikkatini çekmişti. Adama sordu:

"Niye acaba oturduklar ı soka ğa girip de evinin önünde inmediler? Tiyatro binasıyla kızın evi arasında 150-200 metre mesafe var."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hakl ısın, bunu ben de düşündüm. İlk aklıma gelen, yanındaki adam yüzünden evin önünde inmek istemediği oldu. Malum ya, burası biraz tutucu muhittir, k ız ise bekar. İri yarı bir herif vard ı yan ında. Üstelik kız sarhoştu. Adamdan orada ayrılacağını sand ım."

Adam sigaras ından bir nefes daha çekti.

"Sonra?"

"Ay şegül'e kendimi göstermek istemedim. Ne de olsa komşuyuz. Çekinir, utanır, üzülür diye düşündüm. Durumu hiç de hoş görünmüyordu. Ayakta duracak hali yoktu. Bir apartman ın girişine sığındım, kendimi gizledim."

"Onlar ı görebiliyor muydun?"

"Hem de gayet rahat."

"Yürüyerek eve mi gittiler?"

Adam ba şını sallad ı.

"Hay ır, öyle yapsalardı dikkat etmez, onlar ı gözlemezdim zaten."

"Peki, ya yapt ılarsa?"

"Dedim ya k ızın hali berbattı. Adam, düşmesin diye sıkı s ıkıya ona sarılmıştı. Sonra kızın sendeleyerek duvar dibine gittiğini gördüm. Orada kustu. Hem de uzun süre."

"Senden ba şka gören oldu mu?"

"Bilmem. Etrafta pek insan yoktu. Arada s ırada caddeden otomobiller geçiyordu tabii, ama o saatte kim durur da kusan biriyle ilgilenir ki?"

"Sen ne yapt ın?"

"Hiç. Durup olacaklar ı bekledim."

"Sonra?"

"K ız kusunca biraz açıldı san ırım. Konuştuklarını görüyordum ama duymakl ığım imkânsızdı. Arkalarından eve kadar gidişlerini seyrettim. Kasten biraz arkada kaldım. Evin önüne gelince adam kızın çantasından anahtarı ç ıkarıp kapıyı açt ı. Kıza destek vererek içeriye soktu. Sonra gözden kayboldular. İşte hepsi bu kadar, tüm gördüklerimi anlattım."

Ayhan adam ın yüzüne baktı. Bu bir alkolik senaryosu değildi. Mübalağa, abartma, sansasyon, ilave yoktu. Aslında adamın gördüğü sadece bir kusma sahnesiydi. Yalan olamazdı, adamcağız son derece sıradan bir olayın görgü tanığıydı. Yine de söylediklerinin doğru olup olmadığını anlamak için bir şansı vardı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

" Şu adamı bana biraz tarif etsene."

Rasim dudaklar ını büktü, kekeledi.

"Vallaha" diye m ırıldandı, "Geceydi, karanlıktı etraf. Çok iyi gördü ğümü pek söyleyemem."

"Olsun, gördü ğün kadarını söyle."

Rasim yine sigaraya sar ıldı. Parmaklarının titremesi daha da artmıştı.

"iri yar ı ve uzundu. En az bir seksen be ş boyunda vard ı."

"Ba şka?"

" Şu zibidi gençler var ya, işte onlar gibi giyinmişti."

Ayhan' ı bir heyecan ald ı. Adamın zibidi diye neyi kastettiğini anlamıştı.

"Nas ıl yani?" diye sordu.

"Üstünde kovboy elbiseleri vard ı. Hani ne diyorlardı onlara..."

"Blucin mi?"

"Hah! Onlardan i şte. Daha da garibi saçları kar ı gibiydi. Hatta o iri yar ı vücudu olmasa onu kad ın sanabilirdim."

"Saçlar ını ensesinde toplay ıp bir bant mı takm ıştı?"

"Hay ceddine rahmet! Aynen öyle..."

"Peki, ba şka garibine giden bir şey oldu mu?"

"Ne gibi?"

"Bilmem, sen söyle?"

Adam ın birden kanlı gözleri k ısıldı, tuhaf tuhaf Ayhan'a baktı.

"Bunu niye soruyorsun evlat?"

"Hiç! Onu biraz daha iyi te şhis edebilmek için."

"Hay ır... Sen onu tanıyorsun evlat. Ya da görmüşlüğün var."

"Bunu da nereden ç ıkardın şimdi?"

"Sordu ğun son sorudan. Yoksa sen benim ağzımı aramaya m ı geldin?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hangi soruyu kastediyorsun?"

"Bana ba şka garibine giden bir şey var mıydı diye sordun. Bunu biliyordun, çünkü adam gecenin o saatinde güneş gözlü ğü takıyordu. Öğrenmek istediğin buydu, değil mi?"

Ayhan "evet" anlam ında başını sallad ı.

Bu adam kesinlikle alkolik olamazd ı. Muhakemesi, beyin gücü, tanıma yeteneği, hatırlaması mükemmeldi. Güldü.

"Senin söylediklerine neden kulak asm ıyorlar, anlayamadım" dedi. "Bana çok yardımcı oldun, sa ğol."

Saatçi Rasim zevklenerek s ırıttı.

"Ad ımız çıkmış bir kere evlat, alkolik diyorlar. Bana pek

inanmazlar. Hep dü ş gördü ğümü sanırlar, boş ver, öyle sans ınlar, beni ırgalamıyor artık. Bak, sen inandın. Akıllı bir gence ben-ziyorsun."

Gülü ştüler. Aralarında sıcak bir ilişki kurulmuştu sanki.

Saatçi, tezgah ın arkasından ufak bir tabure çekip Ayhan'a uzattı.

"Al şunu, biraz otur. Yorulmuşa benziyorsun."

"Sa ğol Rasim usta" diyen Ayhan, tabureyi alıp üstüne çöktü.

Küçük dükkân ın içinde boğucu bir sıcaklık vardı. Ayhan buram buram terlemeye devam ediyordu. "Bir kadeh votka atar mısın?" diye sordu saatçi.

Ayhan te şekkür etti; "Bu saatte içmem, çarpar beni. Daha çok taban tepeceğim."

Adam ısrar etmedi. Yere bıraktığı votka barda ğını alarak kocaman bir yudum ald ı. İki leblebi tanesini ağzına attı.

"Peki, bu anlatt ıklarını polise de söyledin mi?"

"Yoo."

"Neden? Katili görmü şsün; ifadenin polise çok yardımı olur."

Adam omuzlar ını silkti.

"Bo ş ver. Gece gündüz sarho şum diye bana inanmazlar. Ayrıca ben polislerden pek hoşlanmam. Geçmişte ufak bir vukuatım vardı, senin anlayacağın sabıkalıyım. Böyle işlere burnumu sokmam artık."

"Anl ıyorum," dedi Ayhan. "Ya şu öldürülen kız hakkında ne düşünüyorsun? Pek sağlam ayakkabı değilmiş galiba?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Saatçi votkas ından bir yudum daha aldı. "Kimsenin günahını almak istemem. Hakk ında çeşitli söylentiler vardı. Serbest bir kız, onunla bununla düşüp kalkıyor derlerdi ama o geceye kadar ben bir şeyini görmemiştim."

Ayhan aya ğa kalktı. Öğreneceğini öğrenmişti. Rasim ustaya veda etti. Televizyon şirketinin yolunu tutabilirdi artık...

(5)

Ayhan kap ıyı aç ıp içeriye süzülürken Sibel'in alay dolu sesi kulaklarında çınladı.

"Ooo, beyefendi tenezzül edip te şrif edebilmişler. Demek hayattasınız. Sayın Ayhan Berkman. Oysa biz, bütün program çalışanları olarak, sizin bizi terketti ğinizi, ya da başka bir televizyon kanalıyla anlaştığınızı veya tatile çıkıp Akdeniz'in serin sularında nazik bedeninizi serinlettiğinizi düşünmeye başlamıştık. Acaba avdetinizin sebebini, bu yoğun ve kahredici çalışma ortamına dönüşünüzün nedenini öğrenebilir miyiz? Yoksa cebinizde-ki istifa dilekçesini takdime mi geldiniz?"

Ayhan surat ını asarak, "Çok komik!" diye homurdand ı.

"Öyle mi? Halbuki biz zat- ı şahanelerinden ümidi kesmiştik."

Genç adam burnundan soludu.

"Yapma Sibel, günah ımı alma. İki gündür öylesine yorgunum ki, popomdan ter damlıyor."

Sibel'in sinirli sesi k ısılmadı.

. ORHAN X£V Af li-HALK KÛTÛPhV^sİ «so

"Kiminkinden damlam ıyor ki? Nerelerdeydin yahu? Öldün mü, kaldın mı, insan bir haber verir. Telefon diye bir aletin mevcudiyetinden haberin yok mu? Meraktan öldük."

"Büyütme lütfen, hem merak etsen evime bir telefon açard ın. Ayrıca dün buraya telefon ettim; sana haber vermediler

mi?"

"Yoo, kimse bana bir şey söylemedi. Çocuklara sordum, onlar da bilmiyorlardı. Allah bilir, yine bir yerlerde film çeviriyordun, değil mi?"

Bu kinayeye kendini tutamayarak güldü Ayhan.

"Az kald ı bir film çevirecektim ama olmad ı."

Sibel sinirli bir şekilde söylenmeye devam etti.

"Kad ın artist mi yüz vermedi yoksa?"

"Tam tersi. Harika bir artist buldum ama ne yaz ık ki erkek oyuncuyu bulamadım."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Yok can ım. O rol senin değil miydi?"

"Hakl ısın, kadın teklif etti zaten ama ben kabul etmedim."

Sibel dik dik Ayhan'a bakt ı.

" Şamatayı b ırak artık. Sima bu kadar ihtiyacımız varken kay-boldun ortadan. Bir sürü çekime gönderecek adam bulamadım. Hangi cehennemdeydin?"

"Dedim ya, bir film çekimiyle me şguldüm."

"Ne filmi?"

Ayhan odaya girdi ğinden beri ilk defa sırıttı.

"Bir porno şahaseri."

K ız sinirli bir şekilde saçlarını geriye savurdu.

"Evet, anl ıyorum. Başrolde de kıymetli jönümüz Sayın Ayhan Berkman, öyle mi?"

"Yan ılıyorsun, jeneriklerde adım fotoğraf direktörü olarak geçecekti ama ne yazık ki olmadı."

Sibel ilk defa Ayhan' ın bu şakacı konu şması alt ında ciddi bir şeyin gizli olduğunu sezinler gibi oldu.

"Aç ıkça anlatsana şunu. Neler geveliyorsun?"

ISI

Ayhan s ırtından çantasını indirdi, sar ı zarf ı ç ıkarmadan parmaklarının ucuyla Suzan Pınar'ın fotoğraflarından birini çekip çıkardı. Sırıtarak kıza

uzattı.

Ka şlarını çatan Sibel sordu:

"Ne bu?"

"Filmin ba ş oyuncusu!"

Ayhan utand ığından Suzan Pınar'ın çıplak değil de, yakın poz çekilmiş, suratının bütün güzelliğini aksettiren bir resmini göstermişti.

Sibel resme dikkatle bakt ı. Yüzünün hatları hemen geriliver-di.

"Kim bu?"

"Öldürülen Binnur Ku şakçı'nın arkadaşı Suzan."

"Resmi nereden buldun?"

"Ben çektim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Yaa? Nerede çektin?"

"Oras ını kurcalama."

"Neden?"

Ayhan anlatmaya ü şeniyormuş gibi omuz silkti.

"Uzun hikâye!"

"Bu fahi şenin başka resmi var mı?"

"Yok."

"Yalan söylüyorsun!"

"Onu da nereden ç ıkardın?"

"Seni tan ırım Ayhan. Yalan söylediğin yüzünden belli."

" Şey... olabilir. Ama onları görmesen daha iyi olur. Biraz fazla aç ık saçık şeyler. Anlarsın ya, epey erotik."

"Ç ıkar resimleri. Bakmak istiyorum."

Ayhan k ızın sinirlendiğini anlamıştı. Hınzırca gülümsedi.

"Olmaz. Görmesen daha iyi olur."

"Göster diyorum. Yoksa çantandan zorla al ırım."

"Ama Sibel, onlar özel foto ğraflar. Kendim için çektim. Hem kıza iade edeceğime söz verdim."

"Palavra. Bu resimleri şirketin makinesi ile çektin. Hepsi ABC'nin malı. Senin değil."

"Yemin ederim kendi makinemle çektim."

"Olsun, görmek istiyorum."

"Hay ır, buna izin veremem."

Sibel h ışımla yerinden fırladı, Ayhan'ın üzerine doğru yürüdü. Çantayı elinden kapmak istedi, genç adam ise çantaya sıkı s ıkı sar ılmıştı. Bir süre itişip kakıştılar. Sibel uzun tırnaklarını Ayhan' ın eline batırıyordu. Genç adam kendini korumak isteyerek kıza sarıldı. Birbirlerine değen vücutları aralar ında şiddetli bir elektriklenmeye yol açmıştı. Göz göze geldiler. Sibel titriyordu. Bu anlamsız şiddet gösterisinin altında bir kıskançlık gösterisinin yattığı belli olmu ştu. Neden sonra yavaş yava ş kendine gelmeye ba şladı. Ellerini çekti. Ayhan da ona sarılan kollarını gev şetti. O an odaya biri girse, açıklaması güç bir durumda kalmışlardı. Suçlular gibi bakıştılar. Kızın diri, canlı vücudunu kollar ının arasında hissetmek, teninden

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

yayılan parfüm kokusunu duymak Ayhan'ı sersemletmi şti. Sibel de ateş gibi yanan bedeninin, erke ğin kaya gibi sert göğsünde sıkışmasından duyduğu heyecanı üzerinden atamam ıştı.

Bir süre ne diyeceklerini bilemeden bak ıştılar.

Sibel, "Affedersin. Böyle bir tepki göstermemeliydim" diye f ısıldadı. Başını önüne e ğdi, utanarak masasına döndü. Başka ne diyeceğini kestirememişti.

Ayhan' ın içinde garip bir mutluluk vardı. Kıskanıldığını anlam ıştı. Çantayı aç ıp sarı zarf ı ç ıkardı, masanın üzerine koydu. Gözlerini kızdan kaçırarak

"Resimleri inceleyebilirsin. Ama seni temin ederim ki, o k ıza elimi bile sürmedim."

Ayhan bu teminat ı neye verdi ğini anlayamadı. Fakat kendisini buna mecbur hissediyordu adeta. Yorgun bir şekilde masanın yanındaki iskemlelerden birine oturdu. Göz ucuyla Sibel'e baktı.

K ızın yaşadığı olaydan duydu ğu heyecan kaybolmamıştı. Si-

gara yakmaya çal ışan elleri titriyordu ve yüzü al al olmuştu. Ama zarfa uzanmadı.

" İstersen olayları özetleyeyim" dedi Ayhan. "Evet, iyi olur" diyen Sibel'in sesi bo ğuk ve mahcuptu. Ayhan iki gündür yaşadığı olaylar ı mümkün oldu ğunca yalın ve yorumdan uzak bir ifadeyle Sibel'e anlattı. Fakat Suzan'la yediği yemeği ve kızın davetini pas geçti. Ayhan hikâyesini anlatırken odaya giren asistanları ve birkaç iş arkada şını sert ve otoriter bir sesle " Şimdi meşgulüz, sonra gelin lütfen" diye adeta tersledi Sibel.

Ayhan' ın anlattıkları bitti ğinde, meraktan çatlamasına rağmen hâlâ sarı zarfa uzanamam ıştı. Gururuna yediremiyordu. Durumu sezinleyen kameraman yerinden kalktı, niyeti Sibel'i yalnız bırakmak, resimleri tek başına incelemesine olanak sağlamaktı. "Lütfen otur" dedi Sibel.

Sonra tedirgin bir şekilde sarı zarfa uzand ı. İçinden rastgele bir fotoğraf çekerek göz attı. Kıpkırmızı kesildi ve acele ile fotoğrafı zarfa t ıktı.

Ayhan, Suzan' ın çırılçıplak resimlerinden birini gördüğünü hemen anlamıştı. Sibel'den ses çıkmadı önce. Sarardı sonra da mosmor oldu. İnce uzun parmaklarıyla, dalgın bir şekilde masaya vurarak oyalandı. Genç adam, onun konuşmasını, olaya bir yorum getirmesini istiyordu. Sessizlik bir süre devam etti. Sibel konuşmaya başladığında sesi boru gibi çatlak ve sinirden titrer haldeydi.

"Onunla yatt ın, değil mi? Bana doğruyu söyle!" Bu soruyla gururunu ayaklar altına aldığını ve k ıskandığını açıkça itiraf ettiğini biliyordu, lakin gerçeği öğrenmeden rahat edemeyecekti.

"Hay ır, inan bana, onunla sevişmedim." "Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum. Fakat..." Uzun zamandır bunalımda olan Ayhan isyan ederek kızın sözünü kesti.

"Evet, sormaya hakk ın yok. Ben sana özel yaşamın hakkında soru soruyor muyum. Gelen çiçekler hakkında ağzımdan tek kelime çıktı m ı? O zengin züppe ile ne haltlar karıştırdığınızı merak ediyor muyum?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Ama Ayhan..."

"Lütfen Sibel, bu i şi uzatma. İkimiz de birbirimize karışama-yız. Biz ne sevgiliyiz ne de birbirine sözü olan iki insanız. Sadece iş arkada şıyız. Gerçek bu."

Sibel sustu. Ayhan hakl ıydı.

Fakat bütün direncine ra ğmen gözünden iki damla yaşın akmasına engel olamadı...

Bu olay ı takip eden günler Sibel için çok zor geçti. Kendini nedense küçülmü ş ve alçalm ış hissediyordu. O resimleri görmek için Ayhan'la yaptığı bo ğuşma nedeniyle kendini bir türlü affedemiyordu.

Ertesi gün Ayhan' ı aramad ı. Fakat onu takip eden gün programdaki çekimler için bir araya gelmek zorundaydılar. Asistanla-rıyla birlikte çalıştı. Mümkün olduğunca yalnız kalmamaya özen gösterdiler.

Program son derece'ba şarılı oldu.

Pazartesi ak şamı yay ına girdiğinde halk İstanbul sokaklarında başı bo ş dola şan bir caninin varlığından tedirgin olmuştu. Ka-rındeşen Jak yakıştırması dilden dile dola şmaya başlamıştı. Televizyon kanalı, gelen telefon ve fakslardan geçilmiyordu..

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(O

|-^ idem Ersoy, k ırk iki yaşında esmer güzeli, havalı ve çekici L^ bir kad ındı.

Göz alt ındaki hafif torbalanmaya rağmen yüz hatları güzelli ğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Yiyeceklerine dikkat etmesi, düzenli spor yapması nedeniyle vücudu bir genç k ız kadar diri ve tazeydi. Gerçek yaşını bilmeyenler, taş çatlasa otuz civar ında derlerdi.

Varl ıklı bir kad ındı ve çiçekçilikle u ğraşırdı. Teşvikiye, Etiler ve Ataköy'de üç büyük dükkânı vard ı. Yedi sene önce kocasından boşanınca, ilk olarat Teşvikiye'deki dükkânı açm ış, sonra işlerini ilerleterek iki dükkân sahibi daha olmuştu.

On alt ı ya şında genç irisi bir oğlu vardı. Oğluyla birlikte yaşıyordu. Lisenin ikinci sınıfına geçen oğlu, yaz tatili nedeniyle temmuz ayını, her sene olduğu gibi ünlü bir sanayici olan babasının Bodrum'daki villasında geçirmek üzere gittiğinden on beş gündür Ulus'taki dairesinde yaln ızdı. Saat yirmi elliydi.

156

Son model Buick Skylark' ını bahçeye parketmi ş h ızla asansöre doğru yürümeye başlamıştı. Bu akşam bir arkadaş grubuyla Rumelihisar' ındaki konsere davetliydi. Gecikmişti ve çok az vakti vardı. Ancak kıyafetini değiştirecek kadar...

Anahtar ıyla kapısını aç ıp dairesine girdi.

I şıkları yakt ı. Elindeki katalogu, dükkândan getirdiği klasörü masanın üzerine koydu, hızlı ad ımlarla yatak odasına doğru yürüdü. Saatine bir göz attı. Bir duş alacak kadar bile vakti yoktu. Bileti arkada şlarında

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

olduğundan, onları bekletmek istemiyordu.

"Hay aksi hay, çok geciktim," diye söylendi. Elbisesini ç ıkarıp yatağın üzerine fırlattı. Gardrobunu açarak kot pantolon ile ona uygun bir bluz çıkardı. Bir de yün hırka aldı. Hisar geceleri oldukça esintili olurdu.

Kap ının çalındığını da o anda farketti.

Kim acaba, diye merak etti. Kap ıcı bu saatte u ğramazdı.

Pantolonunu aya ğına çekerek çıplak ayakla kapıya yürüdü.

Ç ıplaklığını örtmek için alelacele dü ğmelerini iliklemeye çalıştı. Kapıyı aralad ı.

Tan ımadığı bir yabana duruyordu kar şısında. Hippi kılıklı, at kuyruklu ve koyu güneş gözlüklü bir adam. Didem Ersoy biraz ürkerek baktı adama.

"Evet?" dedi. "Kimi aram ıştınız?"

"Didem Han ımla görüşmek istiyordum."

"Evet, benim."

Adam gülümsedi. "Ben Mete'nin arkada şıyım."

Didem Ersoy biraz yad ırgayarak yabancıyı süzdü. Adam ın pejmürde bir giyimi vardı. Özellikle yaşı, oğlu Mete'nin arkadaşı olamayacak kadar fazlayd ı.

Kap ı hâlâ yar ı aral ıktı.

"Arkada şıyım mı dediniz?"

Adam tekrar gülümsedi.

"Arkada şıyım demek tabii lafın gelişi. Mete amatör orkestramızın yeni elemanı. Sizi gündüz aradım ama evde bulamadım."

157

"Dükkândayd ım."

"Evet, Mete söylemi şti."

"Bana o ğlumdan bir mesajınız mı var?"

"Aaa evet, Mete gitar ını istemi şti. Dönerken getirmemi söylemişti de."

"Gitar ını m ı?"

"Evet, orada amatör bir grup kurduk, geceleri e ğleniyoruz."

Kad ın, telaşla kolundaki saate baktı. Çok geç kalmıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Acaba," diye m ırıldandı. "Yarın sabah uğramanız mümkün mü? Bu gece bir konsere davetliyim de, çok geciktim."

Yabanc ı ba şını sallad ı.

"Üzgünüm han ımefendi ama yarın sabah uğramam imkânsız. İstanbul'da daha yapacağım bir sürü iş var."

Didem Ersoy bir an karars ız kaldı.

Konsere geç kalmas ı bir yana, bu yabanc ıyı gözü hiç tutmam ıştı. Her ne kadar kibar ve ölçülü konuşuyorsa da, Mete'nin bunun gibi bir adamla arkadaşlık kuracağını hiç akl ı kesmemi şti. Oğlu biraz sıkılgan ve içine kapanık bir çocuktu. Babasının yazlığına bile zorlanarak giderdi. Orada yabancılarla hemen kaynaşarak bir gruba dahil olması tuhaft ı. Üstelik amatörce de olsa bir grupta yer alacak kadar gitar çalamazdı. Onunki sadece gel geç bir hevesti. Son zamanlarda eline gitar aldığını bile hat ırlamıyordu. Aylardır duvarda asılı duruyordu gitar.

"Garip," diye m ırıldandı. "Daha iki gün önce telefonla görüştüm. Bana bu isteğinden hiç bahsetmedi."

"Mümkündür han ımefendi. Oğlunuz çekingen bir çocuk fakat oldukça yetenekli. Bir haftadır onunla devamlı çal ışıyoruz. Bana da bu başarım annem için tam bir sürpriz olacak, dedi."

Didem Ersoy kap ıyı biraz daha açt ı.

"Bir dakika bekleyin lütfen. Odas ından getireyim," dedi.

At kuyruklu adam içeriye süzüldü ve usulca kap ıyı kapad ı. Didem Ersoy eve henüz geldiğinden bütün pencereler kapalıydı ve havaland ırmayı henüz çal ıştırmamıştı. Burnunu tırma-

layan pis bir koku hissetti. Herhalde yabanc ıdan gelen ter kokusu olmalıydı, iğrenç ve tiksindirici...

Bluzunun aceleyle alt dü ğmelerini iliklemeye fırsat bulamadığından belinin ve göbeğinin bir kısmı hâlâ açıktaydı ve görünüyordu. Adam ın gözlerinin göbeğine ve çıplak ayaklarına takıldığını farketti.

Rahats ız olmuştu.

Tan ımadığı bir yabanc ı ile koca evde yaln ız olmanın tedirginliğini hissetti birden. Adam, oğlunuzun arkadaşıyım diyordu ama deneyimli bir kadın olarak bu bakışlardan hiç hoşlanmamıştı. Yabancının gözlerindeki arzu ve ihtirası hemen anlay ıvermişti.

Tedirginli ği arttı.

"Siz burada bekleyin, ben şimdi getiririm" dedi.

Yürürken de, ke şke adamı içeriye almay ıp kapının önünde bekletseydim, diye düşünmeye başlamıştı. Yalınayak hızla oğlunun odasına ilerledi. Odaya girip duvara asılı gitara yakla ştı. Adamın antrede beklediğini sanıyordu. Ama o iğrenç kokuyu oğlunun odasında da duyunca ürperdi. Acaba koku burnuna mı sinmi şti yoksa adam peşindin mi geliyordu? Arkasında ayak sesi duymamıştı. Huylanarak geri döndü.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Adam tam arkas ındaydı.

Didem Ersoy'un nefesi kesilir gibi oldu. Bir şeylerin ters gittiğini sezinlemişti. Bu adam iyi niyetli değildi. Ve asla oğlunun arkadaşı da olamazd ı. Bunu daha önce anlaması gerekirdi. Ürperti, korkuya dönüşmüştü...

"Burada ne i şiniz var? Size antrede beklemenizi söylemiştim" diye bağırdı.

Ç ıkan sesini bile tanımaktan acizdi. Bağırdığını sanm ıştı, oysa çıkan boğuk bir hırıltıydı.

Yabanc ı bu uyar ıdan hiç etkilenmemiş gibi s ırıtıyordu.

"Biliyor musunuz?" dedi. "Çok güzel ve çekicisiniz. Her erke ğin şiddetle arzulayacağı bir tip. Ba ştan çıkarıcı ve seksi. Toplum için zararl ı."

Didem güç bela, "Ne biçim konu şuyorsunuz siz?" diye kekeledi. Beti benzi atmıştı. "Ben arkadaşınızın annesiyim."

Adam s ırıtarak:

"Arkada şım mı? Ben o piçi birkaç kere kışın elinde gitarıyla yanınızda görmüştüm. Hepsi o kadar," diye cevaplandırdı.

Didem'in ba şı döner gibi oldu. Art ık içinde bulunduğu tehlikeyi kesinlikle anlamıştı. Çaresiz ve de yalnızdı. Adama dehşetle baktı. İri yarı ve mücadele edemeyece ği kadar güçlü görünüyordu. Kanının donduğunu, nefesinin kesildiğini duyumsadı. Diğer yandan da içgüdüleri mücadele etmesini, karşı koymas ını söylüyordu. Son bir gayretle bağırdı:

"Ç ık dışarı serseri! Defol git evimden!"

Adam hiç oral ı olmam ıştı, ihtiraslı bak ışları kad ının gözlerine çevrilmişti.

"Seni istiyorum," diye m ırıldandı.

"Hemen şimdi çekip gitmezsen bağıracağım. Bunu bilmiş ol."

Yabanc ı birden hayretle ka şlarını çatt ı. Şaşırmış gibi:

"Yoksa beni arzulam ıyor musun?" diye sordu.

"Deli misin sen? Seni niye arzulayacakm ışım ki?"

Adam bir ad ım geri çekildi. Gözlerindeki şaşkın ifade kaybolmamıştı.

"Ama sen bir orospusun ve bütün orospular benimle yatmaya can atarlar..."

Şaşırma sırası Didem Ersoy'a gelmi şti.

Bu herif sadece tecavüze yeltenen birisi de ğil, aynı zamanda bir manyak, tehlikeli bir ruh hastas ıydı galiba.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bu ihtimal Didem'i büsbütün korkuttu.

" İstiyorsan bağır..." dedi yabancı. "Yardımına kimse gelmeyecektir."

"Buna nas ıl emin olabilirsin? Alt katta da, üst katta da oturan komşularım var... Kapıcı da duyabilir. Yakayı ele verirsin, hem de murad ına eremeden."

At kuyruklu adam s ırıttı. Dişleri inci gibiydi.

"Yan ılıyorsun güzelim. Seni duyabilecek komşuların evde yoklar. Kapıcıya gelince, köşedeki eczanenin kalfasıyla koyu bir sohbette. Ayrıca bağırmana ne gerek var? Yoksa yanlış bir kelime mi seçtin? Ba ğırma yerine, zevkten inleme mi demek istemiştin?"

Didem ad ım adım geri çekildi.

Anla şılan yabancı her şeyi inceleyerek, planlayarak harekete geçmişti.

"Bana bak!.. Sak ın bana elini süreyim deme... Seni son kez uyarıyorum. Yoksa dünyayı sana zindan ederim. Doğduğuna pişman olursun."

"Yok can ım? Şimdi de beni tehdit mi ediyorsun?"

"Uyar ıyorum. Aklını ba şına topla. Poliste tanıdıklarım var. Bana dokunmaya kalkarsan anında seni yakalarlar. Hayatın ka-

ıı

yar.

Yabanc ı ba şını sallad ı.

"Hiç sanm ıyorum. Beni kimse ele geçiremez. Ben kutsal bir görevin temsilciyim. İlahi koruma altındayım."

Didem bön bön yabanc ının yüzüne bakakaldı.

Söylediklerine bir anlam veremememi şti. Neler zırvalıyordu bu adam? Kanısı daha da peki şti. Bir seks manyağı, ruh hastası olmal ıydı. Son bir gayretle:,

"Zenginim. Sana para verebilirim. Yeter ki dokunma bana. Anl ıyor musun? Ne kadar istersen vermeye hazırım," diyebildi.

Adam ın yüz hatları birden gerildi.

Kulland ığı güne ş gözlü ğünün camları çok koyuydu. Gözlerinin içini göremiyordu ama surat ının ifadesi değişmiş, dudakları gerilmi ş, çenesine doğru hafif bir seyirme başlamıştı.

"Aptal kar ı," diye homurdandı. "Bu görevin parayla ne ilgisi var? Hayatın için bana rüşvet mi teklif ediyorsun?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Korkudan do ğru dürüst düşünme yetisini kaybeden Didem Ersoy birden dehşetle gerçeği kavradı. Bu adamın niyeti yalnızca

tecavüz de ğildi; canına kastedecekti. Söylediklerinden bu anlam çıkıyordu.

Dizleri titredi. Dü şecek gibiydi.

Allah ım tam bir karabasan, diye inledi... Ne yapabilirdi ki?

Kendini korumaya kalk ışmanın anlamı yoktu. Adam şiddet kullanmaya kalkarsa onunla baş edemeyeceğini biliyordu. Karşı koyma şiddeti davet edecekti. Belki adamın söylediklerini yanlış anlam ıştı. Deli saçması şeyler zırvalıyordu. Hem söylediği, işini kolaylaştırmak, karşı koymamas ı için yap ılmış bir blöf de olabilirdi.

Belki de ğil, kesinlikle öyleydi.

Bu adam kap ıya dayanmış rastgele bir sald ırgan olamazdı. Yaşamını, aile bireylerini daha önceden bilen biriydi. Oğlunun şu sıra Bodrum'da olduğunu, gitar çaldığını bilecek kadar onlar ı tan ıyordu. Kendisini daha önce mimlemiş olmal ıydı. Üzerinde gözü vardı. Şiddet tehdidi sadece bir blöf olmalıydı; amacına rahatça ulaşabilmek için uçurulmuş bir balon...

Yine de bundan emin olamazd ı.

Ve can ı ırzından daha tatlıydı...

Önce can ını dü şünmek zorundaydı. Belki bu tecavüze katlanabilirdi de. Ölüm yoktu ya ucunda. Yarım saatlik bir ıstırap. Sonra her şey biter giderdi. Kırkını geçmi ş bir kad ındı. Bu olayın ruhunda, psikolojik dünyasında

fırtınalar yaratmayacağı kesindi. Kapat ır, gizler, kimse duymadan olayı geçi ştirebilirdi.

Kendini toparlamas ı, en uygun, en az zarar verici çözümü bulması gerekiyordu.

Yabanc ıya dikkatle baktı.

Ba şka şartlar altında olsa, belki bu adamla yatağa girmekten zevk bile alabilirdi. İri yarı, güçlü ve de eni konu yakışıklıydı. Adeleli vücuduna, altın sarısı uzun saçlar ına baktı.

Evet, katlanmas ı gerekli olan şey sadece yarım saatlik bir acıydı. Ayrıca acı de ğil belki de büyük bir zevk olacaktı. Daha ondan bile emin değildi.

162

Akl ı yeniden kar ıştı. Doğru düşünüp düşünmediğini bilemiyordu. Ya bu adam cesaret bulup ziyaretlerini tekrarlamaya kalkışırsa, o zaman ne yapardı? Ama önemli olan bu geceki tehlikeyi savuşturmaktı. Nasıl olsa sonra bir çaresini bulurdu.

Evet, sonra hepsi unutulup gidecekti, hem de beyninde iz b ırakmadan. Hatırlanmak istenilmeyen bir anı olarak kalacaktı belle ğinde. Yaşamın gerçeklerinden kaçmamak daha doğruydu. Mühendis Fahir'le olan

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

ilişkisini hatırladı. Üç kere yatmıştı onunla; hem de hiç zevk almadan, asla tatmin olmadan.

O da bir rü şvetti. Etiler'deki dükkânın satış i şini ayarlamak için herifçioğlu düpedüz yatmayı önermi ş ve o da kabul etmişti. Avukat Rıza'yı an ımsadı ard ından. Bunlar normal ilişkiler miydi? Belki böyle bedensel zor ve şiddete dayanmıyordu ama hepsinin altında başka baskı unsurlar ı ve ç ıkar ilişkileri vardı ve bu ilişkilerin hiçbirine gönül rızasıyla girmemişti. İşin özü hep aynıydı. Şimdi de baskı alt ında çıkarını düşünmek zorundaydı ve bu kez ç ıkarı kendi can ı olabilirdi.

Didem Ersoy bluzunun üst dü ğmesini çözdü.

Parmaklar ı a ğır ağır, bir robot gibi ruhsuz hareket ediyordu. Korkuyu yenmiş, kendini olacaklara hazırlamış say ılırdı. Ve bu kadarına tahammül edebilirdi.

Bluz parmaklar ının arasından yere kaydı.

İtirazı yoktu art ık.

Beynini bu i şe hazırlamıştı. Fakat kısa sürede çeşitli düşünceler altında ezilen ruhu böyle kolay bir teslimiyeti zor kabulleniyordu. Bütün bedeninin titrediğini duyumsadı.

Gözlerini at kuyruklu adama çevirdi.

Yabanc ı hareketsiz fakat durumdan memnun soyunmas ını seyrediyordu.

"Sutyenini ç ıkar," dedi.

Emir olamayacak kadar yumu şacıktı sesi şimdi.

Didem istenileni yapt ı. Dolgun göğüsleri ortaya çıktı. Yüzünü dalga dalga bir sıcaklık kapladı. Solukları hızlanmaya başladı.

Elinde olmadan gözlerini kapad ı.

O kokuyu duydu yine. İğrenç ve pis ter kokusunu. Gözleri kapalı olmas ına rağmen adamın ta yanı ba şına kadar yaklaştığını hissetti. Vücudunun zang ır zangır titremesine engel olamıyordu. Tekrar adamın sesini işitti.

"Korkuyor musun?"

İşte buna kesinlikle evet dememeliydi. Kendini zorladı:

"Hay ır," diye mırıldandı.

Vücudunun kramp girmi ş gibi kas ıldığını farketti; adam memelerine el atm ıştı. Usul usul dairesel hareketlerle göğüslerini okşuyordu. Bir an kaçıp uzaklaşmak, kabus gibi gelen bu zaman diliminden sıyrılmak istedi. Ancak yerinden kımıldayamadı.

Islak bir dil meme uçlar ında dolaşıyordu şimdi...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ba şı arkaya gitti Didem'in, inledi.

Allah kahretsin diye söylendi içinden, i ğrenç bir duyguydu bu, fakat kendisini kandıramazdı, zevk almaya, adamın okşamalarından haz duymaya, kendini engin bir heyecanın girdaplarında bulmaya başlamıştı. Tabiidir ki zaman zaman hayatına giren erkekler oluyordu, fakat son zamanlarda kimsenin kendisine bu kadar cinsel heyecan verdiği olmamıştı. Vücudu yeniden kasıldı.

"Kendini bana b ırak, gevşe, rahatla," diyordu adam.

Bu iste ğe karşı koymad ı Didem Ersoy.

Yabanc ının dudakları şimdi boynunda dolaşıyordu.

Fark ında olmadan kolları uzand ı, adamın geniş omuzlar ını kavrad ı. Artık kendini kontrol edemiyordu. Nerdeyse yuvarla-nacaktı. Birden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. At kuyruklu adam onu kucaklamış, oğlunun yatağına taşıyordu. Kulağında onun fısıltısını i şitti. "Hazır mısın?"

Kad ından ses çıkmadı. Ne evet, ne hayır...

Haz ırdı tabii ve yabanc ı bunu gayet iyi biliyordu art ık.

Onu yata ğa yatırdı.

" Şu pantolonu da çıkar."

Komut yine yumu şaktı. Tarzı emredici olsa bile!..

164

Didem yandaki fermuar ı çekip, pantolonu f ırlattı. Yabancı şimdi külotuna bakıyordu. Açık mavi renkli, dantel, avuç içi kadar bikinisine.

"Onu da ç ıkar."

Adam ın her emrini yerine getiriyordu Didem. Kendi nefsine isyan eden bir aşağılık duygusu benliğini sarmak üzereydi fakat ruhunun derinliklerinden fışkıran hayvani çiftleşme arzusunun esiri olmuştu sanki. Tüm benliği bu şiddetli arzuyla yanıyordu ve bununla mücadele edemeyeceği açıktı.

Kalçalar ını hafifçe kald ırarak külotunu sıyırdı ve yere hal ının üzerine fırlattı.

Adam her hareketini seyrediyordu.

S ırıtarak başını sallad ı.

Eliyle hal ının üzerindeki dantel külotu işaret ederek:

"Kalk o külotu bana ver," dedi.

Didem hiç tereddüt etmeden ve nedenini dü şünmeden yataktan kalktı, ayak parmaklarının ucuna basarak ilerledi, eğilip yerdeki külotu aldı ve bunu yaparken adama seksi görünmek için vücuduna ve hareketlerine özen gösterdiğini hayretle farketti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Külotu adama uzatt ı ve niçin istedi ğini sormadı. Zaten konuşacak hali de yoktu. Adamın külotu avucunda katlayıp arka cebine soktuğunu gördü. Hiç umursamadı...

"Hadi bakal ım, şimdi de beni soy," dedi at kuyruklu adam. Tam önünde duruyordu.

Didem, adam ın sırtındaki blucin yeleği çıkardı önce, sonra da ti şörtünü. Yabancının iri ve kaslı gö ğsü ter içindeydi. Uzun sarı k ıllarının uçlarında ter taneleri parıldıyordu. Kadın ince uzun parmaklarını adam ın göğsü üzerinde dolaştırmaya başladı. Dudaklarını usulca gö ğsüne değdirdi, öptü. Arzudan alev alev yanıyordu Didem. Adamın kemerini çözerken o da ayaklarında-ki tenis papuçlarını ç ıkartıp attı.

Sonra gözündeki güneş gözlüklerini çıkarıp yatağın baş

ucundaki komodinin üzerine b ıraktı. Didem onu gerçek yüzünü ancak şimdi görebiliyordu, iri kıvrık kirpikli, düzgün kaşlı, yakışıklı bir erkek surat ıydı, bu.

Didem, "Hadi kucakla, sahip ol bana," diye inledi.

Birlikte yata ğa yuvarlandılar.

Adam ın vücudundan yayılan o garip koku bile arzularını engellemiyordu art ık. Dünya umurunda değildi. Ne az evvel yaşadığı ölüm korkusu, ne bu olay ın yaratabileceği ruhsal bunalım, ne de kendisini Hisar'da bekleyen arkadaşları. Sadece çılgın gibi sevişmeyi ve çiftleşmeyi düşünüyordu...

Öyle de yapt ı.

Bir süre sonra bitkin bir şekilde yatağa uzanmışlardı.

At kuyruklu adam, "Mükemmeldin," dedi.

"Sen de."

Soluklar ını ayarlayan Didem Ersoy bir sigara arand ı. Oğlunun odasında seviştiklerinden sigara paketi kendi yatak odasına bıraktığı çantas ının içinde kalmıştı.

"Bir sigaran var m ı?" diye adama sordu.

"Ben sigara kullanmam."

Adam ın o garip kokusu devam ediyordu. Belki duşun altına girmek isteyebilirdi.

"Bir banyo yapmak ister misin?"

"Daha i şim bitmedi. Sonra yaparım."

Didem Ersoy iliklerine kadar doymu ştu. Bütün vücudu sızlıyordu. Yeniden sevişmeye hazır değildi. Ayrıca bedenindeki doymuşluğa rağmen beyninde huzursuzluk hissediyordu. Tatmine ulaştıktan sonra yaptığının doğru olup olmadığını dü şünmeye başlamıştı. Az önceki o çılgın arzusunun etkisinden kurtulmuştu artık.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Düpedüz ç ılgınlıktı bu yapt ığı.

Ne idi ğü belirsiz, hasta tipli bir zorba ile isteyerek sevişmişti. Üstelik müthiş de keyif alm ıştı. Bulduğu mazeretlerin hepsi de palavraydı. İçinde eziklik ve suçluluk duydu.

Bu adamdan derhal kurtulmal ı ve ya şadığı dakikalar ı sonsuza dek unutmal ıydı.

Tam o esnada koridordaki telefonun zili çalmaya ba şladı.

Didem telefonu açmak için yataktan kalkmak istedi. Ama yabanc ı çoktan bile ğini kavramıştı bile.

"B ırak çalsın."

"Önemli olabilir. Arkada şlarımdır. Bu gece onlarla bir konsere gidecektim. Gelmediğimi görünce arıyorlardır."

"Bo ş ver, b ırak arasınlar."

Didem Ersoy yüzünü ast ı, sustu.

Telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Dayanamadı:

"Belki o ğlum arıyordur."

"S...tir et, piçi."

Karabasan o zaman yeniden geri geldi.

Didem donakalm ıştı. Dehşetle yabancının yüzüne baktı...

Gerçekler bütün aç ıklığıyla karşısındaydı şimdi. Adını bile bilmedi ği bir serseri ile yatağa girmiş, arzularına esir düşerek, sonucunu düşünmeden sevişmişti. İçini müthiş bir pi şmanlık kapladı. Aman Allahım, diye inledi içinden. Ne yapmıştı? Bu beladan nasıl kurtulacağını dü şünmeye başladı. Yaptığı hatan ın bilincindeydi, ama sorun şimdi bundan nasıl kurtulacağındaydı.

Birden adam ın kendisine sarıldığını hissetti. Üstüne ç ıkıyordu yeniden. Hem de kabaca, canını ac ıtarak...

Çalan telefonun zili hiç umurunda de ğildi.

"Dur, yeter art ık, istemiyorum," diye bağırdı.

Adam ın hiç aldırdığı yoktu. Ona yeniden hoyratça sahip olmak iste ğindeydi. Birden durdu, Didem'in isteksiz yüzüne baktı. Şaşırmış gibi:

"Ne var? Ne oluyor? i şine devam etsene!"

"Hay ır, istemiyorum artık, in üstümden, bırak beni."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Yabanc ı parmaklar ıyla çenesinden tutarak, gözlerinin içine baktı.

"Yavrum, bu senin görevin! istemiyorum da ne demek?"

Didem isyan etti.

"Hadi ordan, sen beni fahi şe mi sandın?"

"Ya nesin peki? Yoksa burada ne i şim var? Hadi, durma sen de kendine düşeni yap. Sakın şikayet de etme. Bak, sana bir ayrıcalık tanıyorum."

Didem Ersoy bir şey anlamadan at kuyruklu adamın yüzüne baktı garip garip.

"Ne ayr ıcalığı?"

"Ben asla bir fahi şeye iki defa sahip olmam. Fakat sen mükemmeldin. Mesleğinin zirvesindesin. Erkeğe müthiş zevk veriyorsun. Bu nedenle sana bir ayr ıcalık yapacağım."

"Neler saçmal ıyorsun sen? Ne mesleği?"

Yabanc ı, kadının anlayışsızlığı kar şısında başını sallad ı.

"Hâlâ anlamamana şaşıyorum. Sen bir orospusun, ben de senin ölüm meleğinim."

Didem iliklerine kadar ürperdi.

Dili dama ğı kurudu. F ısıltı halinde sordu:

"Yani beni öldürecek misin?"

At kuyruklu adam s ırıttı.

"Ruhunu huzura kavu şturacağım. Bu kokuşmuş bedenini yaraca ğım, ruhunu çıkarıp sonsuzluk ve huzur âlemine göndereceğim. Gerçek huzuru bulacağın ilahi âleme. Buna kavuşacağın için ne kadar şanslı olduğunu anlayabiliyor musun?"

Didem hayk ırdı:

"Sen bir manyaks ın!"

"Lütfen sus! A ğzını bozma. Ruhunu teslim etmeden önceki son dakikalar ını nazik, kibar ve terbiyeli bir kadın gibi geçirmeye çalış.

Didem deh şet içinde adamın terli yüzüne bakarken:

"Ama şimdi bir orospu olduğumu söylüyordun," diye mırıldandı.

"Aptal kad ın, anlaşana, ben ruhundan bahsediyorum, bu pis

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

ye koku şmuş bedeninden de ğil. Senin ruhunu kurtarmaya geldim."

Didem Ersoy, yabanc ının ciddi ve söylediklerine inanmış bir hasta oldu ğunu kavrayıverdi. Hiç yolu yoktu, adam onu öldürmeye şartlanmıştı.

Bir an şaşkın ve kararsız kaldı. Bir şeyler yapmalı, bu kötü duruma bir çare bulmalıydı.

Beyni bir ç ıkış yolu bulmak için çal ışıyordu artık. Damarlarında akan kanın donmasına engel olmalıydı. Eli ayağı buz kesmi şti, içgüdüleri, her şeyden önce üstündeki adamın ezici ağırlığından kurtulması gerekti ğini söylüyordu.

Bir yolunu bulup kurtulmal ıydı. Ama nasıl?

Adam ın kendisini nasıl öldüreceğini düşünmeye başladı. Acaba boğacak mıydı? Çok güçlüydü, bunu rahatlıkla yapabilirdi. Onunla fiziki olarak mücadele şansı hiç yoktu. Belki ba şka bir yol dener, bir araç kullanırdı.

Önce şu yataktan kalkmalıydı...

"Beni öldürmekte kesjjn kararl ı m ısın?" diye sordu.

"Anlam ıyorsun, öldürmekte değil kurtarmakta kararlıyım."

"Öyleyse kalk ıp bir apdest alabilir miyim?"

At kuyruklu adam s ırıttı.

"Bak hele şuna! Dini duyguların mı depre şti?"

"Ama bu hakk ım değil mi? Öbür dünyaya apdestsiz gitmemi istemezsin herhalde?"

"Buna hiç gerek yok. Bedenin önemli de ğil. O kirliliği te-mizleyemezsin zaten."

"Bedenim için de ğil, ruhum için istiyorum."

"Ne kadar ku ş kafal ısın. Hiçbir şey anlamıyorsun. Ben varım ya! Ruhunu ben kurtaracağım. Zaten benim görevim bu. Öbür dünyaya tertemiz göçeceksin, mutlak bir huzur ve rahatlık içinde. Her türlü pislik ve kirliliğini burada bırakarak. Daha ne istiyorsun?"

Bu adam deliydi!

169

Kesin deli. Tam bir hasta! Kendini ne san ıyordu.

İtiraz etmek istedi, sonra bunun anlamsızlığını hemen anlad ı. Ne söylese boştu. Bu tür bir insanı nas ıl ikna edebilirdi? Öldürme onda bir saplantıydı. Başka bir yol bulmalıydı. Düşünmeye başladı.

"Beni nas ıl öldüreceksin?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

At kuyruklu adam gülümseyerek yüzüne bakt ı.

"Merak m ı ettin?"

"Evet. Ac ı çekmek istemiyorum."

"Endi şelenme, acı duymayacaks ın. Canını bir anda alaca ğım."

Didem Ersoy vakit kazanmak istiyordu.

"Beni bo ğacak mısın?"

Adam ba şını iki yana sallad ı.

"Hay ır, boğmayacağım. Dedim ya, karnını de şeceğim."

Didem ürpermesine engel olamad ı.

"Nas ıl?"

"Özel bir b ıçakla. Korkma, hiç acı duymayacaks ın. Diğerleri de acı duymad ılar. Hiç hissetmeyeceksin. Bir anda her şey olup bitecek."

Didem kekeleyerek:

"Di ğerleri gibi mi?" diye sordu.

Yabanc ı küçümseyerek kad ına baktı.

"Yoksa hâlâ benim kim oldu ğumu anlamadın mı?"

"Hay ır... Anlamam mı gerekiyor?"

Yabanc ı surat ını ek şitti.

"Sen hiç gazete okumaz m ısın? Televizyon seyretmez misin?"

Didem yutkundu.

"Pek vaktim olmuyor. Anl ıyorsun ya, işten güçten."

Yabanc ı sinirlenerek köpürdü.

"Demek olmuyor? Bu kadar önemli bir konu gözünden kaç ıyor ha?"

170

"Kusura bakma. Gazetelerde cinayet haberlerini pek okumam."

"Televizyonda m ı seyretmiyorsun? ABC kanal ı her hafta özel olarak benden bahsediyor. Halk ı uyar ıyor,

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

aranızda bir cani dolaşıyor, diye yayın yapıyor. Onlardan nefret ediyorum. Ahmak, kafasız, bir yığın insan."

Didem Ersoy yabanc ıyı oyalamaya devam etti.

Belki hiç ummad ığı anda bir kurtulu ş yolu bulabilirdi.

"Niye onlara bozuluyorsun?"

"Bunu anlayamazs ın. Zira sen de pisliğin tekisin. Kokuşmuş bir parazit. Bir mikrop. Toplumun yüz karas ı, adi bir orospu. Benim gibi mücadele veren, yaşadığımız ortamı sizin gibi pisliklerden temizlemeye çal ışan, yüce bir amaç için çırpınan bir adama, cani, ruh hastası diyebiliyorlar. Ama s ıra ona da gelecek. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Onun da ruhunu temizleyeceğim."

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Sibel Candan denen o fahi şeden."

" Şu televizyon yapımcısından mı?"

"Evet, ondan."

"Hakl ısın. Onu da öldürmen lazım."

Didem'in tasdiki kar şısında, at kuyruklu adam silkinerek ir-kildi.

"Yeter art ık," dedi. "Çok konuştuk. Zevkimi de kaçırdın." Sonra biraz hayretle Didem'in gözlerinin içine baktı.

"Biliyor musun?" dedi. "Senin gibisine hiç rastlamad ım."

"Nas ıl yani?"

"Günahlar ının kefaretini ödemeye bu kadar hazır olanına. Kimisi yalvarır, ayaklanma kapanır tövbe istiğfar eder, acındırmak için dil döker. Bazılarının konuşacak halleri yoktur, ödleri patlar. Kimilerinin ruhunu ise sızmışken alırım. Ama sen bir tuhafsın, sanki şimdiden sonsuzluğa geçmeye ve ruhunun sessizliğine hazır gibisin. Beni şaşırtıyorsun."

171

"Sen Azrail misin?"

At kuyruklu adam, ciddi mi yoksa alay m ı ediyor diye Didem'e bakt ı. Yüzünde yer alan ifadeyi yorumlayamadı. Sesini yükselterek, "Kes artık şamatayı" diye bağırdı. Sonra üstünden kalkıp yataktan fırladı.

Üzerindeki a ğırlıktan kurtulan Didem derin derin soludu.

Do ğrulup yatağın ucuna oturdu. Sızlayan vücudu adeta uyuşmuştu. Bundan sonra ne olacağını düşündükçe ürperiyordu. Aslında bir şey yapacaksa tam zamanıydı. Bundan sonra pek şansı olaca ğını sanmıyordu. Belki de böyle bir şans hiç yoktu...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Haz ır mısın?" dedi adam.

"Evet, haz ırım."

"Öyleyse s ırtüstü uzan yatağa."

"Neden?"

"Fazla konu şma."

"Neden? Bilmek istiyorum. Bana yeniden sahip mi olacaks ın?"

"Hay ır. O fasıl bitti, anlamıyor musun? Hazırsan, karnını de şeceğim."

Didem Ersoy kulaklar ına inanamıyordu. Bir insanın bu kadar soğukkanlı davranabilece ğine ihtimal veremezdi. Ama o normal bir insan değildi ki, akıl hastanesine kapatılması gereken hastayd ı.

Titremelerine engel olam ıyordu. Bütün vücudunu soğuk bir ter kaplamıştı. Etrafına bakındı, kendini savunacak, silah yerine geçecek, yabancıya savuracak ya da vuracak herhangi bir şey aradı.

Yoktu.

Lanet olas ı odada hiç böyle bir şey yoktu...

"Hadi uzan art ık," diyordu adam.

Ç ırılçıplaktı ve ereksiyon halindeydi. Didem bunun hâlâ tatmin olmam ış cinsel arzular ından mı yoksa tamamlamaya çalıştığı i şin verdiği duyumsuzluktan mı oldu ğunu kestiremedi.

Fakat hücum edece ği noktayı saptam ıştı art ık.

Evet, tek bir şansı vard ı. Kısa bir an, çok kısa bir zaman süresi karşısındaki bu manyağı devirmek için yeterliydi. Aklına başka bir yol da gelmiyordu zaten.

Sab ırlı olmal ıydı. Zamanın daraldığını çok iyi biliyordu ama ne olursa olsun, adam ın gafletinden istifade edip o kısa saldırı an ını de ğerlendirebilirdi.

Didem, o zamana kadar farketmedi ği çadır bezinden yapılmış çantaya do ğru eğildiğini gördü adamın. Haki renkli, omuza asılan bir çantaydı. At kuyruklu adam içinden kocaman bir avcı b ıçağı ç ıkardı. Sırıtarak elinde tuttuğu çeliğin ışık altındaki parıltısına baktı.

Didem ne korktu, ne de ürperdi.

Bu duygular ı a şmıştı art ık. Sadece ölüme karşı bir direnç içindeydi.

Ya şama içgüdüsü her şeyin üstündeydi şimdi. Vücudunu yay gibi germeye çalıştı. Sağ dizini yukar ıya çekti, bekledi. Yabancı yakla ştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Yüzünde, gerçektenV ıandığı kutsal görevi yerine getirecek insan ın rahat ve huzuru belirmişti. Bakışları daha masum bir hal almış, merhamet ve içtenlik kazanmıştı.

"Hadi uzan art ık, yavrum," diye fısıldadı kad ına yumuşacık bir sesle.

Didem nefesini tuttu. Bu son şansı olabilirdi...

Gerdi ği bacağını olanca h ızıyla yabancının kasıkları aras ına doğru salladı. Can havliyle atılmış sert ve acıtıcı bir tekmeydi bu. Gerçi ç ıplak ayaktı ama hedefini bulursa o haldeki bir adam ı duman edebilirdi.

Tekme tam yerini bulmu ştu.

Kurban ından böyle bir direniş beklemeyen adam gafil avlanm ış ve tekmeden kaçamam ıştı. Gözleri karardı, bıçak elinden fırldı, iki büklüm oldu ve acıyla inledi. Elleriyle kasıklarının arasını tutmu ş, duyduğu acıyla kıvranıyordu.

Didem ok gibi yerinden f ırladı. Bir an ne yapacağını bilemeden odan ın içinde dört döndü. Eline kendini koruyacak bir silah geçirmeliydi. Şaşkın ve şuursuzdu. Oğlunun yatak odasında kendini savunacak ne bulabilirdi ki? Duvarda asılı gitar ı gördü, yerinden al ıp, teşbih böceği gibi kıvrılmış adam ın kafasına geçirsem mi, diye düşündü. İşe yaramazdı. Bakışları ba şka eşyaların üzerine doğru kaydı, Allah kahretsin diye homurdandı, uygun bir şey bulamıyordu. Mutfağa koşmalıydı, orada işine yarar bir şeyler bulabilirdi. Kalın oklava, tezgahın üzerinde sıralanmış b ıçaklar vardı.

Birden yabanc ının elinden fırlayan kocaman bıçağı hat ırladı. Kendini koruyacak başka bir silah aramasına ne gerek vardı.

Ürpererek adama bakt ı. Hâlâ iki büklüm vaziyette inliyordu.

Kendisine kar şı koyamazd ı.

H ızla atılıp halının üzerindeki Rambo bıçağını kavrad ı.

Derin bir nefes ald ı. Artık silahlıydı ve sald ırganı kendi silah ıyla bile öldürebilirdi. Didem'in bundan hiç kuşkusu yoktu. Rahatlıkla bu kocaman bıçağı o manyak herife saplayabilirim, diye dü şündü. Kendini güvenceye almanın huzuru yavaş yava ş tatl ı bir rahatl ık vererek tüm benliğini kaplamaya başlamıştı. Yüreğinin sevinçle attığını duyumsad ı. Kozlar değişmiş, güçlü ve silahlı kendisi oluvermi şti birden...

Adam dizlerini hal ıya dayamış, alnı yerde oldu ğu halde durumunu bozmamıştı hâlâ. Kesik kesik soluk alıyordu.

Didem Ersoy elinde b ıçakla yabancıya doğru yürüdü.

Adama duydu ğu hırs ve nefret gittikçe artıyordu. Çektiği acı dolu dakikalar ın bedelini ödetmek için bir adım daha attı. Bu pisliği öldürmeli, cezasını kendi eliyle vermeliydi. Gözü kararm ıştı. Sonucu umursadığı yoktu. Gerekirse kendimi korudum derdi.

B ıçağı tutan eli terden s ırılsıklamdı.

Karars ızlığın beyninde yarattığı ilk sinyalleri de o anda almaya ba şladı. Adam katil, bir ruh hastası ya da

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

şu anda ne olduğunu

tayin edemeyece ği bir sapık olabilirdi. Fakat onunla az evvel, şu yatağın içinde büyük bir zevk duyarak uzun uzun sevişmiş ve çoktand ır unuttuğu orgazmın doruklarına çıkmıştı. Ondan iğrenip, nefret etse bile az önce kendi isteği ile koynuna girmişti. Şayet karnını de şmeye kalkmasaydı, acaba şu andaki hisleri ne durumda olurdu?

Eli titremeye ba şladı...

Bu adam ı gerçekten öldürmek istiyor muydu acaba?

Adam ın arkasına doğru yürüdü. Yabancı hâlâ tesbihböce ği gibi kımıldamadan duruyordu. Sırt kasları gerilmiş, boncuk boncuk terlemiş, güçlü adelelerinden damlacıklar süzülmeye başlamıştı.

Ona b ıçağı saplaman ın tam zamanıydı...

Kolunu kald ırdı, derin bir soluk aldı Didem. Yapaca ğı tek şey, bıçağı h ızla indirerek geniş terli s ırta gömmekti.

Son hamleyi yapam ıyordu bir türlü. Eli havada öylece kaldı. Nefretiyle mantığı mücadeleye ba şladı. Düpedüz cinayet olacaktı bu. Hay ır, diye mırıldandı kendi kendine, cinayet de ğil, nefs-i müdafaa. Hukuk dilinde b;fcyle diyorlardı galiba. Kaç ınılmazlık halinde, başka yol kalmamışsa, canını kurtarmak için saldırganı vurma hakk ı.

İçinden bir ses, "Hadi durma, indir şu bıçağı sap ığın sırtına" diye uyarıyordu. ,

Tek kurtulu ş yolu buydu. Kulaklar ı u ğuldamaya başladı...

Ama yapamad ı. Bir türlü saplayamadı...

Adam yerde k ıvranıyordu ve şimdi korumasız kalan oydu. Yapamayacağını, vuramayacağını anlad ı.

Yard ım istemeliydi. Bağırabilir, imdat isteyebilir, konu komşuyu çağırabilir, polise telefon edebilirdi. Ne de olsa silahlıydı ve elindeki kocaman b ıçağa güvenebilirdi.

Şaşkınlığını üzerinden atmaya çal ıştı. En iyi çare 155 polis imdatı aramakt ı. Gezici ekipler anında olay yerine yetişirler, duruma el koyarlardı. Daire bir anda polislerle dolardı.

175

Ç ıplaklığını hat ırladı birden.

Utanarak etraf ına bakındı. Örtünmek ihtiyacı duydu. Bluzu ile pantolonu yerde, adam ın yanında duruyordu. Onları hemen al ıp giymeli, çıplaklığından kurtulmalıydı. Yabancının müdahale edecek, kendini engelleyecek hali yoktu.

Adam ın alıp sakladığı külotunu an ımsadı. Bu dehşet dolu dakikalar içinde bunu nasıl hatırladığına kendisi de şaştı. Külotunun bu sapık herifte kalmasına izin veremezdi. Külotu hangi cebine tıkmıştı acaba? Olanları an ımsadıkça tüyleri ürperiyordu. Neler yapmış, nasıl böyle bir zayıflık göstermişti? Adam daha

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

elini vücuduna sürer sürmez gevşemiş, sanki yıllardır buna hasret çeken bir kadın gibi sevişmeye can atmış, adamı kendi elleriyle soymu ştu. Inanamıyordu, gösterdiği açlığa lanet etti. Yanılmıyor-sa, adam külotunu pantolonunun arka cebine sokmuştu. Öldürdüğü kadınların külotlarını an ı gibi saklama al ışkanlığı olmalıydı. Tam bir psikopata yakışacak fetişizmdi...

Ve hayat ının en büyük hatasını yapt ı.

Yava şça yaklaşıp eşyalarını yerden almak gafletinde bulundu. Gözleri tesbihböce ği gibi yerde kıvrılmış adamın üzerindeydi. Çıkardığı bo ğuk iniltiler kulaklarında yansıyordu. Oysa ilk şoku ve acıyı atlatan adamın, yeniden saldırıya geçmek için fırsat kolladığını dü şünememişti.

Bluzunu almak için yer uzand ı.

Ve her şey bir anda oldu.

Sert, çelik gibi bir elin bile ğine yapıştığını ve h ızla çektiğini hissetti. Boş bulunmu ştu yine de canını kurtarmak için bıçağı indirdi. Hedefi bulamam ış, dengesini yitirdiğinden bıçağın sivri ucu ıslık gibi havayı delmişti.

Büyük bir gürültüyle hal ının üstüne düştü.

Belinde ve s ırtında korkunç bir ağırlık hissetti. Adam bir kedi çevikliği ile üstüne atlamıştı. Canı yanıyordu, var gücüyle bağırmak istedi. Ne çıplaklığı ne de ba şka bir şey umurunda değildi artık. Sadece tehlikeye giren canını dü şünüyordu. Çığlıkları

bo ğazına tıkandı. Saldırgan eliyle ağzını kapatm ıştı. Daha da kötüsü yere düşerken avcı b ıçağı elinden kayarak gitmişti.

Nefesi kesilecek gibiydi. Saçlar ını kökünden yakalayan adam şiddetle yüzünü halıya bastırıyordu. Son bir gayretle yabancı adam ın ağzını örten elini ısırmaya çalıştı; bir ara bunu becerdi de. Fakat aynı anda ense köküne inen sert bir yumruğun etkisiyle önce gözleri sonra etrafı karard ı, takati kesildi, vücudu gevşedi ve kendinden geçti.

Didem Ersoy bay ılmıştı.

At kuyruklu adam s ırtını az önce sevi ştiği karyolaya dayayarak soluklanmaya çalıştı. Göğsü körük gibi inip kalkıyor ve hâlâ yediği tekmenin acısını duyuyordu.

"Alçak kahpe," diye homurdand ı. "Sana inanmıştım. Ruhunu temize çıkarmak için bana gerçekten teslim olduğunu sanmıştım. Yalancı, sürtük."

Kad ına baktı.

Karyolan ın dibinde öylece kendinden geçmiş bayg ın yatıyordu. Ense köküne kötü vurduğunu biliyordu, "inşallah ölme-miştir," diye mırıldandı. Y4i.ce görevini yerine getirirken sebebi ne olursa olsun, kadınları bir cani gibi öldürmek istemezdi. O yüce bir görevi yerine getirmek üzere seçilmişti.

Güçlükle aya ğa kalktı. Kadının durumunu merak ediyordu, yaşayıp yaşamadığını anlamak için üzerine eğildi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Çok şükür nefes alıyordu kadın...

Vurdu ğu yumrukla pisi pisine katil olmamıştı...

Kad ını kollar ının arasına alıp sevecen bir şekilde yatağa yatırdı. Didem Ersoy hareketsizdi. Uzun süre baygın kalacağına emindi. Gözleri yere düşen bıçağını arad ı.

Tam o s ıra telefonun zili tekrar çalmaya başladı.

Belki yine ayn ı şahıs arıyordu. Kadın, yalan söylemediyse, arkadaşlarıyla bir konsere gideceğinden bahsetmişti; acaba onu merak ederek evine uğramaya kalkışırlar mıydı? Zayıf olasılıktı, telefona cevap vermediğine göre evde olmadığını dü şüneceklerdi.

Ama daha fazla oyalanmas ının anlamı yoktu. Kutsal görevini bir an önce yerine getirip burdan uzaklaşmalıydı. Baygın vücudu yatakta çevirdi. Kadının yaşına göre pürüzsüz ve gergin karnına baktı. Az sonra bunu yaracak ve bütün günahlarından onu arındıracaktı.

Görev heyecan ı ile dudaklar ını yalad ı.

Müthi ş susam ıştı. Boğazı yan ıyor, dudakları kuruyordu.

Yerden b ıçağını ald ı tek ve sert bir darbeyle Didem Er-soy'un karn ına sapladı. Ona verdiği sözü tutmuş, acı duymamas ını sa ğlamıştı. Her zaman yaptığı gibi b ıçağı kan ırtarak karnını yard ı.

Oluk gibi kan akmaya ba şlamıştı. Bir adım geri çekildi. Üstüne sıçrayan fahişe kanlarından nefret ederdi. Bekledi. Kadının öldüğünden emin olmak istiyordu. Çok nadir de olsa bazıları bir süre daha inatla yaşamaya devam

ederlerdi. Ama sonra müdahale edilmediğinden kan kaybından kesin ölürlerdi.

Kad ının yüzünü inceledi.

Surat ı bembeyaz kesilmi şti. Gözleri kapalı, ağzı çarp ıktı. Yüzünde nurlu bir ifadenin oluştuğunu gördü. İşte bu iyiye alametti; inancına göre ruhun temizlendiğinin, artık öteki dünyaya huzur ve güven içinde gidebileceğinin göstergesiydi.

Didem Ersoy ölmü ştü...

At kuyruklu adam ın omuzları sars ıldı, ağlamak ihtiyacı duydu. Kan bula şmış dizlerini yere dayad ı, halının üzerine çöktü. Kendini tutamadı, iki damla gözyaşı yanaklar ından süzülüverdi. Hıçkırmaya başladı. Dudaklarından, "Anne... Anne niye yaptın bana bunu?" sözcükleri döküldü.

Bir iki dakika daha oturdu ğu yerde ağladı.

Sonra h ışımla ayağa fırladı. Kanlı gözlerle etrafa bak ındı. Avını parçalayan ma ğrur ve tatmin olmuş vah şi bir hayvan gibi dolaşmaya başladı. Şuursuzca bir şeyler arıyordu. Aradığını odada bulamad ı, çıplak ayak mutfağa koştu. Çekmeceleri karıştırdı, tahta bir kaşık buldu sonunda...

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

178

Cesedin yan ına döndü. Nefret duygusu yine bütün benliğini kaplamıştı. Tahta kaşığın sapını kad ının açık ve hâlâ kanayan yarasının içine daldırdı. Duvarın yanına koştu, kaşığın ucundaki taze kanla "Sıra sana da gelecek kaltak!" diye yazdı. Bazı kelimelerin ucundan henüz p ıhtılaşmamış kan s ızarak duvardan akmaya başladı.

At kuyruklu adam, duvardaki yaz ının karşısına geçip sırıtarak baktı. Evet, bu sözünü mutlaka tutacak, Sibel Candan denilen o kadını da öldürecekti.

i şini bitirmiş, kutsal görevini bu kez de başarıyla tamamlamıştı.

Art ık içinde büyük bir huzur duyuyordu.

Üstüne s ıçramış kan p ıhtılarıyla çırılçıplak banyoya gitti. Terli tenine sıçrayan kanlar kurumuştu. Duşun altına girip suyu açtı. Sabunlandı, Didem Ersoy'un fırçası ile vücudunu ovalad ı. Ilık su bedenine bulaşan kanı temizliyor, pisliklerden ar ındırıyordu at kuyruklu adamı.

Küvet k ıpkızıl olmuştu.

Sonra arkas ında bıraktığı tüm parmak izlerini titizlikle silerek yok etti. Tahta ka şığı, vücudunu ovaladığı fırçayı, kurulandığı havluyu, mutfakta buldu ğu bir poşete tıkarak, branda bezinden yapılmış çantas ına tıktı. Geride kimliğini tesbite yarayabilecek hiçbir iz bırakmak istemiyordu...

179

(2)

Cinayet haberi ABC televizyonuna geldi ğinde Sibel odasında dosyalarla boğuşuyordu. Yardımcılarından biri odaya dalarak haberi genç programcıya iletti. Sibel'in ilk sözü, "Ayhan nerede?" oldu.

Asistan k ız, "Bir saat kadar önce onu kafeteryada gördüm"

dedi.

"Lütfen, onu bul ve hemen yan ıma gelmesini söyle," diye

m ırıldandı.

Bir yandan da dü şünmeye başladı. Aynı çat ı alt ında çalışmalarına rağmen artık Ayhan'ı s ık göremiyordu. Kameraman elinden geldiğince kendisinden uzak durmaya gayret ediyordu. Farkındaydı bunun.

Aceleyle yerinden f ırladı, çantasını kapt ı, tam odasından çıkmak üzereyken kapıda Ayhan belirdi. Haberi aldığı yüzünden belliydi. As ık bir suratla:

"Beni ça ğırtmışsın," dedi.

Sesi her zamanki sevecenli ğinden çok uzaktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Haberi herhalde duydun?"

"Evet, az önce gazetenin polis muhabirlerinden i şittim."

"Eee, ne duruyorsun öyleyse? Kameran ı kap, do ğru cinayet yerine gidiyoruz."

Garip bir isteksizlik içindeydi genç adam. Sibel hayretle yüzüne bakt ı. Onu hiç böyle gördüğünü hatırlamıyordu. İşini seven, görevden asla kaçmayan biri olarak tanıyordu.

"Hasta m ısın?" diye sordu.

"Hay ır, bir şeyim yok."

"Ne bekliyorsun? Niye k ımıldamıyorsun öyleyse?"

" Şef, mümkünse bu kez başka bir kameraman arkadaş al yan ına."

"Neden?"

"Ben, bu Kar ındeşen Jak işinden sıkıldım artık Kendimi bir kameraman gibi değil, polis hafiyesi gibi hissetmeye başladım. Benim görevim olayları filme almak, foto ğraflarını çekmek. Oysa ben polis gibi tahkikat yapıyorum, iz sürüyorum, görgü tanıklarıyla görüşüyorum, soruşturmaya gidiyorum. Bıktım bu işten. Birgün başıma iş aç ılacak, blşım belaya girecek."

Sibel omuz silkerek, "Her mesle ğin bir riski vardır," diye söylendi. "Ama senin neden kaçtığını anlayamadım."

" Şef, yoksa yeteri kadar açık konuşamadım mı?"

"Konu şmasına konuştun ama ben senden polisçilik oynamanı istemedim. Gerekirse bilgi toplama i şini başkasına da verebilirim. Fakat film ve

fotoğraf işini sen yapmalısın. Bu konuda kimse eline su dökemez."

"Bu seferlik beni ba ğışla. Çok yorgunum, inan, bir tatile ihtiyacım var."

"Olmaz."

Ayhan dik dik k ıza baktı.

"Yar ın sana izin veririm. Oldu mu? Bir gün istirahat edersin."

"Lütfen Sibel, Mehmet Ali ve Cavit a şağıdalar. Onları al.."

"Olmaz dedim Ayhan. Bu bir emir. Beraber gidece ğiz. Mazeret istemiyorum."

Göz göze geldiler. İkisinin de gözlerinden ateş f ışkırıyordu.

Ayhan, "Emredersiniz patron," dedi.

Sibel'in "patron" kelimesine çok bozuldu ğunu biliyordu. Kız kötü kötü yüzüne baktı, "Hadi gidiyoruz,"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

diye homurdandı.

* * *

Cinayet mahalli her zamanki gibi ana baba günüydü. Dairenin içi Cinayet Masas ı memurlar ı taraf ından doldurulmuştu. Sibel açık kapıdan içeriye bir göz attı. Kapı önünde toplanan gazetecilerle polis aras ında sürtüşme vardı. Polis, bu kez kalabalık gazeteci ordusunu içeriye sokmamakta kararlıydı. Basın men-suplarıysa görevlerine engel olunduğu iddiasıyla bağırıp çağırıyorlardı.

iki genç, içerde as ık suratla dolaşan başkomiser Oğuz Tamer'i gördüler. Adamın suratından düşen bin parçaydı. Sinirli sinirli sigarasını içiyordu.

Yanlar ına "Yarın" gazetesinin polis muhabiri Oktay yaklaştı. Merhabalaştılar. Sibel hemen sordu. "Öldürülen yine bir fahişe mi?"

"Yok can ım! Bu sefer zengin bir çiçekçi kadın."

"Çiçek mi?"

" Şu ünlü Mimoza'nın sahibi. Sosyete çiçekçisi. Üç tane dükkânı varm ış. Meşhur müteahhit Orhan Ersel'in de eski karısı."

"Yok yahu? Adam ın adını i şitmişliğim var. O dükkânı da bilirim. Yaln ız mı ya şıyormuş kad ın?"

Gazeteci Oktay ba şını sallad ı.

"O ğluyla. On altı ya şında bir çocuğu varmış ama o ğlan şu sıralar Bodrum'da babasının yanındaymış."

"Yine karn ı de şilerek öldürülmüş, değil mi?"

"Aynen öyle. Di ğerleri gibi."

Ayhan lafa kar ıştı. "Kadının hafif meşrepliği var mıymış?"

"Henüz bir şey öğrenemedik o konuda."

"Cesedi kim bulmu ş?"

"Kap ıcı. Her sabah kapının önüne bıraktığı gazeteler üç gün birikince şüphelenmiş. Önce aldırmamış, yaz aylarındayız ya, belki haber bırakmadan tatile çıkmıştır filan diye önemsememiş ama bu sabah kad ının dükkânından bir adam gelince meraka kapılmış. Gelen adam, hanımefendi üç gündür dükkânlara uğramı-yor deyince, birlikte dairenin kapısına dayanmışlar, zili çalmışlar açan yok. Adam uyanık, içerden leş gibi bir koku geliyor diye diretmi ş. Kapıcıyla beraber polise gitmişler. Çilingir çağrılıp kapı aç ılmış, sonrası malum."

Ayhan sordu, "Uyu şturucu kullanıyor muymuş?"

"Bilmiyorum. Polis nedense bu kez hâlâ bir aç ıklama yapmadı. Bu defa işi çok sıkı tutuyorlar. Baksana, bizi bile içeriye almıyorlar daha. Tek bir fotoğraf çekemedik henüz. Anlaşılan yukardan esaslı bir z ılgıt

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

yemişler."

"Mümkündür. Bu, bizim bildi ğimiz dördüncü olay. Medya üstlerine çok gidiyor. Bizim programlar da etkisini gösterdi. Tuz biber ektik."

Şimdiye kadar öldürülen bütün kadınlar, uyuşturucu müptelası ya da fahi şelik yapaıi kadınlardı. Didem Ersoy istisna oluyordu.

Sibel'i bir dü şünce aldı.

Katili hep fahi şelere saldıran bir ruh hastası, akli dengesi bozuk, saplantıları olan bir psikopat olarak düşünmüştü. Oysa adam bu kez alışılmışın dışına çıkıyor, kimliğine uymayan bir cinayet işliyordu. Sonra bu gözlemindeki gerçek payının ilmi ve tıbbi geçerliliğini düşündü. Uzman bir doktorla konuşmalı, katilin gerçek hastalığı konusunda kesin bir kan ıya varmalıydı. Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu. Doktor bile hastayı muayene etmeden kesin bir sonuca varamazd ı. Yine de hiç

yoktan iyiydi. Bir doktorun ekranda görünmesi, programa renk katard ı.

Kap ının önünde kaynaşma başlayınca düşüncelerinden sıyrılıp, içerdeki kalabalıkla ilgilendi. Savcı olay yerini terkediyordu. Gazeteciler ağzından bir açıklama alabilmek için soru yağmuruna tuttular. Zayıf, kalın gözlüklü, sert bakışlı savc ı hiçbir aç ıklamada bulunmadan gazeteci ordusunu yarıp çıktı. Bazıları ısrarla peşinden gitti.

Sibel kap ı aral ığından, içerde dolaşan başkomiserle bir an göz göze geldi. Oğuz Tamer, Sibel'i görünce içeriye girmesi için işaret etti. Bu davranışı gazeteciler aras ında homurdanmalara, itirazlara yol açtı. Bazı basın mensuplarına farklı davran ılıyor, diye söylenmeye başladılar.

Kap ıdaki polis Sibel'le Ayhan'a yol verdi. İkisi de koşar adım içeriye daldılar. Ayhan kamerasını ayarlarken, Sibel komiserin yanına gitti.

Bu defa bir ola ğanüstülük sezinlemişti kız.

"Evet, komiser bey?" diye sordu.

O ğuz Tamer nazik bir tavırla kızı kolundan tuttu. "Sizinle biraz görü şmem lazım" dedi. "Daha doğrusu size bir şey göstermek istiyorum."

Beraberce cinayetin i şlendiği odaya doğru ilerlediler. Ayhan onlardan uzak bir yerde çoktan film çekimine başlamıştı bile. Sibel, komiserin kendisine neden özel muamele yaparak di ğer gazetecilerden önce içeriye aldığını anlayamam ıştı. Komiserin konuşmasını bekledi. Yatak odas ına girdiler. Sibel yatağa bir göz attı. Görüntü yine tüyler ürperticiydi. Kapısı cam ı üç gün kapal ı kalm ış odada ceset, temmuz sıcağının da etkisiyle kokmuştu. Sibel öğürmemek için mendiliyle burnunu tıkadı. Memurların bu kokudan nasıl rahatsız olmadan çalıştıklarına şaştı. Herhalde zaman içinde her şeye alışılıyordu. Dönüp komisere baktı yeniden. Adam ın niyetinin sadece cesedi göstermek olmadığını anlam ıştı.

184

O ğuz Tamer, kokudan midesi kalkmış, beti benzi sararmış k ıza parmağıyla duvarı i şaret etti. Sibel şaşırarak duvardaki yazıyı okudu. Kan p ıhtılaşıp kurumuş, rengi solmuştu. Ama yine de gayet net

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

okunabiliyordu.

S ıra sana da gelecek kaltak.

Önce bir anlam veremedi.

Mendilini burnundan çekmeden,

"Katil yazm ış, değil mi?" diye sordu.

Ba şkomiser başını sallad ı. "Evet, öyle anlaşılıyor."

"Bu ba şka bir cinayet daha işleyeceği anlamına gelmiyor mu?"

"Hakl ısınız. Biz de öyle bir anlam çıkardık."

"Acaba ne zaman ve nerede?"

"Bunu şimdilik bilmemiz imkânsız."

Sibel neden sonra uyand ı. Başkomiser özel bir muamele yapmış, duvardaki yazıyı di ğer gazetecilerden önce kendisine göstermişti. Acaba bu ayrıcalığın sebebi neydi? Katil için özel bir program hazırlayıp, haltotuyardığı için miydi?

Gözü Ayhan'a tak ıldı. Çekim işini çoktan bitirmişti bile. Kameramanın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. O, cesetlerden pek etkilenmezdi, herhalde feci koku onu da sarsmış olmal ıydı. Yeniden komisere döndü.

Adam ın yüzünde anlamlı bir ifade vard ı. Tedirgin ve ürkek.

"Neler oluyor?" diye sordu Sibel.

Sesinde olaylar ı kavrayamamaktan do ğan bir sıkıntı vard ı.

Komiser onu odadan ç ıkartırken, memurlardan birine, duvardaki yazıyı silin, diye emir verdi. Şişman bir memur ıslak bez bulmak için mutfağa gitti. Başkomiser, Sibel'i kapıda bekleşen gazetecilerin göremeyeceği bir köşeye çekti.

"Sibel Han ım," dedi. "Katilin yazdığı o yaz ıdan nasıl bir anlam çıkardınız?"

Sibel omuzlar ını silkti. "Ne olabilir ki? Manyak, akl ınca bu işlere devam etmek niyetinde olduğunu anlatmaya kalkmış."

185

"Sizce bir hedef göstermi ş mi?"

"Olabilir ama anlamad ım. Siz anladınız mı?"

"Galiba bir şeyler sezinledik. Size bir mesaj gönderdiğini düşünüyoruz."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel'in gözleri irile şti. "Bana mı?"

"Lütfen tela şlanmayın. Bizim meslekte bu tür hastalarla sık sık karşılaşırız. Tabii hepsinin davranışı hastalıklarının şiddetine göre farklılıklar gösterir. Bazıları cinselli ği kafalarına takmışlardır. Bir seks psikozu içindedirler ve çoğu zaman da saldırgandırlar. Kanımca bu adam eni konu hasta ve son derece tehlikeli. Mutlaka yakalanıp bir yere kapatılması gerekli. Ne var ki bunlar ı normal ak ıl hastalarından ayırmak lazım. Sanırım bunlarda öldürme dürtüsü arada bir geliyor ve işte o zaman toplum için son derece tehlikeli oluyorlar. Belki de kriz dışında onunla normal, sıradan bir insan gibi karşılaşıyor, aramıza giriyor ve normal ilişkilerimizi sürdürüyoruz."

"Komiserim, bana ne anlatmaya çal ışıyorsunuz?"

"San ırım duvardaki yazıyı yeterince dikkatli incelemediniz? Manya ğın kastettiği hedefin kim olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Yani katilin hedefi ben miyim?"

"Büyük bir ihtimalle. Sizin onu afi şe etmenizi bir tür kendine meydan okuma saymış olabilir, i ş iyice rayından çıktı art ık. Bir kere onu kamuoyuna bir ruh hastası olarak tan ıttınız. Öyle olduğundan hiç kuşkum yok ama onlar kendilerini asla bir hasta olarak görmezler, daha doğrusu bu gerçeği kabul edemezler. Ayrıca onun eşkali ve giyim kuşamı hakk ında ayrıntılı bilgi verdiniz. Uzun sar ı saçlar ını at kuyru ğu yapması, gece gündüz güneş gözlü ğü kullanması, blucin giymesi falan gibi."

"Ama bunlar benim görevim. Bunu i şimin gereği olduğu için yapıyorum. Halkı ayd ınlatmak zorundayım."

"Bunu, onun anlayabilece ğine ihtimal veriyor musunuz? O bir hasta. Hem de tehlikeli bir hasta."

Sibel sustu.

Ba şkomiser haklıydı. Kendini birden tehlike içinde hissetmeye başlamıştı. Yalnız yaşıyordu, ailesi Ankara'daydı ve kald ığı dairede Minno ş adl ı kedi yavrusundan ba şka tek can yoldaşı yoktu. S ırtında soğuk terlerin oluştuğunu hissetti.

"Ama..." diye itiraza kalk ıştı. "O sapık daha ziyade uyuşturucu kullanan, geçimini fahişelikle sağlayan kadınlara saldırıyor. Benimle ne zoru olabilir?"

"Bu bulgulara pek güvenmeyin. Didem Ersoy çevresinde namuslu bir kad ın olarak tanınıyordu. Uyuşturucu kullanmadığını da tesbit ettik. Fakat öldürüldü. Ayr ıca katil ilk defa mesaj bırakıyor, adeta bundan sonraki hedefini meydan okurcasına açıklıyor. Siz onun için mükemmel bir hedefsiniz. Onu açığa çıkardınız, güvenini sarstınız, sırrını çözdünüz."

"Komiser bey, ABC kanal ının bütün söylediklerini polisin de bildiğine eminim. Bizim polisten fazla bilgimiz yok."

O ğuz Tamer gülümsedi.

"Bu do ğru ve doğfcl. Ama biz öğrendiklerimizi katili yakalayıncaya kadar kamuya açıklamayız, siz ise göreviniz gereği bunu yapıyorsunuz."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel dü şünmeye başladı, sonra komiserin endişeli yüzüne bakarak:

"Beni uyard ığınız için teşekkür ederim. Fakat sakın bana bu yayından vazgeçmemi söylemeyin."

"Ke şke böyle bir şansım olsaydı. Yayından vazgeçmeyeceğinizi biliyorum. Bize zararı dokunuyor ama sizden bunu isteye-mem."

" Şu halde."

"Size bir koruma verece ğim. Gece gündüz takip edecek, güvenliğinizi sağlayacak. Deneyimli biridir, yakın döğüş ustas ıdır ve rahatlıkla sizi korur."

Sibel itiraza yeltendi. "Sa ğolun ama buna hiç gerek yok.

Ben korkmuyorum. Ayr ıca hareketlerimin kısıtlandığını hissedece ğim, rahatım kaçacak."

Ba şkomiser sert bir tonla:

"Bunu sizinle tart ışacak değilim," dedi. "Sapığın tehditinden sonra sizi korumasız bırakamayız."

Sibel sesini ç ıkarmadı. Anlaşılan itirazın bir yararı olmayacakt ı.

Ba şkomiser birden kulağına eğilip yavaşça, "Tabii bundan kimsenin haberi olmamalı. Umarım programınızda bunu dile getirip, ben de koruma altındayım artık diye ilan etmezsiniz. Bizim kocaoğlana bile bunu söylemek yok."

"Kocao ğlan mı? O da kim?"

"Kim olacak, Ayhan tabii. Zehir gibi bir genç!"

Ba şkomiser sırıtıyordu.

"Size olan ilgi ve hayranl ığının farkındayım. Bu tehlikeyi sezinlerse koruma görevine gönüllü olarak talip olabilir. Onu da tehlikeye atmayalım lütfen."

Sibel k ızarıverdi.

Utanarak O ğuz Tamer'e baktı. Allah Allah, dedi içinden. Demek komiser bile Ayhan'ın kendisine olan zaafını anlam ıştı. Bunu en geç anlayan kişi kendisiydi demek. Bir de kadınların bu konuda çok duyarlı olduğu söylenir, diye düşündü. Oysa Ayhan'ın tutkusunu aylardır anlamamıştı. Şu Turgut Atamer olayı patlak vermese hâlâ da farketmeyecekti.

Komisere dönerek uygun bir cevap vermeyi dü şünüyordu ki, Ayhan'ın yanlarına yaklaştığını gördü. Susmayı ye ğledi. Ayhan'ın geldiğini Oğuz Tamer de görmüştü.

"Söylediklerimi unutmay ın," diye fısıldadı ve yan ından uzaklaştı. Sibel korkularıyla baş ba şa kalmıştı.

* * * Sibel k ızartılmış ince patates dilimini a ğzına atarken:

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Çevrede niye ara ştırma yapmadın? Bu kez ne komşularla ne de kapıcıyla görüşmedin. Hele kapıcıyla. O çok işimize yarayabilirdi. Ağzından çok şey alabilirdin."

Ayhan bezgin bir şekilde hamburgerini ısırdı.

"Sana söyledim, polisçilik oyunu bitti. Görevimi yapar film, foto ğraf çekerim. Ama sadece o kadar. Fazlasını isteme..."

"Saçmalama Ayhan. Beni yaln ız bırakamazsın. Program tam başarı kazan ırken, reytingi yükselirken, hatta katil hakkında bazı ciddi ipuçlar ı bulurken, ben yokum da ne demek? Olur mu öyle

i ş!"

"Yerime ba şkasını bul."

"Onlarla senin gibi anla şıp çalışamam. Biz tam anlaşan bir ikiliyiz."

Ayhan s ırıttı. "Ne de anlaşırız ya?"

Sibel somurtarak kameramana bakt ı.

"Yoksa ba şarımı k ıskanıyor musun?"

"Hadi ordan sen de! Neyini k ıskanacakmışım ki?"

"insano ğlu bu, belli olmaz. Hak da verebilirim. Programın hazırlayıcısı da sunucusu da benim. Seyirci hep beni görüyor, dinliyor, beni tanıyor. Teknik ekibin sadece bitimdeki jeneriklerde adını okurlar, ho ş ço ğu okumaz da başarıyı ekranda sürekli gördükleri kad ına mal ederler. Yalan mı? Halbuki bu işin ortaya çıkmasında senin büyük katkın oldu. İtiraf edeyim ki, benden çok fazla. Buna bozulmuş olabilirsin."

"Yan ılıyorsun. Ben haddimi bilirim."

Sibel gülümsedi.

"Ben ba şarını inkâr etmiyorum. Bu programa katk ın çok oldu."

"iyi ya, bu gerçe ği sen de kabul ediyorsun demektir. Benden bu kadar. Daha fazlasını bekleme."

"Kuzum Ayhan sana ne oluyor? Bu çekilmez halin nedir? Bir s ıkıntın mı var? Bir derdin varsa, söyle. Dinlerim."

"Yoo, hiçbir derdim yok."

189

"Hay ır, var. Bunu bilmek istiyorum."

"Neden? Benim s ıkıntım seni ilgilendirir mi?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel önündeki Coca-Cola barda ğından bir yudum aldı. Anlamlı bir şekilde genç adamı süzdü.

"Tabii ilgilendirir. Bunca zamand ır arkadaş de ğil miyiz?"

Arkada ş kelimesini özellikle vurgulayarak söylemi şti.

Ayhan ka şlarını çatt ı.

"Bazen insan ın arkadaşlarına da söyleyemeyeceği sıkıntıları olabilir." dedi.

"Demek yan ılmamışım. Bir sıkıntın olduğunu kabul ediyorsun."

"Olabilir."

Sibel gözlerini süzdü.

"Kad ın meselesi mi?" diye sordu. "Yoksa üzüntüne sebep şu resimlerini çektiğin fahişe mi?"

"Lütfen yine ba şlamayalım Sibel!.."

"Bozulma can ım... ilk aklıma gelen o oldu da."

Ayhan sinirden ba şını sallay ıp dudaklarını kemirdi.

"Damar ıma basmayı çok iyi beceriyorsun."

Sibel'in de surat ı as ıldı. Kararlı bir şekilde:

"Programdan ayr ılmana izin vermeyeceğim," diye homurdandı.

"Ayr ılacağımı söylemedim; sadece polisçilik oynamayaca ğım, dedim."

"Sen bilirsin. Gerekirse kendim de bilgi toplayabilirim."

"Tabii, neden olmas ın? Zaten az önce olay yerinde başko-miserle nasıl fısıldaştığını gördüm. Ma şallah, kısa zamanda kü-çümsediğin adamla hemen samimi oluverdin, kutlarım."

Sibel kendini tutamayarak güldü.

"Ne o? Şimdi de onu mu kıskanmaya başladın?"

"Ne demek istiyorsun? Şimdiye kadar birini mi kıskandım ki, bir de komiseri kıskanayım?"

Sibel k ısa bir duraksama geçirdi. Sonra gözlerindeki kadınsı gururla:

"Bana yalan söyleme," dedi. "Turgut Atamer'i k ıskandığını biliyorum."

Ayhan sapsar ı oldu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Kuru iftira!" diye kekeledi. "Senin erkek arda şların veya flörtlerin beni hiç ilgilendirmez. Dilediğinle görüşebilirsin."

"Palavra. K ıskanıyorsun... itiraf et, doğruyu söyle! Rahatlar-

t»

s ın...

"Hay ır, kıskanmıyorum. Kıskanabilmem için seni sevmem lazım. Oysa benim sana karşı en küçük bir ilgim yok. Bunu kafana koy. Anlıyor musun?"

Genç adam öylesine konu şuyordu ki, onu duyan herkes, gerçek duygularının aksini söylediğini rahatlıkla anlayabilirdi. Sesi titremiş, duygularını saklamak için renkten renge girmi şti.

Sibel onun gözlerinin içine bakarak:

"Beni sevdi ğini söylemek o kadar zor mu?" dedi.

Ayhan' ın nefesi kesilmiş gibiydi. A ğzından tek kelime çıkmadı, j.

Sibel ise daha fazla s ıkıştırmanın anlamsızlığını anlam ış gibi:

"Kusura bakma, yan ılmışım," dedi. "Son zamanlarda aramızda cereyan eden bazı olaylar, kurulan kontaklar, sürtüşmeler, imalı laflar demek be/ ıde böyle yanlış bir anlaman ın doğmasına yol açmış. Seni üzdüysem bağışla."

Ayhan önüne bakt ı.

Duygular ını tahlilden bile acizdi o an. K ızın haklı tahlil ve te şhisine en ufak bir karşılıkta bulunamadığı gibi korkak ve kendinden emin olmayan bir erkek gibi sırf gururunu tatmin için, abuk subuk bir inkâr yoluna gitmiş, durumu daha da zorlaştırmıştı. Hamburgerini ısırarak yutmaya çalıştı.

Lokma ağzında bü-yüyordu. Konuyu değiştirmek için, "Komiserle ne konuştunuz?" dedi.

Ayhan' ın hisleri konusunda kendinden emin olan genç kız

191

bu soru kar şısında birden bocaladı. Oğuz Tamer'in söyledikleri aklına geldi. Komisere durumu Ayhan'a bile açmayacağına söz vermişti. Bunu gizlemek Ayhan'a haksızlık olacaktı. Adamın endişesini kendisini seven bu gence söylemeliydi. Fakat karar veremedi, geçiştirmeye çalıştı.

"Havadan sudan, i şte," dedi.

"Nas ıl yani? Olay yerinde sadece sohbet mi ettiniz?"

"Yok can ım, programın başarılı oldu ğunu, polise de yardımcı oldu ğumuzu söyledi."

"Tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Genellikle gazetecilerden pek ho şlanmaz da."

"Biz de polislerden ho şlanmayız."

"Fakat dikkat ettin mi, bugün bize özel davrand ı. Dışarda yığınla basın mensubu, televizyoncu, fotoğrafçı varken içeriye önce bizi aldı. İlginç değil mi?"

"Eh, o kadar ayr ıcalığımız olacak. Karındeşen konusunu medyada ilk alevlendiren biziz. Cinayetler arasındaki benzerliği bulan da biziz. Yetmez mi?"

"Dikkatini çeken ba şka bir şey daha yok mu?"

"Yoo, ne var ki?"

"Duvardaki o yaz ı!"

Sibel a ğzındaki patatesi zor yuttu.

"Ne olmu ş o yaz ıya?"

"Komiser gazetecileri içeriye almadan önce o yaz ıyı sildir-di."

Sibel bilmiyormu ş gibi:

"Yok can ım!" dedi. "Ne yazıyordu duvarda? Ben görmedim."

Sibel yalan söylüyordu!

Ayhan, Sibel'le komiserin o yaz ıya bakarak konuştuklarını bizzat görmü ştü. İşte, Ayhan'ı da uyand ıran bu yalan oldu. Sibel acaba neden kendisini atlatmak, yalan söylemek gereğini duy-

mu ştu? ikisi de aynı taraft ılar. Atlatma işi farklı gazeteciler aras ında sık sık baş vurulan bir hileydi. Fakat ABC'nin iki elemanı, buna ne gerek duyabilirdi ki?

K ızın kızardığını da gördü.

Üstelik Sibel gibi i şinde titiz ve en ufak detayı bile bilmek isteyen biri, yaz ıya pek ilgi göstermiyor, üzerinde durmuyordu. Sanki önemli değilmiş gibi...

Oysa o yaz ı, ilk gördüğü andan itibaren Ayhan'ı ürpertmi ş-ti. Sırası gelen Kalta ğın kim olduğunu, katilin kimi kastettiğini hemen anlamıştı. Aslında tek istediği Sibel'in de paniğe, kendisinin yaşadığı korkuya kapılmamasıydı. Halbuki kızın halinde hiç de endişeye kapılmış bir hal yoktu. Gayet sakindi. Ama duvardaki yazıdan bu anlamı ç ıkarmaması olacak şey değildi.

Ve şimdi karşısına geçmiş yalan söylüyordu. Buna inanamazd ı.

"Sen o yaz ıyı gördün," diye homurdand ı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel'in yüzündeki k ızarıklık biraz daha arttı, inkâra kalkıştı.

"Evet, duvarda yaz ılı bir şeyler gördüm, rengi solmuştu, pek okunmuyordu. Ayrıca odadaki koku dayanılır gibi değildi. Kendimi dışarıya zor attım. Yazının sildirildiğini de farketmedim. Neden, önemli mi?"

"Bana yine numara yapma Sibel! Orada ne yazd ığını merak etmiyor musun?"

K ız omuzlarını silkti.

"Ne olabilir ki? Bir manya ğın saçmalıkları i şte. Belki biraz da utanacağım açık saçık şeyler yazmıştır, diye bakmadım doğrusu. Zaten o kadar erkeğin arasında çırılçıplak yatan bir kadın cesedinin yanında rahatsız oluyorum. Elimde değil, utanıyorum."

Ayhan hayretle sevdi ği kıza baktı. İnanılır gibi değildi. Sibel'in bu konuya bu kadar kayıtsız kalmasına şaşmıştı, için için de sevindi. Böylesi işine geliyordu, kızın kendisini tehdit altında hissetmesini istemiyordu. Konuyu kapatmaya, başka şeylerden bahsetmeye karar verdi.

Sibel de biraz şaşırmıştı. Ayhan gibi zeki ve uyanık bir genç, katilin mesajının kendisine yönelik olabileceğini düşünür sanmıştı. Oysa onun aklına bile gelmemişti bu ihtimal. Hatta biraz bozuldu bile, seven bir erkeğin hassasiyetini gösteremiyordu. Ondan daha farklı bir anlay ış ve alg ılama beklerdi.

Bir an ikisi de susup dü şünceye daldılar.

Ayhan laf olsun diye, "S ırtındaki elbise yeni mi?" diye sordu.

Şu meşhur deyimin tam yeriydi, "Dam üstünde saksağan, vur beline kazmayı."

Hayati bir konuyu tart ışırken sorulacak soru muydu bu? Dikkatsizliğe de şaştı. Sırtındaki elbiseyi geçen yaz almış ve kim-bilir kaç kez giymi şti. Sonra birden uyandı. Galiba Ayhan da konuyu değiştirmek istiyordu.

"Geçen yaz alm ıştım, yeni değil," dedi.

"Majestelerine çok yak ışmış."

Aralar ındaki konuşmalar geçmemiş gibi, normale dönmü ş, iltifat ediyordu. Eskisi gibi. Yüzünde görmeye alışık olduğu o sevimli, cana yakın ifadesiyle. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Sibel.

Bunun taktik oldu ğunu sezinledi. Ayhan bir şeylerin peşindeydi ama ne? Henüz anlayamamıştı. Uzun zamandır onun yüzünü böyle neşeli görmüyordu. Sanki sihirli bir değnek değmiş, Ayhan'ı birden değiştirmişti. Nasıl olsa anlarım, şimdi kokusu çıkar diye düşündü. O da sahte bir gülücükle sırıttı.

Genç adam ın beyni, yüzüne taktığı maske alt ında makine gibi çalışıyordu. Sevdiği kızın ölüm tehditi altında olması onu ç ılgına çevirmişti. Onu mutlaka bu tehlikeden korumalı bir şeyler yapmalıydı. Manyak bir katile onu yem edemezdi. Düşündükçe ter basıyordu. Aklına gelen ilk düşünce onun body-guard'lığına soyunmak oldu. Evet, bunu becerebilirdi. Gizlice ve ona hiç hissettirmeden. Bu göreve gönüllü olduğunu Sibel'e söyleyemezdi. Güçlü, kuvvetli ve sağlam biriydi. Teke tek herkesle boğuşabilir-

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

di. Böyle bir karara varmak onu biraz daha rahatlatt ı. Gerçi bu iş için deneyimsizdi ama konu Sibel olunca hiç önemi yoktu, elinden geleni ardına komazdı.

Dü şündü; katil hep geceleri ava çıkan biriydi. Bütün cinayetleri geceleri işliyordu. Bu durumda Sibel'in özellikle geceleri korunması gerekecekti. Buna bir çözüm bulmal ıydı.

Birden genç k ıza sordu, "Dayımdan sana hiç bahsetmiş miydim?"

"Day ından mı? Yoo..."

"Annemin büyük a ğabeyi. Eskişehir'de oturur." Sibel merakla yüzüne baktı. Şimdi durup dururken dayısından neden bahsettiğini anlamamıştı. "Çok hasta." "Vah vah. Nesi var?" "Böbrek yetmezliği. Bir hayli de ağır." "Yaşlı m ı?"

"Seksene yak ın, işler bu kadar yoğun olmasa son bir defa yanına gitmek isterdim. Bana çok emeği geçmiştir. Belki bu günlerdeki sinirliliğimin bir nedeki de o."

"Çok üzüldüm Ayhan. Bana hiç bahsetmemi ştin." Ayhan dudağını büktü, yüzüne üzgün bir ifade verdi. Aslında böyle bir dayı yoktu, ama Sibel bu yalan ı yutarsa, epey rahatlayaca ğı muhakkakt ı.

"Diyecektim ki, acaba bizim Enver Alpay'a söylesek, bana on gün izin verir mi? Tabii senin de onay ın şart."

Sibel'in gözleri ışıldadı. Ayhan'ın bir süre uzaklaşması için harika bir f ırsattı. Gerçi ona ihtiyacı vard ı ve özleyeceğini biliyordu. Fakat ayağına gelen bu fırsatı tepemezdi. Ba şkomiserin uyarısını hat ırladı yeniden. Ayhan cin gibidir, sizi korumaya aldığımızı o bile bilmesin, demi şti.

"Gayet tabii, hastal ık bu. Ben Enver Bey'le görüşürüm. Yarından itibaren on gün izinlisin. Merak etme, durumu idare ederim. Zaten henüz yıllık iznini de kullanmadın."

195

"Sa ğolunuz Majesteleri," diye gülümsedi Ayhan. Sibel'in hiç tereddüt etmeden ve de itirazsız teklifini kabul etmesini yadırga-mıştı.

Bu k ız bir dolaplar çeviriyor, diye düşündü. Onu iyi tanırdı. Az öncesine kadar kendisine ihtiyacı olduğunu söyleyen o değil miydi? Neden fikrini birden değiştirmişti acaba? Sebebi ne olursa olsun, önemsemedi. Onu koruması gerekiyordu ve izin istemesinin tek sebebi, geceleri uykusuz kalaca ğı için gündüzleri dinlenmesi, uyuması gerekti ğindendi.

Ö ğleyin açlıklarını giderdikleri ufak hamburgerciden birlikte ç ıktılar. Sibel'in arabasına doğru yürürlerken genç kız ilk defa onun koluna girdi. Yüzünden mutluluk akıyordu. Ayhan, arkadaşça bile olsa, kolunda onun varlığını hissedince her şeyi unuttu bir anda...

* * *

Ayhan o gün, ö ğleden sonra yakın arkadaşı İlker'i aradı. Nazının geçtiği, güvenilir, ağzı s ıkı bir gençti. Telefona İlker çıktı. Ayhan açıklamaya gerek görmeden, "Bir hafta veya on günlüğüne arabanı istiyorum,"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

dedi.

"Hayrola, yolculuk mu var?"

"Soru sormay ı b ırak şimdi. Araban bana lazım?"

"Tamam dostum, gel al. Ak şama kadar bürodayım."

"Sa ğol İlker. Birazdan uğrarım."

"Yaln ız anlayalım bakalım, yolculuk nereye?"

" Şimdi olmaz, sonra anlatırım."

Telefonu kapatt ı. Araba işi hallolmuştu. Aslında arabayı geceleri Sibel'in evinin Önüne çekecek, onun içinde kalacaktı.

* * * Sibel televizyon binas ına dönüp odasına girdiğinde ilk defa

dü şünceleriyle baş ba şa kaldı. Başkomiserin endişelerini düşündükçe sinirleri geriliyordu. Bir an kendini yatağında, karnı de şilmiş, kanlar içinde yatan bir ceset olarak düşledi. Korkudan titredi. Zihnini başka şeylerle meşgul edip, bu anlamsız ve dondurucu korkudan sıyrılmalıydı.

Önce dosyalar ına eğildi fakat çalışamayacağını anlayarak yerinden kalkt ı, içinden söylenmeye başladı. Karşı kar şıya kaldığı tehditi ve korumaya al ındığını Ayhan'dan saklamas ı çok saçmayd ı. Bu kritik devrede Ayhan'a izin vermesi de saçmaydı. O en yakın dostuydu. Ne akla hizmet edip de izin vermişti sanki? Üstelik programı haz ırlarken her zaman ona yol gösteren fikirlerinden istifade ederdi. Daha şimdiden onu özlemeye başlamıştı. Birden aklına geldi, acaba bugün çektiği filmleri banyo için stüdyoya getirmiş miydi? Telefonu kaldırıp filmlerin banyo edildiği laboratuvarı arad ı.

Ayhan' ı gören yoktu.

Tela şa kapıldı. O görüntülere ihtiyacı vard ı. Ayhan'ın filmleri teslim etmeden izne çjkmasına ihtimal veremiyordu. Belki biriyle stüdyoya gönderirdi. Yine de emin olmak için onu bulmalıydı. Acaba bu saatte evine dönmüş olabilir miydi? Masas ına çöktü, not defterinden Ayhan'ın evinin telefon numarasını aramaya başladı. Bir yere yazdığından emindi. Telaşla önce bulamadı, parmağını alfabetik defterin A hanesinde tutup birer birer inceledi, yine rastlayamadı. Homurdanmaya başladı, nihayet soyadı Berkman'dan buldu.

Numaray ı çevirdi.

Ya şlı bir kad ın sesi cevap verdi. Kendini tanıtan Sibel, Ayhan'ın evde olup olmadığını sordu. Konu şan ince sesli, nazik ve kibar bir kadındı. Herhalde Ayhan'ın annesiydi. Ayhan'ın henüz gelmediğini öğrenince, mutlaka kendisini aramasını rica etti.

Tam telefonu kapatacakken içinden gelen bir hisle konu ştu:

"Han ımefendi," dedi. "Ayhan'dan işittim, galiba ağabeyiniz rahatsızmış. Acil şifalar dilerim, efendim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Yan ılıyorsunuz yavrum. Bir yanlışlık olmalı. Benim kardeşim yoktur."

Sibel afallad ı.

"Öyle mi? Kusura bakmay ın, yorgunluk işte. Galiba sizi başka bir arkadaşın annesi ile karıştırdım. Affedersiniz."

"Esta ğfurullah kızım, ne demek? Yanlış bile olsa, inceli ğiniz için teşekkür ederim."

Telefon kapand ı.

Sibel dü şüncelere daldı. Ayhan'ın şimdiye kadar işten kaçtığını hiç görmemi şti. Neyin peşindeydi bu adam? Böyle bir yalana neden gerek duymuştu acaba?..

198

(3)

Sibel, per şembe akşamı ancak yedi buçukta i şinden ayrılabil-di. Yoğun bir gün geçirmişti. Zihni de bedeni de yorgundu. Bir an önce evine dönmek, kendini duşun altına atmak istiyordu. Trafik rahattı ve araçlar hızla akıyordu. TEM yolunda arabasını gazlad ı.

Bunca zamand ır yalnız yaşamaya alışık olmasına rağmen sapığın tehditinden sonra evi ürküntü veriyor, tedirginlik duyuyordu. Komiserin anlattıkları akl ını allak bullak etmi şti. Bir ara, bekar kız arkadaşlarından birini eve çağırmayı dü şünmüştü. Evde can yoldaşı olur, bir iki laf eder, yaln ızlığın o ürkütücü kuruntusundan kurtulmamı sa ğlar diye düşünmüştü. Ancak bu fikrinden hemen caydı. Ya bir saldırıya maruz kalırsa, o zaman haksız yere kızın başını da derde sokar, belki de bir felakete yol açard ı.

Levend sapa ğından kıvrılıp Etiler'deki evine doğru yollandı. Biraz alışveriş yapmas ı gerekiyordu. Tek başına yaşamanın bir sıkıntısı da buydu; bazen

yorgun arg ın dönüp evde hazır bir kap yemek bulamamanın zorluğu. Ne çare ki, çalışan kadının şikayet-

lerinden biriydi bu. İşine ayırdığı zaman yüzünden evini ihmal zorunda kal ıyordu. Allahtan temizlik işlerine bakan bir kadını vard ı, eve haftada üç gün gelir, çeki düzen verirdi. Elinden her türlü iş gelen kad ını e ğer kandırabilirse, sonbahardan sonra her gün gelmesini sağlayacak böylece her akşam yemek yapmak derdinden de kurtulacaktı.

Evine yak ın bir marketin önünde arabayı durdurdu, ilerleyen saate ra ğmen market kalabalıktı. Bir servis arabası alarak reyonlar ı dola şmaya başladı. İhtiyaç duyduğu şeyleri birer ikişer arabaya atıyordu.

Bu ak şam evde yemeği yoktu. Bu saatten sonra da yorgun argın yemek yapmaya üşendi. Konserve balıkların yığıldığı reyonun önündeydi. Ton bal ığı almaya karar verdi. Bir de so ğuk bira açardı. Bu gece onlarla idare etmeye karar verdi.

Ve tam konserve bal ıkları raftan al ırken adamı gördü. Dikkatle onu süzüyordu...

Kalbi h ızlı h ızlı atmaya ba şladı. Adama baktı. Yaklaşık otuz yaşlarında, iri yarı ve sar ı saçl ıydı. Yüreği ağzına geldi. Acaba o olabilir miydi?

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Az kals ın konserve kutuları elinden dü şecekti. Gözleri kenetlenmiş gibi adam ın üzerindeydi. Adam bakışlarını hemen ba şka bir yöne çevirdi.

Sibel büsbütün huyland ı.

Adam arkas ını döndü, biraz uzakla ştı, reyonun sonuna doğru yürüdü.

Sibel ne yapaca ğını şaşırdı önce. Yerine m ıhlanıp kalmıştı. Bütün vücudunu ter kapladı. Sonra kendi kendine telkinde bulunmaya başladı. İhtimal vermek istemiyordu. Bu sapık katil olamazdı. Bir kere adamın saçları sar ı olmas ına rağmen kısacıktı. Oysa katilin at kuyruğu olacak kadar uzun saçlı oldu ğunu biliyordu. Ayrıca güneş gözlü ğü de yoktu yüzünde. Gerçi bu pek bir şey ifade etmezdi; belki katil avlanmaya çıktığı zaman peruk tak ıyor, kılık kıyafetini değiştiriyordu. Sadece tariflere güvenemezdi.

ORHAN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

200

Bir iki ad ım attı, sarı saçl ı adam ı yeniden görebilece ği bir yere geldi. Meyve reyonunda, kavun karpuzların önündeydi.

Onun gerçek bir mü şteri olmadığını hemen sezinledi. Servis arabas ı da ta şımıyordu.

Adam arkas ını döndü, tekrar göz göze geldiler. Adam ın rengi attı, utanır gibi oldu.

Sibel'in gözünden kaçmad ı bu de ğişiklik. Rahat bir nefes aldı, biraz gevşedi, hatta bunu niye düşünemedim, diye kendine kızdı. Yaşadığı gerginlik, basit baz ı gerçekleri görmesine engel olmu ştu. Bu, günlük

yaşamında sık sık karşılaştığı bir olayd ı. Ne de olsa o ünlü bir kadındı, haftada bir gün en az bir saat ekranlarda görünüyordu.

Onu tan ıyan izleyicilerin kendisine merakla bakmaları çok do ğaldı. Ayrıca adam tanımasa bile peşine takılmış bir çapk ın, güzelliğinden etkilenmiş s ıradan bir erkek de olabilirdi. Her zaman her yerde başına gelen bir olay. Biraz yüz bulsa yanına gelir, konuşmaya da kalkışabilirdi.

Surat ını ast ı, kaşlarını çatt ı, rahatsız olduğunu ima eden pozlar takındı. Gerçekten de huylanmıştı. Alışverişini kısa kesti, kasaların önündeki uzun kuyruklara doğru yöneldi. En kısasını seçip s ıraya girdi.

Adama bakm ıyordu artık.

Yine de içindeki tedirginli ği bütünüyle atamamıştı. Kuyrukta epey bekledi. Kasaların arkasındaki marketin geniş ç ıkış kap ısına baktı. Güneş çoktan batm ış, uzun ve sıcak geçecek bir yaz gecesinin alacakaranlığı kaplam ıştı etraf ı.

Kasan ın önüne geldi. Hesabı ödemek için servis arabas ındaki malları döner band ın üzerine koyarken gözleriyle çevreyi tarayarak sarı saçl ı adam ı arad ı. Göremedi. Gitmiş olmal ıydı, rahatladı. Öteki kuyruklara baktı, onlarda da yoktu. Ya iş ç ıkmayacağını anlam ış ya da ünlü bir kad ını yeterince yak ından incelemek fırsatını bulmu ştu.

Kuruntusuna güldü. Olay ı büyütmü ştü.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Hesab ı ödedi, ald ıklarını po şetlere doldurup marketten çıktı.

Adam hâlâ oradayd ı!..

Az ilerde dikilmi ş bekliyordu. Markete kendisi için girmi ş oldu ğunu hemen anladı; çünkü elleri boştu, hiçbir şey anlamamıştı.

Korku benli ğini yeniden kapladı.

İçinden yükselen bir his yanıldığını, bunun bir çapkınlık olmadığını, adamın kendisinden hoşlandığı için takip etmediğini söylüyordu. Bu, ünlü birine duyulan ilgi de olamazdı. Kuyrukta en az on beş dakika beklemişti.

Elindeki po şetlerle hızlı h ızlı arabas ını parketti ği yere doğru yürüdü. Şimdi yüreği eskisinden daha hızlı atmaya başlamıştı. Korkmam için gerek yok diye söylendi. Marketin önü kalabalıktı. Sapık katil böylesine kalabalık bir ortamda saldırmaya cüret edemezdi. Aptallık olurdu. Ancak bu aklı ba şında ve isabetli düşünen bir insanın yargısıydı; o ise akli dengesi bozuk biriydi. Ne yapacağı belli olmazd ı. Hele içi intikam ateşi ile yanıyorsa. O zaman her şey beklenebilirdi.

Göz ucuyla adama bakt ı.

Hareket etmi ş, peşine takılmıştı. Neredeyse yanına ulaşacaktı.

Aman Allah ım, ne yapacağım şimdi ben, diye düşündü. Bir an evvel çığlık atıp etraftaki insanları olas ı bir saldırıdan evvel harekete mi geçirseydi? Nasıl olsa onu tanıyıp yardıma koşacaklar çıkardı.

Biraz daha bekledi. Arabas ının yanına gelmişti. Poşetleri yere bırakıp çantasından arabanın anahtarlarını çıkarmaya çalıştı. Her an bağırmaya hazırdı. Anahtarı tutan elleri korkudan titriyordu. Bedenini olas ı bir saldırıya hazırlamıştı. Adamın arkasından yaklaşan ayak seslerini

duyabiliyordu. Hışımla geri döndü. Yırtıcı bir panter gibi kendini savunacaktı. Hırsla adama baktı.

Sar ışın adam kibar bir şekilde gülümsedi.

202

"Affedersiniz Sibel Han ım, galiba sizi korkuttum," dedi. "Ben Cinayet Masasından Komiser Muavini Engin Tunca. Sizi korumakla özel olarak görevliyim."

Sibel birden bo şaldı. Sapır sapır titremeye başladı. Bunu hiç düşünmemişti. Öyle ya, Oğuz Tamer gece gündüz kendisini korumaya alacağını söylemi şti. Bütün endişeleri boşunaydı. Gülümsemeye çalıştı.

"Korkutmak ne kelime, ödümü patlatt ınız!" dedi.

"Ba ğışlayın efendim. Aslında cinayet gününden beri iki arkadaş nöbetle şe peşinizdeyiz. Varlığımızı mümkün olduğunca size hissettirmemeye çalışıyoruz. Başkomiserimin bu konuda kesin emri var. Bu akşam eve dönmekte geciktiniz, markete girince ben de peşinizden gelmek zorunda kaldım. Ne olur ne olmaz diye. Korkuttuysam tekrar özür dilerim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Esta ğfurullah, asıl benim özür dilemem gerek. Hayatımı korumak için u ğraşıyorsunuz."

"Rica ederim, vazifemiz."

Muavinin s ıkıntılı brr hali vard ı. Çekinerek sordu:

"Acaba bu geceki program ınız nedir? Dışarıya çıkacak mısınız?"

"Hay ır. Neden sordunuz?"

"Bunu bilmemizde'yarar var. Peki, bekledi ğiniz herhangi bir misafir ya da ziyaretçi var mı?"

" Şimdilik yok. Sonrasını bilemem. Bunu da ö ğrenmekliğiniz gerekli mi?"

"Bize faydas ı olur efendim."

"Memnuniyetle. Bir arayan olursa ya da ben d ışarıya çıkmak istersem size bildiririm."

"Biz bütün gece evinizin önünde bir araban ın içinde olacağız. Rahat ve huzurlu olun. Hiçbir tehlike yaşamayacaksınız."

Sibel tekrar te şekkür etti. Arabasına binerken göz ucuyla muavini takip etti. Resmi plakalı siyah bir Renault'nun yanına git-

misti. Araban ın içinde sivil giysili, bıyıklı, esmer bir memur oturuyordu.

Sibel arabay ı çal ıştırıp huzur içinde evinin yolunu tuttu.

* * *

Önce marketten ald ıklarını mutfa ğa yerleştirdi. Sonra soyunup kendini duşun altına attı. Sıcak su gergin sinirlerini gevşetmiş, rahatlatmıştı biraz. S ırtına penye, hafif bir ev elbisesi geçirdi. Mutfağa gitti, konserve balığı açt ı, bir dilim ekmek kesti, soğuk birasını da bir tepsiye yerle ştirerek televizyonun karşısına geçti. Eni konu acıkmıştı, atıştırmaya başladı. Köpüklü soğuk birayı bir diki şte yansına kadar içti. Televizyon kanallarında cazip bir program bulamamıştı. Zappinglemeye başladı. Abuk subuk eski filmler vardı.

1950'lerden kalma Doris Day'in müzikalinde karar k ıldı. Hiç yoktan iyiydi, bûş gözlerle seyre dald ı.

Önce Ayhan' ı dü şündü. Hasta dayıma gidiyorum diye yalan söylediğini biliyordu artık. Acaba nereye gitmişti? Sonra aklına Turgut Atamer takıldı.

Keyifle tebessüm etti, tepsiyi itti masadan kalkt ı, ağzını kâ ğıt peçeteyle silerek, mütevazı evinin en lüks mobilyası olan Wesley marka kocaman televizyon koltu ğuna oturdu, terliklerini ayağından fırlatıp, koltuğu iyice yatar hale getirerek hayal kurmaya başladı. Turgut Atamer'i kaç gündür aramamıştı.

Yak ışıklı adam ı dü şünürken bedenine tatlı, zevk dolu bir gevşekliğin yayıldığını duyumdas ı. Yaptığı evlenme teklifinin neticesini bekliyor olmalıydı. Ona, bu konuyu düşünmesi gerektiğini, söylemişti. Eli yanı başında duran telefona uzandı. Turgut'u aramaması ay ıp olacaktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ona ne cevap verece ğini düşündü.

Telefonun tu şlarına basamadı. Aslında bu konuyu uzun boylu düşünecek zamanı da olmam ıştı. Acı bir gerçekti; fakat evlenme teklifini aldıktan sonra değil bir karar vermek, konuyu düşü-

necek imkân ı bile şimdi bulabilmişti. Onu beğeniyor, kibar jestleri nazik ve kadın ruhundan anlayan olgun davranışını takdir ediyordu.

Ama seviyor muydu acaba?

Bilmiyordu..

Be ğenilerini aşk kavramı içinde de ğerlendiremezdi. Hayır, ona aşık değildi. Bunu kendisine de itiraf etmişti. İçini buruk bir duygu kapladı? Boş bak ışlarla gözü telefona dikildi. Ona ne söyleyecekti? Telefon ederse Turgut'un yine o konuyu açacağına emindi. Yakışıklı ve çekici bir erkekti. Üstelik de zengin. İdeal bir koca adayı. Şu halde evet dememesi için ne eksiği vardı? Hiçbir şey! Ama ona evet demek gelmiyordu içinden.

Çocuklu ğundan beri evlilik müessesesinin aşk üzerine kurulu olduğunu düşünmüştü hep, öyle şartlanmıştı. Ama yine de ona hak vermekten kendini alamadı. Evlilikte aşk hiç de önemli değil diyordu, yeter ki karşılıklı güven ve sayg ı olsun.

Onunla konu şmalıydı. Düşünmek için biraz daha süre isteyebilirdi. Aramaması bu kibar adama sayg ısızlık olacaktı.

Birkaç tu şa bastı.İsonra durdu. Geri kalan tuşlara basmaktan vazgeçti.

Ne söyleyece ği hakkında beyninde kesin bir fikir oluşmamıştı. Biraz daha beklemeliyiz ne anlama gelecekti? Geçen süre içinde ona aşık mı olacakt ı

yani? Hayat ında başka biri var mı diye sormu ş, o da hayır cevabını vermi şti.

Şimdi bundan emin değildi artık.

Telefon elinde öylece kalakald ı. Aramayacaktı. Bu görüşmeye henüz hazır olmadığını sezinledi. Kendine kızdı. Cesaretsiz ve korkağım, diye söylendi. İç hesaplaşmasını halledemiyordu bir türlü. Turgut'a yalan söylediği için üzgündü. Aslında içinde biri vardı, onu beyninden silip atamıyor fakat bu gerçeği inatçı ve mağrur ruhuna kabul ettirmeyi başaramıyordu bir türlü.

Telefonun zili birden çalmaya ba şlayınca, az kaldı yüre ğine iniyordu. Boş bulunmu ştu, nerdeyse cihazı elinden fırlatacaktı.

İçinden bir his arayanın kim olduğunu hemen ona söyleyiverdi.

Turgut Atamer'di bu. Mutlaka oydu...

Telefonu açt ı, ürkek bir sesle. "Alo..." dedi. Yanılmamıştı, genç adamın müşfik ve sıcak sesi kulağına geldi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"iyi ak şamlar Sibel Hanım."

Arayan ın Turgut olduğu içine doğmasına rağmen kekeledi Sibel.

" İyi akşamlar," diyebildi.

"Kendinizi özlettiniz. Bir telefonu bile bana çok gördünüz."

"Sitem etmekte hakl ısınız. Öyle yoğun bir hafta geçirdim ki, işlerden hiç başımı kald ıracak vaktim olmadı."

"Bunu tahmin edebilirim. Çok h ızlı bir tempo içinde ya şadığınız belli."

K ısa bir sessizlik oldu.

"San ırım henüz bir karara varamadınız," dedi Turgut.

"Evet. İnanın bu konuyu enine boyuna düşünecek zamanım olmadı."

"Hakl ısınız. Acele karar vermemeniz lazım. Ben beklerim. Size anlayış göstermek zorunday ım."

Sibel sevindi. Bu badireyi şimdilik atlatmıştı. Biraz da şaşırdı. Turgut Atamer tanıdığı kadar ıyla acele kararlar veren ve verdiği kararları hemen uygulamak isteyen bir yap ıya sahipti. Bu konuda anlayış göstermesi, beklemeyi bilmesi sık boğaz etmemesi incelikti. Bunu yaparken zorlandığına emindi Sibel.

"Te şekkür ederim."

"Fakat san ırım bir karara varmamanız, görüşmemiz için engel değildi."

"Tabii de ğil."

" Şu halde yarım saat sonra sizi almaya gelebilirim."

"Bu gece mi? Durun durun, ben yanl ış anlad ım galiba... Saat on. Biraz geç değil mi? Ayrıca sabah erken kalkmalıyım. Yarın akşama ertelesek olmaz mı?

206

"Olmaz. Sizi çok özledim. Ayr ıca beni aramamakla da kabahatlisiniz. Hem yaz gecesi için vakit hiç de geç değil." Sibel bir an düşündü. "Nereye gideceğiz?"

"Henüz dü şünmedim. Serin bir yerde bir kadeh içkiye ne dersiniz?"

Genç k ız, hayır derse ayıp olacağını dü şündü. Turgut'u kırmak istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda.

"Yirmi dakika sonra oraday ım."

"Yukar ıya çıkmanıza hiç gerek yok. Ben kapıya inerim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel telefonu kapad ı.

Turgut'u kap ıda karşılamakla aynı zamanda nöbetteki polislere de haber verme olana ğını bulacakt ı. Aceleyle giyinmeye koştu...

* * *

Ayhan araban ın içinde esnedi...

Bacaklar ı uyu şmuştu. Geceleri, arkadaşının arabası içinde nöbet tutma i şinin hiç de sandığı kadar kolay olmadığını daha ilk geceden anlam ıştı. Bu gece tedbirsizdi ama yarın gece için uykusunu kaçıracak bir termos dolusu kahveyi evden getirmeyi şimdiden kafasına koymuştu. Bu akşamlık durumu idare etmek için sokağın köşesindeki bakkaldan birkaç kutu meyve suyu almıştı. Onlar da hararetini gidereceğine büsbütün artırıyordu. Keşke onların yerine pet şişelerde su alsaydım, diye hayıflandı. Ama saat ilerlemiş bakkal çoktan kapanmıştı.

Araban ın bütün camlarını açm ıştı. Yaprak kımıldamıyordu. Uyuşan bacaklarını rahatlatmak için mokasenlerini çıkardı, ayaklarını yan ındaki koltuğa uzattı. Sokaktan geçenlerin dikkatini çekebilirdi ama pek umursamadı. Gömleğinin üstten üç düğmesini açtı. Ter içinde kalmıştı, ikide bir mendiliyle boynunu, göğsünü, şakaklarından akan terleri siliyordu.

Sibel eve gireli bir saati geçmi şti. Yorgun görünüyordu ve alışverişten döndüğü elindeki poşetlerden belliydi. Yarın sabaha kadar evden çıkacağına ihtimal vermiyordu.

Apartman kap ısında Sibel'i görünce birden irkildi. Yanılıyor muyum, diye dikkat kesildi. Hemen saatine baktı, ona beş vard ı. Allah Allah, diye söylendi, bu saatte tek başına nereye gidiyordu acaba? Gerçi yaz gecesi için geç sayılmazdı ya.

Hayret, kap ı önünde duran arabas ına doğru yürümemişti. Sokağı kolluyordu.

K ıyafeti dikkatini çekti.

Lacivert üzerine k ırmızı çiçek desenli şık bir elbise vardı üzerinde. İnce topuklu beyaz açık ayakkabı giymişti.

Ama onu as ıl şaşırtan şeyi daha sonra yaşadı.

Sibel kendi arabas ına gitmemiş, bir şey aranır gibi etrafına bakınmış sonra kendisiyle kald ırımın aynı tarafında parkeden siyah bir Renault'a doğru yürümüştü. Ayhan bir yandan kendini gizlemeye çalışırken bir yandan da başını uzatarak heyecanla di ğer arabaya baktı. Şoför mahallinde iki adam oturuyordu. Sibel'i apartman kapısında görünce arabadaki adamlardan biri hızla yerinden fırladı. Genç kızın yanına koştu ve yarım dakika kadar onunla bir şeyler konuştu. Sibel o arabaya binmeyerek tekrar apartmanının kapısına dönmüştü.

Bu garipti i şte. Aklına ilk gelen arabanın içindekilerin çevreden tanıdık komşuları oldu ğuydu. Görünce merhaba demek istemiş olabilirdi. Ama Sibel kendi arabas ına da binmemişti. Şu halde onu alacak birisi vardı. Bunun kim olduğunu da tahmin etmekte gecikmedi. Turgut Atamer... Sibel'e vurgun ünlü zengin aşık!

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Fena halde bozuldu, o sevdi ği kız için kendini sıkıntıya sokarak hatta belki de hayatını olas ı bir tehlikeye atarak, sapık bir caninin saldırısından korumaya çalışırken, Sibel hoşlandığı adamla gezip tozmaya gidiyordu. Yüreği burkulmuştu; ne yazık ki hayatın gerçeği buydu. Sevgi tek taraflı fedakârl ık isterdi.

Sonra usulca yana kayarak üç araba önünde parkeden Re-nault'yu dikizledi. Gözü plakas ına ilişti. Resmi plakaydı. "Vay canına," diye homurdandı. Bu ilginçti işte! Bunlar komşu filan değildi. O zaman uyandı; düpedüz polistiler. Kıyafetlerinden ve bu Allanın sıcağında sırtlarından çıkaramadıkları ceketlerinden belliydi. Sibel'in başkomiserle yaptığı fiskosu hat ırladı. Anlaşılan polis Sibel'i korumaya almıştı.

Anlayamad ığı tek şey Sibel'in bunu kendisine niye söylemediğiydi. Bir anlam veremedi. Öğleyin hamburgerlerini atıştırırlar-ken aralarında geçen konuşmaları hat ırladı. Kızın kendisinden bir şeyler gizlediğini, daha da ötesi, yalan söylediğini sezinlemişti.

Morali bozuldu.

Burada nöbet tutmas ının hiçbir anlamı kalmam ıştı art ık. Onlar profesyoneldiler ve Sibel'i kendisinden çok daha iyi koruyabilirlerdi. Hemen oradan uzaklaşmak geldi içinden. Böylece uzun ve güç bir görevden de kurtulmuş olacakt ı.

Nerdeyse eli konta ğa uzanıyordu.

Durup bekledi. Sibel gitsin, sonra buradan uzakla şırdı. Şimdi hareket ederse belki kiz onu görebilirdi. İçini başka bir heyecan da kapladı. Heyecandan çok bir kriz. Bir tür kıskançlık krizi veya merakı. Biraz beklerse, şu parababası herifi görebilecekti. Kendi iradesiyle mücadeleye ba şladı. Herifi görüp de ne olacaktı sanki? Sibel'in gönlü ondan yanayd ı. Kaç

kere yüzüne karşı, seni bir arkadaş olarak görüyorum demişti. Duygularını anlamamas ı ola- . naks ızdı. Her kız kendisine aşık olan erkeği sezinler, anlardı. O da anlamıştı zaten; daha bu gün yemekte, bana a şıksın değil mi, hadi itiraf et, diye üstüne varmıştı. Adeta duygularıyla alay eder gibi...

Boş ver, buradan uzakla şayım, diye söylendi ama gidemedi. Gecikmişti de, çünkü sokağın başında beliren güçlü farlardan adamın geldiğini anladı. Kocaman bir Amerikan arabasıydı. Son model bir Lincoln. En pahalı ve en sükseli Amerikan arabas ı...

Koltukta sinerek kendini farlar ın ışığından korudu. Araba

tam k ızın kapısının önünde durmuştu. Ayhan biraz daha kaykıl-dı. Nasıl olsa adam onu tanımazdı ama Sibel'e kesinlikle görünmek istemiyordu.

Genç k ız kapı önündeki iki basama ğı inerken, adam tam bir centilmen edas ıyla yerinden fırlamış araban ın kapısını açmaya davran ıyordu. Sırtında beyaz bir ceket, ayağında lacivert pantolon vardı. Kızın elini tuttu, sonra yanağına bir öpücük kondurdu. Ayhan, "Pis züppe" diye mırıldandı içinden. Tipik "Playboy" numaralarıydı bunlar. Yemezdi. Ama Sibel'i tavlamak için yeterliydi i şte!.. Hırsla dudaklarını kemirdi.

Sokak lambalar ının ışığı alt ında adamı yeterince görmü ştü. Acı da olsa itiraf etti. Adam sadece paral ı

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

değil, çok yakışıklıydı da. Uzun boyu, yap ılı vücudu, uzun sar ı saçlar ı ile çekiciydi do ğrusu.

Sibel'i arabaya yerle ştirdi, kapıyı kapatt ı sonra seri ve çevik ad ımlarla yerine dönüp arabayı çal ıştırdı. Bu adamla aşık atması imkâns ızdı!

"O ğlum Ayhan, sen vazgeç bu sevdadan" diye homurdandı. Hiçbir şansı yoktu ve at ı alan çoktan Üsküdar'ı geçmi şti. Sibel'i unutmalıydı art ık.

Lincoln hareket etti.

Ayhan rüyadan uyan ırmış gibi oturdu ğu yerde dikleşti. Kendini toparlamaya çalıştı. Artık gidebilirdi. Eli kontak anahtarına uzantı.

Tam o s ırada az ilerdeki polis otosunun motoru homurdandı. Memurlardan biri hızla arabadan fırlamıştı. Adam iner inmez resmi plakalı araba Lincoln'ün pe şine takıldı. Ayhan'ı bir dü şünce aldı.

Belli ki arabadaki polis onlar ı yak ın takibe alırken, diğeri evi gözetlemeye devam edecekti. Polisler haklıydı; katilin Sibel evde yokken gizlice içeriye girip onun dönüşünü beklemesi, ansızın tuzağa düşürmesi mümkündü.

Ayhan bu duruma sevindi. Polis elinden geleni yap ıyordu.

Evine dönmeyi dü şündü bir an. Öyle ya, yapacağı bir şey kalmamıştı. Sibel korunuyordu. Arabayı çalıştırdı. Fakat içindeki kıskançlığın verdiği eziklik hissi galip geldi. Seri bir manevrayla sokağın içinde dönüp Lincoln'le polis arabasının uzaklaştığı yönde gazlad ı. Gittikleri yeri merak ediyordu. Giyim kuşamlarından bir eğlenceye gittikleri kesindi. Pahalı, lüks bir yer olmalıydı. Turgut Atamer'i ondan aşağı bir yer kurtarmazdı.

Sekiz silindirli kocaman Lincoln çoktan gözden uzakla şmıştı. Ama onu takip eden polis otusunun stop lambalarını hâlâ görebiliyordu. Gaz pedal

ına sonuna kadar bastı. Yol tenha ve trafik hız yapmasına uygundu. TRT binasından Ortaköy'e inen Portakal Yokuşu'nda arabalara yetişti. Sibel'in bindiği araba gayet ağır seyrediyordu. Eh, bu da gayet normaldi. Sıcak ve mehtaplı yaz gecesinde a şıkların acele etmesi için hiçbir neden yoktu.

Ayhan gittikçe sinirlendi ğini hissediyordu. Sibel'in yanındaki o züppeyi bir kaşık suda boğabilirdi. Ortaköy'e geldiğinde bu anlamsız takibe son vermek istedi fakat hisleri mantığına üstün gelince takibe devam etti. ı

Bo ğaz sırtlarında lüks' bir kulüptü burası. Bahçe girişinde renkli neonlarla yazan Emos adını daha evvel hiç işitmemişti Ayhan. Kapının önü pahalı marka arabalardan geçilmiyordu. Arkada şı İlker'in eski püskü Şahin'inin bu ortama yakışmadığını sezinledi. Park görevlisi yüzüne 'bile bakmam ış, eliyle yer yok, diye işaret ederek, otoparka girişini engellemişti. Ayhan şaşkın şaşkın arabayı nereye b ırakacağını dü şündü.

Sibel'le Turgut Atamer'i gözden kaç ırmıştı fakat onlar ın peşindeki polis de hâlâ şaşkın şaşkın dolaşıyordu. Sonunda o da gelip, az ilerisine parketti. Dışarda Emos Kulübe giremeyenlerin oluşturduğu ikinci bir otopark daha oluşmuştu.

Ayhan d ışarıya çıkmadı. Durduğu yerden kulüp kapısını görebiliyordu, beklemeye ba şladı. Polis memuru sıcaktan bunalmışa benziyordu. Arabayı parkedince hemen d ışarı f ırladı. Durdu, parmaklarının ucuyla

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

terden kaba etlerine yapışan pantolonunu

çeki ştirerek rahatlamaya çalıştı. Zavallıcık, herhalde beline ya da omuzuna asılı silah ı görünmesin diye ceketini çıkaramıyordu. Kravatını çözüp araban ın içine attı, bir sigara yakıp beklemeye başladı.

Buras ı ilginç bir yerdi. Koru gibi s ık ağaçlarla çevrili kulüp bahçesinin önü, içeriye giremeyen gençlerle doluydu. Demir parmaklıklara çekilen renkli branda, bahçedeki eğlencenin görünmesine engel oluyorsa da, yükselen müzik sesi etrafta bir sürü kızlı erkekli gençlerin toplanmas ına yol açmıştı. Çoğunluğu yanlarında getirdikleri teneke kutulardaki biraları açarak a ğaçların altına tünemiş, bedavadan müzik dinliyor, sohbet edip, şaka-laşıyorlardı. Korunun dışı içeriden daha renkliydi.

Polis de Ayhan da beklemeye ba şladılar. Uzun ve sıkıcı bir beklemeydi bu. Saatler ilerledi. Müzik hiç bitmek bilmiyordu. Polis memurunun eni konu sıkıldığını pe şpeşe yaktığı sigaralardan anl ıyordu Ayhan. Polis onu tanımadığı için pek ilgilenmiyordu kendisiyle. Gözü hep kulübün kap ısındaydı.

Saat bire do ğru memurun birden hareketlendiğini, arabasının motorunu çalıştırdığını farketti. Kap ıda baktı, Sibel'le Turgut Atamer çıkmışlardı.

Ayhan hiç k ımıldamadı.

İki sevgili kulübün otoparkına doğru yürüdüler. Sibel halinden gayet memnun görünüyordu. Yüzünde mutlu gülücükler vardı. Ruhunun daraldığını hissetti genç adam. Buraya kadar geldi ğine pişman olmuştu.

Lincoln otoparktan ç ıktı. Polis otosu da hareket etti. Herhalde Turgut Atamer kızı evine b ırakacaktı. Artık onları takip etmesinin bir anlam ı yoktu. Kad ıköy'e, evime döneyim, diye düşündü. Ama içindeki şeytan,

takip et, Sibel nasıl olsa emniyette, sen şu herifin peşine takıl, evini gör, bakalım nasıl bir yerde yaşıyormuş diyordu. Bu gecesi rezil olmu ştu, yarın da işe gitmeyecekti, nasıl olsa izinliydi, içindeki şeytana uydu. Turgut Atamer'i evine kadar takip etmeye karar verdi.

212

Dönü ş sakin geçti.

Lincoln, Sibel'in evi önünde dururken Ayhan da arabay ı soka ğın başında kenara çekti. Adamın nerede oturduğunu, hangi yöne gideceğini bilmiyordu.

Sevgililerin vedala şması k ısa sürdü. Ayhan, adamın Sibel'in dairesine kadar çıkacağını sanm ıştı; ama öyle olmadı, Turgut Atamer arabadan indi, tam bir salon adamı inceli ği ile kızın elini öperek vedalaştı. Genç adam kanının alevlendiğini hissetti, içinden hafif bir küfür salladı. Arabasına dönen mirasyedi Lincoln'ü gazladı.

Ayhan, Lincoln'ün pe şine takıldı yeniden. Polis arabas ının yanından süratle geçmesi belki polislerin dikkatini çekecekti ama buna pek aldırmadı. Nasıl olsa kendisini bir daha görmeyeceklerdi.

Lincoln h ızlı kaç ıyordu. Onu takip etmekte zorlandı Ayhan...

* * *

Komiser muavini Engin-Tunca, Sibel'in kap ısından az ilerde arabayı parkedecek bir yer buldu. Motoru

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

sustururken, karanlık gölgelerin arasından fırlayan ekip arkadaşı arabaya atlad ı. Ayakta dikilmekten dizlerine karasular inmişti.

Muavin Engin sordu:

"Kayda de ğer bir şey var mı?"

"Bende bir şey yok. Ya sende?"

Muavin güldü.

"Pe şimizde bir araba vardı. Hep bizi takip etti."

"Yok yahu?"

"Biraz önce yan ımızdan hızla bir araba geçti ya, o işte!"

" Şu yeşil Şahin mi?"

"K ızın peşinde mi?"

"Ben de onu anlayamad ım. Şimdi Lincoln'ün peşine takıldı. Kızın peşinde ise birazdan geri dönebilir."

"Yoksa adam ı m ı takip ediyor?"

" Şimdilik öyle görünüyor."

"Takip edildi ğini ne zaman farkettin?"

"Bu sokaktan ç ıkar çıkmaz."

"Adam ı te şhis edebildin mi?"

"Gitti ğimiz kulübün önünde neredeyse arabaları yan yana parkettik. İşin garibi adam bizim mevcudiyetimizden haberdar. Benim ilgimi çekmemek için çok gayret etti."

"Araban ın plaka numarasını ald ın, değil mi?"

"Tabii ald ım. Tahkik edeceğim."

Salih omuzlar ını silkti.

" İlk gece için hiç yoktan iyidir. Bir iz bulduk," dedi.

"Bundan şüpheliyim. O genç sanırım Sibel hanımın değil, erkek arkadaşının peşinde."

Salih homurdand ı:

"Hakl ı olabilirsin. K ız, çıktığı adam ın çok güvenilir biri olduğunu, endişelenmemize gerek olmadığını

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

söylemişti. Gördüğüm kadarıyla adam çok zengin. Şahin'in içindeki onun özel koruması olmas ın?"

"Saçmalama. Ben o adam ın yerinde olsam beni bu kadar uzaktan takip eden bir korumayı hemen kovardım. Dur bakalım, neyin nesi, kimin fesi olduğunu öğreneceğiz.."

* * *

İçinden, "Kalıbımı basar ım, bu herif evine gitmiyor," diye söylendi Ayhan.

Etiler'den Bebek'e inen yol kav şağında hız kesmişti Lincoln. Şimdi gayet ağır gidiyordu, adeta durur gibi.

Yoksa takip edildi ğini anladı m ı, diye düşündü.

Saatine bakt ı, ikiye yirmi vardı. Cadde tenhaydı.

Lincoln yeniden h ızlandı. Boş caddede bir U viraj ı al ıp yıldırım gibi yanından geçti.

Ayhan biran duralad ı. Acaba takibe devam etmeli miydi? Adam yanından geçerken kafasını çevirip bir kerecik olsun bakmamıştı bile. İçindeki merak galip geldi, arabanın burnunu çevirip Lincoln'ün peşine takıldı yeniden.

Turgut Atamer şimdi Levend'e doğru gidiyordu. Garipsemişti, gecenin bu saatinde sokaklarda ne dolaşıp duruyordu bu adam? Yoksa gözü uyku tutmayan bir gece kuşu muydu?

Lincoln, Levend'te nas ılsa hâlâ açık kalmış bir pastanenin önünde durdu. Ayhan takip etti ğinin anlaşılmaması için pastaneyi geçti, en yak ın sokağa dalarak arabayı kenara çekti, içinden ç ıkıp hızlı h ızlı yürüdü. Pastanenin bütün ışıkları yan ıyordu. Bulunduğu yerden içerisini rahatlıkla

görebiliyordu. Karanlığa gizlenip bakmaya başladı. İçinden taşan bir his az sonra önemli bir olaya şahit olacağını söylüyordu. Dili damağı kurumu ştu. Sezgilerinde pek yanılmazdı.

Turgut Atamer araban ın içinden pastaneyi süzüyordu.

Lincoln'den indi. Beyaz ceketini ve kravatan ı ç ıkardı, arabanın içine attı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Başını sallay ıp uzun sarı saçlar ını omzuna döktü.

Adam ı gözleyen Ayhan' ın tüyleri diken diken oldu...

Bu uzun san saçlar t ıpkı sap ık katil hakkında verilen tarife uyuyordu. Arkadan bir band takılsa at kuyruğu gibi toplanabilirdi!

Yan ılıyorum, diye düşündü. Benimki sadece bir yakıştırma; adamdan nefret ettiğim için onu katil gibi görme arzusu. Olamaz, Turgut Atamer aradığımız adam olamaz. İmkânı yok! Yan ılıyorum, diye söylendi.

Ama ku şkunun tohumları içine dü şmüştü bir kere...

Beyninde çöreklenen bu şüpheden vazgeçemiyordu şimdi. Karanlık gölgelerin içinde donmuş gibi kald ı...

Lincoln'ün kap ısını kilitleyen adam a ğır ağır pastaneden içeriye girdi. Ayhan şaşkına dönmüştü. Gözlerine inanamıyordu; sanki sihirli bir değnek adama değmiş, onu bütünüyle değiştirmişti. Turgut Atamer'in

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

yürüyüşü bile farklıydı şimdi.

Onu daha yak ından izlemeliydi. Bulunduğu karanlıktan sıyrıldı pastaneye biraz daha yakla ştı. Işıl ışıl parıldayan vitrinden içeriye baktı.

İçerde çoktan temizlik başlamıştı. Gözü uykulu genç bir işçi bol detarjanlı suyla yerlere paspas yapıyordu. Kasanın arkasında gözünden uyku akan orta yaşlı bir adam bekliyordu.

Arka tarafta iki kad ın ufak bir masaya oturmuş profiteröl yiyorlard ı. Gecenin ikisi olmasına rağmen yanlarında erkek yoktu. Aşırı makyajl ı suratlar ından, giydikleri dekolte elbiselerden uygunsuz birileri olduğunu anlamak hiç de zor değildi.

Temizlik yapmalar ına rağmen içeriye müşteri almakta mahzur görmemişlerdi fakat kasanın arkasındaki uykulu yüzlü tezgahtar arada sırada kadınlara bakarak ne zaman gideceklerini merak eder bir havadaydı. Bu saatte böyle müşterilere alışık olmalıydı.

Kad ınlardan yüksek sesli kahkahalar geliyordu.

Ayhan içeri girmeye karar verdi.

Kasan ın başındaki tezgahtar, yeni bir müşteri daha görünce yüzünü ekşiterek, "Buyrun" dedi.

So ğuk bir limonata istedi Ayhan.

Ne kad ınlarla ne de Turgut Atamer'le ilgilenmiyor pozlardaydı.

Köpürerek so ğutulan vişne suyu ve limonata kaplarının olduğu yerin önünde durdu. Karşısında boydan boya uzanan dekoratif aynadan arkasını seyredebiliyordu. Tezgahtar limonata vermek için aya ğa kalktı.

Tahmininde yan ılmamıştı.

Kad ınların ikisi de fahişe kılıklıydı. Hem de en pespaye cinsinden. Hatta uzun boylusu travesti de olabilirdi. Kulağına gelen sesi boğuk ve erkeksiydi.

Çakt ırmadan aynadan onlara bakmaya devam etti.

Turgut Atamer sanki k ırk yıllık tanışıkmış gibi yanlar ına gitmiş, masalarına oturup koyu bir sohbete dalmıştı. Daha çok es-

mer olan ç ıtıpıtı k ızla şakalaşıyordu. Kadınlar seslerini biraz daha kıstılar. Anlaşılan pazarlık başlamıştı.

Gördüklerinin şaşkınlığı içindeydi Ayhan. Tam bir dü ş k ırıklığı olmu ştu. Daha yarım saat önce Sibel gibi bir kızın yanından ayrıldıktan sonra sokakta kızışmış hayvanlar gibi dola şarak, böyle pespaye iki kadına yaklaşmasını anlayam ıyordu bir türlü. Evet, Turgut Atamer de erkekti, bekardı, arzularını herhangi bir şekilde gidermek ihtiyacına kapılması normaldi ama her şeyin bir yolu yordamı vard ı; bu iş bile dengi dengine olmalıydı. Toplumda onun gibi saygın, kişilikli ve mevki sahibi birinin gece yarısı sokaklarda fahi şe aramasına bir anlam veremiyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Birden yüre ği cız etti. Aklına Sibel geldi.

Sibel büyük bir hatan ın eşiğindeydi. Birinin bu gerçekleri kıza anlatması, onu uyarması laz ımdı. Ama nasıl? Toz kondurmadığı sevgilisini, ah bir imkân olsa da şu nda bir görebilseydi...

Ayhan bunu yapamazd ı. Sibel ona inanmayacak, kıskançlık bunalımına girerek iftira ettiğini, çamur attığını sanacaktı. "Umarım yanılıyorumdur," di)je homurdandı. Ama bu gördüklerini nasıl açıklayabilirdi. Akla yakın bir açıklaması yoktu. Ya Sibel onu yanl ış tan ımış, çok farklı biri olarak anlatm ıştı, ya da bu herif hasta, dengesizin biriydi.

Hele o uzun sar ı saçlar ını görünce keyfi büsbütün kaçt ı. Olaylarla Turgut Atamer arasında bağlantı kurmaya çalıştı. Aslında doğrudan bir bağlantı kuram ıyordu, adamın saçının uzun olması ve de basit kadınlara duyduğu ilgi hiç şüphesiz onu katil yapmazdı. Ama limonatasını yudumlarken dü şündü. Yoksa katili uzaklarda ararken, adam burunlarının ucunda mıydı?

Gecenin bu saatinde pastanede daha fazla oyalanmas ı dikkat çekebilirdi. Paras ını ödeyip d ışarı ç ıktı. Arabasının bulunduğu sokağın başına gelip bekledi, içerdeki pazarlığı merak ediyordu. Bakal ım olaylar nasıl gelişecekti?

Anla şılan pazarlık uzamıştı. Bir türlü dışarıya çıkmıyorlardı.

Sab ırsızlanmaya başladı. Yeniden pastaneye dönemezdi, çok yanlış olurdu bu. Herif şüphelenirse, peşinde olduğunu anlardı.

On dakika daha geçti. Turgut Atamer'in ç ıktığını gördü. Yaln ızdı..

Isl ık çalarak Lincoln'e doğru yürüyordu. Demek pazarlıkta uyuşamamışlardı, ya da adam fahişelerden hoşlanmamıştı.

Turgut Atamer arabaya bindi, sertçe kap ıyı kapad ı. Sekiz silindirli dev homurdanarak hareket etti ve asfalt üzerinde hızla uzaklaşmaya başladı. Ayhan da arabasına koşup peşine takıldı.

Ç ıldırmak işten değildi. Adam hâlâ boş sokaklarda dola şıyordu. Yeni avlar arar gibiydi. Fazla yaklaşmak istemiyordu. Hatta aranın biraz açılmasına izin verdi. Lincoln dördüncü Le-vend'ten sonra Ayazağa yönüne saptı. Herhalde Istinye'den sahile inecekti. Yoksa sabaha kadar böyle dolaşacak mıydı?

Ayhan di şlerinin arasından homurdanarak, "Bu kahrolasıca nerede oturuyor acaba?" diye söylendi. Sibel'in onun hakkında anlattıklarını an ımsamaya çalıştı, galiba oturduğu yer konusunda hiç laf etmemişti, ettiyse de kızgınlık ve içini kemiren kıskançlıktan can kulağı ile dinlememi ş olabilirdi.

istinye kav şağını geçtiler, Tarabya sapa ğına yaklaştılar. Galiba Hacı Osman Bay ın'ndan Sarıyer istikametine gidecekti. Ayhan şaşkın şaşkın arabayı takibe devam ediyordu. Birden Lin-coln'ün sa ğ sinyalinin yanıp sönmeye başladığı gördü. Anla şılan Tarabya yönüne sapacaktı. Aralarında kırk metre kadar mesafe vardı. Kavşaktaki kırmızı ışığa yakalanmamak için hızını art ırdı Ayhan ve iki araba da ye şil ışıkta sağa saptı.

Şimdi yokuş a şağı Tarabya'ya do ğru hızla iniyorlardı. Birden Lincoln'ün sağ sinyali yeniden yan ıp sönmeye başladı. Ayhan takibin bundan sonrasının zor olacağını hemen kavrad ı. Hızını iyice dü şürdü.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Üstelik buraları da pek iyi bilmezdi. Turgut Atamer toprak bir yola sapm ıştı. Yol dar, uzun ve ağaçlık arasında içerilere doğru uzanıyordu. Gecenin karanlığında arkasından o yola girerse, farları hemen dikkat çekecekti. Ay-

han yol a ğzını geçip durdu. Bir an ne yapaca ğını dü şünmeye başladı. Uzun zamandır peşindeydi, belki adam takip edildiğini bile anlamış olabilirdi. Okkal ı bir küfür savurdu. Pe şinden o yola girmekte kararsızdı. Sıkışmıştı şimdi. Adam takip edildiğinin farkında değilse bile, peşinden giderse uyanacaktı..

Çaresizlikle araban ın uzaklaşmasını bekledi.

Lincoln'ün stop lambalar ı gözden kaybolunca, arabay ı deli gibi geri vitese tak ıp toprak yolun başına geldi ve fazla düşünmeden yola sapıp sürmeye başladı.

Tarabya s ırtlarında lüks villalara giden bir yol olmalıydı buras ı. İnişli çıkışlı ve engebeliydi. Araban ın içinde hoplayıp duruyordu. Ağzından sunturlu bir küfür daha çıktı. Bu yolu bilmiyordu ve nereye çıkacağını da..

Koru gibi, s ık ağaçlıklı bir yerdeydi ve Lincoln gözden kaybolmu ştu.

Yolun a şağısında bazı evlerin ışıkları görünüyordu. Site türünden özel villalar olabilirdi. Sa ğ taraf ise ağaçlarla kaplıydı. Yol ıssız ve sessizdi. Birden karşısına bir villa çıktı.

Ayhan aniden frene bast ı. Araba zınk diye durdu. Merakla eve baktı. Bütün ışıkları sönüktü. Bahçesinde bir Mercedes duruyordu. Bu ev olamaz diye düşündü. Arabanın farları ilerde birkaç villay ı daha gösteriyordu. Bundan sonrasına yürüyerek devam etmeye karar verdi, arabayı yolun kenar ına çekti, farlarını söndürdü.

Nerede oldu ğunu bile doğru dürüst tahmin edemiyordu. Adam izlendiğini hissettiyse çoktan izini kaybettirmiş olmal ıydı. Söylenerek arabadan indi.

Çok tenha bir yerdi. Kendini da ğ ba şında gibi hissetmeye başlamıştı. Ürkütücü bir sessizlik vardı etrafta. Biraz da gecenin ilerlemiş saatinin etkisi olmal ı, diye düşündü.

Ayhan çocuklu ğundan beri ilk defa korkuya kapıldığını hissetti.

Ufak bir çak ı bile yoktu yan ında.

219

Tedbirsizlik yapt ığını anlad ı. Eğer düşündüğü doğruysa sapık bir katilin peşine takılmıştı ve adam ın bıçak kullanmakta ne denli usta olduğunu biliyordu.

Karanl ık içinde ürpertisi daha da arttı. Her an kalın gövdeli ağaçların arkasından Turgut Atamer'in elinde bıçakla birden karşısına çıkacağını hayal etmeye ba şladı.

Dikkatle etraf ı kolaçan ediyordu. Oysa en ufak bir hareket yoktu ortada. Ç ıt çıksa duyulacaktı. Poyraz yönünden esen ılık bir rüzgâr terli bedenini yaladı. Ağaçların yaprakları h ışırdadı. Ayhan yine irkilerek etrafına bakındı. Nedense içinden saldırıya uğrayacağı hissini silkip atam ıyordu. Biraz daha yürüdü.

İlk gördüğü villayı geçmi şti. Toprak yolu aydınlatan sokak lambaları çok aral ıklıydı. Yolun karanlıkları

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

içinde bir villayı daha gördü. İlk villa birbirine oldukça uzaktı. Ve o binada ışık vardı.

Heyecandan nefesi kesilir gibi oldu. Sanki damarlar ında güldür güldür akan kanın sesini duyuyordu. Adımlarını s ıklaştırdı.

Lincoln villan ın bahçesinde duruyordu. Turgut Atamer'in villasını bulmu ştu sonunda ama bundan emin olmalıydı. Durdu, bekledi.

Toprak yolun tam ortas ındaydı. Yan taraftaki çalılara doğru yaklaştı. Evin giriş kap ısının üstünde yanan bir lamba vardı. Adamın içeriye girdiğinden emin olmalıydı.

Durdu ğu karanlık ve kuytu köşede biraz daha bekledi. Burnuna kurumuş ot kokular ı geliyordu. Kap ının üstündeki lamba sönmüyordu, belki güvence olarak sabaha kadar açık tutuyorlardı. Ayhan'ın tedbiri elden bırakmaya niyeti yoktu. Bir süre daha bekledi. Genellikle böyle tenha yerde oturanlar köpek beslerlerdi. Dikkat kesildi, havlama, hırıltı, ulama gibi sesler duymaya çalıştı. Köpek sesi gelmiyordu. İçine biraz daha güven geldi. Demir parmaklıklı bahçe duvar ına iyice yaklaştı. Parmaklık-

larda o me şhur "dikkat köpek vardır" levhası as ılı de ğildi. Görünürlerde kulübe de yoktu. Ama buna güvenip bahçeye dalamaz-dı. Villa oldukça büyük ve geniş bir bahçenin içinde yer al ıyordu; gecenin karanlığında arka tarafları görebilmek kolay olmuyordu. O taraflarda da köpek kulübesi bulunabilirdi. Sonra düşündü; bahçeye girmenin ne anlamı vard ı? Önemli olan adamın evini tesbit etmekti ve bunu da becermişti. Şayet gerekirse gündüz gözüyle gelir evi daha iyi inceleyebilirdi? Hatta Turgut Atamer'in olmadığı bir saatte, yolunu bulursa içeriye bile girebilirdi.

Uzaklardan bir köpek ulumas ı i şitti.

Dü şüncelerinden ayrıldı, bahçe duvarının yanındaki çalılıkların arasından çıkarken parmaklıklara asılı levhayı gördü.

Üzerinde "Villa Atamer" yaz ıyordu.

istedi ğini öğrenmişti. Koşar adım arabaya döndü. Evinin yolunu tutabilirdi artık.

Bu gece ö ğrendiklerinden sonra aklı karma kar ışık olmuştu. Gördüklerinden sağlıklı bir sonuca varmak zordu. Kendisine mükemmel ve kusursuz diye tanıtılan bir insanın, kişilik ve karakter yetersizliğini gösteren önemli bazı olaylara şahit olmuştu. Bundan sonra Turgut Atamer hakkında kim ne derse desin, babasının sık sık kullandığı bir deyimle, "Mülahazat hanesini" aç ık bırakacaktı.

Ama içi rahatt ı.

Hiç olmazsa bu gece, Sibel güvendeydi art ık...

(4)

—j aşkomiser Oğuz Tamer kahve fincanını masas ının üzerine D b ırakırken:

"Evet Engin, o arabay ı incelediniz mi?" diye sordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Gerekli tahkikat ı yapt ık Başkomiserim."

"Sonuç?"

"Sonuç ilginç."

"Nas ıl?"

"Trafik şubesinden aldığımız bilgi üzerine arabanın sahibini ve adresini araştırdık. Şahin marka araba ilker Topuz adlı birinin üstüne kay ıtlı. İthalat ihracat yapan özel bir firmada pazarlama müdürü. Firmaya gittik adamı biraz s ıkıştırdık, sorguladık. Sabıkasız, temiz, sıradan bir vatandaş. Bizi karşısında görünce ödü koptu." . "Eee?"

"Arabas ını sorduk, kem küm etmeye ba şladı. İki gün evvel arabasını bir arkada şına verdiğini söyledi."

"Nas ıl yani? Satmış m ı?"

"Hay ır efendim. Arkadaşı bir geziye ç ıkıyormuş, geçici olarak almış, bir hafta, on günlüğüne."

"Arkada şının kimliğini tesbit ettiniz mi?"

" İşte işin ilginç yanı da bu efendim. Adam ABC televizyon kanal ında çalışan bir kameramanmış."

Ba şkomiser güldü.

"Sak ın Ayhan Berkman olmasın?"

Muavin Engin Tuncer irkilir gibi oldu.

"Tan ıyor musunuz?"

"Tan ırım. Cin gibi oğlandır. Zararsız. Ondan şüphelenenleyiz. Hatta bize bilmeden yardımcı bile oluyor. Bir konuyu kafaya taktı m ı sonuna kadar ısrar eder, direnir, neticeye varmak ister, iyi bir insandır."

Muavin pek memnun olmam ış gibiydi.

Durumu sezinleyen Ba şkomiser onun yüzüne baktı.

"Ne o? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Pek emin de ğilim efendim ama aklımı kurcalayan bir nokta var. Bu sabah Şahin'in sahibiyle görüştükten sonra ABC televizyonuna gittim. Program Dairesi Müdürü Enver Alpay ve Sibel Hanımla görüştüm."

"Ne hakk ında? Aklını kurcalayan sorun nedir?"

"Katil hakk ındki bilgilerimiz."

"Anlayamad ım?" *

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Biliyorsunuz, elimizde i şe yarar görgü tanığı yok. Tamam ıyla varsayımlar üzerine çalışıyoruz. Şüphelenip sorguya aldığımız hiç kimse bize katilin eşkali hakkında bilgi veremedi. Zira onu görmemişler. Oysa ABC televizyonu, blucin giyen, saçlarını at kuyru ğu gibi ensesinde toplayan, gece gündüz güneş gözlü ğü takan birinden bahsediyor. Halkın beyninde katille ilgili böyle bir imaj yaratıldı."

"Eee?"

"Sibel Han ıma bu bilgileri kimden topladıklarını sordum. Şayet bir görgü tanığı varsa adresini istedim. Fakat bana vermedi.

Bunun bas ın özgürlüğüne müdahale olduğunu söyledi. Hiç olmazsa bu bilgileri kimin topladığını söylemesini istedim."

"Dur, ben sana söyleyeyim. Ayhan Berkman, de ğil mi?"

"Evet efendim."

"Eee, bu neden akl ını kar ıştırıyor ki? Ayhan açıkgöz, uyanık bir gençtir. Yıllarca polis muhabirlerinin yanında fotoğrafçı olarak çal ışmıştır. Polise ifade vermekten korkan görgü tanığı bulmas ı çok mümkündür. Belki ellerine biraz para da sıkıştırmışlardır. Nasıl olsa arkalarında zengin bir televizyon kanalı var. Ayr ıca bunlar gazeteci, bire bin katmaya da bayılırlar. Katilin saçları gerçekten at kuyru ğu ise gözlüğü de onlar uydurmuş olabilir."

"Ama Ba şkomiserim katilin tipini onların yarattığını hiç dü şünmüyor musunuz?"

O ğuz Tamer ilk defa şaşırarak baktı.

"Ne demek istiyorsun sen?"

Muavin ba şını sallad ı.

"Pek kesin bir şey değil. Fakat katilin tipi hakkında söylenenler uydurma olabilir."

"Sebep?"

"Olaylar ın İçinde programının daha cazip hale gelmesi, seyirci ve reyting kazanması için. Nas ıl olsa hiçbir yasal sorumlulukları yok. Gerçekte katilin tipi ba şka olsa, onlara ne yazar ki? Bundan dolayı onlar ı suçlayabilir miyiz?"

Ba şkomiser bir an düşünceye daldı.

"Ç ıkar şu baklayı a ğzından," diye homurdandı. "Asıl anlatmak istediğin nedir?"

"Benimki sadece bir olas ılık efendim. Emin değilim."

"Söylesene yahu! Emin olmad ığın nedir?"

" Şu Ayhan Berkman! Anladığım kadarıyla Karındeşen diye tanımladıkları katille ilgili bütün haberleri

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

toplayan ve hayali senaryoyu üreten hep o. Sözde görgü tanıklarıyla görüşen de o. Garip değil mi, işlenen bütün cinayetlerde biz tek görgü tanığı

bulam ıyoruz, ama o her defasında birilerini buluyor. İsim vermeden, şahitleri görüntülemeden ifadelerini programa sokuyor."

"Sen ne demek istiyorsun? Ondan şüpheleniyor musun yani?"

"Katil zanl ısı olarak suçluyor de ğilim tabii ama açıkçası benim için karanl ık ve üzerinde durulması gereken biri, efendim."

"Saçmal ıyorsun Engin. Dedim ya, o çocuğu tanırım. Aklı ba şında, efendi biridir. Asla katil olamaz. Biz sapık, ruh hastası birini aramak zorunday ız."

"Bu genci ne kadar tan ıyorsunuz efendim? Kanımca katil şu meşhur Dr Jekyll ve Mr. Hyde gibi çift kişilikli. Zaman zaman işinde başarılı, yetenekli ve sevilen biri ama hastalığının krizi tutunca, kimliği değişen, sapık kişiliği ön plana çıkan, öldürmekten zevk alan bir paranoyak. Olamaz mı? Mümkün değil mi, efendim?"

Komiser s ırıttı.

"Anla şılan sen çok polis romanı okuyorsun. Zaten i şin bu yahu, bıkmıyor musun böyle kitapları okumaktan? Hayret, bu ne düşgücü zenginliği!" ±

Muavin hiç cevap vermedi.

Yüzü as ık ve düşünceliydi. Başkomiser, yardımcısının ciddi olduğunu anlayıverdi. Fakat böyle bir olasılığa inanmak bile istemiyordu. Gözünün önünde Ayhan canlandı. Neşeli, şakacı, girgin haliyle. Olacak şey değildi. Acaba bu kimliğin arkasında hasta bir ruh, saldırgan bir cani yatabilir miydi?

Mesle ği gereği her türlü olasılığı hesaplamak zorundayd ı. Böyle bir şüpheyi Ayhan'a yakıştıramıyordu. Ne var ki, hayatta her şey mümkündü ve muavini tecrübeli, işinin ehli biriydi; böyle bir kuşkuya kapıldıysa bu olasılığı de ğerlendirmek gerekirdi, yabana atamazdı.

Ayhan'la bira içti ği gün tele-kızların patronu Madam Ele-ni'nin telefonunu istediği anı hat ırladı. O an bunu çok masum bir istek olarak karşılamıştı ama şimdi aklının karıştığını hissediyordu. Keyfi kaçt ı.

"Bu şüphenden kimseye bahsettin mi?" diye sordu.

"Hay ır efendim. İlk defa size söylüyorum."

"Sibel Han ım veya program müdürü bir şeyden kuşkulandı m ı?"

"Hiç sanm ıyorum efendim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"iyi... Ben Sibel Han ım'la görüşürüm. Siz şimdilik onu dikkatle korumaya devam edin."

"Hiç endi şeniz olmasın efendim."

"Peki art ık işinin başına dönebilirsin."

Muavin odadan ç ıktı. İçerde yalnız kalan Başkomiserin aklı kar ışmıştı. Telefona uzandı ve ABC televizyonunu aradı.

* * *

Ayhan boncuk boncuk terlemi şti...

Temmuz s ıcağı araban ın içini kavuruyordu. Bütün pencereleri açmış olmas ına rağmen en ufak bir esinti yoktu.

Ve Lincoln hâlâ bahçedeydi.

Anla şılan Turgut Atamer henüz uyanmamıştı.

Ayhan dün geceden yorgun olan bedenini rahatlatmak için, uzun uzun esnedi. Gece üç buçukta eve dönebilmiş ve kendini hemen yata ğa atmıştı. Ancak gördüklerinden sonra gözü bir türlü uyku tutmamış, yatağın içinde dönüp durmuştu. Bu adam tekin değildi ve artık Sibel'in kesin bir tehlike içinde olduğuna inanmaya başlamıştı. Ne yazık ki, şimdilik bu iddiasını kan ıtlama imkânı yoktu ama ne yap ıp edip bunu başarmaya kararlıydı.

Arabay ı Atamer'in villas ından otuz metre kadar ileride durdurmuştu. Bahçeyi rahatlıkla kolaçan edebiliyordu.

Sabah ın sekiz buçuğundan beri buradaydı. Saatine baktı, ona geliyordu. Çok tenha ve ıssız bir yerdi burası. Ne gelen vardı ne geçen. Bekledi ği bir buçuk saat içinde sadece iki araba geçmişti. Onlar da işlerine giden villa

sakinlerinin arabasıydı. Bir gözlemde daha bulunmuştu. Burada ne seyyar satıcılar vardı ne

226

de kap ıcılar. Dokuz sularında nerden çıktığını göremedi ği ufak bir çocuk villalara gazete dağıtmak için gelmişti. Hiçbir yayaya rastlayamadı. Sanki hayat durmuş gibiydi. Böyle zengin kesimden insanlar ın burada korkmadan nasıl yaşadıklarına hayret etti.

Araban ın açık penceresinden içeriye bir kuru ot kokusu yayılıyordu. Aynı kokuyu dün gece de duymuştu. Burnunu çekiştirdi.

Sonra kuca ğında duran fotoğraf makinesiyle oynamaya başladı. Makine ayarlanmış, deklanşöre basılmaya hazır durumdaydı. Nasıl olsa, uyanıp dışarıya çıkardı bu herif.

Hiç acelesi yoktu. Rahat rahat bekleyebilirdi.

Arkaya uzan ıp evden getirdiği termosu aldı, plastik bardağa koyu kahveyi koyup yudumlamaya başladı. Kahve gerginliğine iyi geldi. Bir bardak daha içti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Kar şı taraftan gelen bir bisikletli gördü. On dört on be ş ya şında bir çocuktu. Ayağında beyaz bir şort, sırtına astığı çantada da bir tenis raketi vard ı. Arabanın yanından geçerken dikkatle Ayhan'a baktı. Anlaşılan burada yabancılar yadırganıyordu. Eh, bu da çok normaldi; kimsenin dolaşmadığı bir yerde, bir buçuk saattir duran bir araba dikkat çekerdi tabii...

Biraz huyland ı; acaba Atamer villasından da kendisini görüp şüphelenen birileri olmuş muydu? Bo ş ver, diye omuz silkti. Alt tarafı kanunsuz bir i ş yapm ıyordu. Burası özel mülk de ğildi ya, kim karışırdı?

Can ı s ıkılmaya başlamıştı...

Arabay ı ald ığı arkada şı İlker'e söylendi; şuna bir radyo bile taktırmamıştı. Arabada bir radyo olsa, hiç olmazsa onunla oyalanırdı. Sıcak da müthişti. Sırtındaki kolsuz gömlek terden sırılsıklam olmuş, arabanın koltuğuna yapışmıştı. Kucağındaki makineyi yan koltuğa bıraktı, uyuşan bacak adelelerini gevşetmeye çalıştı.

İçinden, "Ulan şu zengilik ne güzel şey" diye homurdandı. Herifte ne iş vard ı ne güç. Sabahtan ak şama kadar yan gelip yatabiliyordu. Geçim derdi yok, aybaşı gelince borçlar ı nas ıl öde-

yece ği derdi yok, kısaca yok oğlu yoktu. Herifçioğlu bütün zamanını zevk-ü sefa içinde geçirebiliyordu. Gezme tozma, güzel kadınlar, eğlenceler, kulüpler daha ne beklenirdi ki hayattan.

Ayhan i şaret parmağını büküp, nazardan korunmak istercesine araban ın paneline vurdu. "Yoo, bunu istemem," dedi. "Gerçi herifin bir eli yağda bir eli balda; ama ne yapayım böyle bir hayatı? Hastaydı adam. Sapık bir ruh hastası. Bir katil, manyağın teki... Şu kadere bak, Tanrı bu kadar zenginli ği bir caniye nasip ediyor. Olacak şey değil."

Sonra surat ını ast ı, düşüncelere daldı.

Belki de yan ılıyordu.

Saç ı uzun, fahi şelere yakınlık gösteriyor diye adamı suçlam ıştı. Bu iki ufak detay adamı katil yapamazd ı. Hisleri onu yanıltıyor olabilirdi, özellikle de kıskançlığı. Adama karşı şartlanmıştı. Onu katil olarak görmek istiyordu. Katil olsa dün gece adamın eline mükemmel bir fırsat geçmişti. İstese onu öldürebilirdi. Eve döndüklerinde saat bir buçuktu. Şayet Sibel bir patavatsızlık yapıp polis tarafından korunduğunu söylememişse, bu işi rahatlıkla yapabilirdi. Niyeti bu olsa bir kahve içmek bahanesiyle yukarı ç ıkar kızın hesabını görürdü.

Acaba m ı, diye düşündü bir an.

Dün gece cinayet i şlemek için gerçekten uygun muydu? Hiç de değildi. Birlikte bir kulübe gitmişlerdi. Sibel Candan tanınan, ünlü bir kişiydi. Ekranda görünen sempatik yüzünden, şöhretinden, o kulüpte onu tanıyan bir sürü kişi çıkabilir ve Turgut Ata-mer'le o gece beraber olduğuna tanıklık edebilirlerdi. Adam buna cesaret edemezdi. O hasta ruhun diğer yanında çok berrak ve güçlü bir zekanın olduğu inkâr edilemezdi. Hayır, diye söylendi. Dün gece cinayet için hiç de uygun bir zamanlama olmazdı.

Ayhan daha ba şka şeyler de düşünecekti ama Atamer villasının bahçesindeki hareketi farkedince her şeyi bir anda unutu-verdi.

Ya şlı bir adam bahçede ko şuşturmaya başlamıştı. Sırtındaki

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

önden dü ğmeli beyaz ceketten adamın evin uşağı oldu ğu kararına vardı. Demir parmaklı bahçe kap ısını açmaya uğraşıyordu.

Ayhan' ın yüreği hızla çarpmaya başladı.

U ğursuz herif nihayet ininden çıkıyor olmalıydı.

Ayhan baca ğını araban ın vites kolu üzerinden aşırarak yan koltuğa sıçradı. Mümkün olduğu kadar eğilip gizlenmeye çalıştı. Başını cam hizas ına kadar kaldırıp gözlerini bahçeye dikti. Ni-kon'un objektifini ayarladı, artık her an o namusszu görür görmez deklanşöre basabilirdi. Heyecanı doru ğa yükselerek bekledi.

U şak demir kapıyı açm ıştı ama Turgut Atamer henüz ortalarda yoktu.

Kayk ıldığı koltukta iki büklüm beklemeye devam etti. Bir buçuk saatten beri bekliyordu, bir iki dakika daha bekleyebilirdi, ne çıkardı? Parmakları terden y ıvışık hale gelmişti. Sağ elini aceleyle çekip pantolonuna sildi.

Ayhan derin bir oh çekti. Sonunda Turgut Atamer bahçeye ç ıkmıştı. Parmağı h ızla deklanşöre basmaya başladı. Birbiri ardına fotoğraf çekiyordu, adamın sırtında desenli ipek bir gömlek vardı. Beyaz keten pantolonu tiril tirildi. Önce Lincoln'e doğru yürüdü. Sonra durup uşağına bir şeyler söyledi. Tabii bulunduğu yerden konuşmaları duymas ı imkân ı yoktu, fakat u şağa doğru birkaç adım attığı anda onu cepheden yakalayabilmişti.

Ayhan zevkten k ıkırdadı. Bunlar harika resimler olacaktı. Bir iki poz daha çekti. Yeterliydi bu kadarı. Toparlandı. Bir an önce korudan uzaklaşmak istedi. Makineyi arkaya bıraktı, arabayı çal ıştırdı, gaza bastı.

İyi bir iş becermenin keyfi içindeydi. Dü şündüğü gibi katil o ise artık bunu kanıtlayabilecekti. Arabayı toprak yolda sürmeye devam etti. İçi içine

sığmıyordu. Bir an önce evine dönmek, karanlık odasına kapanarak filmleri banyo etmek arzusundaydı.

Boş yolda bir an gözü dikiz aynas ına takıldı.

Lincoln pe şinden yaklaşıyordu.

Hafif bir ürperti ald ı Ayhan' ı. Turgut Atamer acaba resimlerinin çekildiğini görmüş müydü? Hiç sanmıyordu. Bu işi gizlice iyi kıvırmıştı.

Tekrar bakt ı aynaya.

Adam h ızla yaklaşıyordu. Dün geceden de biliyordu; sürat yapmaktan hoşlanan biriydi. Araba sürmesi bile farklıydı. Mağrur ve hoyratça.

Kendisini görmesini istemedi. O da h ızını art ırdı. Ana yola çıkan sapağa ondan önce varırsa sorun yoktu; sonra trafik artacak, dikkat çekmeyecekti. Fazla sürat yapmak da istemedi, adamın dikkatini çekebilirdi;

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi. Hele alt ındaki Şahin'in orada beklediğini görmüşse bu daha da dikkat çekecekti.

Biraz yava şladı.

"Görürse görsün," diye homurdand ı. Nasıl olsa kendisini tanımıyordu. Birden irkildi, acaba dün gece pastanede karşılaştığımızı an ımsar mı, diye düşündü. Kurt gibi bir adamdı, yüzünü hatırlarsa şüpheye düşebilirdi.

Yeniden gaza yüklendi. Ama şansı yoktu, sekiz silindirli koca Amerikan arabas ından kaçamazdı. Dün gece hep kovalayan durumunda idi, şu anda ise arkasındaki arabadan kurtulmaya çalışıyordu.

K ısa bir klakson sesi işitti. Turgut Atamer yol istiyordu.

Toprak yolda epey toz kald ırmıştı. Çaresiz arabayı biraz sa ğa aldı. Lincoln tam arkasındaydı.

Adam h ızlandı ve Ayhan' ı sollad ı. İki araba yan yana geldiklerinde Turgut Atamer öfkeli nazarlarla Ayhan'a bir göz attı. Sadece kısa bir an. Sonra ok gibi yanından geçip gitti.

Ayhan derin bir nefes ald ı.

Adam ın kendisini hatırladığını sanm ıyordu. Bunu bakışlarındaki ilgisiz ifadeden çıkarmıştı...

* * *

Annesi, o ğlunun şu son birkaç gündür yaşayışına bir anlam veremiyordu. Gerçi onun bir memur gibi saatle kayıtlı i şi yoktu. Eve rastgele saatlerde gelir yine rastgele saatlerde çıkıp giderdi. Ama bu düzen şu sıralar iyice bozulmuştu. Ayhan sanki geceleri çalışıyor, gündüzleri istirahat ediyordu.

Kad ıncağız uykusuzluktan kızarmış gözlerine bakt ı. Üzüntüyle:

"O ğlum, nedir bu halin?" diye söylendi. "Ne biçim iştir bu? Ne günün belli ne gecen? Baksana, gözünden uyku akıyor."

"Üzülme anneci ğim, ben iyiyim. Turp gibi" diye atlatmaya çalıştı kad ıncağızı. Tam filmlerini banyo yapmak için karanlık odaya dalarken annesinin söyledikleriyle mıhlanıp kaldı.

"Dün seni i şyerinden bir hanım aradı, şefinmiş galiba. Ad ını da söyledi ama..."

"Sibel mi?"

"Evet, evet o."

Sibel'in evine telefon etti ğini hiç hatırlamıyordu. Belki bir kere; o da yanılmıyorsa gidecekleri bir işin iptal edildiğini söylemek içindi.

Acaba niye aram ıştı?

"Sana ne dedi, anne?" diye sordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Galiba televizyon kanal ına bırakacağın filmler mi varmış, nedir, onun gibi bir şey işte. En iyisi sen onu bir ara."

Sonra kad ın gülümsemeye başladı.

"Galiba yine bir dolaplar çeviriyorsun Ayhan? Ona hasta bir day ıdan bahsetmişsin, izin almışsın filan. Neler oluyor? Sana bu sabah söyleyecektim ama sabahın köründe çıkıp gitmişsin."

Ayhan tela şla sordu, "Ona ne dedin anne?"

"Ne diyece ğim? Hiç erkek kardeşimin filan olmadığını. Kızcağız içten bir üzüntü gösteriyordu; anladığım kadarıyla çok duygulu bir taze."

Ayhan sesini ç ıkarmadı fakat bozuldu. Sibel daha ilk gün yalan ını ortaya ç ıkarmıştı. Hatalı davrand ığını anladı. Hiç olmazsa

evdekilere durumu idare etmelerini tembih etmeliydi. Fakat Sibel' in eve telefon edece ğini de hiç düşünmemişti. Demek ona inanmamıştı. Fazla aldırmadı, söylenerek karanlık odaya daldı. Şu anda aklı fikri filmlerdeydi.

Zoomlu objektifle çekti ği filmleri banyo edip, büyüttü. Tam bir başarıydı. Resimler net ve mükemmel çıkmıştı. Hemen telefonun başına geçti. Heyecanı son haddine varm ıştı. Artık elinde katili tanımaya yarayacak resimler vardı ve Turgut Atamer'in katil oldu ğuna bütün kalbiyle inanıyordu. Yanından hiç eksik etmediği telefon defterini çıkardı ve Suzan P ınar'ın ev numarasını çevirdi.

Vakit ö ğle sularıydı, inşallah evdedir, diye içinden dua ediyordu.

Zil çalmaya ba şladı. Dört, beş defa çald ı, açılmıyordu bir türlü. "Hay, lanet olası" diye söylendi içinden. Kapatıp bir daha çevirdi.

Açan yoktu...

Suzan P ınar'ı mutlaka bulmal ı, ona erişmeliydi. Katili teşhise gerekli kişi oydu. Arnavutköy'deki işkembecide oturup karşılıklı çorba içmi şlerdi. Suzan'ın anlattıklarını an ımsamaya çalıştı. Katil, Binnur Kuşakçı'nın öldürüldüğü gece iki fahişeye birden sulanmıştı. Tıpkı dün gece Levend'teki pastanede yapt ığı gibi.

Ne şesi kaçmıştı ama fazla önemsemedi; nas ıl olsa Suzan'ı bulurdu. Elinde resimleri gösterebilece ği bir görgü tanığı daha vard ı. Resimlerin arasından özellikle iki tanesini seçti. Birinde Turgut Atamer'in yüzü gayet net görünüyordu, diğerinde ise biraz uzaktan olmasına rağmen, arabasının kapısını açmaya çal ışırken çekilmiş boy resmiydi. Adam ın boyu poşu hakkında bilgi edinmeye yeterliydi. Öteki resimleri karanlık odada sakladı.

Tela şla evden çıktı. Annesi yine arkasından söylenmeye başladı. Kadıncağızın gönlünü alacak tek kelime söyleyemeden

arkada şından aldığı arabaya atlad ı...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

* * *

232

Güne ş yine etraf ı yak ıp kavuruyordu. Ayhan, Ahmediye'de arabayı parkedecek gölge bir yer bulamad ı. Saatçi Rasim'in dükkânından iki sokak ilerde zar zor bulduğu ufacık bir yere bıraktı.

Darac ık dükkâna girdiğinde, içerde yaşlı bir kad ınla torunu olması muhtemel ufak bir çocuk, cicili bicili o yeni Japon kol saatlerinden almak için pazarlığa tutuşmuşlardı. Daha doğrusu yaşlı nine kendi kendine pazarlık ediyor, Rasim usta baygın gözlerle kadına arasıra olmaz diyordu.

Ayhan gülümseyerek adama bakta. "Merhaba," dedi.

Saatçi kafay ı bulmu ştu yine. Gözleri alkolden kan çanağı gibiydi. Nefesinden ç ıkan alkol kokusu duyuluyordu. "Merhaba," diye karşılık verdi.

Ayhan, mü şteri gidinceye kadar hiç sesini çıkarmadan, sırtını duvara dayay ıp bekledi. Heyecanını zor tutuyordu. Yaşlı kad ın uzun bir pazarlıktan sonra saati aldı. Torununun bileğine takıp çıktılar. Çocuk kendini büyümüş biri gibi hissederek ikide bir gururla saatine bak ıyordu. Ayhan çocuğa gülümsemekten kendini alamadı. *

Dükkânda yaln ız kalınca saatçi filozof bir tavırla:

"Seni buraya tekrar hangi rüzgâr att ı, evlat?" diye sordu.

Ayhan, "Sana bir resim gösterece ğim," dedi.

"O adam ın mı?"

"Evet."

"Göster bakal ım. Aferin, hızlı çal ışıyorsun. Polisten de hızlı."

Ayhan gülümsedi. "Eee, ne yapal ım? Biz de ekmek yiyoruz. İşimizin gereğini yapmak zorundayız."

Heyecan ı son haddine varm ıştı. Çantasından fotoğrafları ç ıkarıp, önce büyütülmüş yak ın plan resmi uzattı. Saatçi gözlüğünü takıp resme bakmaya başladı.

Genç adam ın kanındaki adrenalin artmıştı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Nefesini tutup adamın ne diyeceğini bekledi.

Rasim uzun uzun foto ğrafı inceledi. Yüzünde ku şkulu bir ifade oluşmuştu. Cevap gecikince, Ayhan nefesini tutarak, "O mu?" diye sordu.

Saatçinin karara varamad ığı belliydi.

"Ba şka fotoğrafı var m ı?"

Ayhan ikinci resmi uzatt ı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Al. Bir de şuna bak."

Rasim ikinci resmi de uzun uzun inceledi. Kâh gözüne yakla ştırıyor, kâh geri çekerek yeniden bakıyordu.

"Tamam m ı? O mu?" diye sordu tekrar.

"Emin de ğilim."

"Nas ıl olur? O gece adamı gördü ğünü söylemiştin."

"Do ğru, görmüştüm. Ama karanlıktı evlat, iyi seçememi ş olabilirim. Biliyorsun ya kafam da dumanl ıydı. Sonra adamdan çok bizim komşu Ayşegül'ün küfelik haline bakıyordum."

"Yapma be Rasim Usta! Sen şu resimlere iyice bak. Tekrar tekrar bak. Bu çok önemli."

Adam resimleri sanki Ayhan' ı k ırmak istemiyorcasına incelemeye devam etti. Sonra başını sallayarak önündeki cam vitrinin üstüne bıraktı.

"Kusura bakma ama ç ıkaramadım. Sana kesin bir şey söyleyemem."

Ayhan' ın bir an sırtındaki ter soğudu. Bu beklemediği bir cevaptı.

"Anlayam ıyorum," diye mırıldandı. "Resim çok net. Eğer adamı gördüysen onu hat ırlaman lazım."

Adam omuzlar ını silkti, birden olaya ilgisizle şti.

"Dedim ya, ç ıkaramadım."

Ayhan çaresizlik içinde ç ırpındı.

"Olacak şey değil! Adamı yak ından gördün, cinayetin işlendiği eve kadar takip ettin, şimdi tanıyamıyorum diyorsun."

Saatçi gittikçe titizlenmeye ba şlıyordu.

234

"Sana hat ırlayamadığımı söyledim; üstüme varma! Emin olmadan kimsenin ba şını suçlu da olsa yakamam."

"Sen ne diyorsun usta? Bu herif bir katil! Sadece benim bildi ğim dört kadını öldürdü. Şimdi onu korumaya mı çal ışıyorsun?"

Rasim dik dik Ayhan'a bakt ı.

"Sen hiç polisin eline dü ştün mü, hiç mahkeme kapılarında süründün mü? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsan, boşuna benim ağzımdan laf aJmaya kalkışma. Ben bilirim. Sana sabıkalı oldu ğumu söylemiştim, insanı bir şüphe yüzünden süründürürler, hayatını söndürürler. Emin olmadan kimseye çamur atamam ben, anladın mı?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan dü şünmeye başladı.

Hakl ı olabilirdi. E ğer resimdeki kişiyi vicdani rahatlık içinde teşhis edememişse bu tepkisinde haklıydı.

"Tamam, tamam anlad ım" diye mırıldandı. "Senden kesin tanımlama istemiyorum. Hiç olmazsa ona benzeyip benzemediğini söyle."

"Söyleyemem. Etraf karanl ıktı, adamı iyi seçemiyordum. Hat ırladığım tek şey iri cüssesi ve saçını at kuyruğu gibi ensesinde topladığıydı. Bir de kullandığı o güne ş gözlü ğü. Gece karanlığında niye gözlük taktığını merak etmi ştim. Hepsi o. Bu ne ifade eder ki? Kendine bir bak/sen de iri kıyım bir gençsin, biri senin fotoğrafını getirse, dükkân ına gelen adam bu muydu, diye sorsa yine tereddüt edebilirim, emin olamam."

Saatçi sustu, yutkundu.

Tezgah ın altından çıkardığı votka şişesinden öfkeyle bir yudum aldı, yüzünü ekşitti.

Ayhan tam bir dü ş k ırıklığı içindeydi. Rasim Usta'dan i ş ç ıkmayacaktı. Ağır ağır resimleri topladı, çantasına koydu.

Yapaca ğı bir şey kalmamıştı. Tam gitmeye hazırlanırken saatçi çekine çekine:

"Hem bana gösterdi ğin resimdeki adamın gözlüğü yok" de-

di. "Foto ğraflar gün ışığında çekilmiş, o herif gece karanlığında bile gözlük kullanıyordu."

Ayhan, onlar ın, cinayet işlerken katilin kullandığı bir tak ım aksesuar, kimliğini değiştiren ya da gizleyen ayrıntılar olduğunu söylemedi. Rasim

Usta'nın bunu anlayacağından şüpheliydi. Sesini çıkarmadı.

"Ayr ıca," diye mırıldandı saatçi. "Bu resimdeki adam ın saçları da... hani ne diyordun?"

"At kuyru ğu."

"Evet, at kuyru ğu değil. Farkına varmadın mı?"

"Biliyorum. Ama yeterince uzun."

Saatçi s ıkılarak başını sa ğa sola salladı. Sıkılmış bir tav ırla:

"Evet, benziyor. Ö ğrenmek istiyorsan söyleyeyim; benziyor. Ama kesin odur, diyemem.

"Anlad ım," diye fısıldadı Ayhan. Sonra çantas ını s ırtlayıp, biraz buruk dükkândan çıktı. Temmuz sıcağı bütün şiddetiyle etrafı kavurmaya devam ediyordu...

* * *

Sibel telefonu kapat ınca düşünmeye başladı. Acaba Başko-miser Oğuz Tamer kendisiyle ne konuşacaktı? Bu sabah koruma memuru gelmiş abuk subuk sualler sormu ştu. Onlara bilgi edindikleri kaynakları aç ıklamak zorunda değildiler. Yazılı ya da sözlü bas ının ayrıcalığıydı bu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Bir yandan da ba şkomisere hak verdi.

Polis tam bir açmaz içindeydi. Yeterince ipucu bulam ıyor, cinayetlerin önüne geçemiyorlardı. Kamuoyundaki tepki ve baskı şiddetini artırmış, polisi zor durumda bırakmıştı. Medya üzerlerine gidiyordu. Oğuz Tamer amirleri tarafından da sıkıştırılıyor olmalıydı.

Sibel masas ından kalktı, kendine bir çeki düzen verdi, saçlarını tarad ı, rujunu tazeledi. Komiserin verdiği randevu saatine

epey vard ı. Çantasından çıkardığı ufak aynadaki yüzüne bakarken akl ı Ayhan'a tak ıldı. Acaba nereye gitmişti? Mutlaka bir kadının peşindeydi. Çapkınlığı ayyuka ç ıkmıştı zaten, bilmeyen yoktu. Sinirden dudaklarını kemirdi. Dönünce ona haddini bildirecekti. Bir de utanmadan, day ım hasta diye yalan söylüyordu. "Yemin ederim bunu burnundan fitil fitil getireceğim," diye söylendi. Yeniden yerine oturdu, döner koltuğunu arkasındaki geniş pencereye çevirip önünde uzanan manzaraya dald ı.

Galiba haks ızlık ediyordu.

Onun kendisine a şık olduğunu biliyordu. Peki, daha ne istiyordu? Bunu kendisine itiraf etmesini mi? Çocukça bir bekleyiş de ğil miydi bu? Birbirlerine çocuklar gibi davranıyorlardı. Ayhan'ın duygularını önce açıklaması şart mıydı? İkisi de erişkin insanlardı; şayet birbirlerini seviyorlarsa bunda önceliğin ne mantığı vardı?

Kendine k ızmaya başladı. Keşke ben açılsaydım, diye homurdandı. Oysa ne yapmış, toy bir kız gibi genç adamın ısrarla damarına basıp, gururuyla oynamıştı. Sevgide gurur anlamsız bir şeydi, insanın

karşısındakine sevdiğini söylemesi gibi yüce ne olabilirdi? Ayrıca o fahişenin resimleri yüzünden de kendisini küçük durumlara düşürmüştü.

Bütün yaptıklarım saçma ve anlamsız, diye düşünmeye başladı. Karar verdi, Ayhan döner dönmez ona deli gibi aşık olduğunu söyleyecekti. Sonra kendini toparlayıp hayal aleminden sıyrıldı. İşine döndü ve komiserin gelişini bekledi.

* * *

"Bunca i şiniz arasında bana ayıracak zaman bulduğunuz için teşekkür ederim," dedi Oğuz Tamer.

"Esta ğfurullah komiserim, polise yardım etmek görevimiz."

"Sa ğolun."

"Söyleyin bakal ım, bu ziyaretinizi neye borçluyuz?"

Ba şkomiser Sibel'in yüzüne baktı. Gözleri parıldıyordu. Sibel Candan hem güzel hem de zeki bir kızdı. Televizyonculuktaki başarıları bunun canl ı kan ıtıydı.

"Kaç y ıldır bu iştesiniz?" diye sordu.

K ız gülümsedi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Bu sorunuz merak ınızla mı yoksa yapt ığınız soruşturmayla mı ilgili?"

"Her ikisiyle de," diye kar şılık verdi Oğuz Tamer. Onun da yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu.

"Be ş y ıl oldu. Belki hatırlarsınız, o tarihlerde müzikseverlere keyifli dakikalar yaşatan Caz Dünyası adl ı bir program vardı. Sunuculuğunu üstlendiğim bu program dillerden düşmeyen melodilerin klipleri ve müzik dünyasından haberler yayına giriyordu. Daha önce TRT'de buna benzer bir program yapmıştım. O ilk deneyimimdi. Hafta içi her gün ekrana gelen Caz Dünya-sı'nda özellikle sanatçılarla yapılan röportajlar çok ilgi çekiyordu. Program tutulmuştu, iki yıl kadar sürdü. Sonra program müdürü Enver Alpay çok cazip bir teklifle karşıma geldi. Haftanın önemli olaylarını yans ıtacak sosyal içerikli, sanatsal boyutu da olan yeni bir program yapmayı planl ıyordu. Bu işi becerip beceremeyeceğimi sordu. Teklif harikaydı, hiç düşünmeden kabul ettim. Olayların İçinde işte böyle doğdu, üç yıldır da devam ediyor. Sanırım başarılı da olduk."

"Bundan hiç şüphem yok. Fırsat buldukça ben de izliyorum."

Komiser öksürüp genzini temizledi. Sonra ilgisizmi ş gibi görünerek:

"Herhalde bu bir ekip i şidir, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hiç ku şkusuz. Altı ki şiyiz, iki yardımcım var. Üç de kameramanım."

"Bunlardan biri de Ayhan Berkman de ğil mi?"

Sibel birden irkildi. Ba şkomiserin bu beklenmedik ziyareti galiba Ayhan'la ilgiliydi. Son cinayet mahallinde Oğuz Tamer'le

konu şurken, adamın yaptığı ^ r ıyı hat ırladı. Düpedüz, Ayhan size aşık demeye getirmişti. E|irıde 0|madan yüzü asıldı.

"Evet," dedi. "Ayhan b^ je |<ameramanlar ımdan biridir."

"Ne kadar zamandan b^ sizin yan ınızda çalışıyor?"

"Üç y ıldır. Yani bu pro?rarrı ba şladığından beri. Niye sordunuz?"

Komiser soruyu duymar^ gjbi, "H ıı.." demekle yetindi.

İlk defa Sibel'i içine bir l^rt düştü.

Kendisini korumakla görev|j muavinin de bu sabah televizyona gelip Ayhan'la ilgili sor^gu sorular ı anımsadı.

"Bugün onu burada görmedim. Görevde mi?"

Sibel ku şkuyla, "Hayır, iljn|it» dedi. "Neden sordunuz? Bu sabah yardımcınız da onunla i|gj|j bazı sorular sordu."

Ba şkomiser bir süre dal?m bakışlarla kızı süzdü.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel titizlenerek, "Bir şey mj Var?" diye sordu.

"Hay ır. Şimdilik hiçbir şey yok."

Sibel'in tedirginli ği artıyordu.

" Şimdilik ne demek?.*fc|<sa ondan şüpheleniyor musunuz? Bilmediğim bir suç mu işledi?"

Komiser gülümsedi.

"Hay ır, öyle bir şey yok Unutmayın, biz polisiz. Herkesten şüphelenmemiz görevimiz gereği. Şüphelendiklerimizin suçlu çıkması gerekmez."

Sibel tela şa kapılarak sordu:

"Bu ifadeniz ondan da Şüphelendiğiniz anlamına gelmiyor mu?"

"Evet, öyle!"

"Ayhan' ın nasıl bir suç işlediğini düşünüyorsunuz?"

"Cinayet!"

"Cinayet mi? Şaka mı bu?"

"Hay ır, şaka değil."

"Kulaklar ıma inanamıyorum. Onu nasıl suçlayabilirsiniz?"

Ba şkomiser Sibel'in yüzüne baktı. Gözleri parıldıyordu. Sibel Candan hem güzel hem de zeki bir kızdı. Televizyonculuktaki başarıları bunun canl ı kan ıtıydı.

"Kaç y ıldır bu iştesiniz?" diye sordu.

K ız gülümsedi.

"Bu sorunuz merak ınızla mı yoksa yapt ığınız soruşturmayla mı ilgili?"

"Her ikisiyle de," diye kar şılık verdi Oğuz Tamer. Onun da yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu.

"Be ş y ıl oldu. Belki hatırlarsınız, o tarihlerde müzikseverlere keyifli dakikalar yaşatan Caz Dünyası adl ı bir program vardı. Sunuculuğunu üstlendiğim bu program dillerden düşmeyen melodilerin klipleri ve müzik dünyasından haberler yayına giriyordu. Daha önce TRT'de buna benzer bir program yapmıştım. O ilk deneyimimdi. Hafta içi her gün ekrana gelen Caz Dünya-sı'nda özellikle sanatçılarla yapılan röportajlar çok ilgi çekiyordu. Program tutulmuştu, iki yıl kadar sürdü. Sonra program müdürü Enver Alpay çok cazip bir teklifle karşıma geldi. Haftanın önemli olaylarını yans ıtacak sosyal içerikli, sanatsal boyutu da olan yeni bir program yapmayı planl ıyordu. Bu işi becerip beceremeyeceğimi sordu. Teklif harikaydı, hiç düşünmeden kabul ettim. Olayların İçinde işte böyle doğdu, üç yıldır da devam ediyor. Sanırım başarılı da

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

olduk."

"Bundan hiç şüphem yok. Fırsat buldukça ben de izliyorum."

Komiser öksürüp genzini temizledi. Sonra ilgisizmi ş gibi görünerek:

"Herhalde bu bir ekip i şidir, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hiç ku şkusuz. Altı ki şiyiz. İki yardımcım var. Üç de kameramanım."

"Bunlardan biri de Ayhan Berkman de ğil mi?"

Sibel birden irkildi. Ba şkomiserin bu beklenmedik ziyareti galiba Ayhan'la ilgiliydi. Son cinayet mahallinde Oğuz Tamer'le

konu şurken, adamın yaptığı uyar ıyı hat ırladı. Düpedüz, Ayhan size aşık demeye getirmişti. Elinde olmadan yüzü asıldı.

"Evet," dedi. "Ayhan bey de kameramanlar ımdan biridir."

"Ne kadar zamandan beri sizin yan ınızda çalışıyor?"

"Üç y ıldır. Yani bu program başladığından beri. Niye sordu-

7»»

Komiser soruyu duymam ış gibi, "H ıı.." demekle yetindi.

İlk defa Sibel'i içine bir kurt düştü.

Kendisini korumakla görevli muavinin de bu sabah televizyona gelip Ayhan'la ilgili sordu ğu soruları anımsadı.

"Bugün onu burada göremedim. Görevde mi?"

Sibel ku şkuyla, "Hayır, izinli," dedi. "Neden sordunuz? Bu sabah yardımcınız da onunla ilgili bazı sorular sordu."

Ba şkomiser bir süre dalgın bakışlarla kızı süzdü.

Sibel titizlenerek, "Bir şey mi var?" diye sordu.

"Hay ır. Şimdilik hiçbir şey yok."

Sibel'in tedirginli ği artıyordu.

" Şimdilik ne demek? -froksa ondan şüpheleniyor musunuz? Bilmediğim bir suç mu işledi?"

Komiser gülümsedi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hay ır, öyle bir şey yok. Unutmayın, biz polisiz. Herkesten şüphelenmemiz görevimiz, gereği. Şüphelendiklerimizin suçlu çıkması gerekmez."

Sibel tela şa kapılarak sordu:

"Bu ifadeniz ondan da şüphelendiğiniz anlamına gelmiyor mu?"

"Evet, öyle!"

"Ayhan' ın nasıl bir suç işlediğini düşünüyorsunuz?"

"Cinayet!"

"Cinayet mi? Şaka mı bu?"

"Hay ır, şaka değil."

"Kulaklar ıma inanamıyorum. Onu nasıl suçlayabilirsiniz?"

"Henüz kimseyi suçlad ığımız yok Sibel Hanım. Bizimki sadece bir şüphe. Bir varsayım."

"Çok komik! Böyle bir ihtimali dü şünmek, gerçekten çok komik. Bir sıralama yapılacak olursa şu koca memlekette herhalde en son aklıma gelebilecek kişi o olur. Lütfen bana söyler misiniz, sizi bu düşünceye götüren sebep ya da sebepler nedir?"

Ba şkomiser gülümseyerek başını ka şıdı.

"Bak ın, tekrar ediyorum, henüz kimseyi suçladığım yok. Ama her türlü ihtimali değerlendirmek zorundayım. Ayrıca bu tepkinize de hak veriyorum,

zira yanılmıyorsam onunla aranızda bir gönül bağı var."

Sibel sustu. Ne evet dedi, ne de hay ır.

Cevap alamay ınca komiser konuşmaya devam etti.

"Size sorabilir miyim, Ayhan' ın sizin ekipteki işi tam olarak nedir? Sadece olayları görüntülemek mi?"

"Genel olarak öyle. Bir de bir çekim esnas ında röportaj da yaptığı olmu ştur. Fakat bu daha çok benim ve asistanlarımın işidir."

"Peki, Ayhan şu işlenen seri cinayetler konusunda bazı ki şilerle konuşmaya gitti mi?"

Sibel ba şını sallad ı, "Evet... Gitti."

"Mesela kimlerle konu ştu?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Öldürülenlerin arkada şları, apartman komşuları filan gibi."

"Merak etmeyin, isim almak konusunda sizi zorlamayaca ğım. Yasal haklarınızı biliyorum. Ama ö ğrenmek istediğim şu; bu görüşmelere siz ya da yardımcılarınızdan biri Ayhan'la birlikte mi gitti?"

Sibel bir an dü şündü.

Bu görü şmelerin hemen hemen hepsini Ayhan tek başına yapmıştı. Zaten Binnur Kuşakçı ile Jale Kunter'in ölümü arasındaki benzerliği de ilk bulan, gündeme getiren, program yapılmasını isteyen oydu. Sibel onun becerisine güvenmiş, çoğu zaman

olaylar ın peşine onu salmıştı. Doğrusu çok ilginç ipuçları da yakalam ıştı Ayhan.

Yine de sebebini bilmedi ği bir ürperti hissetti içinde.

Komiser bu soruyu neden sormu ştu acaba?

Hat ırlamaya çalıştı; Jale Kunter olayında iki defa Beyazıt'a gitmişlerdi beraber, ilk gidişlerinde Hilmi diye bir üniversite öğrencisiyle konuşmuşlardı çay bahçesinde. Ertesi gün de fakülte bahçesinde Nesrin denen o uyuşturucu kullanan kızla. Hatta kız, Ayhan'la yalnız konuşmak istemiş, o da ilerdeki bir bankta beklemek zorunda kalmıştı.

Ya di ğerleri?

Do ğancılar'da öldürülen Ayşegül adlı kad ının araştırmalarını Ayhan tek ba şına yürütmüştü. Sonra Binnur Kuşakçı'nın fahişe arkadaşı Suzan P ınar'ın çıplak fotoğrafları geldi akl ına...

içindeki ürperti büyüyordu.

Komiserin beynine soktu ğu korkunç düşünceyi kovmaya çalıştı.

Ayhan o i ğrenç fotoğrafları niye çekmi şti? Yoksa bu, görevden öte, sapık cinsel eğiliminin bir belirtisi miydi? Bütün bunların altında düşünmek bile istemediği korkunç bir sır mı yat ıyordu?

Aman Allah ım, diye düşündü. Aklına doluşan ihtimaller midesini bulandırdı. Polis durup dururken böyle sorular sormazdı. Bir yandan kendisini korumaya alıyorlar, diğer yandan sevdiği adam hakkında sorular soruyorlardı. Aklı iyice kar ışmaya başlamıştı.

Neden sonra komiserin sordu ğu soruyu hatırladı.

"Evet," diye kekeledi. "Bu soru şturup koşuşturmanın çoğunu Ayhan tek başına yaptı. Ama birkaç kere ben de yanında oldum."

Komiser yine ba şını sallay ıp, "Anlıyorum," dedi.

Ne var ki bu konu şmadan hiçbir şey anlamayan Sibel'di.

O ğuz Tamer birden sordu:

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"ilker Topuz ad ı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hay ır... Tanımalı m ıyım?"

"Yoo, sadece sordum."

"Yapmay ın komiser, benimle açık konuşun. Bu adamın olaylarla bir ilgisi olması laz ım. Yoksa bana sorar mıydınız hiç?"

" İlgisi olduğunu sanmıyorum. Ben sadece sizin tanıyıp tanımadığınızı ö ğrenmek istedim."

"Onu tan ımadığımı söyledim. Kim bu adam?"

Komiser k ızın gözlerinin içine baktı.

"Ayhan' ın bir arkadaşı," dedi. "Dün onun arabasını ödünç alm ış. Bir hafta, on gün için."

Sibel bir soluk ald ı.

"Bunda ne kötülük var ki? İzne çıktı. O araba ile yolculuk yapacaktır. Bunun suç olduğunu sanmıyorum. Polisi ilgilendirir mi?"

Sibel, kendini rahatlatacak, yüre ğine çöken kara bulutlardan kurtulacak bir can simiti gibi sarılmıştı bu araba işine. Tam, Eskişehir'e hasta dayısını ziyarete gitti diyecekti ki, son anda kendini tuttu. Dün, annesine ettiği telefonda bunun yalan olduğunu öğrenmişti.

İçinde o tatsız burukluğu yeniden duyumsadı.

Ayn ı gün içinde iki polisin gelip a ğzını aramalar ı hiç de do ğal değildi. Polisin öğrenmek istediği önemli bir şey olmalıydı.

Ba şkomiser sordu:

"Ayhan' ın iznini nerede geçireceği hakkında bir bilginiz var mı?"

Sibel bu soruyu bekliyordu.

"Hay ır... Sormadım."

"Peki, o size söylemedi mi?"

"Söylemedi."

Ba şkomiser dudaklarını büktü.

"Tuhaf," dedi. "Üç y ıldır birlikte çalışıyorsunuz ve arkadaşınızın tatilini nasıl değerlendireceğini sormuyorsunuz. Biraz garip değil mi?"

Sibel surat ını ast ı. Kaşlarını çatt ı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Bunu sormaya hakk ım yok. O da söylemedi. Herhalde bir planı vard ır."

"Herhalde vard ır," diye fısıldadı O ğuz Tamer. "Belki bir kız arkadaşıyla birlikte gitmiştir, olamaz mı?"

"Olabilir tabii, niye olmas ın?"

K ızın gittikçe sinirlendiğini görüyordu başkomiser.

"Onun çapk ın olduğunu duydum; bu camiada herhangi bir kızla uzun süreli ilişkisi oldu mu, biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ayr ıca beni ilgilendirmez."

"Biraz sinirli gibisiniz, yoksa bu konu sizi rahats ız mı ediyor?"

Sibel isyan etmek üzereydi.

"Do ğrusu rahatsız ediyor. Burada çalışanların özel hayatı beni hiç ilgilendirmez, ben onlar ın mesleki performanslarına bakarım. Nereye varmak istediğinizi anlamıyorum."

"Öyleyse ba şka bir soru sorayım. Sizi korumaya aldığımızı Ayhan'a söylediniz mi?"

"Hay ır." ,

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Bunu özellikle tembih etmi ştiniz, unuttunuz mu?"

Ba şkomiser sesini çıkarmadı.

Sigara paketini ç ıkartlı, nezaketle içip içmeyeceğini sordu. Kız başını sallay ınca bir tane de ona uzattı. Sonra sigaraları çak-ma ğıyla yaktı. Bu arada dikkatle kızı süzüyordu.

Birden, "Ayhan' ın tatile çıkmadığını tespit ettik," dedi.

Sibel'in gösterece ği tepkiyi anlamak için gözlerinin içine baktı. Kızın birden yanakları k ızarmıştı.

"Öyle mi?" diye kekeledi. Heyecanland ığı aç ıkça belli oluyordu. "On günlük izni var. Yarın ya da daha sonraki günde bir yolculuğa çıkabilir."

"Tabii, bu da mümkündür. Ama dün gece sizin kap ınızın önündeydi."

243

Sibel'in gözleri irile şti.

"Benim kap ımın önünde mi?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Genç k ızın çok şaşırmış bir hali vard ı.

"Evet. Ve erkek arkada şınızla gezmeye çıktığınızda peşinize takıldı."

"Yani bizi takip mi etti?"

"Aynen öyle. Arkada şından aldığı arabayla sizin kap ınızın önünde bekliyordu ve siz Emos Kulübe gidinceye kadar peşinizden ayrılmadı."

"Ya sonra?"

"Lincoln'lü arkada şınızın peşine takıldı dönü şte."

Sibel arkas ına yaslandı.

Rahatlam ıştı şimdi. Sigarasından derin bir nefes aldı. içine huzurun ve gevşemenin sevinci yayıldı. Bütün olup bitenleri, polisin niye telaşa düştüğünü kavramıştı art ık. Biraz utandı, yüzü kızararak, kekeledi:

"Endi şelerinizin yersiz olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bu büyütülecek bir mesele değil" diye mırıldandı. "Ve işlenen cinayetlerle hiç ilgisi yok! Tamamiyle özel bir konu. Ayhan'la benim aramda."

"Sak ıncası yoksa, aç ıklar mısınız?"

"Bunu anlatmak zorunda m ıyım? Dedim ya tamamen kişisel bir şey."

"Anlat ırsanız sevinirim. Söyledikleriniz bizi tatmin ederse Ayhan'ı şüpheliler listesinden sileriz."

Genç k ız başını önüne e ğdi. Hem utanmış, hem de eziklik hissi duymaya başlamıştı. Kelimeleri çok dikkatli seçmek zorunda olduğunun farkındaydı.

"San ırım, Ayhan beni seviyor," diye fısıldadı.

"Bunu tahmin edebiliyorum."

" Şu sıralar hayatımda biri var. Benimle evlenmek istiyor. Sanırım bu kişinin varlığı Ayhan' ı bir hayli etkiledi. Huysuz ve hırçın oldu. Kıskanıyor."

244

"Hepsi bu mu?"

Genç k ız şaşırarak komisere baktı.

"Ba şka ne olabilir ki?"

"Bilmem? Dün gece arkada şınızı onun için mi takip etti dersiniz?"

"Herhalde."

Komiser oturdu ğu koltuktan kalktı, ağır ağır geniş pencerenin önüne do ğru yürüdü. Bir süre dalgın bakışlarla dışarsını seyretti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

S ıkıcı bir sessizlik olu ştu.

"Ayhan' ı seviyor musunuz?" diye sordu.

S ırtı hâlâ Sibel'e dönüktü.

K ız yeniden kızardığını hissetti. Ne demesi gerekti ğini kesti-remedi.

"Emin de ğilim," dedi. "Olabilir. Ben bugüne kadar hiç aşık olmadım. Bu duyguyu tatmadım."

Geriye dönen Komiser, "Anl ıyorum," diye mırıldandı. "Gelin, biraz da Ayhan'ın ruh dünyasından sözedelim. Onu nasıl tanırsınız?" *

Konunun kendisinden Ayhan'a kaymas ına sevinmişti genç kız. Bir yabancı önünde duygular ından, özel yaşamından, hayatındaki erkeklerden bahsetmek onu rahatsız ediyordu.

"O her zaman canl ı, hareketli, neşe dolu bir insandır. Sevecendir. İnsanlara yaklaşmayı, yardım etmeyi sever. Cimri gibi görünür ama asla değildir. Duygusaldır."

"Onu hep bu yanlar ıyla mı gördünüz?"

"Evet, benim tan ıdığım Ayhan böyle biridir."

"Bunun d ışında, hayata küskün, hırs ve nefret dolu, hasta ruhlu, sadist eğilimleri olan, paranoya içinde biri olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

" Şaka mı yap ıyorsunuz Oğuz Bey? Bu söyledikleriniz kesinlikle Ayhan'a uymayan tanımlamalar."

"Emin misiniz?"

"Onu üç y ıldır tanırım. Birlikte çalışıyoruz. Böyle bir yanı olsa, hiç farketmez miydim?"

"Ya bu yanlar ını ba şarıyla saklıyorsa?"

K ız dikkatle komisere baktı.

"Siz neyi anlatmaya çal ışıyorsunuz? Yani onun iki ruhlu, iki farklı ki şiliğe sahip biri olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Olamaz m ı? Yanılmadığınıza kesinlikle emin olabilir misiniz?"

"Bu komik bir iddia. Ayhan' ı sizden daha iyi tan ıdığımı biliyorum."

"Bu tür hastalar ın özelliği de budur zaten. Gerçek ve hasta kimliklerini başarıyla saklayabilirler."

Sibel'i yeniden bir titreme ald ı.

Bu adam ın bildiği bir şey vardı kesinlikle...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Buna ihtimal veremem."

"Neye ihtimal veremezsiniz? Hasta insanlar ın gerçek kimliklerini saklayabilmelerine mi yoksa Ayhan'ın bir hasta olabileceğine mi?"

Genç k ız sustu.

Komiser tane tane ve kelimelerin üzerine basa basa konu şmaya devam etti:

"Biri ilmi ve t ıbbi bir gerçektir. Ayhan'a gelince onun hasta olup olmadığından henüz emin değilim."

"Siz neler söylüyorsunuz anlayam ıyorum. Ondan nasıl şüphelenebilirsiniz?"

Komiserin yüzü as ılmıştı.

"Çok basit! Meçhul katilin e şkalini onun yarattığını söyleyebiliriz. O aç ıklama bir hayal ürünü. Çünkü ortada katili gören tek bir görgü tanığı yok. Polis şimdiye kadar böyle bir tanığa rastlayamadı. Ama o buldu. Ve programınızda katilin tipini en ince ayrıntılarına kadar açıkladı. Hep blucin giydiğini, saçlarını at kuyruğu gibi topladığını ve güne ş gözlü ğü taktığını söyledi. İşte burada hasta bir ruhun mantıksal tutarsızlığı var. Katil bu eşkal-

de ise yakalanmamak için hemen k ıyafet değiştirirdi. Artık bütün toplum onu o kıyafetle tanıyor. Katile yakıştırdığı bir imaj var."

"Ama katilin bir hasta oldu ğunu siz söylediniz. Bakalım o böyle bir mantık yürütebilir mi?"

"Unutmay ın onların çift kişilikleri var. Bu krizden sıyrıldıkları anda sizin bizim gibi akl ı ba şında, güvenilir, zeki insan görünümü sergiliyorlar."

"Aman Allah ım! Buna inanmak istemiyorum."

"Hakl ısınız, ama bu gerçek olabilir."

"Yani siz, aran ılan katil Ayhan mı demek istiyorsunuz?"

"Hay ır, kesinlikle o demiyorum. Ama olabilir de. Araştırıyoruz."

Sibel neredeyse oturdu ğu yere yığılıp kalacaktı.

Bo ğazı kurudu, konu şamıyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Aklı kar ışmıştı. Sağlıklı bir şekilde düşünemediğini biliyordu.

Ba şkomiser bastırdı.

"Çiçekçi kad ının öldürülmesinden ve duvara kanla yazılan tehditten sonra sizin hayatınızı korumak zorunda kaldı. Katilin sapık ruhu bu noktada, kendisine olan aşırı güvenden aç ık verdi. O

yakalanamayacağından emin. Söyleyin bakalım şimdi, katilin eşkaline ait bilgiler hep Ayhan'ın hayal ürünü değil mi? Siz de itiraf ettiniz, ekibinizde kimse görgü tanıkları ile görü şmemiş, bütün bilgiler Ayhan'ın

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

kanalıyla geliyor. Daha doğrusu ortada gerçek bir görgü tanığı yok. Bu Ayhan' ın yakıştırması."

Sibel yeniden itiraz etti.

"Hay ır, yanılıyorsunuz var. Onları biliyorum."

"Yani katili görmü şler mi?"

Genç k ız yutkundu. Aklına üniversite öğrencisi Hilmi'nin ifadesi geldi. At kuyruklu adamın ilk tarifini ondan işitmişti. Ama oğlan, sadece öldürülen Jale'nin onu son kez gördüğü gece, yanındaki adam diye bahsetmişti. Katil o olabilir diye, asla kesin bir şey söylememişti. Dehşetle irkildi Sibel; bu gerçekten Ay-

han' ın marifeti olabilir miydi? At Kuyruklu Adam tiplemesi o andan itibaren ortaya çıkmıştı.

Ba şkomiser ısrar etti, "Şayet gerçekten katili gören tanıklarınız varsa, durmayın onların adlarını verin bana," diye çıkıştı.

Sibel birden uyan ır gibi oldu. Galiba komiserin niyeti farklıydı. Ayhan'ı bahane edip kendisini korkutarak ağzından tanıkların kimliklerini almak istiyordu.

Hemen savunmaya geçti.

"Biliyorsunuz, buna yasal hakk ınız yok. Basın ve her türlü medya kuruluşları bilginin kayna ğını saklamak hakkına sahiptir."

Komiser ba şını sallad ı.

"Yan ılıyorsunuz. Size gözdağı verdi ğimi sandınız, değil mi? Oysa ben Ayhan'ın suçsuz olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum. Onun suçlu olabileceği fikri bana ait değil. Yanımda çalışan arkadaşlarım böyle düşünüyor..."

"Ben hâlâ Ayhan' ın böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum." Komiser sigarasını tablaya bast ırdı.

"Siz bilirsiniz," dedi. "Size bask ı yapacak de ğilim. Ama arzum, kanundan, adaletten haktan yana olmanızdı. Ne zor şartlar altında çalıştığımızı takdir edersiniz. Üzerimizde müthi ş bir bask ı var. Bize yard ım edeceğinizi ummuştum."

Sibel so ğuk bir şekilde, "Ben de bunu bütün kalbimle isterim," dedi.

Komiser yava ş yava ş kap ıya doğru yürüdü.

"Pekâlâ, ama dikkatli olun. Hayat ınızın tehlikede olduğunu bir kere daha hatırlatmak isterim. Biz elimizden geleni yapıp, sizi korumaya çalışacağız fakat karşımızda bir sapık var. Ne zaman ne yapacağını kestiremeyiz."

"Te şekkür ederim komiser. Dikkatli olacağım."

" İyi günler Sibel Hanım. Yine görüşürüz."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"iyi günler." Ba şkomiser kapıyı örtüp gitti.

Sibel hâlâ titremeye devam ediyordu, i şittiklerinden çok sarsılmıştı. Ayhan'ın asla bir katil olabileceğini düşünemezdi.

248

imkân ı yoktu. Onu çift ki şilikli bir katil olarak düşünmesi bile olanaksızdı.

Bir sigara daha yakt ı. Dumanı burnundan ç ıkarırken bu komiser aptal, diye düşündü. Sonra koltuğunda yavaş yava ş kayk ıl-dı. Beyni yeniden bulanmaya başladı. Acaba Ayhan, Turgut Ata-mer'i neden takip etmek ihtiyacını duymu ştu? Sadece kıskançlık mı? Komisere inanmıyordu ama söylediklerinde gerçek payı olabilir miydi? Birden an ımsadı, nedense onu Kumru Bar'a götürmekten hep çekinmişti. Yoksa orada tanınıyor muydu? Tüyleri diken diken oldu. Bu temmuz sıcağında neden üşümeye başladığını anlayamadı, elleriyle çıplak kollarını titreyerek s ıvazlamaya başladı...

i

249

(5)

Onu ancak ak şam altıya doğru evde bulabildi. Suzan Pınar nihayet telefonuna cevap verebilmişti. Hatta bir an yanlış numara dü ştüğünü bile sandı. Çünkü öğleden beri evi devamlı ar ıyor fakat telefon açılmıyordu.

"Merhaba, ben Ayhan Berkman," dedi.

"Kim?"

Kad ın galiba sesini alamamıştı.

"Ayhan.. Foto ğrafçı."

"Haa, anlad ım. Merhaba tatlım. Nerelerdesin yahu? Beni aramadın. Sana küsüm."

Genç fahi şe sesine kırgın bir çocuk ifadesi vermiş, öyle konuşuyordu.

"Ancak şimdi imkânım olabildi. Seninle görüşmemiz lazım."

"Tabii, olur. i ş tamam m ı?"

Ayhan böyle bir soruyu bekliyordu. Yalan söylemenin s ıkıntısıyla:

"Tamam say ılır," diye geveledi. "Ufak bir pürüz var. Seni ne zaman görebilirim?"

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Hatt ın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Fahişe düşünüyordu. Anlaşılan randevularında bir ayarlama

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

yapacaktı.

" İki saat sonra buluşalım."

Ayhan derin bir nefes ald ı. Bu kadar saat beklemişti; iki saat daha bekleyebilirdi nasıl olsa. "Nerede buluşacağız?" diye sordu.

"Evime gel. Adresimi vermi ştim sana."

"Evet, biliyorum."

"Beni arad ığına sevindim. Görüşürüz."

Telefon kapand ı.

Ayhan ter içindeydi. Telefon kabininden ç ıktı. Heyecandan içi içini yiyordu. İki saat sonra bilmece çözülecekti. Resimleri taşıdığı çantan ın omzuna astığı kay ışı nas ıl sıktığını farketti. Parmaklar ını gev şetti. Az sonra ak mı kara m ı her şey ortaya çıkacaktı.

Katili te şhis edecek en önemli görgü tanığını bulmu ştu artık.

Yüre ği pır pır atıyordu. Hem Sibel'i büyük bir tehlikeden kurtaracak hem de caninin tespit ve yakalanmasında polise büyük katkıda bulunacaktı: Suzan Pınar adamı tan ırsa koşa koşa Başkomiser Oğuz Tamer'e giderim, diye düşündü. Kim bilir adamcağız ne kadar sevinirdi. Bütün sorun Suzan'ın "evet" demesine kalmıştı.

Bunun için bir bedel'ödeyece ğinin farkındaydı.

Kad ın kendisini eve çağırmıştı, bunun ne anlama geldiğini kestirebiliyordu. Ama ne bedel, diye düşündü. Yerinde hangi erkek olsa bunun için can atardı.

Oysa o profesyonel kad ınlarla ilişki kurmaktan hoşlanmazdı ve kendini seks yapmaya haz ırlıklı hissetmiyordu. Ve en kötüsü bu kez kadının elinden kurtulamayacağının farkındaydı..

* * * Adresi bulmakta zorluk çekmedi. Not defterini ç ıkarırken

Suzan' ın Gayrettepe'de oturduğunu anımsamıştı. Emin olmak için adrese bir daha baktı. Sokağı ve kap ı numarasını ezberledi.

İki saat sonra arabası evin önündeydi. Kap ının zilini çaldığında saat tam tamına sekizdi. Kapı hemen açıldı. Suzan çocuksu çehresi, diri ve körpe vücuduyla karşısındaydı. Ayhan şaşırdı. Yüzünde en ufak bir makyaj yoktu. Sırtına, göbeğini açıkta bırakan penye bir büstiyer, kısacık bir etek giymişti. Altın sarısı uzun saçları omuzuna dökülmü ştü. İnsanı ba ştan çıkaracak giyimine karşın, yirmi yaşlarında, saf ve temiz bir ev kızı gibi görünüyordu.

Ayhan' ı etkiledi ğini farkederek gülümsedi.

"Hadi durma, gir içeri."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Uzanarak yana ğına masum bir öpücük kondurdu. Evin içi tahmin ettiğinden de zevkli dekore edilmişti. Suzan'ın kazancı iyi olmal ıydı.

Kad ının arkasından salona geçti. Suzan oturması için geni ş bir kanepeyi i şaret etmişti, sonra gözlerinde mutluluk dolu parıltılarla yanına gelip oturdu.

" İçecek soğuk bir şey ister misin?"

"Biran var m ı?"

"Biray ı bo ş ver. Sana güzel bir sofra haz ırladım. Buz gibi rakı içece ğiz. İstersen bir bardak su ya da kola vereyim. Rakı öncesi bira iyi gitmez. Yemekten sonra bira ile cila yapars ın."

Ayhan zoraki bir gülümseme ile, "Zahmet etmi şsin," diye mırıldandı.

"Zahmet ne kelime. Kendi ellerimle haz ırladım her şeyi."

Suzan sevgi ve s ıcaklık dolu bakışlarla süzüyordu genç adamı. Ayhan her zaman bunu anlamakta zorluk çekerdi; hayatını fuhu ş yaparak kazanan kad ınların kalplerinin taşlaşıp, nasırlaştığı-nı, gönüllerinde aşka ve sevgiye yer olmadığını dü şünürdü hep. Onların da sevgiye, okşanmaya, saf ve duru bir ilişkiye ihtiyaç duyabileceklerini kabullenemezdi bir türlü. İçi burkulur gibi oldu. Kendini toparlamaya çalışıp:

" İstersen önce işi konuşalım," dedi.

"Sen nas ıl istersen hayatım."

Ayhan yutkundu.

"Resimlerini patrona gösterdim."

"Nas ıl buldu? Beğendi mi?"

Ayhan ba şını sallad ı. "Oldukça iyi dedi."

"Oldukça iyi mi? Böyle mi söyledi? Bak şu terese! Ayol benden iyisini nerede bulacak? Senden sonra bu işi biraz kurcaladım. Bizde bu iş geli şmiş de ğil, kusura bakma ama nerede en müptezel orospular var, onları bulup oynat ıyorlarmış. İğrenç, hepsi yüzlerine bakılmayacak kadar adi karılar. Beş para etmezler. Hatta bana, aman dikkat et, bu film işine sakın bulaşma dediler."

Ayhan s ıkılarak Suzan'a baktı. Sesi çıkmadı.

"Senin patronunun ad ı Şakir mi?"

"Hay ır. Niye sordun?"

"Erzurumlu bir prodüktör Şakir varmış; piyasanın en kaliteli filmlerini galiba o çekiyormuş, öyle söylediler."

"Hay ır, benimki o değil."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Yaa! Seninkinin ad ı nedir?"

Ayhan birden isim bulmakta zorluk çekti.

Yüzüne garipseyerek bakan Suzan:

"Söylesene tatl ım, nasıl olsa tanışmayacak mıyız!"

"Tabii," diye m ırıldanan genç adam neden sonra babasının adını söyledi. Ne hikmetse akl ına başka ad gelmemişti o anda.

"Adnan."

K ız dudağını büktü.

"Hayret! Öyle bir isimden hiç sözetmediler. Eee, ufak bir pürüz var demi ştin telefonda nedir o?"

"Filme ba şlamamız biraz gecikecek."

"Ne kadar?"

"Patronun dedi ğine bakılırsa bir ay kadar."

"Dert de ğil. Nasıl olsa daha senin prodüktörle tanışacağız,

ücret konusu görü şülecek, gelip gitmeler filan derken bir ay ge-çiverir, zaman dediğin nedir ki?"

Ayhan elinde olmadan k ıza hayretle baktı. Porno filmlerin nasıl hazırlandığı konusunda belli ki hiçbir fikri yoktu. Hoş, kendisi de bilgi sahibi değildi ama Suzan neredeyse senaryo hazırlıklarından bahsedecek kadar işi ciddiye alıyordu.

Film i şini şimdilik atlattığı için derin bir nefes ald ı.

Heyecandan yerinde duramamas ına rağmen, çantadaki resimleri birden çıkarıp önüne koyarak, bu adamı bana teşhis et, işkembecide çorba içerken yanınıza gelip, sulanan adam bu muydu, diye sormak istemiyordu.

Biraz daha beklemeyi uygun buldu.

Bir süre havadan sudan konu ştular. Suzan, ağzını arayarak bir sevgilisi olup olmad ığını ö ğrenmeye çalıştı. Ayhan şu sıralar kimseyle ciddi bir ilişkisi olmadığını söyledi. Suzan ne şeyle gelip dizlerine oturdu, minyon vücuduyla sıkı s ıkıya Ayhan'a sarıldı. Senden çok hoşlanıyorum diye, dudaklarını genç adam ın dudaklarına yapıştırıp uzun uzun öpmeye başladı.

Bunlar Ayhan' ın istemediği anlardı. Genç kadına karşı isteksizdi. Sebep kad ının sırf fahişe olması de ğildi; şu anda kucağında oturan Suzan, makyajsız ve çocuksu görünümü ile onu etkileyebilirdi. Canlı, diri ve istekliydi. Kollarını s ıkı s ıkıya boynuna dolamış, dilini dudaklarının arasından ağzına sokmaya çalışıyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan gayret etti, kendini zorlad ı ama nafile, k ıza karşı arzu duymuyordu. Sibel'in hayali sanki dev bir poster gibi aralarına girmişti. Daha elini bile tutmadığı sevgilisine ihanet ediyormu ş duygusuna kap ıldı. Çok anlamsız olduğunu biliyordu hissettiklerinin ama az kaldı Suzan' ı kuca ğından fırlatacaktı.

Dudaklar ını k ızın ağzından kurtaran Ayhan:

"Hadi, önce bir şeyler yiyip, iki kadeh atalım," dedi.

Suzan istemeye istemeye kollar ını genç adam ın boynundan çekti. Ne de olsa bu konuda son derece deneyimli bir kadındı.

Ayhan' ın gözlerinin ta içlerine baktı. Yüzü biraz gölgelenir gibi oldu.

"Ne o, yoksa beni istemiyor musun?" diye sordu.

K ız isteksizliğini anlamıştı.

İçinden, lanet olsun, diye söylendi. Çapkın, uçarı, yakışıklı, zampara diye adı ç ıkmış, yaramazlığı herkesin diline düşmüştü. Gerçekten de öyleydi. Ama bütün bu nitelikleri ona en gerekli olduğu sırada işe yaramıyordu.

"Bunu da nereden ç ıkardın şimdi?" diye söylendi.

"Baksana, a şağıda hiç hareket yok."

Ayhan k ıpkırmızı kesildi.

Hayat ında ilk defa başına geliyordu.

"Yorgunluktan herhalde," diyebildi utanarak. " Şimdi bir iki kadeh atınca her şey yoluna girer."

K ız kucağından kalkmamıştı. Ayhan'ın çenesinden tutup gözlerini aradı.

"Do ğru söyle, benden hoşlanıyor musun? Yoksa bunu iş gere ği mi yapıyorsun?"

K ızın içtenliği karşısında Ayhan yalan söylemekten nefret ediyordu. İnsanları aldatmaktan hiç hoşlanmazdı. Ama ne çare ki ona ihtiyacı vard ı.

Ve bu tats ız oyuna devam etmeliydi.

"Yan ılıyorsun," diye fısıldadı. Elleriyle kızın çıplak belini tuttu. "Bunu sana ispat edeceğim."

Suzan' ın gözleri ışıldadı.

"Hadi öyleyse, sofraya otural ım şimdi," dedi, kucağından fırlayıp Ayhan'ı çeki ştirdi.

Suzan P ınar harika bir sofra hazırlamıştı. Çeşitli soğuk ve sıcak mezeler vardı masada. Midye dolmas ı, tarama, rus salatası, muska böreği, sosis sote vesaire. Ayrıca telefonundan sonra mutfağa girmiş, zeytinyağlı ay şekadın fasulye ile bol domatesli bir de pilav yapmıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Barda ğına rakı doldururken, "Bakal ım yaptıklarımı be ğene-

cek misin?" diye çocuksu bir heyecan ile soruyordu. Suzan gerçekten lezzetli yemekler pi şirmişti ama Ayhan'ın aklı fikri çanta-s ındaki resimlerdeydi. İlk kadehi yarıladıkları zaman Ayhan sanki yeni hat ırlarmış gibi:

"Aa, az kald ı unutuyordum; sana bir sürprizim var," dedi.

"Nedir o? Benimki mi?"

"Hay ır, Binnur Kuşakçı'nın sevgilisinin resmi. Hani şu beraber işkembe çorbası içti ğiniz adamın."

Kendini ho ş bir sürprize haz ırlayan kızın dudakları ho şnutsuzca büzüldü. Hatta o adam yeniden konu olduğu için bundan hoşlanmadı bile. Yine de, "Göster bakal ım," demekle yetindi.

Ayhan heyecanla sofradan kalk ıp, salonda bıraktığı çantas ının yanına giderek içinden iki fotoğrafı ç ıkardı. Önemli an gelmişti. Ağzı kurudu, yüre ği hızlı h ızlı çarpmaya ba şladı. Neredeyse kadının adamı tan ıması için dua edecekti. Sakin ol, telaşlanma diye kendi kendine telkinde bulundu. Resimleri kıza uzattı.

K ız istemeyerek resimleri aldı. Önce şöyle bir göz attı. Dikkatle inceliyordu.

Ayhan' ın nefesi kesilmişti.

Suzan kesin bir ifadeyle, "Bu o de ğil, ayol," dedi.

Bir kova buzlu su ba şından aşağı geçirilmi ş gibi oldu Ayhan' ın. Bütün ümitleri bir anda yıkılmıştı.

Sesindeki çaresizlik ve yenilmi ştik ifadesiyle, "Emin misin?" diye sordu.

"Tabii. Baksana şu resme. Temiz pak, şık giyimli, zengin birine benziyor bu adam. Şu yanındaki otomobile bak. Arabalardan pek anlamam ama bu Amerikan otomobili, değil mi? Yahu bizimle konuşan, zibidi kılıklı, serserinin tekiydi. Bu o değil."

"K ılık kıyafetine bakma. Sen adamı te şhise çalış."

K ız resimleri masanın üzerine attı.

"Dedim ya, resimdeki adam o de ğil."

Ayhan ümitsizlikle inledi:

"Lütfen Suzan, bir daha incele. Emin olman ı istiyorum."

256

Genç adam ın ısrarı üzerine k ız zoraki bir şekilde resimleri tekrar eline aldı, bir daha baktı. "Iıh," dedi. "Kesinlikle değil."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

K ız resimleri incelemeye devam ediyordu.

Ayhan, "Giyimi seni yan ıltıyor olmasın, çünkü Binnur'u stüdyodan almaya gelirken sık sık blucin giyer, saçlarını at kuyru ğu gibi toplardı."

"Ama bunun güne ş gözlü ğü yok."

"Resimlerin çekildi ği anda takmamış olabilir."

"Yahu o, gecenin karanl ığında bile gözlük kullanıyordu."

"Olabilir, sen resimdeki adam ı da gözünde gözlük varm ış gibi hayal et"

K ız birden yeni uyanmış gibi durup Ayhan'a bakt ı.

"Kuzum sen bu resimleri nereden buldun?"

Genç adam kem küm edip yutkundu. Suzan' ın böyle bir soru yönelteceğini daha önceden tahmin etmişti.

"Bir gün Binnur'u almaya stüdyoya geldi ğinde orada unutmuştu. Yani senin anlayacağın tesadüfen elime geçti."

K ız bu hikâyeye galiba pek inanmamıştı.

"Peki, niye bu kadar İsrar ediyorsun? O'dur dersem, ne far-kedecek?"

"Ben de senin gibi onun Binnur'un katili olmas ından şüpheleniyorum. Şayet onu teşhis edebilirsen polise ihbar edebilirim."

"Eline ne geçer ki? Birînur'u geri getirir mi?"

"Yapma Suzan, o bir katil. Manya ğın teki..."

"Olsa bile, Binnur'u öldürdü ğünü nasıl ispat edeceksin?"

"Bilmiyorum. O polisin i şi. Onu polis düşünsün."

K ız huzursuz bir şekilde iskemlesinde kıpırdandı. Bakışlarını yeniden resimlere çevirdi.

"Gerçi boyu po şu benziyor ama emin olamam. Hem sonra aklımı kurcalayan bir yan var."

"Nedir o?"

"Sen bu adam ın Binnur'un sevgilisi olduğunu söylüyorsun; sana anlattım. Binnur'la içtiğimiz su ayrı gitmezdi, bir sevgilisi ol-

sayd ı, kesinlikle haberim olurdu. Oysa işkembecide o herif yanımıza bir yabancı olarak yakla ştı, ikimizi

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

de tanımadığına kalıbımı basar ım. Şimdi daha iyi anımsıyorum, isimlerimizi bile sordu. Binnur'un sevgilisi olsa hiç öyle davranır mıydı? Sen yanılıyorsun. Belki o adam Binnur'un katili olabilir ama sevgilisi değildi."

Suzan' ın haklı oldu ğunu biliyordu Ayhan. Söyledikleri de gayet mantıklıydı.

"Bak, Suzan," dedi. "Benim senden tek istedi ğim şu fotoğrafta gördüğün adamın, rastladığınız o serseri olup olmadığını söylemen. Hepsi o kadar. Onu hat ırlaman gerekir; en az yarım saat aynı masada adamla karşı kar şıya oturmuşsunuz, sohbet etmişsiniz, hatta adam sana elle sarkıntılık etmiş. Nasıl hâlâ emin olamazsın, anlayamıyorum."

K ız öfkelendi.

"Hayat ım, çok üstüme varıyorsun. Aradan zaman geçti, hatırlayamıyorum işte! Ne yapayım? Zaten it kılıklı herifin tekiydi. Rezilin biri. Hiç gözüm tutmam ıştı. Leş gibi ter kokuyordu, a ğzı bozuktu."

"Ama Binnur ondan ho şlanmış. Sonra da beraber olmuşlar."

"Bundan da emin de ğilim. O Binnur'u son görüşümdü."

"Bu konu aç ıkça belli. Binnur'un evine gittiler ve o serseri, kızı evinde öldürdü."

"Gerçi ben de öyle dü şünüyorum ama bunu kanıtlayanlayız ki."

"Resimdeki adam ın o olduğunu tanımlarsan buz gibi kanıtlarız."

K ız dik dik Ayhan'ın suratına baktı.

"Kuzum, sen bu i şin üstüne niye bu kadar gidiyorsun? Senin ne üstüne vazife? Polis misin sen?"

"Yapma be Suzan! Binnur senin arkada şın değil miydi? Katilin eli kolu serbest dolaşmasını ister misin? Dün onun başına gelen, yarın senin de başına gelebilir."

258

Suzan elini masaya vurup, "Allah korusun" dedi. Sonra üzüntülü bir şekilde söylendi. "Ben ne yapabilirim ki? Bırak, polis meşgul olsun. Bir gün mutlaka yakalarlar. Bu onların işi. Başımı belaya sokmak istemem."

"Korkuyor musun?"

"Söyledim ya, polisle ba şımın derde girmesini istemem."

"Polisi amaçlamad ım. O serseriden korkuyor musun diye sordum."

"Ondan niye korkay ım ki? Adamı do ğru dürüst tanımıyorum bile."

Ayhan k ızdan bir iş ç ıkmayacağını anlam ıştı.

Resimler te şhise yararlı olmam ıştı. Ya da At Kuyruklu Adam gerçekten Turgut Atamer değildi. Aklına gelen son çareyi, daha doğrusu son kozunu da oynamaya karar verdi.

"Peki, resimdeki adam ı sana göstersem, sesini duysan, onunla konu şsan, o serseri olup olmadığını

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

çıkarabilir misin?"

Suzan bir an dü şündü.

"Bak, bu olabilir. O zaman belki sana kesin bir şey söyleyebilirim." .*

"Tamam. Sana bunu sa ğlayacağım. Başka çare yok."

K ız yine kuşkuyla Ayhan'a baktı.

"Bana do ğruyu söyle," diye mırıldandı. "Niye bu adamın üzerine gidiyorsun bu kadar? Bir çıkarın mı var yoksa?"

"Yok can ım, kafayı takt ım bir kere. Söyle bakalım, sen hangi gün boşsun? Bana bir gün ayırmanı istiyorum. Bütün bir gün ve gece."

"Sal ı olabilir. O gün çal ışmıyorum."

Ayhan akl ından bir hesap yaptı. Günlerden cuma idi. Demek ancak dört gün sonra boş olabilecekti. Ona çok uzun geldi ama başka şansı yoktu.

"Tamam, anla ştık," diye güldü.

Suzan da bu konudan s ıkılmışa artık, "Yeter, bu konuyu kapatalım," dedi.

Sonra sevgilisinin kadehindeki rak ıyı tazeledi.

* * *

Ayhan, Suzan' ın evinden çıktığında saat ikiyi geçiyordu. Yorgunluktan bitkin bir haldeydi. Arabayı çalıştırırken dizlerinin titrediğini hissetti. Suzan iliğini kemiğini sömürmüştü. Gözlerinden uyku akıyordu. Kadın sabaha kadar kalması için çok ısrar etmiş Ayhan zar zor yakas ını elinden kurtarm

ıştı. Yine de önce Eti-ler'e Sibel'in oturduğu sokağa doğru sürdü arabayı. Polis korumasının devam edip etmediğini öğrenmek istiyordu. Sokağa girdi. Ağır ağır seyrederek gözleriyle baştan aşağı sokakta parkeden arabaları tarad ı. Duran arabaların hepsi boştu. Biri hariç. Polis bu kez arabayı de ğiştirmişti. Nöbette beyaz bir Opel Vect-ra vardı. İçinde de yine iki sivil memur. Sigaraları tellendirmi şler-di. Onların polis olduğunu hemen anladı. Yanlarından hiç durmadan geçerken, dikkat kesilmişlerdi. Sibel güvende sayılırdı.

Ama hâlâ rahat de ğildi.

Geceyi huzur içinde geçirebilmesi için o manya ğın evine çekilip çekilmediğini kontrol etmesi gerektiğine inanıyordu. Yorgunluğuna aldırmadı, gaza bastı, Tarabya sırtlarına kadar gitti.

Toprak yola sapt ı. Koru yine karanlık ve ürperticiydi. Villanın önüne gelince iyice yavaşladı. Kocaman Lincoln bahçede duruyordu.

İçini huzur kapladı.

Anla şılan sapık cani bu akşam da avlanmayacaktı...

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

260

(6)

Sibel, stüdyodan ç ıkarak gergin ve sinirli adımlarla asansöre doğru yürüdü. Bu hafta her şey ters gidiyordu. Çiçekçi Didem Ersoy'un oğlu ve boşandığı kocas ıyla yapılan röportajlar yeterince başarılı olamamış, filmler net ve kusursuz çekilememişti. Söylenerek odasının yolunu tuttu.

Kimseyi suçlayamazd ı; röportajların çoğunu bizzat kendisi yapmıştı. Ayhan'ın yerine de en az onun kadar deneyimli bir kameraman kullanmıştı ama sonuçlar yine de istedi ği düzeyde değildi. Kime kızacağını ve öfkesini kimden çıkaracağını bilmiyordu.

Odas ının kapısını sertçe açarak içeriye dald ı.

Ayhan' ı bir iskemlenin üzerine tünemi ş, düşünürken buldu.

Onu burada bulaca ğını hiç ummuyordu. Şaşırarak yüzüne baktı. Ne diyeceğini bilemedi. Komiserin ziyaretinden beri allak bullak olan beyni, onu karşısında görünce daha da karıştı. Somurtarak, "Ne o? Tatilini kısa mı kestin?" diye homurdand ı. İstemeyerek de olsa, sesi sert ve soğuk çıkmıştı.

Ayhan, "Majesteleri, bu ne biçim kar şılama? Beni gördüğüne memnun olacağını sanm ıştım" diye karşılık verdi.

261

Sibel komiserin söylediklerini hat ırladı birden. Çift ki şilikli, hasta ruhlu bir Ayhan!., inanmak gelmiyordu içinden ama içini kemiren kuşkuları da tamamen silip att ığı söylenemezdi. Kendini toparlamaya çal ıştı.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Söylemi ştim ya, dayımı ziyarete gittim."

Sibel gözlerinin içine bakt ı. Herhalde annesine ettiği telefondan haberi yoktu. Bile bile bu numara devam edemezdi.

"Hastan nas ıl?"

" İyi değil. Durumu epey kritik."

"Vah vah. Niye döndün öyleyse?"

Ayhan omuzlar ını silkti.

"Doktorlar ın verdiği bazı ilaçlar Eski şehir'de bulunmuyor. Onları buradan bulmak için geldim. Gelmi şken bir de sana uğra-yayım, işler nasıl gidiyor sorayım, dedim."

Sibel alayc ı bir şekilde gülümsedi.

"Te şekkür ederim. Çok naziksin."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan içinden, akl ınca benimle oyun oynamaya çalışıyor, diye düşündü. Varsın oynasın, içinde bulunduğu tehlikeyi nasıl olsa anlamıyor diye geçirdi. Onu ikna etmek, gerçekleri gözüne sokmak çok zor olacaktı.

S ırıtarak, "Eee, durumlar ne vaziyette?" diye sordu. Bir gözünü de anlamlı şekilde kırpmıştı.

Sibel hiç anlamam ış gibi söylendi. "Program haz ır sayılır. Vali ile görüşme yaptık, liman işçilerinin grevine Niyazi'yi yolladım. Ressam Bedii Aksel'in sergisine Nilüfer gitti, yani anlayacağın her şey yolunda."

"Ben onu kastetmedim."

"Ya neyi kastettin?"

"Sayg ı de ğer arkadaşın Turgut Atamer'i."

Sibel hiç bozuntuya vermedi.

"Ne olmu ş ki ona?"

"Bir şey olduğu yok canım, sadece sordum, arkadaşlığınız

nas ıl gidiyor diye?"

" İyidir! Ya senin şu fahişe ile ilişkin nasıl? Neydi adı... topar-layamadım?"

"Suzan."

"Evet, Suzan'd ı ya..."

"Dün gece beraberdik."

"Allah versin."

Sibel bunun yalan oldu ğunu, Ayhan'ın damarına basmak için böyle konuştuğuna emindi. Yine de bozuk bir şekilde birbirlerine baktılar.

Sibel hiç etkilenmemi ş gibi, "Sana bir nescafe ikram edeyim mi?" diye sordu.

"Hay ır, teşekkür ederim. Buraya seninle çok önemli bir konuyu görüşmek için geldim."

Genç k ız, Ayhan'ın yüzündeki değişen ifadeyi gördü. Yüz hatları gerilmi ş, görmeye alışık olmadığı bir sıkıntı kaplam ıştı adam ı.

"Nedir bu konu?" /

Ayhan gelmeden önce1 söyleyeceklerini epey dü şünmüş, Sibel'i kırmadan şüphelerini nasıl açıklayacağını belki bin kere aklından geçirmişti. Fakat bir süre söze giremedi.

"Evet, seni dinliyorum."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Bak, Sibel..."

Sözünün devam ını getiremedi.

"Konu şsana. Niye durdun?"

Ayhan birden patlad ı. "O adamla bir süre görüşmeni istemiyorum. Çok ciddiyim. Anlıyor musun beni?"

K ız dikkatle genç adamı süzdü. Sakin olmaya çal ışarak:

"Sana ne?" dedi. "Bu seni ilgilendirir mi? Hem sen kim oluyorsun da, benden böyle bir istekte bulunuyorsun?"

Ayhan k ızardı ama y ılmadı.

"Hakl ı olabilirsin. Yaln ız bilmediğin çok önemli bir nokta var."

"Öyle mi? Onu da söyle bakal ım, neymiş bu önemli nokta?"

Genç adam dayanamad ı, söyleyeceklerini yumuşatmaya gerek duymadan bağırdı.

"Turgut Atamer arad ığımız katil olabilir."

"Yaa?"

Sibel irile şen gözlerini Ayhan'dan alamadı.

Korkudan çok içini bir ac ıma duygusu kapladı. Galiba sonunda komisere hak vermek zorunda kalacaktı. Bu sadece kış-kınçlık değil, hastalık belirtisi olmalıydı. Bir tür saplantı. Hasta bir beynin saçmalığı Ayhan şimdi de Turgut Atamer'e takmıştı.

Ense kökünden kuyruk sokumuna kadar ter ba şladığını hissetti. So ğuk soğuk ürperdi. Böyle bir iddiaya ne cevap verebilirdi ki?

"Öyle mi?" diyebildi sadece.

"Ondan şüpheleniyorum. Henüz kesin değil ama çok yakında bunu anlayacağım. Bana güvenebilirsin. Onun katil olduğunu kanıtlayacağım. Hem de görgü tanığıyla. Hasta, karaktersiz herifin teki o. Bir psikopat."

Sibel'in gözleri büyüdü.

Neredeyse a ğlamaya başlayacaktı. Ayhan'ı seviyordu. İçinden Tanrı'ya isyan etmek geldi. Hayatında ilk kez birine şık olmaya başlamıştı, ne yazık ki o da ruhsal dengesi bozuk biri olarak karşısına çıkıyordu.

Gözlerinde biriken ya şları tutamad ı.

Ayhan, sevdi ği kızın yanaklarından süzülen iki damla yaşı gördü. A ğlamasını yanl ış yorumlam ıştı, içi burkuldu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Çok üzgünüm Sibel. Sevdi ğin adamın hasta bir katil çıkmasını istemezdim, cidden üzgünüm. Fakat tedbirli olmalısın. Ona güvenemezsin. Senin hayatın da tehlikede. Her an canına kastedecek bir harekete girişebilir."

Sibel biraz da korkarak kameraman ın yüzüne baktı.

Ona inanm ış gibi görünerek sordu:

"Emin misin? Gerçek katil o mu?"

"Evet! Sal ı günü sana kan ıtlayacağım. Lütfen salıya kadar bu adamla hiçbir şekilde buluşma. Seni ararsa bir bahane bul, atlat onu.

Sibel parmak uçlar ıyla yanağına akan yaşları sildi. Ayhan' ı ku şkulandırmamalı ve ilk f ırsatta durumu komisere bildirmeliydi. Aklına başka çare gelmiyordu.

"Bunu nas ıl anladın?" diye sordu.

"Sana anlatmam şimdilik zor. Ama sonra her şeyi birer birer anlatacağım. Söz veriyorum. Biraz daha sabret."

Sibel, Ayhan' ın nasıl bir tepki göstereceğini anlamak için aklına geleni çekinerek sordu:

"Madem bu kadar eminsin, pazartesi günü gösterilecek programda aç ıklayayım mı, ne dersin?"

Ayhan deh şetle kıza baktı.

Bu şaşkınlığında fikrin saçmalığı kadar, k ızın gösterdiği duygusuzluğun da etkisi vardı. "Deli misin yoksa şaka mı yap ıyorsun?" diye gürledi. "Nasıl

olur? Adamı uyarmaktan ba şka ne işe yarar bu? Onu uyandırmak mı istiyorsun. Turgut harekete geçebilir, delilleri ortadan karair ır, ufacık ipuçlarını da yok edebilir."

"Delilleri mi? Ben ortada hiçbir delil olmad ığını san ıyordum. Yoksa yeni bir şeyler mi buldun?"

Ayhan yutkundu. Baz ı şüpheleri vardı ama şimdilik bunları sevdi ği kıza bile söylemekten çekiniyordu.

"Olabilir," diye m ırıldandı.

"Mesela ne? Anlat bana."

Ayhan yine tereddütle k ıvrandı.

"Hadi söyle, bilmek istiyorum."

Ayhan' ın söyleyebileceği bir şey olmadığına emindi.

Kameraman ba şını önüne e ğdi, kaşları çat ıldı, buruk bir sesle:

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Hiç dikkat ettin mi?" diye sordu.

"Neye?"

"Bütün öldürülen kad ınlar külotsuzdu."

Sibel elinde olmadan k ızardı.

"Bu do ğal değil mi? Cani hepsiyle cinsel ilişkiye girmişti."

"Ama polis o da ğınık odalarda, yerlere saçılmış e şyalar arasında öldürülen kadınların külotlarını bulamadı."

"Bunu nereden biliyorsun? Belki de yataklar ın altına atılmış filan olabilir. Gözden kaçmas ı olas ıdır."

"Hiç sanm ıyorum. Çoğu zaman olay yerinde sıcağı s ıcağına bulundum. Daha polis soruşturmasını tam bitirmeden."

"Yani ne demek istiyorsun."

"Kan ımca bu adam aynı zamanda bir feti şist. Öldürdüğü kadınların külotlarını da sakl ıyor. Gerçi her insanın içinde ufak tefek fetişist eğilimler olabilir, normal insanlarda buna cinsel fantezi olarak da bakabiliriz ama onunki farklı, ırzına geçtiği kadınların külotlarını büyük bir olas ılıkla anı diye sakl ıyor. Tabii benimki henüz bir tahmin, bunu kanıtlayamam ama polise ihbar ederek ani bir baskın yaptırabilir ve evini aratabiliriz."

Donmu ş gibiydi Sibel.

Neler hayal ediyordu Ayhan! Sürekli yeni senaryolar yaratabiliyordu. Belki ba şka şeyler de uyduracaktı daha...

Kendini tutamad ı, "Ama bu söylediklerin Turgut Atamer'in suçluluğunu kanıtlamaya yarayacak delil değil ki. Sen elimde görgü tanığı var demi ştin."

"Evet, var. Onun için de sal ıyı beklemem gerek."

"Sal ı günü ne olacak?"

"Bekle ve gör. Yeni stratejim bu!"

Genç k ız, Ayhan'a acıyarak baktı. O ise başını önüne e ğerek:

"Bunu senin iyili ğin için istiyorum Sibel. Dikkatli olman gerekiyor." dedi.

"Anl ıyorum, sağol Ayhan."

Oturdu ğu koltuğa büzüldü kızcağız. Ruh dünyasındaki korkunç dalgalanmayı bast ırmaya çalıştı. Bundan böyle tehlikeli, çe-kinilecek biriydi Ayhan. Başını ellerinin aras ına aldı. Üç yıl birlik-

te çal ışmıştı onunla. Hasta ruhunun en ufak bir belirtisine rastlad ığını hat ırlamıyordu. Ne olmuştu böyle birden? Bir dergide okuduğunu anımsadı; bu tür psişik anomaliler daha çocukluk yıllarında kendini gösterir, işaretler verirmiş.

Oysa Ayhan otuzunu a şkın ergin biriydi. Fakat bilemezdi ki, belki daha evvelki yıllarda da buna benzer krizler geçirmiş, suç işlemiş olabilirdi. Emin oldu ğu bir konu vardı; Ayhan yalan söylüyor, bazı gerçekleri saklıyordu. Tam komiserin söylediği gibi çifte kişiliğe bürünmüştü.

Ayhan' ın sorusuyla irkildi, dalgınlığından sıyrıldı.

"Söylediklerim seni ürküttü mü?"

"Biraz."

"Böyle bir olas ılığı hiç ummazd ın, değil mi?"

En iyisi şimdilik suyuna gitmekti.

"Do ğrusu ummazdım."

"Yine de fazla şaşırmışa benzemiyorsun. Yoksa sen de şüphelendin mi ondan?"

"Hay ır... Şüphelendiğimi söyleyemem."

"Hakl ısın, kimin âKİına gelir ki?"

Sibel göz ucuyla kameraman ı süzdü.

"Peki, sen nas ıl farkettin?"

Ayhan aya ğa kalktı, bir sigara yaktı, odanın içinde dolaşmaya başladı.

Karars ız ve huzursuz görünüyordu.

"Bunu sana nas ıl açıklayacağımı bilemiyorum majesteleri," dedi.

"Utan ıyorum. Beni affetmeyeceğinden korkuyorum."

K ız dikkat kesildi. Herhalde yeni bir şeyler uyduracak diye düşündü.

"Asl ında her şey Didem Ersoy'un ölümüyle başladı. Katil duvara sıra sende kaltak diye yazı yazm ıştı, hatırlıyorsun değil mi?"

Sibel ba şını sallad ı.

267

"Katilin 'kaltak' diye bahsetti ği kişinin sen olduğunu düşündüm. Çünkü yaptığımız programla onun eşkalini belirleyen, hatta polisten ileri olduğumuzu gösteren ifadeler kullandık. Bu, katili rahatsız etti, hatta çileden

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

çıkardı ve kan ımca sana da saldırmaya karar verdi."

"Ama o bulgular ı sen toplad ın. Katilin özelliklerini sen ortaya çıkardın. Niye seni değil de beni öldürmeye çalışsın?"

"Çocuk gibi konu şuyorsun Sibel. Katil benim gibi sıradan bir kameramanın olayın üzerine bu kadar eğildiğini nereden bilebilir? O, program yapımcısı olarak sadece seni tan ıyor, anlaşana, şöhretin dezavantajı."

"Devam et."

"Art ık onun yeni hedefi sendin. Hayatın tehlikedeydi. Adam geride hiç iz bırakmadan cinayetlerini işliyordu. Ama sen onun için bir tehlikeydin. Hasta ruhu seni ortadan kaldırmak istiyordu."

Sibel sapsar ı kesildi.

Ayhan da derin bir soluk ald ı.

"Seni korkuttu ğumun farkındayım. Ama bunu anlayınca beynimden vurulmuşa döndüm. Ne yapıp edip, seni korumalıydım. Bu bilgileri ben toplamıştım. At kuyruklu adamın katil olduğunu kesin söyleyemezdik ama ne çare ki elimizde başka şüpheli de yoktu. Bilmediğin bazı görgü tan ıklarıyla konuştum. Katilin sevgilin olduğuna inandım."

"Dur bir dakika! Hangi bilmedi ğim görgü tanıklarıyla konuştun?"

"Acele etme. S ırası gelince söyleyece ğim. Bütün cinayetler gece işleniyordu. Bu durumda gündüzleri senin için bir tehlike yok sayılırdı fakat geceleri seni korumaya almam gerekecekti. Bunu nas ıl yapabileceğimi düşündüm. Bu yüzden de sana bir yalan kıvırıp izin aldım. Benim hasta bir dayım yok, daha doğrusu hiç dayım yok. Sen de bu gerçeği anneme telefon ederek öğrendin ama nedense yüzüme vurmadın. Bir arkadaşımın arabasını

alarak evinin önüne geldim. Niyetim geceleri seni at kuyruklu adamdan korumakt ı. Seni korkutmamak için de yaptıklarımı söylemedim. Daha ilk gece bir gerçe ği öğrendim; polis seni zaten korumaya almıştı. Bu, düşüncelerimi daha da pekiştirdi, demek doğru iz üzerindeydim.

Ayhan yine susup, solukland ı.

Sibel nefesini kesmi ş onu dinliyordu.

"O gece beklemedi ğim bir şey oldu. Turgut Atamer seni almaya geldi. Tabii geleceğini bilemezdim; seni kapının önünde görünce heyecanlandım. Ve sen kapıya inince kaldırımın kenarında duran otomobilin içindekilerle konuştun. Onların polis olduğundan emindim artık. Arabanın plakası bile resmiydi. Anlayamadığım nokta polis korumasında olduğunu neden bana söylemediğindi."

Sibel bu sefer k ızardı ama sesini ç ıkarmadı. Dinlemeye devam etti.

"Anla şılan polis işi sıkı tutuyordu. Kimseye söylememen istenmi ş olmal ıydı. Siz Turgut Atamer'le uzaklaşınca polis arabası pe şinize takıldı. Bunu biliyor muydun?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel s ıkılarak, "Evet" diyebildi.

"Ben de sizi takip ettim. Gece kulübünden ç ıkıncaya kadar bekledim. Sonra belirli aralarla geri döndük. İtiraf edeyim ki o ana kadar Turgut Atamar'den şüphe etmek aklıma bile gelmemişti. İki sevgilinin yaptığı bir gezinti, eğlence, hoşça vakit geçirme diye düşünmüştüm."

Ayhan sustu, önüne bakt ı.

"Bundan sonra anlatacaklar ımın seni üzeceğini biliyorum. Ama senin iyiliğin ve hayatının korunması için anlatmalıyım. Ne ciddi bir tehlike içinde olduğunu bilmen gerek."

Sibel dikkatle adam ı süzdü.

İşittikleri, şu ana kadar hasta bir adamın açıklamalarından çok, normal düşünen, aklı ba şında ve itiraf etmese de seven bir erkeğin davranışları gibi geldi genç k ıza. Acaba yanılıyor muydu?

Yoksa bunlar da hasta bir ruhun fakat p ırıl pırıl işleyen bir zekanın oyunları m ıydı? Karar verememişti. Anlamak o kadar zordu ki!

"Dönü şte Turgut Atamer'i takip etmeye karar verdim. Bunun doğru bir davranış olmad ığını biliyordum. Yapmamalıydım. Sanki beni iten bir güç vardı içimde. Belki onu daha yak ından tanımak arzusu ya da kıskançlık."

Kulland ığı son kelimeden sonra k ıza kaçamak bir bakışla baktı.

Sibel hiçbir tepki göstermemi şti. Kelime yerine oturmuş gibi sessizce dinliyordu.

"Gördüklerim beni çok şaşırttı. Adam sokaklarda arabasıyla başıboş dola şıyordu. Bir anlam verememiştim ve ne arandığını da anlamam ıştım.

Derken Levend'te o saatte nasılsa açık kalmış bir pastaneye girdi. İçerde fahişe oldukları her hallerinden belli iki kad ın vardı. Doğruca yanlarına gitti ve pazarlığa başladı."

Sibel içinden, "Tamam," dedi. Yine saçmalamaya, yalanlar k ıvırmaya başlıyordu Ayhan. Bu olacak şey değildi; Turgut gibi soylu, olgun bir salon adamının, sokak fahişeleri ile pazarlığa kalkışacağını gözüyle görse inanmazdı.

"Uzun süre onlarla görü ştü fakat anlaşamadı. Yeniden arabasına bindi ve Tarabya sırtlarındaki evine gitti. Evini tespit ettim. Ertesi sabah yeniden evinin yakınında gizlendim ve dışarıya çıkarken resimlerini çektim."

"Sahi mi?" diye sordu Sibel.

Buna da inanmam ıştı. Fotoğrafçılık onun mesleğiydi ama yine uydurduğunu, attığını san ıyordu. Kuşkulu bir ifadeyle, "Görebilir miyim?" diye sordu. Ayhan'ın resimleri gösteremeyeceğini, kemküm ederek bozulacağını san ıyordu.

Ayhan çantas ına uzanarak Turgut Atamer'in resimlerini çıkarıp kıza verdi.

Sibel donup kald ı bir daha. Resimleri gerçekten çekmi şti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Seni gördü mü?" diye sordu tela şla.

Ayhan ba şını sallad ı, "Hayır." "Sonra?"

"Bu foto ğrafları daha önce katili gördüklerini bildi ğim iki tanığa gösterdim."

Sibel nefesini tutmu ştu. "Tanıdılar mı?"

Ayhan surat ını ast ı.

"Kesin cevap veremediler. Benzettiler ama bir türlü emin olamad ılar."

Sibel tuttu ğu nefesini koyuverdi. Dili damağı kurumu ştu.

"Gördün mü bak? Demek o de ğilmiş!"

"Ama hay ır da demediler. Sadece kesin emin olamadılar. Çünkü onların gördükleri adam, cinayet öncesi, o bunalıma düştüğü zamanlardaki giysileri içindeydi. Yani tam bir serseri kılığı, oysa resimdeki kerli ferli giyinmiş, şık biri. Elbette ikisi arasında bir bağlantı kurmakta zorland ılar. Bu, sorumluluk isteyen bir işti. Evet derlerse adamın okka altına gideceğini biliyorlardı."

"Sonuçta bir şey kanıtlamış de ğilsin."

"Onu da yapaca ğım^nerak etme. Salıyı bekle!"

"Sal ı günü ne olacak?"

"Onu şimdi sana söyleyemem."

Sibel çaresizlik içinde k ıvrandı.

"Ayhan, vazgeç bu sevdadan," diye inledi. "Turgut katil olamaz."

Genç adam ka şlarını çatt ı.

"Demek hâlâ bana inanm ıyorsun? İnanmayacağını tahmin etmeliydim zaten."

"Senin gerçekten bir tatile ihtiyac ın var. Bir süre bütün işleri yüzüstü bırak, bir yerlere git dinlen, kafanı boşalt, sonra gel. En iyisi Olayların İçinde programını şimdilik unut. İstersen seni bu görevden alalım."

"Olmaz, seni bu kadar tehlikedeyken b ırakamam."

"Benim için endi şelenme, nasıl olsa polis beni koruyor."

"Ama tehlikenin gerçek kayna ğını bilmiyorlar. Bu adam sana çok yak ın ve sen dahil kimse ondan

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

şüphelenmiyor."

"Öyleyse bana anlatt ıklarını komiser O ğuz Tamer'e de anlat. O sana inanır ve gereğini yapar."

"Anlataca ğım zaten. Ama salı gününden sonra. Çünkü sal ı günü elimde kesin tan ık olacak."

Sibel sustu.

Ne dese bo ştu. Ayhan'ın beyni sabit fikirlerle doluydu. Ve artık tehlikeliydi. Polisin neden onu tutuklamadığını da anlayam ı-yordu. Hiç olmazsa içeriye alıp sıkı bir sorgulamaya çekebilirlerdi. Ya da bir doktora teslim edebilirlerdi.

Yüre ğinin yandığını hissetti.

Ayhan'a olan tutkusu şimdi acımaya dönüşmüştü...

272

(7)

Kendini müthi ş yorgun hisseden genç k ız, o gece erkenden yatağa girdi ve hemen uyudu. Gün boyu çok sarsılmıştı, Ayhan'ın durumunu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Yatmadan evvel baş a ğrısı için bil-, aspirin almış, küveti doldurup adele ve sinirlerini gevşetmek için de banyo yapmıştı.

Gecenin ilerlemi ş bir saatinde, ılık, rahatlatıcı bir rüzgâr aç ık penceresinin tüllerini kımıldattı. Sibel yatağın içinde gözlerini açtı. Onu uykudan uyandıran bir şey olmuştu. Sanki derinden gelen bir ses..

Yatt ığı yerden karanl ığı dinledi.

Derin bir sessizlik vard ı odan ın içinde. Yaz rüzgârının odaya dolan serinliğinden başka bir şey hissedilmiyordu. Dikkat kesilip kımıldamadan öylece bekledi.

Bir ses i şitip işitmediğine emin değildi.

Ama uykusunu bölen, onu uyand ıran bir şey olmuştu.

Vücudunu anlayamad ığı bir ürperti kaplad ı.

Kolundaki fosforlu saate bakt ı. Üçü beş geçiyordu. Herkesin uykuda oldu ğu gecenin ilerlemiş bir saati...

Hafifçe yata ğın içinde doğruldu. Kendini güvende hissetmiyordu. Hiç ses çıkarmamaya gayret ederek uykusunu bölen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sokak kapısının önünde onu korumakla görevli iki memur bekliyordu; tehlikede olamazdı.

Gözleri karanl ık odayı tarad ı.

Kula ğı hâlâ kiri şteydi. Her an yeni bir ses duyacak gibi...

Kocaman gardrobu, ürkütücü karanl ık bir gölge olarak duvar boyunca uzanıyordu. Sokak lambasının

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

titrek ışıkları aç ık pencereden süzülerek tuvaletinin aynasından yansıyor ve odadaki koyu karanlığı belli belirsiz aydınlatıyordu.

Kendi kendine, "Endi şelenecek bir şey yok," diye mırıldandı. Aklı kar ışıktı, belki uykusunu bölen bir rüya görmüştü, ancak rüya ile ilgili hiçbir şey anımsamıyordu.

Elini ba ş ucundaki komodinin lambas ına uzattı. Fakat son anda, nedenini bilmeden yakmaktan vazgeçti. Ayaklarını salland ırıp karanlıkta terliklerini aradı. Tuvalete gitmeliydi. Belki de uykusunu bölen neden tuvalet ihtiyacıydı.

İçinde filizlenen korkunun nedenini kestiremiyordu.

Endi şelenip korkmam için bir neden yok, diye kendi kendine telkinde bulundu. Burası onun kendi eviydi ve onu her türlü tehlikeden uzak tutacak tek barınaktı.

Acaba gerçekten öyle miydi?

Terliklerini aya ğına geçirip yataktan kalktı. Elinde olmadan etrafa tekrar kulak kabartmak gereğini duydu. Açık pencereden hızla geçen bir arabanın sesi doldu odaya. Belki de bunun gibi bir ses bölmüştü uykusunu. Gürültü çıkarmamaya çalışarak yavaşça yürüyüp açık pencerenin önüne geldi. Başını uzat ıp aşağıya baktı.

Polislerin beyaz Opel'i kald ırımın kenarına parketmiş duruyordu. Araban ın açık camından dışarıya kolu sarkan memurlardan birinin yanan sigarasını gördü. Gecenin bu saatinde uyan ıktılar ve kendisini olası bir tehlikeden korumak için bekliyorlardı.

İçindeki endişe biraz azalır gibi oldu.

Güvencedeydi.

Bu, sadece sars ılan ruh dünyasının ve gerilen sinirlerinin içine aldığı yersiz bir endi şe olmalıydı. Korkulacak bir şey yoktu. Yatak odasının kapısını açarak koridora ç ıktı. Elektrik düğmesini çevirdi, koridor sarı bir ışıkla aydınlandı. Her şey yerli yerindeydi.

Tuvalete do ğru yürüdü.

Kap ı tokmad ığına elini uzattı ve birden yerinde ta ş kesildi. Yine bir ses duymu ştu ve bu sefer yanılmadığına emindi.

Bir g ıcırtı...

Yerdeki eskimi ş parkelerin üzerinde yürürken a ğırlık altında ezilmesinden çıkan ahşap gıcırtısı... Sanki sessizce yürüyen birinin ayak sesi...

Tüyleri diken diken oldu.

Evde biri olmal ıydı... Bir yabancı...

Hem de sokakta bekleyen iki polis memuruna ra ğmen eve girmeyi başarmış gibi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Kesinlikle h ırsız olamazdı. Aklına sadece korkunç bir ihtimal geliyordu. O ruh hascası katil...

Tuvalet kap ısının önünde öylece kalakaldı. Korkudan soluğu tutulmuştu. Bağırıp çığlık atmak geldi içinden. Yapamadı. Yararı da yoktu zaten. Sokak kap ısında kilit ve sürgü vardı. Çığlık atıp imdat istese bile, dışardaki memurlar hemen yardımına kusamazlardı. Kapıyı k ırıp içeriye girmeleri epey zaman alırdı. Katil o zamana kadar çoktan işini bitirirdi.

Gözleri kap ının sürgü ve kilidine takıldı. Adamın içeriye nasıl ve nereden girdiğini anlayamamıştı. Birden hiç de sandığı kadar güvende olmad ığını ac ı bir gerçek olarak sezinleyiverdi. Ba şının çaresine bakmalı, kendi imkânlarıyla canını korumal ıydı. Sibel aslında korkak biri değildi. İçinde bulunduğu tehlikeyi anlayınca hızla ve ümitsizce bu güç durumdan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye başladı.

Duydu ğu gıcırtılar salondan gelmiş olmal ıydı. Salon parke

kapl ıydı ve sesin yönü de oras ıydı. Koridorun ışığını yak ınca esrarengiz ziyaretçisi saklanmak gereğini duymuş olmal ıydı.

Ama neden?

Neden birden kar şısına çıkıp saldırıya geçmemişti? Yoksa uykuda gafil avlamak mı istiyordu? Hareketsiz ve savunmasız, derin bir uykuda iken!..

Olabilirdi...

Tüyleri bir kere daha deh şetle ürperdi. Katil her seferinde kurbanlarının ırzına da geçiyordu. Anımsadığı kadarıyla bütün cesetler yatakta bulunmuştu ve hiçbir olayda öldürülenlerin katille boğuştuğuna ilişkin bulgular yoktu. Kurbanlar kendi istekleriyle cinsel ilişkiye giriyorlardı. O hasta manyak bunu nasıl bece-riyordu acaba?

Dizleri titremeye ba şladı. Bir adım atamıyordu.

Salonun kap ısını açarsa Ayhan'la yüzyüze gelebilece ğini düşündü bir an. Komiserin anlattıklarının, bugün Ayhan'la konuştuklarının etkisinde kalmıştı. Hâlâ inanmak istemiyor, aklına gelen düşüncelerden nefret ediyordu.

Gerçekten Ayhan m ı vard ı içerde? Mümkün müydü bu?

Sevdi ği ve onun tarafından sevildiğine inandığı ki şi! Onu elinde kocaman bir bıçakla hayal etti karşısında. Saldıracak, ırzına geçecek sonra da karnını bir ba ştan bir başa yararak öldürecekti.

Bo ğazı dü ğümlenir gibi oldu. Tanıdığı Ayhan yapar m ıydı bunu?

Gerçek bir hasta ise yapard ı tabii, iyiyi ve kötüyü, do ğruyu ve yanlışı ay ırt edemeyecek akıl yapısına sahip biriyse, kendisine aşık olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Beynindeki sabit fikirlerin etkisi altındaydı şimdi.

Vücudundan so ğuk terler boşandı. Sabaha kadar böyle hareketsiz, kımıldamadan, antrenin orta yerinde kalamazdı. Bir şeyler yapmalı, bu ürkütücü hareketsizlikten kurtulmalıydı, içindeki merak yavaş yava ş

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

korkusuna üstün geliyordu.

Ya kar şısına çıkacak adam Ayhan değilse, hiç tanımadığı bir yabanc ı ise, o zaman ne yapacakt ı? Artık bunu düşünmek için zaman geçti.

Salona do ğru birkaç adım attı..

Salonun kap ısı aral ıktı.

Yatmaya giderken kap ıyı kapat ıp kapatmadığını an ımsayamı-yordu. Evde yalnız yaşadığı için oda kapılarını kapatmak gibi bir al ışkanlığı yoktu. Oysa kap ı şimdi iki parmak aralık duruyordu. Ne açık ne tam kapalı...

Salona girmekten vazgeçip sokak kap ısına doğru hamle yaparak kilit ve sürgüleri açıp dışarıya fırlamayı akıl etti. Salondaki adamın kendisine saldırmasından önce davranıp dışarıya çıkabi-lirse, polisleri yanına katarak tekrar yukarıya çıkabilirdi. Gece-likli, yarı ç ıplak halini düşünecek zaman değildi.

Akl ına geleni yapmaya karar verdi.

Ba şka şansı da yoktu. Tekrar geriye dönüp pencereden polislere seslenmesi bir kurtulu ş de ğildi. Kapıları kilitli evde katille başbaşaydı. Fakat sokak kapısına erişebilmek için salon kapısının önünden geçmesi gerekti. Adam tam o sırada saldırmazsa kurtulmuş say ılırdı. Kilidi ve sürgüyü açmak birkaç saniyelik işti.

Bir yandan da ışıkları sönük salondaki adam ın, niye hâlâ ortaya çıkmadığını anlamaya çal ışıyordu. Şu anda koridorda yalnız ve korunmasız olduğunu nasıl olsa düşünürdü. Oysa katil saklanmayı ve hareketsiz kalmayı ye ğlemişti.

Sokak kap ısına doğru bir adım daha attı.

Art ık fırlayıp koşması gerekiyordu.

Ve ayn ı g ıcırtıları yeniden i şitti.

Meçhul ziyaretçi nihayet harekete geçmi şti. Üstüne basılan parkelerin gıcırtısını gayet net i şitiyordu şimdi.

Yüre ği hopladı, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Gözleri aralık salon kapısına takıldı kald ı. Galiba katil beyninden geçenleri anlamıştı.

Sibel de kaçmak için çok az zaman ı kald ığını...

277

Fakat sanki yere çak ılmıştı. Taş kesilmi ş, adeleleri beyninin emirlerini yerine getirmemekte ısrar ediyordu.

G ıcırtılar daha da artmıştı.

Sonra gerçe ği birden farketti. Sesler salondan gelmiyordu. Şaşkınlıkla işittiği seslerin nereden kaynaklandığını saptamaya çal ıştı. Bakışları yava ş yava ş tavana kayd ı. Bunu çoktan anlaması gerekirdi. Yukardaki yaşlı kom şusu uykuyu pek sevmeyen, emektar generalin dairesinden gelen ayak sesleriydi

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

bunlar. Gündüz vakti, şehrin gürültüsünden pek duyulmayan bu sesler, gecenin sessizliğinde rahatlıkla aşağıdan işitilebiliyordu.

Vücudundan ter bo şanmasına rağmen gülmeye başladı.

Aman Allah ım, neler düşündüm, diye sarsılarak gülüyordu. Bir kere daha kulak kabartıp, yanılmadığını anlamaya çalıştı. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı.

Ba şını tuvaletin kap ısına dayayıp derin derin soluklandı. Her yanı titriyordu. Az sonra kendini tutamayarak, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Neden sonra toparlanıp salonun kapısını ard ına kadar açtı, elektrik düğmesini çevirdi, içersi gündüz gibi aydınlandı.

Sevdi ği, sıcacık salonu bomboştu...

Ne Ayhan ne de ba şka biri vardı...

Fakat tuvaletten ç ıkıp yatağa uzandığında artık uyuyamaya-cağını anlam ıştı. Yatağın içinde yeniden uyabilmek için debelenip durdu. Midesi kazınıyordu, kalkıp bir bardak süt içti. Sabaha karşı be şe doğru göz kapakları a ğırlaştı ve uykuya dald ı...

* * *

Ertesi sabah yorgun ve dermans ız hissetti kendini. Uykusunu alamamıştı, bütün gece ağır bir yük taşımış gibi tüm adeleleri sızlıyordu. Uzun uzun gerindi. Yüzünü gözünü yıkamadan önce tuvalet aynasının karşısına geçerek yorgun görüntüsüne baktı. Saçı ba şı da ğınık, omuzlan çökük, bitkin ve ruhsuzdu.

Bu sabah can ı yataktan ç ıkmak istemiyordu. İşe gitmemeyi düşündü. Okulu kıran öğrenciler gibi, bir gün bile olsa, işten

kaytarmak kim bilir ne kadar ho ş ne zevkli olurdu? Ayr ıca böyle kafadan bir izne de ihtiyacı vard ı. Son zamanlarda çok yorulmuştu. Kendini ihmal ettiğinin de farkındaydı. Aynaya dikkatle baktı; saçının röflesini yenilemeliydi. Geceliğinin eteklerini yukarıya çekip uzun ve düzgün bacaklarına göz attı. Seyrek de olsa kıl kökleri belirginleşmişti; mevsim yazdı ve bacaklar ındaki kıllara katlanamazdı. Ağdacısına uğramalıydı.

Birden karar verdi; i şe gitmeyecekti bugün. Ölüm yoktu ya ucunda, onsuz da idare edebilirlerdi. Kendini yeniden yatağa attı, her şeyden önce bedenini dinlendirecek derin bir uykuya ihtiyacı vard ı, karar vermenin rahatlığı ile ince pikeyi üstüne çekti ve derin bir uykuya dald ı.

Sibel'i uyand ıran baş ucundaki telefonun ac ı zili oldu. Yerinden s ıçradı, uyku mahmurluğu ile ilk işi saate bakmak oldu. On biri on geçiyordu. Esneyerek telefona uzandı.

Arayan Ayhan'd ı.

Kameraman ın "Günaydın" diyen sesi kulaklarında çınladı. Onun sesini işitmek sanki kâbusu geri getirmişti. Cevap vermeden öylece bekledi bir süre. Dün gece yaşadığı olay ı an ımsadı. Neden sonra, "Efendim?" diyebildi.

"Merhaba Sibel," diyordu genç adam. "Seni i ş yerinden arad ım, arkadaşlar gelmediğini söylediler. Sen görevini hiç aksat-mazsın da, şaşırdım ve merak ettim. Yoksa hasta mısın?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bugün can ının kaytarmak istediğini, kuaförüne ve ağdacıya gideceğini söyleyemezdi. "Hayır, bir şeyim yok. Dün gece geç yattım, sabah da uyanamadım" dedi.

Ayhan duraksad ı. "Dün gece dışarda miydin?"

Genç k ız bu sorunun altındaki gerçek amacı, neyi öğrenmek istediğini tahmin edebiliyordu. Keyfi kaçtı. Ayhan'ın bu merakını özel hayat ına bir müdahale gibi algıladı. Buna kesin bir şekilde set çekmeliydi. Aksi halde bu müdahalelerin onu koruma maskesi altında daha derin ve sıkıcı boyutlara ula şacağını tahmin edebiliyordu.

Sert bir şekilde, "Niye soruyorsun?" dedi.

Tabii sesi tiz ve h ırçın çıkmıştı.

Ayhan al ınır gibi oldu. "Senin için endişeleniyorum."

"Demek beni ciddiye alm ıyorsun? Bu çok kötü Sibel! Anlaman lazım, tehlikedesin ve ben çok endişeleniyorum. Bu adam er geç seni öldürmeye kalkışacak. O bir hasta."

Sibel az kald ı, "Asıl hasta sensin" diyecekti, zor tuttu kendini.

Üstüne varmamal ıydı. Sesini çıkarmadı.

"Yoksa dün gece onunla m ı ç ıktın?" diye sordu Ayhan.

"Hay ır."

"Çok şükür. Bunu duyduğuma sevindim. O halde niye geç yattın?"

"Sana ne can ım? Her şeyin hesabını sana verecek de ğilim ya!"

"Affedersin."

Genç k ız yutkundu.

Yine sert ve k ırıcı davrand ığını farketti. Ayhan bir şüpheli olabilirdi ama bundan kesin emin değildi. Sesini biraz yumuşatarak, "Dün gece rahat uyuyamadım" diye mırıldandı. "Herhalde sıcaklardan."

"Olabilir tabii. Bugün i şe inecek misin?"

"Hay ır."

Hatta bir sessizlik oldu.

Sibel, Ayhan' ın nedenini sormamak için kendini zorladığını sezinledi. Daha fazla konu şmak istemiyordu. "Biraz dinleneceğim," dedi.

" İyi edersin," diyen Ayhan telefonu kapatmıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Genç k ız bir süre elinde telefonla düşüncelere daldı. Ayhan masumsa ona karşı büyük bir haks ızlık ettiğinin farkındaydı.

Kendi kendine, "Dilerim, masumdur," diye f ısıldadı...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

(i)

1/ aranl ık, sihirli bir sis perdesi gibi şehrin üzerine inerken, Is-rx tanbul boğucu ve ş|cak bir yaz gecesine hazırlanıyordu. Bir yanda batan güneşin son turuncu ve leylak rengi ışınları ufukta azal ırken, doğudan da gecenin habercisi koyu ve dipsiz bir karanlık etrafa yayılıyordu.

At Kuyruklu Adam; cebinden ç ıkardığı mendille güne ş gözlü ğünün tozunu sildi.

Benli ği, iki gündür kutsal görevinin yakıcı ate şiyle kavruluyordu. Sinirleri yay gibi gerilmişti ve bu gece yeni bir kurban bulmalıydı. Daralan ruhu, içindeki dürtüyü daha da şiddetlendiriyordu. Rahatlaması laz ımdı ve bunun tek çaresi kirli, kokuşmuş bir ruhu almakt ı.

Taksim meydan ında ağır ağır dolaşmaya başladı. Bir süre kaldırımlardaki kalabalık arasında boş bo ş yürüdü. Otobüs duraklarının çevresinde durup bakındı. Özellikle yalnız kadınlara dikkat ediyordu. Bu çevre yeni bir av için en uygun yerlerden biriydi. İş ç ıkmazsa Ortaköy'e uzanmayı akl ından geçirdi.

ilgisini çeken uygun birine rastlayamad ı. Ne olmuştu bunca günahkâra, kendisinden mi kaçıyorlardı yoksa? Yirmi dakika kadar oyalandı. Gerginliği artıyordu. Nedenini bilmiyordu ama av zamanı sinirleri gerildikçe

vücudundaki ter bezlerinin salgısı artar, pis bir koku yayard ı etrafa. Bu kokudan nefret ederdi; biliyordu, normal ter değildi bu, daha farklı, bir tür uyarıcı, görevini hatırlatan, hayvani bir cilt özelliği olmalıydı.

Meydanda bir şey bulamayınca istiklâl Caddesi'nden Galatasaray'a doğru yürümeye başladı. Bilinçsizce bir pastaneye daldı, içerisi fırından yeni çıkmış yiyeceklerin tarç ın, vanilya ve çikolata kokularıyla kaplıydı. Burnuna hoş gelen, i ştah açıcı, mis gibi

bir koku.

Dar koridorun sol yan ında taze ürünlerin sergilendiği uzun bir tezgâh, sol tarafta ise müşteriler için sıkışık bir şekilde sıralanmış iskemleler ve dört mermer masa vard ı. At kuyruklu adam, sosu bol bir tabak profıtorol seçti, sonra oturacak bir yer aradı. Bakındı, masaların hepsi doluydu. Kapı kenar ındaki masada ise, sırtı dönük bir kad ın tek başına oturuyordu.

Arkadan yüzünü görememi şti. Ağır ağır o masaya doğru ilerledi.

"izniniz olursa, oturabilir miyim?"

Kad ını inceledi. Bal ık etinde, beyaz tenli, saçlarında tek tük aklar belirmiş, yaklaşık kırk yaşlarında biriydi. Göze batan bir giyimi yoktu. Hatta içinde bulundukları mevsime göre fazla kapal ıydı. Orta sınıf,

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

tutucu bir ailenin temsilcisi olmalıydı.

Kad ın kısa bir an bakışlarını uzun boylu adama çevirdi, ince, k ısık ve utangaç bir sesle, "Buyrun oturun. Ben de zaten kalkmak üzereydim," diye fısıldadı.

At Kuyruklu Adam kad ına ilgisizdi.

Kurban olacak nitelikte, ruhu koku şmuş, toplumun ahlâki değer ölçülerine ters düşecek birine hiç benzemiyordu. Onu hiç ilgilendirmezdi.

iskemleyi çekip oturdu, bacak bacak üstüne att ı, tabağında-

ki profitorolü ka şıklamaya başladı. Acelesi vardı, bir an önce yiyip sokağa fırlamalı ve kutsal görevine dönmeliydi. Tabağındaki son sos artıklarını ka şığına toplamaya çalışırken sanki biri dürtmüş gibi birden karşısında oturan kadına baktı.

Bir önsezi, ruhunun ta derinliklerindeki k ıpırdanış, tıpkı bir dürtü gibi içinden yükselen uyar ı, avının burada, hemen yanı ba şında olduğunu söylüyordu.

A ğzına giden kaşık havada kaldı...

inanamaz gözlerle kad ına baktı. Olabilir miydi?

Bir an göz göze geldiler.

Kad ın utanıp kızararak hemen başını önüne e ğdi.

At Kuyruklu Adam hâlâ ku şkuluydu. Asla hata yapmak istemezdi. Bu kadında kesinlikle fahişe hali yoktu. Çoluk çocuğa karışmış, derli toplu bir aile kadını...

Neden olmas ındı?

Saat dokuza geliyordu ve o bu caddede tek ba şına oturup bir şeyler atıştırmak cesaretini kendinde bulmuştu. Oysa kendini bilen bir kadın, mecbur kalmadıkça, karanlık bastırdığında bu iğrenç ve kokuşmuş caddede tek ba şına dolaşmazdı.

Kad ının önündeki boş taba ğa gözü ilişti. Yediği poğaçalardan kırıntılar vardı. Bir de yarısı içilmi ş limonata bardağı. Bir tür akşam yemeği...

Az evvel kalkaca ğını söylemi şti ama hâlâ oturuyordu!..

"Birini mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

Böyle bir soru beklemeyen kad ın yeniden kızardı. Yanakları al al oldu.

K ısaca, "Hayır," dedi. "Niye sordunuz?"

Adam gülümsedi. "Siz ba ğlı, dürüst bir ev kadınına benziyorsunuz. Bu saatten sonra bu cadde sizin gibi hanımlar için biraz sakıncalıdır da."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Kad ın başını önüne e ğdi, cevap vermedi.

"Kusura bakmay ın, galiba ukalalık ettim."

"Esta ğfurullah, sanırım haklısınız."

Sesi biraz titrek ç ıkmış, yüzü daha da kızarmıştı.

"Bir yerde çal ışıyor musunuz?"

Kad ın iyice sıkılıp tedirginleşmişti. Yabancılarla konuşmaya alışkın olmadığı belliydi. Kekeleyerek:

"Niye sordunuz?" diyebildi.

"Sadece meraktan. Burada bir şeyler atıştırdığınıza göre herhalde iş ç ıkışıdır, diye düşünmüştüm."

Cevap vermedi kad ın. Yeniden başını önüne e ğdi, gözlerini kaçırdı.

At Kuyruklu Adam yan ıldığını dü şünmeye başlamıştı. Bu tam bir Anadolu kadınıydı; şivesinden İstanbullu olmadığı anla şılıyordu, aradığı av olamazd ı. Sezgileri galiba yanıltmıştı onu.

Fakat kad ın birden konuşmaya başladı.

"Evet, çal ışıyorum. Bir trikotaj atölyesinde."

Hayret! Zorlan ıp sıkılarak da olsa kadın cevap vermişti.

"Bu civarda m ı?"

"Yoo, çok uzakta. Merter'de."

Sonra yine susarak önüne bakt ı. Adamla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Anla şılan Beyoğlu'na gezmeye çıktınız?"

"Hay ır... Düğme almaya."

"Dü ğme mi?"

"Evet... Kendime bir elbise dikiyorum da."

"Tabii ya, trikotaj atölyesinde çal ıştığınıza göre elinizden terzilik geliyor demektir."

Bunu bir iltifat olarak alg ılayan kadın büsbütün kızardı.

"Biraz."

"E şiniz çok şanslı olmal ı."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Kad ının ince ve kızarmış yüzünün teni gerildi.

"Evli de ğilim," diye fısıldadı.

" İşte buna inanmam. Alımlı ve güzel bir kad ınsınız. Bekar kalmanız imkânsız."

Kad ın konuşma bitmiş gibi yerinden kalkmak istedi. Bir ya-

banc ı ile olmayacak şeyler konuşmaya başlamıştı. Hem de hiç alışık olmadığı konular ı. Bu cesreti nasıl gösterdiğini anlamıyor-du. Densizlik etmişti.

At Kuyruklu Adam birden, "Yoksa sizi rahats ız mı ettim?" diye sordu.

Kad ın duymazdan geldi. Bir an evvel uzaklaşmak istiyordu.

"Ba ğışlayın, niyetim sizi incitmek değildi. Beğendiğimi ifade etmek istedim sadece. Art niyetim yoktu."

"Tuhaf! Birbirimizi tan ımıyoruz bile. Siz ise..."

At Kuyruklu Adam, kad ının sözünü kesti.

"Hakl ısınız. Henüz birbirimizi tanımıyoruz. Ancak bildiğim bir şey var."

Kad ın gergin ve yorgun bir ifadeyle adama baktı.

Gülümsüyordu adam.

"ikimiz de yaln ızız." dedi. "Şu yorgun ve duygulu ruhlarımızı anlayacak bir dosta ihtiyac ımız var. Sizin de benim de."

"Bunu da nereden ç ıkardınız?"

" İtiraf edin, doğruyu söyleyin bana. Böyle bir dost aramıyor musunuz? Anlayışlı.^sevecen, almadan vermeyi bilen, gerçek bir dost."

Kar şısındaki yabancı erkek sanki ruhunu okuyordu.

"Hem art ık yabancı da say ılmayız. Trikotaj atölyesinde çalıştığınızı, elinizden iyi dikiş geldi ğini ve bekar olduğunuzu biliyorum. Bu kadarı yetmez mi. Ad ım Sadi Yamaner. Ressamım, güzel gitar çalarım, ben de bekarım ve parasızım. Tanıştık mı şimdi?"

At Kuyruklu Adam tokala şmak için elini uzattı. İnci gibi dişleriyle gülümsüyordu.

Kad ın kuşkuyla baktı bir an. Sonunda o da gülümsedi ve elini uzatt ı.

Tokala ştılar.

Adam hâlâ gerçek bir kurban bulup bulmad ığının tereddütü içindeydi. Önsezileri olmasa kesinlikle bu

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

kadınla ilgilenmezdi.

Ama kad ının elini bırakmadı.

Bu basit ten temas ından kadının yaprak gibi titremeye başlaması dikkatinden kaçmam ıştı.

"i şte tanıştık! Artık yabancı say ılmayız, değil mi?"

"Bilmiyorum. Buna tan ışma denir mi?"

"Bana bir şans tanıyın ve kendimi size daha iyi tanıtma olanağı bulay ım."

"Nas ıl?"

"Mesela buradan ç ıkıp daha rahat konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

"Buran ın nesi var? Anlatacağınız bir şey varsa, burada anlatın."

"Burada m ı? Bu kalabalık yerde? Dedim ya ben bir sanatkârım, sizin gibi hoş, güzel bir kadına hislerimi, görür görmez duyduğum heyecanı bu ortamda nas ıl anlatabilirim?"

Kad ın gülümsedi. Yarı şaka yollu:

"Yalan söylüyorsunuz. Ben güzel bir kad ın değilim," dedi.

"Yan ılıyorsunuz, çok güzelsiniz. Sanatkâr ruhumda fırtınalar yaratacak kadar hoş bir fizi ğiniz var. Yalnız kendinizi ihmal etmiş, boş vermi ş oldu ğunuzu söyleyebilirim. Yazık, çok yazık."

Adam ın söyledikleri kadının gururunu okşuyordu.

Yalan bile olsa, erkeklerden böyle iltifatlar duymaya al ışık olmadığından heyecanlanmıştı. Keşke hep konuşsa, güzelliğini anlatsaydı. Dayanamadı:

"Belki ba şka bir zaman," dedi.

"Ama neden bu gece de ğil? Bir bekleyeniniz mi var?"

"Hay ır, yok."

" Şu halde beni başınızdan savmak istiyorsunuz. Bunu sezinliyorum."

" Şey... Ben... nasıl söyleyeyim, biraz tutucu bir çevrenin insanıyım. Bu tür ilişkilere de pek alışık değilim. Tanımadığım insanlarla görüşmek zor gelir bana. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Bunlar hikâye! Önemli olan görü şmeyi isteyip istemediğiniz."

286

"Bilmiyorum..."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hay ır, biliyorsunuz ve istiyorsunuz."

Kad ın renkten renge girdi.

Adam ın ruhunu okumasından rahatsız oluyordu. Tokalaşmak için uzattığı elini çekmek istedi. Avcunun içine hapsettiği elini bırakmıyordu adam. Utanmıştı, kalın dudakları titredi. Kekeleyerek, "Siz hep böyle misinizdir?" diye sordu.

"Nas ıl yani?"

"H ızlı ve aceleci."

At Kuyruklu Adam ba şını sallad ı. Baştan çıkarıcı bir gülümseme ile m ırıldandı.

"Evet, genelde öyleyimdir."

Kad ın sonunda elini adamın avcundan kurtarabilmişti. Başını topuz yapt ığı saçlar ını iki yandan sıkıştırmaya çalışırken:

"Belki" dedi. "Belki bir gün bulu şuruz."

Kendini Sadi diye tan ıtan adam, kadının utangaç gözlerinin içine baktı. Onu bekleyecek vakti yoktu. İstekliyse, her şey bu gece olup bitmeliydi.

"Daha ad ınızı bile bilmiyorum."

"Serap.. Serap Uzunova."

"Size, sen diye hitap edebilir miyim?"

"Bence sak ıncası yok."

"Nerede oturuyorsun Serap?"

"Süleymaniye'de."

At kuyruklu adam şansını denemekte kararl ıydı.

"Birbirimize yak ın sayılırız."

"Öyle mi? Ya siz?"

"Fatih'te."

Serap Uzunova dikkatle adam ı süzdü. Semtin tutuculu ğu karşısında adamın giyim kuşamına bakarak durumu biraz yadır-gamıştı. At kuyruğu yaptığı saçlar ı, alnındaki kırmızı band ı, blucini ile hiç de o semtin insanı olmad ığı belliydi. Ama bir sanatkâr oldu ğunu söylemişti, bunu yadırgamamalıydı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Ne zaman bulu şacağız?"

Kad ın düşünür gibi yaptı.

"Yar ın olabilir. Yarın öğleden sonra. Uygun mu?"

"Tabii, neden olmas ın?"

Serap Uzunova'n ın nefesi duracak gibiydi. Buluşmayı kabul etmi şti.

"Nerede bulu şacağız?"

"Benim için farketmez. Sen nereyi istersen."

Serap bir an dü şündü. "Burası uygun mu?"

"Tamam, oldu. Yar ın ikide."

Kad ın ayağa kalktı.

Vücudundaki titremeye engel olam ıyordu. Yıllar sonra bir erkekle buluşacaktı. Ne fikren de de bedenen buna hazır olmadığını biliyordu. Bu i şin sonunun nereye varacağı aç ıktı. Önünde sonunda bu adam kendisiyle yatmağa kalkışacaktı. Yanında gülümseyen uzun boylu, sarışın adamı yan gözle süzdü. Çok ho ş ve yakışıklıydı. Üstelik yaşça da kendinden küçük. Acaba bende ne buldu, diye meraka kapıldı. Kendinin hiç de adamın söylediği kadar güzel ve çekici olmadığını biliyordu. K ırk beş ya şına yaklaşıyordu, karnı ve baseni yağ ba ğlamıştı. Adam bu yakışıklılığı ile kendisinden çok daha güzel kad ınlara yaklaşabilirdi. Sadi Yama-ner ne umuyordu? Aslında bunu düşünmesi bile saçmaydı. Hiç değişmeyen doğa kuralıydı bu; etini, bedenini istiyordu. Her erkek aynı şeyi isterdi. Bunun için Sadi'yi suçlayamazdı, içi titreyerek itirafa çalıştı, kendisi de böyle bir fırsatın doğmasını bekliyor, bunu arzuluyordu.

Boş ve yaln ız geçen seneleri düşündü.

Ölen kocas ından bu yana tam on iki yıl geçmiş ve eline tek bir erkek eli bile de ğmemişti. Bunun ne büyük bir acı oldu ğunu ve içinde esen fırtınaları nas ıl dindirdiğini bir Allah bilirdi, bir de kendisi. Sadi'nin yakışıklılığı kar şısında, bunca yıldır süren mücadelesi ve iradesi bir anda tükenmiş, eriyip gidivermişti. Bunun

böyle olaca ğı belliydi, gerisi sadece zaman ve tesadüflerdi ve kader kar şısına hiç ummadığı bir anda bu adamı ç ıkarmıştı..

Pastaneden birlikte ç ıktılar.

Taksim'e do ğru yürüyorlardı. Yıllardır bir erkekle yan yana bile yürümediğini hatırladı Serap. Tutucu ve dar kafalı kocas ı kar ısıyla sokakta bile yan yana yürümenin uygun olmadığını dü şünürdü. Vücudundaki bu titremeler, hep şuur altına attığı, gizleyip, bastırmaya çalıştığı cinsel heyecanlar ından olmalıydı.

"Seni evine b ırakayım mı?" diye sordu At Kuyruklu Adam.

Yutkundu Serap.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bu teklife sevinmi şti. Sadi'nin yanındaki varlığının devamını, yanı ba şından ayrılmasını istemiyor gibiydi sanki. Karanlık iyice bastırmıştı, genellikle tek başına yaşadığından hava kararmadan eve dönmek gibi bir alışkanlığı vard ı. Oysa bir erkeğin korumasında olduğunu hissetmek ne rahatlatıcı bir duyguydu.

Birden akl ına tutucu olan çevresi geldi. Karanlıkta sokağa girerken dedikoduya bayılan çevre komşuları görürlerse, ne cevap verebilirdi? Herkesin günahını almakta birebirdiler. Etraf dedikodudan çalkalan ırdı. ,*

Akl ına bir çare geldi.

Fazla mesai nedeniyle servis otobüsünü kaç ırdığımdan patron yanıma birini verdi derim, diye düşündü. Sadi'nin tipine baktı; hiç de dindar ve aşırı tutucu patronunun yan ına katacağı birine benzemiyordu ama umursamadı, ne düşünürlerse düşünsünler diye homurdandı içinden.

"Size zahmet olmaz m ı?"

"Rica ederim. Kiminle oturuyorsun? Annen babanla m ı?"

"Annem daha ben çocukken öldü. Babam Adapazan'nda oturur. Biz aslen Adapazar'l ıyız. Babam annemin vefatından sonra yeniden evlendi. Onunla pek görüşmem."

"Anl ıyorum," diye mırıldandı adam. "Öyleyse yaln ız yaşıyorsun?"

"Hay ır, teyzemle. Ama şu sıralar o da Adapazan'nda. Ora-

da biraz ba ğ bahçe var. Bu mevsim hep oraya gider. F ırsat buldukça ben de giderim."

"Yani şu sıralar yalnızsın?"

"Evet, öyle."

içinden s ırıttı At Kuyruklu Adam. Bundan daha iyi f ırsat çıkamazdı. Şansı yaver gidiyordu, art ık kurbanını seçmiş say ılırdı. Önsezileri yine onu yanıltmamıştı.

Her zaman yaln ız yaşayan kadınları bulmak kolay olmuyordu. Serap, mutlu bir raslant ıydı. Fakat içinde hâlâ ufak bir kuşkunun rahatsızlığı vard ı. Bu kadının ruhunun kokuşmuşluğundan emin değildi, bakire olmasından endişeleniyordu. Günaha girmek istemezdi. Gerçi yaşı ilerlemi şti ama bir erkekle konuşurken alı al moru mor k ızarıyordu, tecrübesiz bir genç kız gibi. Acaba ait olduğu tutucu sınıfın etkisinden mi yoksa bu konudaki deneyimsizliğinden mi, çıkaramamıştı henüz.

Taksim'e do ğru kalabalık caddede yürümeye devam ettiler.

İnsan seli arasında bazen bedenleri birbirlerine değiyordu. Bu hafif temaslar bile Serap'ın yüreğini ağzına getirmeye yetiyordu. İçindeki cinsel dürtülerin bu kadar yüzeye çıkmış olmas ına hayret ediyordu. Bütün vücuduna yayılan elektriklenmenin ne denli bir açlık içinde olduğunun işaretiydi. Kendi duygu ve arzularından utanmaya başladı. Erkeğin bunu anlamasından çekiniyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Meydana yakla ştıklarında Sadi'nin kulağına eğilerek

"Niye hiç evlenmedin?" diye f ısıldadığını i şitti.

Yine k ızardı.

Ne cevap verece ğini kestiremedi. Hatta gerçeği ondan saklamayı bile dü şündü bir an. Ama ne anlamı vardı? Hem belki bu, durumu daha da zorlaştırabilirdi. Kısık bir sesle ve utanarak:

"Hiç evlenmedi ğimi söylemedim," dedi.

"Bo şandın mı?"

"Hay ır. Kocam öldü.. On iki sene evvel."

"Vah vah.."

Serap biraz rahatlam ış ve cesaretlenmi şti. İlk defa senli benli konuşmaya başladı.

"Bunu anlamal ıydın. Halimden dul bir kadın olduğum belli olmuyor mu?"

"Kesinlikle hay ır. Bir genç kız gibi güzel ve incesin."

Serap bu yalana inanmam ıştı.

"Hadi can ım! Beni sevindirmek için yalan söylüyorsun," dedi.

"Hiç de de ğil."

Sonra uzan ıp kadının elini avcunun içine aldı.

Teni ate ş gibi yan ıyordu kadının. Serap Uzunova'nın her zamanki kurbanlarından farklı oldu ğunu anlıyordu.

Elini çekmemi şti kadın. Bu kez, utanma, sıkılma gibi bir tepki de göstermemişti. Biraz gerilmiş, yüzü kızarmış, dolgun göğüsleri körük gibi inip kalkmaya başlamıştı.

At Kuyruklu Adam keyifle s ırıttı.

Bu kad ın artık hazırdı. Tava gelmişti. Akıllıca bir taktikle onu günahlarından arındırabilirdi. içinde yine de bir kuşku vardı. Ruhunun ne kadar kir* olduğunu henüz bilemiyordu. Az sonra anlayacaktı...

Taksim Meydan ı'ndan bir taksiye atladılar. Sadi Yamaner tok bir sesle:

"Önce Süleymaniye'ye çek," dedi şoföre...

* * *

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Serap Uzunova eski ah şap ağır kapıyı kapat ıp, sırtını dayad ı. Nefes nefeseydi ve dizlerinin bağı titriyordu. Kendini kontrol edebilmek, çılgınca çarpan kalp atışlarını bir düzene sokabilmek için kap ıya yaslanıp hareketsiz kaldı.

On iki sene sonra ilk defa bir erkek taraf ından öpülmüştü. Bahçe içindeki kapı aral ığında... Hem de ne öpülme!

Rahat, dudaklar ım, boynum morarıp çürümüştür, diye dü-

şündü. Haftabaşı, ezilmiş, kan oturmuş dudaklar ıyla nasıl işbaşı yapabilece ğini aklından geçirdi. Parmak uçlarını ac ıyan dudakları üzerinde gezdirdi.

Eskiden olsa, utanc ından yerin dibine geçerdi ama hiç umursamıyordu şimdi..

Ç ıldırtıcı bir şeydi; evliliği süresince kocasının dilinin ağzına girdiğini, o ıslak ve yumuşacık uzvun ağzında harikalar yarattığını hiç hat ırlamıyordu. Böyle bir şeyi az önce keşfetmişti.

Adapazarl ı, kendi halinde, cahil bir bakkaldı kocas ı. Sevişirken bile ölçülü, kendi ahlâk kurallarına ters düşen hareketleri yapmaktan kaçınan, sevişmeye bir sürü yasaklar koyan, tutucu bir adamdı. Karısını dudaklarından bile öpmeye iğrenirdi.

Az önce karanl ık bahçede Sadi, birkaç dakika için bile olsa onu hiç bilmediği bir şehvet girdabının baş döndürücü çalkantısı içine çekmeyi ba şarmıştı. Hoyrat elleri bluzunun bir düğmesini koparmış, göğüslerini çıldırtacak kadar zevk verici şekilde okşa-mıştı. Sağ memesi sutyeninden f ırlayınca genç adamın güçlü parmakları alt ında ezilmişti. Hâlâ sızlıyordu. Ağzından çıkan kesik kesik inlemeleri hatırladıkça yeniden utandı. Sadi'ye bu kadar aç bir kadın olduğunu belli etmemeliydi..

Zang ır zangır titriyordu.

S ırtını hâlâ dayad ığı kap ıdan ayırmadan, "Ne aptalım!" diye inledi.

Kendi kendini kand ırmıştı. Onun gitmesine izin vermeyecekti..

Sadi'nin içeriye girmek için bütün ısrarlarına karşı koymu ş, "yarın," diyerek geri çevirmişti.

Pi şmandı şimdi. Ya yarın gelmezse, ya bir daha onu hiç gö-remezse, ne yapardı?

Kalbi duracak gibiydi. Yüre ğinin atışları hâlâ normal düzenine girmemi şti. Kasıklarının arası yap ış yap ıştı.

Titreyen elleriyle sutyeninden f ırlayan memesini yerleştirdi. Ayakkabılarını f ırlatıp attı, çıplak ayaklarına kapının kenarında

292

duran şıpıtık terliklerini geçirdi. Işığı yakt ı. Kendini zor taşıyan bacaklarıyla taş avluyu geçip üst kata çıkan eski tahta merdivenlere yürüdü.

Basamaklar vücudu gibi titreyerek g ıcırdıyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

* * *

Yar ını bekleyemezdi, onun i şini bu gece bitirmeliydi.

Türünün i ğrenç bir örneğiydi Serap Uzunova. Yanılmamıştı i şte, daha ilk tanışmada kendini teslime hazır hale gelivermişti. Bu gece olmaz, diye ısrarı numarayd ı. Nazlanıyordu kaltak! Aklınca kendini ağırdan satacaktı.

"Kart orospu!" diye söylendi.

Ondan hiç ho şlanmamıştı.

Ho şlanması da önemli de ğildi. O sadece vazifesini yapacaktı..

Onlar ı Taksim'den getiren araban ın parasını verip savm ıştı. Omzuna astığı çantas ını geriye do ğru iterek bahçe kapısına doğru ilerledi. *

Süleymaniye'de dar ve eski bir soka ğın içindeydi. Eski istanbul mimarisinin şekillendirdiği, sanki tarihin içinden fırlamış ve her nas ılsa bu güne kadar süre gelmiş, yap-satçı müteahhitlerin elinden kurtulmu ş, eski şehir yaşamının buram buram koktuğu tipik bir istanbul sokağıydı buras ı. Yer bile arnavutkaldırımı tabir edilen iri taşlarla kaplıydı. Sanki belediyenin unuttuğu, haritadan sildiği bir sokak. Saat ona yaklaşmasına rağmen sokakta koşuşan çocuklar, kapı önlerinde e şiklere oturarak sohbet eden gençler vardı. Açık pencerelerin çoğundan dışarıya radyo veya televizyonlardan yayılan arabesk şarkı sesleri yükseliyordu. Evlerin birinden yağda kızartılan patlıcan tavası kokusu yay ılmaktaydı.

Dar ve ufak sokak hâlâ hareketliydi.

Sokaktan ürktü.

Burada dikkat çekebilirdi. Daha şimdiden onu merakla izle-

yen gözler üzerine çevrilmi şti. Son anda geri dönüp bahçe kapısından içeriye girmekten vazgeçti. Sokak az ilerde hafif bir kavis- u le sağa dönüp sona eriyordu. Buranın bir çıkmaz sokak olduğu- |j nu anladı. Yolun sonu yeni yapılmış bir apartman ın arka yüzü ile || noktalanıyordu.

||

Evlerin ço ğu ahşap, iki üç katlı, cumbalıydı. Serap Uzuno- İl va'nın viranesi bahçe içindeydi. Biraz daha yürüyerek karanlık İl kuytu bir köşede durdu. Yanı ba şında sıcağın etkisiyle pis koku- 1 j lar yayan bir çöp yığını vard ı. Sokağın bu kısmı karanl ıktı. Fakir | bir semt olduğu kapı önlerinde rastlanmayan arabalardan belliydi.

Beklemeye ba şladı.

Fakat çabuk s ıkıldı, içinde bulunduğu ruh halindendi bu; iyi bilirdi, ava çıkıp kurbanını ele geçirince, görevini bir an önce yerine getirmek gibi dayanılmaz bir duyguya kapılırdı.

Vücudunun yayd ığı o pis kokuyu yine duymaya ba şladı ve görevinin onu ça ğırdığını bir kere daha anlad ı.

Karanl ık gölgeler altında ne kadar beklediğini bilemiyordu. Ani bir kararla karanlıktan süzülerek Serap

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Uzunova'nın bahçe duvarına kadar hızla yürüdü. Bahçekapısı eski kal ın tahtadan yapılmıştı. Üzerinde kocaman antika bir tokmak asılıydı.

At Kuyruklu Adam, eski ah şap konağın kalın bahçe kapısını iterek karanl ığa daldı. Kimseye görünmemeyi başarmıştı. Bahçede ışık yoktu, sadece ikinci kattaki bir pencereden yayılan solgun ışık bahçede uzun ve dar bir toprak kesitini boylamasına aydınlatıyordu.

Evin kap ısı önünde a şınmış üç mermer basamak vard ı. Az evvel burada Serap'ı ç ılgına çevirecek gibi öpmüştü, iradesinin kırıldığını, arzularına yenik düştüğünü tahmin edebiliyordu. Bu defa onu geri çeviremezdi. Zili çaldı ve bekledi..

* * *

Serap Uzunova kendini yata ğın üzerine atmıştı.

Vücudundaki zevk verici titremelerden hâlâ kurtulamam ıştı. Bütün değer yargıları allak bullakt ı. Boşa harcadığı y ılların sanki tüm acısını bedeninde duyuyordu. Kas ıklarının arasındaki zonklama hâlâ devam ediyordu.

Yanl ış m ı duydum diye kulak kabartt ı.

Kap ı çal ınıyordu!

Akl ına ilk gelen komşusu Zahide oldu. Sonra onun olamayacağını anlad ı; saat ondu, Zahide bu saate kahveye giden huysuz kocasını beklerdi.

Vücudunu bir titreme ald ı..

Oydu... Mutlaka oydu... Geri dönmü ş olmal ıydı...

Top gibi yataktan f ırladı. Eteğini çekiştirip düzeltti, düğmesi kopmuş bluzunun önünü kapatmaya çal ıştı, şıpıtık terliklerini ayağına geçirip aşağıya koştu.

Bu kez onu geri çevirmeyecek, içeri alacakt ı. Yüreği çılgın gibi çarpmaya başlamıştı bile. Bir yandan da bunu düşünmeliydim diyordu. Daha evve^akıl etseydi, kendine biraz çeki düzen verir, ona hoş görünmeye çalışırdı. Ama neyle? Senelerdir makyaj yapmıyor, dudaklarına bir ruj bile sürmüyordu. Birlikte yaşadığı teyzesi, sen dul bir kadınsın, bu hoş olmaz, diye tutturmu ştu. Merdivenleri inerken iş yerindeki arkada şları Macide'yle Hü-meyra'yı hat ırladı. Onlar da duldu. Onlardan geri kalan nesi vardı sanki? Belki fazlas ı var, eksiği yoktu. Boyanıp süsleniyorlardı, kimse de tek kelime etmiyordu.

Art ık hayatın keyfini çıkaracak, bedenindeki açlığı bu adamla doyuracakt ı. Her şeyin canı cehennemeydi, dünya umurunda değildi artık. Hatta teyzesi bile. Burası onun eviydi, şartları be ğenmezse, çeker Adapazan'na temelli giderdi. Ona engel olmayacaktı, kesinlikle olmayacaktı.

Kap ıya geldi, titreyen parmaklarıyla sürgüyü çekti.

En korktu ğu şey karşısında başka birini görmekti şu an. Kapıyı aralad ı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Oydu! Sevgilisi...

Ona k ısa bir an için bile olsa unuttuğu zevkleri tattıran, başka dünyalara götüren sarışın ve yakışıklı sevgilisi.

Sadi hiç sesini ç ıkarmadan yüzüne bakıyordu. Mağrur ve gülümseyerek. Sanki onu reddetmeyeceğini anlamış gibiydi.

Kolundan tutup içeriye çekti. Nas ıl olsa görülme tehlikesi yoktu. Yüksek bahçe duvarları onlar ı her türlü kötü ve meraklı gözlerden saklard ı.

Tek kelime etmeden adam ın boynuna sarıldı.

B ıraktıkları yerden devam etmek istiyordu. Her şeye razıydı. Teslim ettiği bedenini dilediği gibi kullanabilirdi. Hiç itiraz etmeyecekti, tek dileği onu zevkin ve arzunun doruklarında dolaş-tırmasıydı. Ve Sadi bunu yapabilirdi.

Bütün vücudu tutkuyla titrerken dudaklar ı bulu ştu. Daha şimdiden başı dönmeye ba şlamıştı. Ayaklarının yerden kesildiğini duyumsadı. Sadi onu güçlü kollarıyla kavrayıp, kucağına almıştı. Bırakmak istemediği dudaklarını a ğzından çekerek, kulağına yapıştırmış, "Nereye gideceğiz?" diye sormuştu. Serap inleyerek, "Yukarıya, yatak odama," diyebildi.

At Kuyruklu Adam kad ını hafifçe yata ğa bıraktı.

Gözleri f ıldır fıldır içinde bulunduğu odayı tarad ı. Kendini güvende hissetmek istiyordu. Ev ahşap, eski ve bakımsızdı. Çoğu eski zaman evlerinin aksine, tavanlar basık ve alçaktı. Perdeleri kapatılmış üç pencere vardı. Acaba kadının ilk bıçak darbesini yediği zaman atacağı ç ığlık komşular tarafından duyulur mu, diye düşündü.

Bu kez şartlar biraz farklıydı.

O da ruhu koku şmuş erkek delisi, aç bir kad ındı; ne var ki tutucu bir çevrede, kapalı bir ortamda yaşamıştı. Bu evde içki olmadığına emindi, onu

sarhoş edemezdi. Uyu şturucu söz konusu bile olamazdı. Ne yapacağını dü şünmeye başladı.

Beklemeliydi, iyice beklemeliydi. Sokaktan el aya ğın çekilmesini ve bu pis kadının zevkten kendinden geçmesini bekleme-

liydi. Saatler ilerleyecek, kutsal görevini ancak gece yar ısı iki buçuk, üçten sonra yerine getirebilecekti..

Bu durum ho şuma gitmedi.

Anlam ı, o saate kadar bu yaşı geçmi ş kar ıyla sevişmesi demekti. Yüzünü ekşitti sonra da yüzünde oluşan hoşnutsuzluğu görmesin diye başını çevirdi.

Serap, "Bir şey mi oldu?" diye hemen sordu.

Yoksa zeki bir kad ın mıydı? Aklından geçenleri okuyabilir miydi?

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Durumu toparlay ıp, "Bu evde içki bulunur mu?" diye sordu.

Kad ın, "Üzgünüm, yok" dedi. "Biz içki kullanmayız. Yani, evde bulunduracak kadar içmeyiz. Çok çok bir toplantı, düğün filan gibi gecelerde bir bardak bira içerim sadece. Bilseydim, senin için bulurdum."

"Ald ırma, boş ver. idare edebilirim" dedi genç adam.

Kad ının yüzüne baktı. Dudakları ihtirastan titriyordu. Şansına küsüp üzerine eğildi...

İ.

* * *

Ölü gibi yorgun dü şmüştü At Kuyruklu Adam.

Ba şını çevirip, m ışıl mışıl uyuyan, adeta kendinden geçmiş, vücudunun her zerresi' doyuma ulaşmış kad ına baktı. Yüzünde gevşemiş bir ifade vard ı. Tam bir huzur ve mutluluk...

Hayat ında hiç bu kadar aç bir kadın tanımamıştı.

Sonuç için çok zorlanm ıştı sar ışın adam. Vücudu ter içindeydi. Saatine bir göz attı. İkiyi yirmi geçiyordu.

Kulak kabartt ı. Evin içinde de dışarda da tam bir sessizlik vardı.

Tam bir ölüm sessizli ği...

Elinde olmadan gülümsedi. Görev vakti gelmi şti.

Sessizlik görev ça ğrısıydı...

Usulca yataktan kalkt ı. Kadın derin bir uykudaydı, bu yor-

gunlukla uyanmas ı söz konusu olamazd ı. Yalınayak eski muşamba zemin üzerinde birkaç adım attı. Yere bıraktığı çantas ını al ıp içinden her zaman kullandığı geni ş a ğızlı b ıçağını ç ıkardı.

Az sonra görevini tamamlayacakt ı. Geriye döndü yatağa yaklaştı.

Haz ırdı art ık.

Serap' ın üzerindeki ince pikeyi usulca çekti. Sırtüstü yatıyordu ve çırılçıplaktı. Tam istediği vaziyette.

Ç ıplak bedene iğrenerek baktı. Gözleri yağlı ve katmerlen-mi ş karn ına, iri memelere takıldı. Hiç zevk almamıştı ondan..

Oysa az sonra ba şına gelecekleri bilmeden ne kadar da masum ve sere serpe uyuyordu. Bir adım daha yaklaştı.

Öldürücü darbesi için her şey uygundu. Bıçağı havaya kald ırdı. Yapacağı tek şey şimşek gibi bir hızla

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

bıçağın sivri ucunu yağlı bedene indirmekti.

Tam o esnada kad ın yatağın içinde kımıldadı. Gözlerini açmadan başını yast ığın üzerinde iki yana çevirdi. Üstündeki pikenin çekildiğini hissetmiş gibi ü şüyerek bacaklarını karn ına doğru çekti.

Galiba hiç de umduğu kadar rahat uyumuyordu kadın. Adam, birden anladı bunun nedenini. Uzun y ıllar yalnız yatmaya alışmış insanlar ın, ilk defa bir yabancıyla berber uykuya dalmasının verdiği tedirginlikti bu. Birlikteliği yadırgıyordu kadın. Bıçak havada kaldı.

At Kuyruklu Adam, kad ının gevşeyip rahatlamasını, kıpırdamasını kesmesini bekledi. İlk öldürücü darbe çok önemliydi. Kurbanları ço ğu zaman dirençsiz, ummadıkları bir anda al ırlardı bu darbeyi. Sesleri çıkmaz, acıdan kıvranıp kalırlardı. Sonrası kolayd ı, sadece bir kanırtma ve yarma. İşleri de biterdi. Genç adam terlemeye başladı. Teninin yaydığı o pis kokuyu duymaya ba şlamıştı yine. Kad ın gözleri kapalı, el yordamıyla pikeyi aradı. Üstünü örtmek istiyordu.

Bir an gözlerini açmas ından korktu. Durumu farkederse ba-ğırabilirdi. Bıçağı arkas ına saklamayı bile düşündü. Ama geç kalmıştı.

Serap Uzunova gözlerini açt ı birden!.. Adam ın baş ucunda neden ayakta dikildi ğini kavrayamadı birden. İçtenlikle güldü ona. Neden sonra havada parıldayan çeliği farketti. Gözleri irileşti...

At Kuyruklu Adam geç kalm ıştı. Bıçağı indiremedi, indirirse tam karn ına isabet ettiremezdi, kadın dertop olup büzülmüştü.

Gözgöze geldiler. Serap' ın gözbebekleri irileşmişti. Dehşetle soluyordu. Kendinden beklenmeyen bir hızla yerinden sıçradı. Konuşmaya bile başlamıştı.

"Sen pis ve adi bir zampara, a şağılık bir hırsızsın." Kendini Sadi diye tanıtan adam karşılık vermedi. Sessizce kadını süzüyordu.

Serap, "Bunu anlamal ıydım," diye bağırdı. Fakat adamın gerçek niyetini hiç anlamamıştı. Soluk soluğa söylendi. "Meteliksizin biri olduğunu pastanede^öylemiştin zaten... Ressamlığın filan da palavraydı Allah bilir. O zaman uyanmalıydım ama nah kafa, uyanmadım işte... Sen düpedüz av peşinde koşan, gönül hırsızı, adi bir dolandırıcısın."

Serap' ın göz pınarlarında iki damla yaş belirdi. Sesi daha da dikle şerek devam etti. "Bu konuda tecrübeli olman gerekirdi ama yanıldın; ben fakir ve gariban bir kadınım. Ne birikmiş param var ne de mücevherim. Yanlış kap ı çald ın. Sahip olduğum tek şeyi ise zaten aldın. Hayatım boyunca koruduğum namusumu. Senin yüzünden küçük düştüm, lekelendim. Sana güvenmiş, dürüst bir erkek olduğunu, beni sevdiğini sanmıştım. Ne kadar yanılmışım meğer?"

"Hay ır!" diye bağırdı At Kuyruklu Adam. "Sen namuslu bir kad ın değilsin. Ruhu kokuşmuş, pis bir yaratıksın, ilk defa karşılaştığın bir adamla yatağa girip seviştin. Bana numara yapmaya kalkışma."

299

"Sen beni ba ştan çıkardın. Sen kandırdın, sen tahrik ettin!"

"Ne farkeder ki? Kan ın bozuk, ruhun çürük. Sana sahip olurken çıkardığın inlemeler hâlâ kulaklarımda

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

çınlıyor."

"Kocam öldü ğünden beri erkek eli değmedi bana."

"Yalan söyleme kaltak! Senin gibileri iyi tan ırım ben. İliğimi kemiğimi sömürdün. İhtiraslı ve aç kurt gibisin. O kadar zaman erkeksiz duramazsın sen."

Serap' ın gururu kırılmış, ağlamaya başlamıştı. Ancak adamı hâlâ kendini soymaya kalkan bir h ırsız sanıyordu...

Gerçek niyetini akl ının ucundan bile geçirmemişti.

"Al i şte!" diye bağırdı. "Bütün param içinde, istersen hepsini al. Bir daha da gözüme görünme. Defol!"

At Kuyruklu Adam donup kalm ıştı.

Herkül gibi yap ılı vücudu, elinde kocaman b ıçağıyla hareketsiz duruyordu.

Yan ılıyor muydu acaba? Yoksa namussuz, adi bir fahişe değil miydi bu kadın? Hata mı yapm ıştı?

Pastanede onu ilk gördü ğü anı an ımsadı. Bu benim aradığım nitelikte bir kadın değil diye kuşkuya düşmüştü. Masada otururken, hanım hanımcık, taşralı bir kad ın diye düşünmüştü onun hakkında. Aman Allahım, diye ürperdi. Galiba büyük bir hata yapmak üzereydi. Sıradan bir kadını öldüremezdi, cinayet olurdu bu. Kutsal görevi ile hiç ilgisi olmayan adi bir suç...

Silkinmeye çal ıştı. Dik dik kadına baktı. Ağlıyordu. İki gözü iki çeşme. Yanakları ilk konu şmaya başladıkları s ıradaki gibi al al olmuştu yine. Düştüğü bu durumdan utanıyordu.

At Kuyruklu Adam ın aklı kar ıştı.

Olumsuzca ba şını sallad ı; hayır, o da tıpkı di ğerleri gibi bir fahişeydi. Namuslu bir kadın hiç gece sokakta rastladığı tan ımadığı bir erke ği evine getirir miydi? Önce çekingen havalarda naz yapmış sonra içindeki şeytanın körüklediği cinsel açlığı doyurmak için aç kurt gibi üstüne sald ırmıştı. Hayır, o namuslu biri olamazdı...

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Bu kad ın annesini hatırlatıyordu ona!

T ıpkı onun gibiydi! Onun da erkekleri nas ıl baştan çıkardığını gözleriyle, o küçük ve masum gözleriyle görmüştü. O uğursuz evde, içine tıkıldığı gardrobun aral ığından gözlerdi içersini. Yanılmıyordu hep aynı taktikti bu...

Namus perdesi alt ında yapılan orospuluk. Doyumsuz bir cinsel açlık! Özünde bu vardı. Kadının iblise satılmış ruhu. Hepsi ayn ıydı!

"Sen bir orospusun!" diye kükredi.

"Öyleyse, sen de adi bir h ırsız. Ne duruyorsun? Alsana. işte sana bütün paramı verdim. Bana

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

inanmıyorsan evin her tarafını arayabilirsin. De ğerli ne bulursun al. Dilediğini seç. Yeter ki bir daha gözükme gözüme."

Neler z ırvalıyordu bu kadın?

Yoksa kendini adi bir h ırsız mı sanm ıştı? Geri zekalı m ıydı ne? Onun kutsal bir amaç pe şinde koştuğunu anlayamamış m ıydı?

Kad ın cevap vermeyi kesmişti artık. Yatağın ucuna oturdu. Yüksek sesle ağlamaya başladı. Ağlaması, At Kuyruklu Adama hiçbir şey ifade etmiyordu. Ölümle burun buruna gelen pek çok kurbanı ona böyle ağlamış, yalvarıp yakarmış, bağışlanmasını dilemi şti. Fakat onların hepsi öldürüleceklerinin bilinci içindeydi. Bu geri zekalı ise, öldürülmesi bir yana, namusunun tart ışılması için a ğlıyordu. Gerçekleri anlamaktan çok uzaktı.

Adam içindeki son ku şku kırıntılarından bir türlü kurtulamı-yordu. Ağır ağır bıçağı indirdi. Ne yapaca ğını bilemeden Serap'a yaklaştı. Yatağın ucuna, onun yanına ilişti.

"Bana do ğruyu söyle, sen namuslu bir kadın mısın?" diye sordu tekrar.

Asla namuslu bir kad ını öldürmek istemezdi. Sonra bunun hesab ını Tanr ı'ya nasıl verebilirdi? Yanılmış olabilir miydi? İçini korku kapladı. Kendisi de suçluydu. Kadını ba ştan çıkarmak için çok zorlamıştı.

"Konu şsana be kadın! Sen misin?"

Serap h ıçkırıklarını kesip ba şını a ğır ağır kaldırdı, şaşkınlıkla adama baktı. Bu ne biçim soruydu? Ne olması gerekirdi? Mutlaka bir fahi şe mi?

Pikenin ucuyla gözlerini sildi.

"Niye benim fahi şe olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu.

Adam ı bir titreme alm ıştı.

Ü şüyormuş gibi iri elleriyle kollar ını kavram ıştı. Pencereleri kapalı bu s ıcak odada üşümesi olanaksızdı. Ama adamın zangır zangır titrediğini farkediyordu.

Anlamad ığı bir şeyler oluyordu adama.

Ba şı önüne dü şmüş, suçlu gibi mahcup ve yenik, düşüncelere dalmıştı.

Konu şmuyordu da artık.

"Sen cevap ver as ıl, ben kötü bir kadına benziyor muyum?"

Serap' ın sesi onu suçlar gibi çıkmıştı. Adamın sessizliğini görünce incinen gururu iyice uştı. iliştiği yataktan kalktı. Adamın başına dikildi.

"Cevap versene serseri!" diye ba ğırdı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Hiç ses yoktu adamda.

Sars ılarak titremesi devam ediyordu.

Yak ışıklı yüzüne bakt ı. Bir gözü iyice küçülmüş, diğeri ise tiki varmış gibi devaml ı se ğiriyordu. Sanki bir kriz geçiriyordu.

Yava ş yava ş oturdu ğu yerden dizlerinin üzerine doğru kaymaya başladı. Yere muşambanın üstüne çöktü. Adamda müthiş bir de ğişiklik başlamıştı. O iri yarı vücudu ufal ıyor, küçülüyor, eriyordu sanki. Elindeki bıçak yere düşmüş, parmakları kenetlenmi ş, tam bir boyun eğme içinde hareketsiz kalmıştı.

Serap adamdaki de ğişime bir anlam veremiyordu. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Ne yapmak istiyordu acaba? Omuzlarının sarsıldığını, bu güçlü adamın bir çocuk gibi ağlamaya başladığını gördü, inliyor, anlamadığı bir şeyler mırıldanıyordu.

Ne söyledi ğini işitemedi. Kulak kabarttı. "Affet beni affef," diyordu.

Büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Sesi bir çocuk gibi incecik çıkıyordu. Kuşkuyla adamı süzmeye devam etti. Bu bir özür dile-meyse fazla abartılıydı.

Yine de Serap' ın içini bir acıma duygusu kapladı. Adam yaptıklarından pişman olmuştu herhalde! Hırsızlığa yeltendiği için pişman olmalıydı. Serap'ın onu kovması, hayatından silip atması ve ya şadıklarını unutması gerekiyordu. An ılarında kötü ve sisli bir olay olarak kalacaktı sadece. Gitmesini istiyordu art ık. Onu anlayabiliyordu; parasızlığın yarattığı bir dramd ı bu lanet olay. Yine de ona ac ımıştı.

Birden adam ın hareketlenerek, başını kald ırmadan geniş kollar ıyla bacaklarına sarıldığını gördü. Ne yapmak istediğini anlamadı. Ayaklarına

kapanıp özür mü dileyecekti? Adam hıçkırmaya devam ediyordu. Aynı çocuksu, ince sesiyle:

"Beni ba ğışladın mı? Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum, istersen rahmetli babamın üzerine de yemin edebilirim" dedi. İ.

Serap Uzunova dayanamad ı.

Yumu şak kalpli bir kadındı. Usulca elini uzatıp aslan yelesine benzeyen uzun gür saçlarının üzerine koydu. Sonra yumuşakça o saçları ok şadı. .

"Peki, seni affettim. Bu geceyi unutaca ğım." "Sağol anne... Ben de seni üzmeyeceğim." Kadın birden şaşkınlıktan kalakaldı.

Bütün vücudu buz kesildi. Yanl ış m ı duymu ştu acaba? Kendisine anne diye mi hitap etmişti? Kulaklarına inanamadı. Evet, yaşça ondan büyüktü, biliyordu bunu, ama annesi olacak kadar da değil. Ne yani, aklınca hakaret mi etmek istiyordu?

Hay ır, öylesine içten ve çocukça ağlıyordu ki, anne derken kesinlikle onun yaşını ima etmedi ği belliydi. Saçlarını ok şayan eli yavaşça çenesine kaydı, tutup kendisine doğru kaldırmak istedi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Adam bir çocuk gibi a ğlamakta ve başını kald ırmamakta ısrar ediyordu. Birden o ince sesiyle yeniden konuşmaya başladı.

"Yapma anne, biliyorum, bana ceza vereceksin. Lütfen anne, lütfen yapma. Bana onu yapma... Bak sana yemin ettim."

Serap cahil kad ındı. Olanları pek anlam ıyordu. Ne var ki az önce seviştiği adamın bir tür kriz geçirdiğine, adlandıramadığı bir durumun içine dü ştüğü kanısındaydı. Belki az önceki saldırgan tutumu da bu kriz yüzündendi.

Akl ı kar ıştı, heyecanlanıp korktu ama ona yardım etmesi gerektiğini de kavrayıverdi. Adamın inadını kırarak bacaklarına sürtünen yüzünü kendine çevirdi.

Neredeyse şaşkınlıktan dili tutulacaktı. Bu adam Sadi değildi!..

Alt ı yedi ya şlarında saf, duru, ürkek ve suçlu bir çocuk vardı kar şısında. Dudakları bembeyaz olmu ş, korkudan yüreği çarpan, uğrayacağı cezan ın dehşetinden yüzünün kanı çekilmi ş zavall ı bir yavrucak...

Serap ne yapaca ğını bilemedi. En iyisi suyuna gitmek diye dü şündü. Belki kendine gelince neler olup bittiğini ondan dinleyebilirdi. Sanki ona yaklaşıp yardım etmek istiyormuş gibi:

"Sadi, Sadi yavrum! Kendine gel, korkma. Sana ceza vermeyece ğim" diye fısıldadı.

At Kuyruklu Adam yüzünü kad ının ellerinden kurtardı. Se-rap'ın sıkı s ıkıya kavradığı bacaklar ını b ıraktı. Çöktüğü yerde, dizlerinin üzerinde bir iki adım geri çekildi. Ürkekliğini üzerinden atamamıştı. Az önce zevkin doruklarına çıkardığı kad ına şimdi umacı gibi bak ıyordu. Yatağın altına kaçmak, ondan uzaklaşmak istedi. Koskoca bedeniyle karyolanın altına girmeye çalışıyordu. Serap şuursuzca:

"Girme oraya!" diye ba ğırdı.

Sesinin yükselen tonu hemen etkisini göstermi şti. Koca adam mıhlanıp kaldı.

Serap şimdilik ona hükmedebiliyordu. Ama birkaç dakika

304

sonra neler olabilece ğini kestiremezdi. Geçirdiği krizin nasıl değişik evreler yarattığını bilemezdi. Belki az sonra yine saldırgan hale dönüşüp, tehlikeli olabilirdi.

Kad ının içini müthiş bir korku kaplad ı.

Bu adam hastayd ı, artık bundan hiç şüphesi kalmamıştı. Ve Serap bu hastalık konusunda bilgi sahibi değildi. Onu bir an önce başından savmalıydı. Hem de derhal. Ona hâlâ sözünü geçirme şansı vard ı.

"Ç ık oradan!" diye emretti.

Emir etkisini gösterdi. Koca adam süklüm püklüm, yar ı yar ıya sığındığı karyolan ın altından çıktı. Emekler vaziyette muşambaların üzerinde durup bekledi.

"Aya ğa kalk!"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Adam hiç itiraz etmeden kalkt ı. Başı önünde, kendisine verilecek cezay ı itirazs ız kabule hazır bekledi. Özellikle gözlerini annesi sandığı Serap'tan kaç ırıyordu.

Serap Uzunova anlayamamayaca ğı duygular içinde bocalay ıp kaldı. Yutkundu. Koca adam kımıldamadan duruyordu. Bir gecelik sevgilisi şimdi tam-Karşısında bir seksen beşe yaklaşan boyu, geniş çat ılı ve iri cüssesiyle çırılçıplak duruyordu. Bacakları dik ve gergin, uzun kollar ı adeleliydi. Gö ğsü sarı k ıllarla kaplıydı. Serap dehşetle yutkundu. Bu harika görünümlü bedenin içinde şimdi bir çocuk gizliydk

Kad ın yarı korku yar ı merakla onu süzmeye devam etti. Bir an evvel evinden uzakla şması için büründü ğü bu çocuksu duruma bir süre daha devam etmesi gerekliydi. Bu haldeyken ona her istediğini

yaptırabileceğini anlamıştı.

"Çabuk e şyalarını topla ve giyin."

Çocuk, kurgulu bir bebek gibi hareketlendi ve yerlere saç ılmış giysilerini toplamaya ba şladı. Hepsini yerden alıp, elinde tutarak öylece bekledi.

"Ne duruyorsun? Giyinsene."

"Peki anne."

Ya şadıklarına inanamıyordu Serap. Bu yaşına kadar hiç böyle bir şey görmemişti. Sadi acemi ve beceriksiz hareketlerle giyinmeye başladı. Önce külotunu sonra pantolonunu ayağına geçirdi. Beş yaşındaki bir bebek gibi pantolon paçasını bulmakta zorland ı. Tenis ayakkabılarını ise bir türlü bağlayamıyordu.

"Hadi şimdi şu çantanı da al," dedi Serap.

Bu durumun ne kadar devam edece ğini bilmediğinden korkusunu yenememişti. Korkup titrediğini adama belli etmek istemiyordu. Gerçi tam bir çocuk kimliğine bürünmüş adam ın bunu farkedeceğinden de kuşkuluydu...

Gözü birden yerdeki avc ı b ıçağına takıldı.

B ıçağı görmeye dayanam ıyordu. O nesnenin evinde kalmasını istemiyordu.

"Yerden oyunca ğını da al" diye sert bir şekilde söylendi.

Sadi masum, çocuksu gözleriyle mu şambalara bakındı. Kocaman bıçağı gördü ğü halde onun kendisine ait olduğunu anlamamış gibi bak ışlarını etrafta dola ştırıp oyuncak aradı. Bulamayınca ağlamaklı bir sesle:

"Anneci ğim, burada oyuncak yok" dedi.

Serap ayn ı sert tonla, "i şte orada!" diye, hırladı.

Adam karyolan ın sarkan çarşafını kald ırarak altına baktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Topum mu?" diye sordu.

Serap ba şını iki yana sallad ı.

"Kur şun askerlerim mi?"

"Hay ır."

"Ama ba şka oyuncağımı göremiyorum anneci ğim."

Serap birkaç ad ım atıp, çıplak ayağının ucuyla bıçağı i şaret etti.

" İşte bu..."

Çocuk itiraz etti. "O benim oyunca ğım değil."

"Hemen al onu ve çantana koy."

Serap tahammülünün son k ırıntılarıyla hasta adamı kontrole çal ışıyordu. Sadi'nin acıklı dram ının ne olduğunu bilmemekle

beraber çocuklu ğunda annesinden büyük bir baskı gördü ğünü sezinlemişti.

"Hay ır... O benim değil... Onu istemem."

"Senin o. Ne söylüyorsam onu yap. Sana emrediyorum, anlad ın mı? Yoksa cezalandıracağım seni."

Serap birden irkildi.

Sadi yeniden titremeye ba şlamıştı.

Ödü koptu birden. Yoksa kriz sona m ı eriyordu? Krize böyle titreme ve sars ıntılarla girdiğini hatırlamıştı. Eski haline dönerse ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemezdi. Belki daha şiddetli bir evreye geçebilir, zor ve kaba kuvvet kullanmaya kalkışabilirdi.

O b ıçaktan nefret ediyordu ama evde kalsa ne farkederdi? Alt tarafı Sadi gittikten sonra kimseye göstermeden yok edebilir, çöpe atardı.

At Kuyruklu Adama tekrar bir göz att ı.

Ba şını biraz daha dikle ştirmiş kendisine bak ıyordu şimdi.

"Onu istemiyorum anne," diye m ırıldandı.

Hayret! Sesi biraz daha kal ınlaşmış, buluğa yaklaşmış ya da ermi ş bir çocuk gibi ç ıkmıştı şimdi. Sanki çocukluğunda geçirdiği birkaç yılı, şu anda birkaç saniyede tamamlamış gibiydi.

Tela şa kapıldı Serap.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Çocuk büyüyordu! Az sonra hangi ya şa erişeceğini kestiremezdi. Bıçağı almas ı için ısrardan vazgeçmeliydi.

Bir şeyi daha farketti.

Sadi şimdi çıplak ayaklarına, pikenin örtemediği bacaklarına, açıkta kalan omuzlarına bakmaya başlamıştı. Gözlerindeki garip parıltıları hissedebiliyordu, istemeden adam ın cinsel organına gözü takıldı. Sertleşmişti. Bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Neredeyse paniğe kapılacaktı kad ın. Midesi bulandı korkudan. Dü şündükleri doğruysa kusabilirdi. Fakat içindeki ürperti bulantısını bast ırdı. Son bir gayretle:

"Git şimdi" diye bağırdı. "Seni gözüm görmesin."

Sadi a ğır ağır hareket etti. Yere eğilip muşambanın üzerindeki bıçağı eline ald ı. Kabzasından kavradı. Artık bir çocuk gibi değil, erişkin bir erkek gibi hareket ediyordu sanki. Serap bundan tam emin olamadı. Donmuş gibi At Kuyruklu Adam ı seyrediyordu.

Krizi atlatm ış m ıydı acaba?

Ne yapaca ğını merak etti. Yoksa korktu ğu annesine saldırarak bıçağı bir yerine saplayacak m ıydı?

Serap nefesini tutmu ştu. Göz göze geldiler. "Anne... Yapma! Ne olur yapma," diye inledi. Sesindeki çocuk tınısı kaybolmak üzereydi. Gittikçe büyü-yordu Sadi. Yine de içinde bulundu ğu durumdan tam sıyrılamadığını anlad ı Serap. Solu ğunu bıraktı. Biraz daha vakti vardı. "Hadi git," diye yineledi.

Sar ışın adam elindeki bıçağa gözlerini çevirdi, bir süre şuursuz, boş ve anlams ız şekilde baktı. Sonra onu branda bezinden yapılmış çantas ının

içine koydu. Ağır ağır arkasını döndü, nereye gidece ğini bilemeden odanın içinde bir iki adım attı. Genç adam zaman ve mekan boşluğu içindeydi. Kapının yönünü bulamıyordu.

Serap adam ın arkasına geçip, hafifçe sırtından itti. Arka arkaya yürümeye başladılar. Serap onu dürtüklemezse, olduğu yerde krizin sonuna kadar duracağını anlad ı.

G ıcırdayan tahta merdivenlerden indiler. Kadın mermer avlunun ışıklarını yakmad ı. Karanlıkta el yordamıyla sokak kapısının önüne kadar gittiler. Serap hâlâ korkudan titriyordu. Her an Sadi'nin bir uykudan uyanırmış gibi silkinip bo ğazına sarılmasından çekiniyordu. Yıkıntı gibi bir eski zaman evinde, gece yarısının bu ilerlemiş saatinde, yar ı deli hasta bir adamla ba şbaşaydı. Ne olacağını bilemezdi.

Sadi'den hiçbir direnme gelmiyordu. Serap sokak kap ısını açt ı ve adam ı d ışarıya doğru itti. Sadi tökezlenerek birkaç adım ileriye fırlarken, acele ile kapıyı örtüp, sürgüyü çekti.

j

Kurtulmu ştu sonunda bu sapıktan.

Bacaklar ı titriyordu ve hiç gücü kalmam ıştı. Yere düşmemek için kapıya dayanıp öylece kaldı. Bulantısı hafiflemişti ama içindeki korku azalmamıştı daha. D ışarıya attığı adam ın ne yapacağını bilmiyordu. Acaba bahçeden çekip gidecek miydi?

Kula ğını kap ıya dayadı, dışarıyı dinlemeye çal ıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Önce hiç ses duymad ı, sonra kulağına kesik kesik hıçkırıklar gelmeye başladı.

Çocuk a ğlıyordu. Evet, ona çocuk demek daha doğruydu. "Anne, korkuyorum, burası, burası çok karanlık..." diyen sesini işitti. Her şeye rağmen Serap'ın içi cız etti.

Kap ının önüne attığı bir sap ık bile olsa, şimdi yalnız ve çaresiz bir çocuktu. Yolunu bulması ve korkusunun azalması için bahçenin ışığını yakamazd ı. Işığı görünce belki gitmez sabaha kadar orda oturabilirdi. Aman Allahım, komşulara rezil olabilirim, diye düşündü. Karar vermeden bir süre kapının ardında düşündü. Hayır, ne olursa olsun kapıyı açmayacakt ı. Onu yeniden içeriye alamaz, bu riske giremezdi.

Onu görebilmek, ne yapt ığını anlamak için üst kattaki cumbal ı odaya ko ştu. Akıl ederek daha önce yatak odasının ışığını söndürdü. Ev şimdi zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Hafifçe perdeyi araladı; şimdi Sadi'yi görebiliyordu. Gözleri karanlığa alışınca onun iri gölgesini iyice farketti.

A ğlamayı kesmi şti. Çakıllı yolun tam ortas ında dikilmiş, hareketsiz duruyordu. Hiç kımıldamadan. Bekliyordu...

Acaba niye gitmiyor, diye dü şündü Serap. Yoksa geri mi dönecekti?

Kendinde de ğildi ki! O yaştaki bir çocuk gecenin bu saatinde nereye gidebilirdi?

Bir rezalet ç ıkması korkusu benli ğini kapladı. "Yarabbim ben neler yaptım?" diye inledi. Müthiş bir gece geçirmişti ve kabus gibi henüz her şeyin bitmediğinin farkındaydı. İçindeki titre-

meyi bir türlü bast ıramıyordu. Yukarıya koşarken sarıldığı pike dü şmüş, çırılçıplak kalmıştı. Titremesi biraz da ondandı.

Yerinden k ımıldamadı. Gözetlemeye devam etti.

Sadi çak ıl taşlarının üzerinde bir iki adım attı. Sarhoş gibi sallan ıyordu. Dengesini bulmak için zorlanıyordu adeta. Durdu yeniden. Biraz bekledi sonra bir iki adım daha attı. Kalın bahçe kapısının önüne kadar gelmişti. Karanlık nedeniyle Serap artık onu rahat göremiyordu.

Neden sonra bahçe kap ısının gıcırdayarak açıldığını duydu. Sadi'nin gölgesi kaybolmu ştu. Gitmiş olmalıydı. Derin derin soludu. Acaba kabus gerçekten bitmiş miydi? Bu geceyi ömrü boyunca unutmayacağını biliyordu...

310

(2)

At Kuyruklu Adam ıssız ve karanlık sokağa çıkınca şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Beyninin içi sanki bomboştu. Karanlıktan bir zamanlar çok korkmuştu. Şimdi de korkuyordu. Anılarındaki o küçük dar dolabı hat ırlamıştı yine...

Kolunu uzat ıp parmaklarıyla o lanet dolabın duvarlarını arad ı. Hayır, dolapta değildi şimdi. Etrafta duvar da yoktu. Hapse-dilmemişti. Rahatlar gibi oldu. Yüzüne serin ve nemli bir rüzgâr çarpıyordu. Oysa o

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

daracık yerde hiç esinti olmazdı. Hiç ışık da...

Sendeleyerek yürümeye çal ıştı.

Kafas ı çok bulan ıktı. Hiçbir şey anımsamıyordu. Ama korkmasına gerek yoktu.

Annesi gitmi şti. Onu göremiyordu artık.

"Anne!" diye seslendi. Cevap alamad ı. Etrafına bakındı, bir kere daha sesini yükselterek "Anne!" dedi.

Cevap yoktu.

Rahatlad ı birden. Kurtulmu ştu ondan.

Neredeyim diye çevresine bak ındı. Dar, sapa bir sokaktı. Işıkları sönük, eski bir İstanbul sokağı. Acaba burada ne işi vardı? Niye gelmişti?

Annesi yan ında olamazdı tabii. Çünkü o ölmü ştü...

Ayaklar ını zorlukla sürüklüyordu. Bütün vücudu uyu şmuştu ve müthiş yorgundu. Susad ığını farketti, boğazı yan ıyordu. Hararet basmıştı.

Yürümeye devam etti.

Yürüdükçe adelelerinin aç ıldığını dü şünme yeteneğinin geri geldiğini sezinliyordu. Hızlı h ızlı solumaya başladı. Oksijene ihtiyacı vard ı. Vücudunda bir değişiklik hissetmeye başlamıştı.

Güçleniyordu. Ama henüz tam de ğil...

Hâlâ bir bo şluk, yetersizlik vardı içinde. Ko şmak istedi. Neden koşmak istediğini bilmiyordu ama koşarsa sanki gideceği yere bir an önce ulaşacak, vücudundaki ve ruhundaki eksikliği tamamlayabilecekti. Dönüşümünü bir an evvel yapmalıydı.

Ayd ınlık bir caddeye varınca durdu. Saat ve zaman kavramını yitirmi şti. Seyrek de olsa geçen araçlara boş bo ş bakt ı. Yerine mıhlanıp kaldı. Neredeydi acaba?

Beyni çatlarcas ına zonkluyordu. Başım niye ağrıyor diye düşündü. Bir neden bulamadı. Sanki görünmeyen bir el beynine bilgi ve anılar yüklüyordu. Hatırladıklarının ağırlığından kurtulmak istercesine başını iki eliyle kavrad ı, şakaklarını bast ırdı. Bütün bedeni titremeye başladı. Düşeceğini hissetti. Bir süre geniş fakat ıssız tretuvarda durup bekledi.

Bedenindeki titreme önce hafifledi sonra birden geçti.

At Kuyruklu Adam dikle şti, yere eskisi gibi sert basmaya, kendini kontrol etmeye başladı. Gerçek kimliğine bürünmüş, krizi atlatmıştı art ık.

Yine de kendine gelmesi kolay olmad ı. Vücuduna bir ağırlık çökmüş, şiddetli bir uyku ihtiyacı belirmi şti. Evine dönmeliydi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Boş bir taksi arand ı.

Saraçhaneba şın'da olduğunu farketti. Şaşırdı. Acaba buraya neden gelmişti?

Hiçbir şey anımsamıyordu. Sanki kafasının içi bomboştu.

"Allah kahretsin" diye homurdand ı. Kılığına kıyafetine baktı. En korktuğu şey başına gelmişti işte! Kutsal görev sırasında krizi tutmuştu. İki senedir bu şiddette bir kriz gelmiyordu. Tam bu meretten kurtuldum diye sevinirken, hiç olmadık bir anda yeniden yakalanmıştı ona. Kriz halindeyken ya şadıklarını genellikle hatırlamazdı. Onun için düşünüp kafa patlatması anlams ızdı.

Bir an evvel buradan uzakla şayım diye düşündü. Nihayet ilerde boş bir taksi gördü. İşaret etti, araba yaklaştı, şoför başını e ğip ona şöyle bir baktı; tipini beğenmemiş olacak ki, gecenin bu saatinde hippi kılıklı serseriyi arabas ına almamayı ye ğledi, tam gaz uzaklaştı.

At Kuyruklu Adam ın eli havada kaldı.

Az sonra bir taksi daha yan ında belirdi. Şoför bu kez durmuştu. Arabaya atlay|p "Eve çek" dedi. Şoför ellisinin üzerinde, babacan biriydi. Müşterisinin sarhoş oldu ğunu düşünerek, "iyi de, evin nerede delikanlı?" diye sordu.

"Ni şantaşı'nda."

Şoför onun çapaçul haline bakıp:

"Paran var m ı? Malum ya, saat gece tarifesi yazar," dedi.

Sar ışın adam başını sallad ı.

Ama emin de ğildi. Cüzdanının yanında olduğunu bile hatırlamıyordu. Taksi hareket ederken pantolonunun arka ceplerini yokladı. Cüzdan yoktu. Kaşlarını çat ıp düşünmeye başladı. Yoksa bir yerde düşürmüş müydü? Anımsayamadı. Sonra omuzun-daki çantaya el attı. Kendi çantasını bir yabanc ı gibi ara ştırdı. Cüzdan eline geldi. Açıp içine baktı. Tıka basa para doluydu cüzdan. Bir sürü banknot. Bir o kadar da dolar ve mark vardı.

Gözü şoföre takıldı.

Adam dikiz aynas ından hâlâ dikkatle onu süzüyordu. Telaş-

313

lanma, sakin ol, diye kendi kendine m ırıldandı. Her şey yolundaydı. Adamın rahatlaması için cüzdandan bir miktar para çıkarıp uzattı. Beyni para hesabını henüz berrakl ıkla yapamıyordu. Şoför parayı almad ı. "Tamam delikanlı, anladım, paran var" diye mırıldandı. Arkasından bir şeyler daha söylendi ama At Kuyruklu Adam ne dediğini anlamadı.

Çünkü cüzdan ını çantaya yerle ştirirken eli soğuk bir metale değmişti.

Onun ne oldu ğunu hemen kavradı. Avcı b ıçağıydı bu!..

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Titredi. Yoksa yine bir fahi şenin ruhunu mu almıştı. Zaten üstündeki görev kıyafetiydi. Herhalde bu gece birisini öldürmüştü ama nerede? Ürkerek üstüne başına baktı. Çok sık olmasa da bazı kan s ıçrardı. Giysilerinde kan lekesi ve kokusu aradı, bulamadı. Fakat emin olamazdı. Elini tekrar çantasına daldırıp, çıkarmadan bıçağı yoklad ı. Kuruydu. Eline yapışmamıştı.

Rahat bir nefes ald ı.

Arkas ına yaslandı. Soluklarını ayarlamaya çal ıştı. Şoför hâlâ konuşuyor, bir şeyler anlatıyordu. Söylediklerini anlamıyordu. Dinlemek de istemiyordu adamı.

Biraz daha toparlam ıştı kendini. Ni şantaşı'na geldiklerinde evinin sokağına varmadan arabayı durdurdu. Hep öyle yapardı. Tedbir olarak iki sokağı yürüyerek geçti. Karanl ıklar içinde evinin yolunu tuttu...

* * *

Anahtar ı çevirip, lüks mobilyalarla dö şenmiş dairesine girdi. Yorgun ve bitkindi. Gözünden uyku akıyordu. Geçirdiği her kriz onu böyle halsiz bırakırdı. Bunu biliyordu.

Fakat kendini hemen yata ğa atmadı. Yatak odasının ışıklarını yak ıp bir süre hareketsiz kaldı. Kuşku ile pantolonunun ve blucin yeleğinin ceplerini araştırdı.

Bir külot bulmaktan korkuyordu.

Arad ı ama hiçbir cebinde külot yoktu. Rahat bir nefes ald ı. Demek bu gece pis bir fahişenin ruhunu almamıştı. Vücudunun yaydığı o dayan ılmaz ter kokusunu duyamıyordu. Yıkanması gerekliydi, ama bu gücü kendinde bulamadı. Yatak onu çekiyordu.

Son bir gayretle çantas ından hiç çıkarmadığı anahtar destesinden bir anahtar çekti, gömme dolaba do ğru yürüdü. Kilidi çevirdi, kapağı açt ı. Plastik askılara asılı külotlara bakt ı. En kıymetli hazinesiydi bu. Krom çubuk üzerinde büyük bir düzenle asılmış dokuz adet kad ın külotu duruyordu. Bazısı temiz baz ısı kirli...

Burnunu uzatt ı. Özellikle kirli ve koku yaydığını bildi ği bazı külotlar ı koklad ı. Ne yazık ki zaman, külotların ağlarına sinmiş kad ınların o salgılarının kendine özgü kokusunu azaltıyordu. Yine de kokladı, zevkle, heyecanla..

Sonra kap ıyı kapat ıp, kendini yatağın üzerine attı.

Uyumal ıydı... Saatler sürecek uykuya ihtiyacı vard ı...

İ.

315

(3)

Sibel, ABC Televizyonundaki odas ına girdiğinde sabahın onuydu. Sıcak ve pırıl pırıl bir temmuz sabahıydı. Günlerden cumartesiydi ve iki gün sonra haftalık programı yay ına girecekti. Bir günlük istirahat genç kızı epey dinlendirmi şti. Buna dinlenmekten ziyade moral kazanmak demek daha doğru olacaktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Kendine ayırdığı günün büyük bir k ısmını kuaförde, a ğdacıda geçirmişti. Ama şimdi aynaya baktığında kendini daha zarif, hoş ve formda buluyordu.

Masas ına oturdu. Yapılacak bir yığın iş vard ı. Gelen fakslara, mektuplara, dün işte yokken telefonla arayanların listesine bir göz attı. Bazılarına cevap vermek zorundaydı.

Gereksiz bulduklar ını çöp sepetine atarken telefon çald ı. Arayan Başkomiser Oğuz Tamer'di. Komiserin arayış sebebi, ev telefonunu dinlemeye almalar ına izin verip vermeyeceğiydi. Bu hiç hoşuna gitmedi. Neden gerek gördüğünü sormak abesti. Komiserin bunun için bir yığın geçerli sebep sıralayabileceğine adı gibi emindi. Gerekli onay ı verece ğini söyledi. Sonra dudağının ucuna gelen soruyu sormadan edemedi.

"O ğuz bey," dedi. "Ayhan hakkında yeni bir gelişme var mı?"

Hatt ın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"Niye sordunuz?"

Sibel isyan edercesine, "Nas ıl sormayayım?" diye söylendi. "O benim en iyi arkadaşım. Şüphelerinize bir türlü inanmak istemiyorum. Hatta ihtimal bile vermek gelmiyor içimden. Böyle bir zan altında kalmasından üzüntü duyuyorum."

"Hakl ısınız. Ne çare ki, görevim gereği her türlü olasılığı dü şünmek zorundayım. Ben de sizin gibi düşünmek isterim ama beynimde henüz aydınlanmamış baz ı noktalar var. Bunlar ayd ın-lanıncaya kadar şüpheliler listesinde kalacaktır."

Genç k ız yutkundu. Komiser haklı olabilirdi. "Ayhan'la yapt ığı son görü şme geldi aklına. Turgut Atamer hakkında yaptığı ç ılgınlıkları an ımsadı.

"Sizi anl ıyorum," diye fısıldadı.

"Üzüntünüzü anl ıyorum. Ama çok yakında onun gerçek bir suçlu olup olmadığını size aç ıklayacağım."

"Nas ıl? Onun hakkında bir şey mi buldunuz?"

"Henüz bulamad ım. Bir iki güne kadar kendisiyle konuşacağım."

"Öyle mi? Hayret! O da sizinle görü şmek istediğini söyledi."

"Ne zaman?" '

"Önceki gün."

"Telefonla m ı görü ştünüz?"

"Hay ır, buraya geldi. İş yerine."

Yine k ısa bir sessizlik oldu.

Sibel i şkillendi. Komiser galiba yine bir numara peşindeydi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Yapmay ın Oğuz Bey," diye mırıldandı. "Şayet Ayhan bir şüpheliyse onu adım adım takip ediyorsunuzdur. Başıboş b ırakacağınızı sanm ıyorum. Zaten elinizde kaç suçlu adayı var ki?"

Komiser neden sonra, "Onun izinli oldu ğunu sanıyordum," dedi.

"Öyleydi ama bir geziye filan gitmemi ş. Biliyor musunuz, o da hayatımın tehlikede olduğunu düşünüyor ve aklınca beni korumaya çalışıyordu."

"Tahmin etmi ştim zaten. Benimle görüşmek istediğini söylemiştiniz. Hangi konuda görüşecek acaba?"

Sibel, Ayhan'dan ö ğrendiklerini bütünüyle anlatmak istemiyordu.

"Galiba elinde bir görgü tan ığı varm ış," dedi.

"Öyle mi? Nereden bulmu ş?"

Sesinde alayc ı bir hava vard ı.

"Bilmiyorum, bana da söylemedi. Her şeyi salı günü komisere aç ıklayacağım" dedi.

"Demek sal ı günü? Bekleriz öyleyse. Şunun şurasında üç gün var demektir. Aferin bizim oğlana, maşallah polis gibi çalışıyor."

Sibel şaşırır gibi oldu.

Sanki komiserin sesinde yumu şak, Ayhan'ın suçsuzluğunu kabullenir bir sıcaklık hissetmişti. Yanılıyor muydu yoksa?

"Bu mümkün mü?" diye sordu.

"Nedir mümkün olan? Sorunuzu anlamad ım."

Asl ında sormak istediği Turgut Atamer'in katil zanlısı olup olamayaca ğı idi. Çok uzak, inan ılmayacak bir ihtimaldi ama Ayhan, beynine çöreklenmiş bir saplant ı olarak bu iddiay ı savunuyordu. Tabii Ayhan' ın bu tutarsız savından komisere bahsedemezdi. Çok saçmaydı. Basit bir kıskançlık nedeniyle o kibar ve nazik adama çamur atmak olurdu bu.

Yutkunarak, "Ayhan' ın bir tanık göstermesi," diye fısıldadı.

Komiserin kahkahas ını i şitti.

"Nerden bileyim? Bunu ilk defa sizden i şitiyorum. Belki mümkündür."

Sibel bunalmaya ba şlamıştı. Artık bu konuşmanın bitmesini istiyordu. Tam o sırada komisere söylemeyi unuttuğu bir konu aklına geldi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"S ırası gelmi şken size önemli bir noktayı aç ıklamak istiyorum," dedi.

"Buyrun."

Sibel'in yüre ği çarpmaya başlamıştı.

"Ayhan hakk ında."

"Sizi dinliyorum."

"Onu suçlaman ızın ana nedeni katilin eşkalini hayalinde yaratması ve medyaya böyle bir ki şiyi takdim etmesi, değil mi? Yani aslında olmayan birinin eşkalini vererek herkesi kandırdığını, şüpheleri hayali bir kişinin üstüne yıktığını ima etmi ştiniz.

Yan ılıyor muyum?

"Evet, öyle."

"Ya bunun aksini size ispat edersem?"

"Çok sevinirim. Böylece Ayhan da zan alt ında kalmaktan kurtulur."

"Öyleyse s ıkı durun. Blucinli, at kuyruklu adam tipini Ayhan yaratmad ı. Onu biz lanse ettik, bu doğru. Ve o kişinin kesin katil olup olmadığını da bilmiyoruz fakat kanaatimizce bu cinayetleri i şleyen odur." *

" İyi de, bu tarifi size kim verdi?"

"Biliyorsunuz, bas ın haber kaynaklarını saklayabilir ama ben size aç ıklayacağım. Sırf Ayhan üzerindeki şüpheleriniz kalksın diye?"

"Devam edin lütfen."

"Bu haberi öldürülen Jale Kunter'in bir ö ğrenci arkadaşından aldık. Adı Hilmi. K ızın fakülteden arkadaşı. Öldürülmesinden az önce onu Taksim'de açıkladığımız eşkalde biriyle görmüş. Bu ifadeyi verirken ben de Ayhan'ın yanındaydım. Ona tanıklık edebilirim. Gerekirse siz de o öğrenciyi sorguya çekebilirsiniz."

Telefondan bir kahkaha yükseldi.

"Ben zaten Ayhan'dan hiç şüphelenmedim. Sadece görevimi kusursuz olarak yerine getirmek istedim Sibel Hanım. Şimdi siz-

den rica edece ğim, onu görürseniz lütfen salı günü beni aramas ını söyleyin. Haa, belki bilmek istersiniz, Hilmi'yi biz de dün sorguladık. Sizin söylediklerinizi doğruladı. Ama yine de bu ifade katilin o adam olduğu anlamına gelmez. Şimdilik iyi günler efendim."

Telefon kapan ıverdi.

Sibel elinde kulakl ıkla öylece kaldı. İçinde büyük bir rahatlık hissediyordu. Çocuklar gibi sevinçten uçuyordu. Yerinden fırlayıp, hoplamak sıçramak istedi. Polis, sevgilisinin suçsuzluğunu kabul ediyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Genç k ız yavaş yava ş durgunla şmaya başladı. Aklına Ayhan'ın iddiası gelmi şti.

Yan ıldığına emindi; ama binde bir bile olsa, ya söylediklerinde gerçek payı varsa diye dü şündü. Alıcıyı yerine bıraktı.

Deh şetle, "Aman Allahım, olamaz" diye kekeledi.

* * *

Kap ıyı t ıklatarak aralıktan uzattığı ba şını görünce, Sibel'in a ğzından bir sevinç çığlığı yükseldi. Oturdu ğu döner koltuktan fırlayıp, "Ayhan hayatım, nerelerdeydin?" diye bağırarak kapıya koştu. Telaşla, kolundan tutup içeriye çekti ve çıplak kollarını boynuna dolad ı. Heyecandan titreyen dudaklarıyla yanağına bir öpücük kondurdu.

Genç adam ın nerdeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

Sibel'i üç senedir tan ırdı; bu süre içinde ondan böylesine coşkulu, böylesine sevincini gösteren bir ilgi ve davranış görmemi şti.

Afallayarak, "Hayal mi görüyorum majesteleri?" diye sordu. "Emin misiniz, biri ile kar ıştırmadınız beni değil mi? Bendeniz, majestelerinin fakir ve naçiz kameramanı Ayhan Berkman' ım. Bir yanlışlık yok, değil mi? Yoksa ben hata yapıp, başka odaya mı girdim?"

Genç k ız kollarını Ayhan' ın boynundan çekmedi.

Gözlerindeki s ımsıcak ve sokulgan bakışlarla genç adama gülümsemeye devam ediyordu. Sürdüğü nefis parfüm Ayhan'ın başını döndürmü ştü.

"Majestelerinin gözlerinin içi gülüyor, inanam ıyorum ve de anlayamıyorum. Bu sıcak ilginin sebebi ne?"

"Az önce çok güzel bir haber ald ım. Mutluluktan uçuyorum. Artık bana Patron diye hatip etsen bile sinirlenmeyece-ğım.

Ayhan, k ızın hâlâ boynundan gevşetmediği kolları nedeniyle mutluluktan uçuyordu. Keyifle m ırıldandı:

"Vay be!" dedi. "Bu nas ıl bir haber ki, seni bu kadar coşturdu. Yoksa maaşına zam mı ald ın?"

"Hay ır!"

"Piyango ya da loto'dan ikramiye mi isabet etti?" "Hay ır!"

"Yoksa ba şka bir kanaldan yüksek ücretli bir transfer teklifi mi?" .

"Bilemedin!"

"Anlad ım. Turgut Atamer'in evlenme teklifine "evet" cevabı verdin, de ğil mi? Çalışma hayatı sona erdi. Her türlü geçim derdine de paydos. Bir elin yağda bir elin balda sayılır artık. Ohh, ne hayat be? Sabahları haVuzda, öğleden sonra en lüks markaların satıldığı giysi ma ğazalarında alışverişte, akşam üstleri

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

kokteyllerde, geceleri üye olduğunuz kulüplerde..."

Sibel'in ka şları çat ılınca Ayhan sustu ve sözünün sonunu getirmedi. Kız hâlâ kollarını Ayhan' ın boynundan çekmemişti.

"Yine bilemedin," diye söylendi.

Ayhan şaşırmış gibi:

"Seni bundan ba şka sevindirecek ne olabilir ki?" dedi.

Sibel usulca kollar ını genç adam ın boynundan çekti.

"Ne kadar anlay ışsızsın," diye fısıldadı.

Ayhan omuzlar ını silkti.

"Akl ıma gelen her ihtimali sıraladım majesteleri. Seni böylesine sevindirecek başka bir şey düşünemiyorum." "Yaa, öyle mi?" "Evet. Başka ne olabilir?"

"Kabahat bende. Seninle sevincimi payla şmamın ne mantığı var ki? Hep böylesin zaten. Hayata at gözlüğüyle bakarsın."

"Dur can ım dur, sinirlenme hemen. Ben aklıma gelenleri söyledim."

"Ama hep maddi, parasal şeyler. Hayattaki tüm değerlere bakış aç ın bu. Bir genç kızı mutlu edebilecek başka değer ölçün yok, değil mi?"

Ayhan bir ad ım geri çekildi. Dikkatle kıza baktı. "Belki yanıldım. Öyleyse sen söyle bakalım." "Hayır, söylemeyeceğim."

"Fakat çok önemli bir şey olduğunu sezinliyorum." "Boş ver art ık."

"Yapma can ım, niye sinirleniyorsun ki? Tahminlerimde yanılmış olabilirim. Ama pek haks ız da sayılmam. Şu sıralar hayatındaki en büyük beklentin sayın Turgut Atamer değil mi? Onunla evlenmeyi sana yakıştırmışsam niye bozuluyorsun?"

"Kes art ık şu Turgut Atamer'i. Onun hakkında konuşmak istemiyorum!" "Niye?"

" İstemiyorum dedim. Uzatma!"

"Nas ıl istersen. Aslına bakarsan onun hakkında ben de konuşmak istemiyorum."

Sibel, Ayhan'a bir kere daha haks ızlık ettiğinin farkındaydı. Sevincini paylaşamazdı tabii. Polisin kendinden şüphelendiğini bilmiyordu ki. Bu, komiserle kendi arasında gizli tutulmuş bir bilgiydi. Ama Ayhan'a suçsuz olduğunu öğrendiği için sevindiğini de söylemeyecekti, bunu hak etmişti o.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Genç adam ın söylediği son cümle ilgisini çekmişti. "Neden ondan bahsetmek istemiyorsun?" diye sordu.

Ayhan ba şını önüne e ğdi. Sesini kısarak, "Sanırım bunu tartışmamızın yararı yok. Senin kanaatlerini değiştiremeyeceğim. Boşuna konuşmak istemem," dedi. "Olsun, sen yine de söyle." "Dedim ya, yararı yok." "Majestelerin emrediyor."

Ayhan bu defa hayretle k ıza baktı. Şaka yapıp yapmadığını anlamak istedi. Bugün gerçekten onda bir olağanüstülük vardı. Bir anda sevinçten havalara uçuyor, boynuna sarılıyor, sonra sinirlenerek söylenmeye başlıyor, arkasından yine o şakacı haline bürünebiliyordu. Nedenini henüz anlayamamakla beraber bu coşkunun kaynağının kendisi olduğunu sezinlemeye başladı. "Seni anlamıyorum Sibel," diye fısıldadı. "Bunu biliyorum." "Peki, ne söylememi istiyorsun?" "Bana Turgut'tan bahset." "O zaman da kızıyorsun." "Kızabilirim, önemli değil. Sen konuş." "Onun hakkında yeterince konuştum. Havanda su dövüyoruz. O bir ruh hastası. Ama bana inanmadın. Çünkü onu seviyorsun."

"Yalan konu şma! Onu sevdiğimi değil sadece hoşlandığımı söyledim."

"Farkeder mi?"

"Tabii farkeder. Bir kad ın her hoşlandığı erkekle evlili ği düşünmez. Bu gerçeği o taş kafan alm ıyor mu?" Ayhan gözlerini kırpıştırdı.

"Ne demek istiyorsun sen? Yani şimdi onunla evlenmeyeceğini mi?"

Yerine dönüp oturan Sibel gülümseyerek genç adama tepeden bakt ı. Dudakları alayc ı bir şekilde gerildi.

"Bu konuda bir karara varamad ım. Belki evlenebilirim." Tepesi atan Ayhan bağırdı.

"Allah kahretsin! Benimle alay m ı ediyorsun? A ğzından çıkanları kula ğın duyuyor mu? Nalıncı keseri gibisin, bir o yana bir bu yana yontuyorsun. Ne ise amacını söyle de bilelim."

"Lütfen ba ğırmadan konuş. Arkadaşlar şimdi bir olay var diye odaya dolacaklar. Şu anda majestelerinle konuştuğunu unutuyorsun. Bu, kraliçene saygısızlıktır. Seni affetmeyebilirim. Ayrıca bilmeni isterim, evlilik konusu ve kimi tercih edeceğim yalnız beni ilgilendirir."

Ayhan kahredici bak ışlarla kızı süzdü. O ise gülümsüyordu.

"Anla şıldı, anlaşıldı," diye söylendi genç adam. "Sen bu gün beni çıldırtmak istiyorsun. Gerçek niyetin bu. Başka bir şey olamaz."

"Hiç de de ğil. Seni uzun zamandır çıldırtıyorum zaten. Yalan mı?"

"Sibel, lütfen! Bu oyuna bir son verelim. S ıkıldım artık."

"Hakl ısın, ben de sıkıldım. Fakat sen söylemeden oyuna son vermek yok."

"Söylemeden mi? Ne söylememi bekliyorsun?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Beni ç ılgınlar gibi sevdiğini... itiraf et, konuş. Bana tüm duygularını söyle. Beni nas ıl sevdiğini, hayatındaki tek kadın olduğumu, gözünün başka kimseyi görmediğini, uğrumda her türlü tehlikeye katlandığını, beni çok arzuladığını ve k ıskandığını söyle. Niye yapm ıyorsun bütün bunları? Kör müsün? Yoksa benim de seni sevdiğimi anlamıyor musun hâlâ?"

Ayhan şaşkın şaşkın sevgilisine baktı.

Konu şmakta zorlandı. Dili tutulmuş gibi şaşkınlıkla kekeledi:

"Ciddi misin? Bütün bu söylediklerin do ğru mu sevgilim? Gerçekten sen de seviyor musun? Yoksa yine beni çıldırtmak için yeni bir oyun mu sergiliyorsun? Anlamıyorum bir türlü?"

Sibel kollar ını iki yana açt ı.

"Koca aptal! Duygular ımı hiç anlayamad ın zaten. Koş bana,

sar ıl. Beni kucakla ve sonsuza kadar da bırakma. Seni seviyorum, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

Ayhan bir rüyadan uyan ır gibi silkindi. Kulaklarına inanamı-yordu. Mutluluk sarhoşluğu içinde kızın kollarına atıldı, iş yerinde olduklar ına, her an içeriye birinin girebileceğine aldırmadan sevgilisini kucakladı, doya doya öpmeye başladı.

Dünya umurlar ında değildi...

(4)

İki sevgili saat dörde doğru ABC televizyonu binasından çıkarken, Nişantaşı'ndaki apartmanın yatak odasında At Kuyruklu Adam gözlerini açmıştı.

Ba şı çatlayacak gibi a ğrıyordu.

Gözlerini tavana dikerek, k ımıldamadan yatmaya devam etti. Zamanı belirlemekte güçlük çekti. Saatine baktı, dörde geliyordu. Sabahın mı yoksa ak şamın mı dördü oldu ğunu ayırt edemiyordu. Gece olamazdı, çünkü kapalı perdelerin arkas ından temmuz sıcağının yakıcı güne şi içeriye sızıyordu.

Esneyip gerindi.

S ık kullanmadığı bu daireye neden geldi ğini hatırlamaya başlamıştı. Yüzü ekşidi. Dün gece yine bir kriz geçirmişti. Hem de iki senedir böylesini yaşamamıştı. Uzun saatlerden beri uyumasına rağmen adelelerindeki perişanlığı, bedeninde hissettiği yorgunluğu tam anlamıyla üzerinden atamamıştı.

Eskiden s ık sık gelirdi ona. Hatta bu krizlerin saatler, günler sürdüğünü de bilirdi. Kişiliğinin değiştiğini, saldırgan ve kırıcı ol-

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

du ğunu, adeta başka bir kimliğe büründüğünü biliyordu. Objektif değerlere göre suç işlediğini de. Ama bu hiç umurunda değildi. Suç ona göre esnek bir kavramdı; her toplumun kendi ihtiyaçlarına uygun pozitif hukuk normları vard ı fakat bu kurallar ın her zaman o ihtiyaçları gayeye uygun olarak kar şıladıkları iddia edilemezdi.

Haks ızlıklar karşısında insanların bu kuralları ihlâl etmeleri ve beyinlerindeki adalet kavram ını yerine getirmeleri çok doğaldı. Hukukçular buna anarşi diyorlardı, ama mantığı ve gerekçesi yoktu. İnsanoğlunun koyduğu insanî normlar, doğa kuralları kar şısında daima aciz kalıyordu. O, içinde yaşadığı do ğanın canlı bir parçasıydı. Doğanın gerektirdiğini yapmalıydı. Bu, ona, yaratan Tanrı taraf ından verilmiş yüce bir görevdi. Görevi insanoğlunun ruhunu kemiren şehvetle mücadele etmekti. Kutsal görevini sonuna kadar yerine getirmeye de kararlıydı.

A ğrıyan başını ovmaya çal ıştı.

Dün geceki kriz keyfini kaç ırmıştı. Bu tür krizler yaklaşık iki senede bir gelirdi. Fakat tutunca da bedenindeki tahribat ağır oluyordu. Dün geceden 'hiçbir şey hatırlamadığını ac ı içinde farketti.

Kendisini gece yar ısı Saraçhaneba şı'nda bulmuştu.

Acaba niçin gitmi şti oraya? Giysilerine bakılırsa yeni bir kurban peşinde olduğunu anlamamak olanaksızdı. Beynini zorlayarak anımsamaya çalıştı. Bütün her şey dumanlıydı, beyninde bir çağrışım olmuyordu.

S ızlayan sırt adeleleriyle yatağın içinde doğruldu.

Birden beyninde kopuk kopuk baz ı sahneler canlanmaya ba şladı. Balık etinde, kırk yaşlarında bir kadının yüzü belirdi gözlerinin önünde. Saçlarında tek tük aklar vardı. Çıplak bir vücut, iri göğüsler ve yağlı bir karın...

Fazlas ını an ımsayamıyordu.

Kad ını öldürmü ş olamazd ı. Bıçağı tertemizdi. O halde?

O halde neler olmu ştu dün gece? Kutsal görevi yerine getir-memişse beyninde şekillenen o çıplak kadının görüntüsü neydi?

327

Üzüntü ile yataktan kalkt ı, banyoya geçti.

Banyonun içi çok s ıcaktı. Yoksa ona mı öyle geliyordu? Sanki vücudu ate şler içinde yanıyordu. Hasta mıyım, diye aynaya baktı. Sakalı uzam ış, saçı ba şı da ğılmıştı. Kendini iyi hissetmiyordu. Duşun altına girdi, dakikalarca soğuk suyun altında kaldı. Çıplak tenini kırbaç gibi döven suyun altında biraz açıldı. Sonra hatıraları yava ş yava ş geri döner gibi oldu.

Evet, o kad ına Beyoğlu'nda bir pastanede rastlamıştı.

Şimdi adını da an ımsıyordu. Serap Uzunova. Ruhu kokuşmuş bir fahi şe olup olmadığı konusunda kuşkulara düşmüştü. Sonra anlamıştı; cinsel doyuma aç, zavallı bir yarat ıktı. Bahçe içinde, ahşap ve eski bir İstanbul evine gitmişlerdi beraber. Evet o ev Süleymaniye'de idi. Kriz sonrası niye kendini orada bulduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Kad ınla sevişmişti. Hem de iğrenerek...

Eline b ıçağı al ıp, kokuşmuş ruhunu almak için yataktan kalkt ığını da an ımsıyordu. Peki, ya sonrası?

Sonra ne olmu ştu?

Du şu kapattı. Sırtını so ğuk fayanslara dayayarak daha fazlasını hat ırlamaya çalıştı. Film orda kopuyordu. Bu lanet krizlerin ne zaman ve nasıl geleceği hiç belli olmazdı. Tipik epilepsi krizleri gibi. Herhalde tam elinde bıçak, günahkârın karnına eğilirken tutulmuş olmal ıydı krize. En kötüsü, bu durumdayken yaptıklarını hat ırlayamamasıydı.

O süre neyse, dakika, saat veya daha fazlas ı sanki ya şamından çıkmış bir devre gibiydi. Kopuk ve bomboş, hiç yok. Hiç yaşanmamış.

Ürpermekten kendini alamad ı.

Kad ın hâlâ yaşıyor olmalıydı.

İnce parmaklarıyla yüzünü kapattı. İçini bir korku kapladı. Kriz anı büyük bir şansızlıktı. Tam kadının ruhunu alacağı an... Ve bu durum ilk defa ba şına geliyordu.

Kad ın uyuyor muydu acaba?..

Elinde b ıçakla kendisini görmüş müydü? ihtimal vermedi, aksi halde ba ğırır çağırır, yardım isterdi. Eve insanlar toplanır, kendisini yaka paça dışarı atarlar ya da polise teslim ederlerdi. Evden d ışarı nas ıl çıkmıştı acaba? Krizden önce çıplak olduğunu anımsıyordu, oysa sokakta kendine geldiğinde giyimliydi. Yoksa kadını öldürmü ş müydü?

Emin olmak için b ıçağını bir daha incelemeliydi. Yatak odas ına koştu, branda bezinden yapılmış çantas ını açtı, bıçağı ç ıkardı, alıp inceledi.

P ırıl pırıldı. Kullanılmamıştı.

Gerçi b ıçağı bazen çantas ı kirlenmesin diye olay yerinde temizleyip y ıkardı. Didem Ersoy'u öldürdüğünde de öyle yapmıştı, sonra burada yeniden temizleyip bileylemişti.

Yoksa kad ını öldürürken b ıçak kullanmamış m ıydı? Mümkün müydü?

Şimdiye kadar tüm kutsal görevlerini yerine getirirken hep bıçak kullanmıştı. Başka bir yod deneyeceğini de hiç sanmıyordu, ancak emin de değildi, kriz geçiriyordu o anda...

Belki de onu bo ğdum diye düşündü.

Sonra bu dü şünceden vazgeçti. Boğmuş olamazd ı bu, mant ığı olmayan alelade bir cinayet tarz ıydı. O, kurbanlarının ruhlarını hep cinsel uzuvlar ının az üzerinden, günahların girdiği yerden çıkarmayı ye ğlerdi.

Rahatlayam ıyordu bir türlü.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Yoksa son kurban aday ı Serap Uzunova her şeyi anlamış bir tan ık mıydı?

So ğuk soğuk terledi. Öyleyse bu felaketti. Yaşayan bir görgü tanığı b ırakamazdı geride. Akl ı iyice kar ıştı. Dün gece neler olduğu konusunda İJir sonuca varamadı. Bir şeylerin ters gittiği kesindi.

Ve gerçe ği öğrenmek zorundaydı...

* * *

Serap Uzunova o gece sabaha kadar uyuyamad ı. Hasta adamın yeniden dönüp geleceği korkusuyla pencerenin önünde nöbet tuttu. Ta ki güneş do ğup, iyice yükseldikten ve etraf aydınlandıktan sonra biraz rahatlayarak yatağa uzandı.

Kötü talihine söylenip durdu. Çok şanssız bir kadın olduğuna inanıyordu. Kimsenin başına kolay kolay gelmeyecek bir felaketi yaşamış, son anda ölümün eşiğinden dönmüştü. On iki yıl sonra bula bula hasta ruhlu bir adam bulmuştu. Manyak mıydı neydi, anlayamam ıştı. "Orospu" diye tutturmuş, bıçakla odanın içinde dolaşmış, sonra da bir çocuk gibi "anne" diye ağlayarak fenalaşmıştı. Kör talih diye buna denirdi işte.

Onun hasta biri oldu ğunu anlamamıştı önce. Yoksa evine al ır mıydı hiç? Arslan gibi yap ılı, iri yarı, sağlıklı birine benziyordu. Yatakta gerçekten de öyleydi. Hiç bilmediği, tatmadığı zevkleri birer birer ya şatmıştı ona. Utanma duygusu hiç yoktu, toplumun uygun görmediği, ayıp ya da geleneklere aykırı sayd ığı her şeyi bedeninde denemişti. Altında nasıl ezildiğini, zevkin doruklarında nasıl dolaştığını an ımsadı. Güçlü bir erkekti; ta ki "Anne" diye zırvalayıncaya kadar.

Kesinlikle hastayd ı. Belki de bir tür deli. Bilemezdi ki. Yanında o bıçağı niye ta şıyordu acaba? Kadınlar zorluk çıkarırsa cinsel ilişkiye girmek ve

onları korkutmak için tehdit arac ı olarak m ı? Ama kendisi zorluk çıkarmamış, hemen teslim olmuştu, ilişkiye girmeyi ondan fazla istiyordu. Ayrıca Sadi bıçağı sevi ştikten sonra ortaya çıkarmıştı. Peki, niye? Belki de ilk tahmini doğruydu; soyguncu, ırz düşmanı bir h ırsız da olabilirdi.

Ya şadıkları tam bir karabasand ı. Olayları kimseye anlatamazd ı. Namusu bir paralık olur, hakkında konu komşu kim bilir ne dedikodu çıkarırlardı.

Gelece ği için susması, bu sırrı kimseye söylememesi gerekiyordu. Hatta Zehra'ya bile. Ya tekrar gelirse, diye düşündü. Belli ki adam ondan hoşlanmıştı. Yatakta her istediğini yapmıştı, hem de hiç itiraz etmeden. Kırk yıl kalsa düşünemeyeceği sapık-

ça şeyleri. Tam on iki yıllık bir açlıkla. Tabii ki Sadi, her istediğini yaptırdığı bir kad ına yeniden dönmek isterdi.

Onu bir daha görmek istemiyordu.

Kendinden de saklayacak de ğildi ya, çok zevk almıştı fakat o gerilime, o korkuya bir defa daha katlanamazdı. Kesinlikle istemiyordu onu.

Ama gelecekti. Mutlaka geri dönecekti. Belki bugün belki yar ın...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Dü şüncelerinden yorgun düştü, güneş yükselirken uyuya kald ı...

* * *

Serap Uzunova gümbür gümbür çalan kap ı tokma ğının sesiyle uyandı. Uykulu gözlerini açmakta zorlanıyordu. Kapının sesini işitince paniğe kapıldı.

Yoksa Sadi dönmü ş müydü?

Sonra günlerden cumartesi oldu ğunu hatırladı. Saate baktı, on buçuktu. Gevşedi, fcjugün çalışmayacak ve Merter'deki trikotaj atölyesine gitmeyecekti. Kapıdakinin kim olduğunu tahmin edebiliyordu artık. Her cumartesi bu saatte bitişik komşusu Zehra sabah kahvesine gelirdi. Onu unuttuğunu anımsadı birden.

Yataktan kalkt ı ama emin olmal ıydı. Pencereyi açarak aşağıya baktı. Yanılmamıştı gelen Zehra'yd ı. O ince sesiyle:

"Ayol uyanmad ın mı k ız? Günün yarısı oldu," diye ba ğırıyordu.

Serap' ın kimseyi kabul edecek hali yoktu. Fakat Zehra'ya çaresiz katlanmak zorundaydı. Belki bir iki laf etmek, içinde bulunduğu ruh halinden kurtulmaya da iyi gelirdi. Sabahlığını s ırtına geçirip kapıyı açmak için aşağıya indi. Zehra, Edirne'li kırk yaşında, üç çocuk annesi, vaktinden evvel yıpranmış bir kad ındı. Onu oturma odasına aldı.

Cezveyi oca ğa koyarak, elini yüzünü yıkamaya gitti. Yıllar sonra ilk defa gusül abdesti almalıydı ama bunu şimdi Zehra bu-

radayken yapamazd ı. Komşusu, yanından hiç eksik etmediği şişj ve yünüyle küçük kızına kışlık kazak örmek için cumbanın içine bağdaş kurmu ş, açık kapıdan haftanın en yeni dedikodularını anlatmaya başlamıştı.

Serap' ın onu dinleyecek hali yoktu.

Ya şadığı olay ın şokunu üzerinden tam atamamıştı. Bedeni tam bir doyuma erişmişti. Fakat ruhu tarifsiz bir heyecan ve korku içindeydi. Her an kapının çalınıp Sadi'nin gelmesinden çekiniyordu.

Köpüklü kahvelerini kar şılıklı oturarak höpürdetmeye ba şladılar. Havadan sudan konuşuyorlardı. İpe sapa gelmez bir yığın safsata ve çekiştirmeler. Zehra birden:

"Yorgun görünüyorsun, dün gece iyi uyumad ın mı k ız?" dedi.

Serap elinde olmadan titredi. Kom şusunun bir şey sezinlediğinden korkmuştu.

"S ıcaktan herhalde," dedi. "Uyuyamadım."

"Haa, akl ıma gelmişken söyleyeyim; benim herif Edirne'ye gitti, üç gün yok. Yemeğe bana gel. Zeytinyağlı dolma yapacağm, Müzeyyeni'de çağırır, birlikte yeriz."

Serap dalg ın, başını sallad ı. "Olur, gelirim. Epeydir yemiyor-dum." dedi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Davete sevinememi şti bile. Aklı ba şka yerlerdeydi...

* * *

Sevgilerini itiraf ettikten sonra bu mutlulu ğu kutlamak için akşam yemeğini başbaşa yemeğe karar verdiler. Akşam saat altıya gelirken, erkenden Kireçburnu'nda mütevazı bir bal ık lokantasına gittiler.

ikisi de sevinçten uçuyordu.

Bo ğucu sıcağa rağmen Kavaklar üzerinde oluşan koyu gri yağmur bulutları yakla şıyordu. Lokantanın deniz kenarındaki bahçe bölümünde oturdular, siparişlerini verdiler. Fileto mezgit, kalamar, mevsim salatası ve ufak bir şişe rakı söylediler. Tabii

beyaz peynir ve dilimlenmi ş topatan kavununu da ihmal etmediler.

Ayhan mutlulu ğuna rağmen Sibel'i iğnelemekten kendini alamadı.

"Kusura bakma sevgilim," dedi. "Sana İstakozla Fransız şampanyası ikram edemiyorum. Benim gücüm ancak buna yetiyor." Sibel işaret parmağını havada tehdit edercesine sallad ı. "Yine başlamayalım Ayhan. Ben halimden memnunum." Gülüştüler.

"Ayr ıca," dedi genç kız, "Bundan sonraki tüm masraflar Alman usulü olacak, tamam mı? Anlamsız erkeklik gururu taslamanı istemiyorum. İkimiz de birbirimizin maddi durumunu biliyoruz."

Ayhan omuzlar ını silkti.

"Olabilir. Ama bu teklifin bu gece için geçerli olamaz."

"Neden?"

"Dü şünsene, evleneceğim ve hayatımı payla şacağım kadını götürdü ğüm ilk yemek bu. Senin o Alman usulün nasıl olabilir? Beni komplekse mi sokmak istiyorsun? Sonra bunu ilerde hep başıma kakarsın."

Sibel k ızardı. Bu da bir tür evlenme teklifiydi. Oysa daha evlilikten tek kelime bahsetmemişlerdi.

"Yani bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Evet. Ayr ıca ekonomik özgürlüğümü de ipotekten kurtarmak istiyorum."

"O da ne demek?"

"Baksana, daha şimdiden ödeyeceğim yemek parasının yarısına el koymak istiyorsun."

Genç k ız neşeli bir kahkaha attı. Sonra eğilerek fısıldadı:

"Benim istedi ğim, kollarının arasına girmek ve seni öpmek."

"Nedenmi ş o?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Unuttun mu, ben fakir bir adam ım! Seni götürebileceğim uygun bir yerim yok. Lüks oteller ise ateş pahası, maaşım yetmez."

"Delinin zoruna bak! Benim evim ne güne duruyor?"

Genç k ız birden utanarak kızardı.

Ayhan yar ı ciddi yar ı şaka yüzüne baktı.

"Buna haz ır mısın? Yani evlilik öncesi demek istiyorum."

Sibel dudaklar ını büzdü.

"Bak şu çapkının ağzından çıkan laflara," diye mırıldandı. "Çapkınlığın ayyuka çıktı. Her hafta bir kızla çıktığını i şitiyordum. Onca kızı nereye at ıyordun? Bana numara yapma."

" İnan Sibel, onların çoğu dedikodu, yakıştırma. Adım çıkmış bir kere. İnanma sen o söylentilere."

Sibel yalanc ıktan suratını asarak homurdand ı.

" Şu andan itibaren nişanlım sayılırsın ve ben seninle sevişmek istiyorum."

Ayhan da oyuna devam etti.

"Ehh, madem öyle, bir icab ına bakarız."

"Hah şöyle, yola gel bakalım."

Tekrar gülü ştüler. Yemek neşe içinde geçti.

Hava serinlemi ş, gri bulutlar göğü kaplamıştı. İlk yağmur damlaları dü şmeye başladı, sonra sağanağa dönüştü.

Hesab ı ödeyip lokantadan ç ıktılar. Yağmur bütün hızıyla devam ediyordu. Hava yeni kararmaya başlamıştı. Yemeğe erken oturduklarından saat daha dokuz bile olmamıştı. Arabaya vardıklarında iri taneli yağmur damlacıklarından sırılsıklam olmuşlardı. Sibel'in uzun saçları birbirine kar ışıp alnına yapışmış, kısa kollu penyesinin altından meme uçlarının kabartısı iyice belirginle şmişti. Kendisine arzuyla bakan Ayhan'ın gözlerinin göğüslerine takıldığını görünce keyifle gülümseyerek:

"Terbiyesizlik etme, beni utand ırıyorsun" diye homurdandı.

Sibel motoru çal ıştırırken Ayhan:

"Onlara dokunmak istiyorum" dedi.

"Acele etme," diye f ısıldadı genç k ız. "Nasıl olsa önümüzde bütün bir gece var..."

* * *

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan, Sibel'in evine ilk defa geliyordu. Arabay ı parkedip içeriye girerlerken yan ı ba şlarında bir araba daha durunca Sibel irkildi. Koruma polislerini tamamen unutmuştu. Ayhan'a tuhaf tuhaf bakmakla yetindi muavin. Yanlarına yaklaşıp:

"Her şey yolunda mı Sibel Han ım? Herhangi bir yardıma ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?" diye sordu.

K ız ilk defa utandı. Korumaları unutmu ştu. Gerçi hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi ama polisler bütün bir geceyi Ayhan'ın evde geçireceğini anlayacaklardı.

Ayhan, Sibel'in evini çok be ğenmişti. Genç kız bir duş al ıp kendine gelmek için banyoya girerken Ayhan samimi bir merakla evin içinde dolaşıyor, eşyalarını inceliyor, onun tamamen özel ev ya şamının gizlerini çözmeye çalışıyordu.

Sade fakat son derece zevkli e şyalara sahipti Sibel. Pahalı, lüks eşyalar değildi bunlar, ama hepsinde yaşamından, beğenisinden, olgunluğundan örnekler vardı. Özellikle duvarları süsleyen ya ğlı ve sulu boya tablolara hayran kalmıştı.

Onun girgin ve modern kafal ı bir k ız olduğunu biliyordu. Seçimini çok güç yaptığını da. Her şey, karar verinceye kadardı. İş hayat ında da öyleydi; bir sonuca varıncaya kadar kılı k ırk yarardı. Ama sonuca varınca da hiç kimse kararından caydıramazdı onu.

Sevgilisinin banyodan ç ıkmasını beklerken mutlu ve kendini be ğenmiş bir sesle.

"O beni seçti," diye m ırıldandı.

Seçme konusu akl ına yine Turgut Atamer'i getirdi. Artık o konuyu Sibel'le tartışmak istemiyordu. Sibel'in de istemediğinin farkındaydı. Ama içinden gelen bir ses o adamın hâlâ başlarına dert olacağını söylüyordu.

Ayhan daha şimdiden kendini evli biri gibi hissetmeye başlamıştı. Banyo kapısına dikilip bekledi. Su sesi kesilmişti. Şimdi de içerden saç kurutma makinesinin vızıltısı gelmeye ba şlamıştı. O uzun saçlar acaba ne kadar zamanda kururdu.

335

Sibel sonunda kap ıyı açt ı. Sevgilisini kapıda görünce, gözünü kırparak:

"Ne o? Yoksa içeriyi dikiz mi ediyordun?" diye sordu.

"Günah ımı almay ın majesteleri, ben hiç öyle şey yapar mıyım?"

Sibel yüzüne o çok yak ışan gülümsemesiyle karşılık verdi:

"Senin gibi bir çapk ından her şey beklenebilir. Emin olamam."

Genç k ızın körpe bir görünümü vardı. Sıcak banyo yüzünü al al yapmış, gözeneklerini açmıştı. Sarıldığı beyaz bornozun içinde dipdiriydi.

Ayhan onu kucaklamak istedi. Vücudundan mis gibi sabun kokusu yükseliyordu. Sibel bu an ı arzuyla

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

beklemesine rağmen, karşı koydu.

"Daha de ğil. Acele etme. Sen de bir duş yap."

Genç k ız sevgilisinin kollarından ustalıkla sıyrılırken kulağına fısıldadı:

"Maalesef senin için uygun bir bornozum yok ama büyük bir havlu verebilirim. Unutmayay ım da, senin için de bir bornoz alayım, artık lazım olacak."

Ayhan s ırıtmakla yetindi.

Ayhan banyoya girerken, genç k ız hafif ve mutlu bir ürperti geçirdi. Yaşamında yeni bir dönem başlıyordu. Her şey birdenbire olmuş ve olaylar göz aç ıp kapayıncaya kadar gelişmişti. Verdiği karardan da pişman değildi. Ayhan'ı seviyordu. Sa ğlıklı, normal bir kızdı ve sevdi ği adamı arzulamas ı çok do ğaldı. Belki Ayhan bilmiyordu ama bakireydi henüz.

İçini tatlı bir heyecan kaplad ı...

336

(5)

O sabah İstanbul üzerinde pırıl pırıl bir güneş vard ı. Gece sağ-nak halinde yağan yağmur şehrin tozunu almış, kuruyup çatlayan toprağı nemlendirmi ş etrafa nefis bir koku yay ılmıştı.

Turgut Atamer, Tarabya s ırtlarındaki villasının denize bakan geniş balkonunda kahvalt ısını yap ıyordu. Önünde uzanan koru yemyeşildi. Yağmurun etkisiyle ağaçların yaprakları temizlenmi ş, zümrüt yeşiline dönüşmüştü. Korunun içlerinden bülbül sesleri aksediyordu.

A ğzını peçeteyle silerken saatine bakt ı. Onu biraz geçiyordu. Emektar uşağı çay ını tazelerken, mermer masanın üzerindeki telefonu aldı. Vakit

Sibel'i araması için henüz erkendi, günlerden pazar oldu ğu için her çalışan insan gibi sevgilisi de bu sabah uykuda olabilirdi. Pazar Sibel'in tek istirahat günüydü, bir planı olabilir ve tatil gününü herhangi bir şekilde değerlendirmek için erkenden çıkmış da olabilirdi.

Dün ak şam kendisini arayıp, daha evvel bir randevu almadığı için hay ıflandı. Bugünü onunla geçirmek istiyordu. Eğer Sibel

müsaitse Tarabya koyunda demirli teknesiyle Bo ğaz'da bir gezinti yapabilirler, uzak ve temiz bir koyda denize girebilirlerdi. Bir an Sibel'i, seçimi sırasında fikrini söylediği çiçekli bikinisiyle teknenin burnunda güneşlenirken düşledi. Sonra numarayı çevirdi.

Emektar kahya Zeki çay ını doldurup uzakla şmıştı. Zil çalmaya başladı. Zil beş defa çald ı. Açan yoktu. Yavaş yava ş umutsuzlu ğa kapıldı. Sibel galiba evde yoktu. Tam telefonu kapatmaya hazırlanırken, genç kızın uykulu sesini işitti.

* * *

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Kaçta uykuya dald ıklarını hat ırlamıyordu Sibel.

Hayat ının en mutlu gecesini yaşamıştı. Baş ucunda duran telefonun tiz sesiyle gözlerini açt ığında, derin bir uykuda olan Ayhan'ın sol kolunu beline dolamış, başını omzuna dayam ış vaziyette buldu.

Onu uyand ırmak istemedi.

Saatin kaç oldu ğunu kestiremedi. Sabahın bu saatinde kim arayabilirdi? İnşallah televizyondan aramıyorlardır, diye geçirdi içinden. Çünkü hep böyle münasebetsiz telefonlar en olmayacak anda gelirdi.

Bir an açmamay ı dü şündü; çalar çalar sonra susardı. Bu mutlu anını kimsenin rezil etmeye hakk ı yoktu. Az sonra kalkıp sevgilisine kahvaltı haz ırlayacak, tepsi içinde servis yapacak, yatağın içinde birlikte kahvaltı edeceklerdi.

Telefon çalmaya devam ediyordu..

Sorumluluk duygusu ve galiba biraz da merak ı üstün geldi. Zaten açmazsa Ayhan da uyanacakt ı.

Almac ı kald ırıp, kısık ve uykulu sesiyle, "Efendim," dedi. Karşı taraftan gelen sesi hemen tan ımıştı. Tüyleri diken diken oldu. Şu anda en araması gereken ki şiydi. Kötü bir zamanlamaydı bu. Ne yapaca ğını kestiremedi. Gözü yanı ba şında yatan sevgilisine kaydı.

Ayhan gözlerini aralam ış gülümsüyordu. Atlatma imkân ı yoktu. Telefonu kapamay ı dü şündü bir an; yararı olmazdı, hat kesildi diye Turgut Atamer tekrar arardı.

Konu şması gerekiyordu. Gerçi onu, bir fırsatını bulunca arayıp, tercihini yaptığını, kendisiyle evlenemeyeceğini, çünkü başka birini sevdiğini

söylemeyi kararlaştırmıştı. Ama şimdi değil. Yalnız olduğu bir zamanda ve adamı k ırmadan... Ayhan'ın yanında bunu yapamazdı. Boğazına bir şeyler düğümlenmişti.

Turgut Atamer'in neler söyledi ğini bile pek iyi anlamıyordu. Ayhan ise iyice uyanmış, onu kendisine doğru çekiştiriyor, çıplak bedenine öpücükler konduruyordu.

Sibel çaresizlik içinde, eliyle almac ı örtüp, kendisiyle oyna şan sevgilisine, "Yapma lütfen," diyebildi.

Genç adam çocuksu bir merak ve gülümseyen çehresiyle, "Kim ar ıyor?" diye sordu. Hattın öbür ucundakinin Turgut Atamer olduğunu farketmemişti henüz.

Sibel k ısa bir tereddütten sonra karar verdi. Arayanın Turgut Atamer olduğunu sevdiği adamdan saklayamazdı. Böyle bir yalan daha birlikteliklerinin ilk gününde sevdiğine ihanet olurdu. Yapamazdı bunu. Sıkı s ıkıya sarıldığı dürüstlük prensibine ters dü şerdi. Hem saklamanın bir anlamı da yoktu. Her şey birden gelişmişti ve bu gelişmeleri Turgut'a anlatacak vakti de olmamıştı. Ayhan'ın bunu anlayışlı kar şılaması gerekirdi.

Kekeleyerek, "Üzgünüm Turgut bey, fakat gelemem" diyebildi.

Omuzundaki öpücükler b ıçak gibi kesilmişti birden. Belindeki kolun gevşediğini hissetti. Ne yapabilirim, dercesine yanındaki sevgilisine baktı.

Ayhan as ık bir suratla yatağın içinde doğrulmuş, kuş tüyü yast ığı s ırtına yerleştirerek sessizce telefonu

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

dinlemeye başlamıştı. Yüzünden düşen bin parçaydı. Sonsuz bir mutuluk içinde

339

geçen ilk gecelerinin sabah ında Turgut Atamer'in telefonuyla uyanmaları gerçekten büyük bir aksilikti.

Genç k ız telefonu dinlerken bir yandan da Ayhan'ın gittikçe sinirlenen öfkeli suratına bakıyordu. Telefona hiç aldırmadığını belirtmek istercesine ona yakla şıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni çılgınlar gibi seviyorum," diye fısıldadı. O anda adamın telefonda ne söylediği hiç umurunda değildi. Öpücük Ayhan'ın öfkesini yatıştırmaya yetmemişti. Sesini çıkarmadı ama yüzü hâlâ as ıktı.

K ız tekrar almaca eğildi.

"Dedim ya, gelmem imkâns ız. Kusura bakmayın."

Turgut Atamer kotras ıyla denize açılma teklifinin niçin reddedildiğini öğrenmek istiyordu. Nihayet Sibel:

"Dün gece ni şanlandım," dedi.

* * *

Turgut Atamer donmu ş kalm ıştı.

Bu hiç beklemedi ği bir cevaptı. Adeta inanamayarak sordu:

"Ni şanlandınız mı?"

Evet, diyordu k ız. Yanlış i şitmemişti.

" İnanamıyorum!" diye mırıldandı. "Bunu yapmış olamazs ınız!"

"Sizin aç ınızdan üzgünüm. Hayatımda başka birinin daha olabileceğini size söylemeye çalışmıştım. Dün tercihimi yaptım ve onunla nişanlandım."

Sars ılan Turgut bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra, "Neler kaybettiğinizin farkında mısınız?" diye sordu.

Adam ın bu küstah ve saygısız cevabına sinirlenen Sibel:

"Neler kaybetti ğimi bilmiyorum ama neyi kazandığımı çok iyi biliyorum" dedi.

"Öyleyse size mutluluklar dilerim. Umar ım isabetli bir seçim yapmışsınızdır. Fakat bir konuyu, hem de çok önemli bir

konuyu hat ırlatmak isterim. Ben çok inatçı ve ısrarlı bir ki şilik sahibiyimdir; asla yenilgiyi kabul etmem. Değil nişan, evlenmiş olsan ız bile şansımı sonuna kadar kullanaca ğım. Sizden kolay kolay vazgeçeceğimi sanmayın. Böyle bir telefonla sizi bırakacağımı dü şünüyorsanız yanılıyorsunuz."

"Bu anlams ız konuşmayı daha fazla sürdürmenin yarar ı yok," diyen k ız telefonu kapatmıştı. Hattan çevir sesi gelmeye başladı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Turgut Atamer'in gözleri sabitle şti. Yüzü üzüntüyle gerildi.

Korudaki bülbül şakımalarını duyam ıyordu artık..

* * *

Sibel bir süre yata ğın içinde hareketsiz kaldı.

Turgut'un ne demek istedi ğini kavrayamamıştı.

O anda, bulundu ğu şartlar içinde isteğini en uygar biçimde ifade ettiğini sanıyordu. Şayet yanında Ayhan olmasa seçtiği kelimeleri belki biraz daha yumuşatabilir, onu en az kıracak şekilde konuşmaya gayret edebilirdi fakat ne yazık ki bu şansa sahip değildi. Adamın sarsılmasına, kırılmasına hak verebilirdi; çok seviyorsa yıkılmış da olabilirdi ama kesinlikle ona söz vermemi ş, bir vaatte bulunmamıştı. Alt tarafı birkaç kere yemeğe çıkmışlar ve adam evlenme teklif etmişti.

Onu yeterince tan ımıyordu ve en önemlisi bu kendisinin seçimiydi ve o seçimini yapmıştı. Sizin peşinizi asla bırakmayacağım anlamına gelen son sözleri ne demek oluyordu? Turgut gibi olgun ve anlayışlı olduğunu sandığı bir ki şinin, bu gerçeği daha iyi kavraması gerekmez miydi? Sibel ilk defa ku şkuya kapıldı.

Sizi b ırakmayacağım lafının altında gizli bir tehdit mi vardı yoksa? Herhalde yanl ış yorumlad ım, diye düşündü. Turgut o yapıda biri değildi. Gerçi zengin ve her istediğini elde etmeye alışmış bir insand ı ama Atamer'in milyarları kendisini sat ın almaya yetmezdi.

O asla Turgut Atamer'in paras ıyla satın alabileceği bir mal değildi. Belki yanılıyordu ama elinde olmadan sinirlenmişti.

"Sersem. Densiz adam!.. Deli midir, nedir?" diye söylendi.

"Seni böyle k ızdıracak ne dedi?"

Sibel ba şını çevirip yan ında somuttuk çehresiyle yatan sevgilisine baktı. Ayhan son bir gayretle gülümsemeye çalışıyordu.

"Bu mutlu sabah ımı rezil etti," diye homurdand ı genç k ız.

"Bunun fark ındayım ama seni kızdıracak ne dedi? Sen onu söyle."

Sibel dizlerini gö ğsüne doğru çekti. Kollarıyla bacaklarını kenetledi. K ısık sesle mırıldandı. "Benden vazgeçmeyeceğini söylüyor."

" İşte tam ona uygun bir söz."

Ayhan' ın ne demek istediğini birden anlayamayan kız:

"Ne demek istiyorsun? Ben ona ilgi duymuyorum ki," diye isyan etti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Biliyorum sevgilim, biliyorum art ık! Ama hâlâ anlamadığın bir nokta var. O bir hasta. Sanıyorum davranışlarını kontrol edemiyor. Şu anda sinirden köpürdüğüne eminim. Belki bir krize girmek üzeredir."

"Ne krizi Ayhan? Beni korkutuyorsun, yapma lütfen."

Genç adam oral ı olmad ı.

"Biraz korkmanda yarar var. Beni hiç dinlemedin, sözlerimi ciddiye almad ın. Sana bu adam ruh hastası diyorum. Hatta aradığımız Karındeşen Jack'ın o olduğunu iddia ediyorum. Belki bundan sonra inanırsın."

Sibel sesini ç ıkarmadı.

Her şeye rağmen Turgut Atamer'in katil olduğunu düşünemezdi. Başını iki yana sallayarak, "Bir türlü inanamıyorum," diye mırıldandı. "Duygusal, ince ruhlu, nazik bir adamdı. Yine de cinayet işleyeceğine ihtimal veremem. Fakat..."

"Fakat ne? Tamamla şu cümleni."

"Böyle konu şmasını da beklemezdim."

"Yoksa seni tehdit mi etti?"

"Tam say ılmaz. Senden vazgeçmeyeceğim dedi. Bu peşimi bırakmayacağı anlam ına gelmez mi?"

Ayhan tam a ğzını açaca ğı s ırada telefon yeniden çalmaya başladı...

* * *

Turgut Atamer hayat ında ilk kez bir kadına aşık olmuştu ve o kadın da şimdi bir başkasını seçti ğini söylüyordu. Buna bir anlam veremiyordu. Genç, yakışıklı ve bol paral ıydı. Reddediliş sebebini geçerli bir mantığa oturtamıyordu.

Bu, telefonla halledilecek bir sorun de ğildi. Mutlaka Sibel'le görüşmeliydi; yüz yüze, göz göze. Telefona uzandı. Onu tekrar arayacak, randevu isteyecekti, ilk uygun zamana.

Numaralar ı tu şladı.

Zil çal ıyordu.

Birden kan ı beynine s ıçradı. Telefonu bir erkek açmıştı.

Sibel'in ni şanlısı olmal ıydı.

Öfkeyle telefonu kapatt ı. Sabahın köründe o adam evde olduğuna göre demek geceyi beraber geçirmişlerdi.

Sinirden titriyordu. Sibel bunu yapmamal ıydı...

<

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

* * *

"B ırak ben açayım," demişti Ayhan. "Eminim yine o manyak arıyordur."

Sibel itiraz etmemi şti.

Ayhan "Alo," dedi sert bir sesle.

Hattan ses gelmiyordu.

Tekrar "Alo," dedi.

ince bir v ınlama sesi geldi kulağına . Hat kapanmıştı.

"Konu şmuyor mu?" diye sordu genç kız.

343

V

"Kapatt ı namussuz. Konu şsaydı, haddini bildirecektim."

Sibel'in tüyleri diken diken olmu ştu. Ayhan'ın iddialarını dü şündü. Turgut Atamer'i elinde kocaman kanlı bir bıçakla düşündü. Midesi bulanır gibi oldu.

Neyin do ğru, neyin yanlış oldu ğunu artık ayıramıyordu, aklı iyice kar ışmıştı.

F ısıldarcasına Ayhan'a sordu:

"Sal ı günü ne yapmay ı tasarl ıyorsun?"

Ayhan dalg ın dalgın açıklamakta bir sakınca görmediği planını m ırıldandı.

"Sark ıntılık ettiği Suzan Pınarla onu karşılaştıracağım."

344

(6)

Serap Uzunova cumartesi gününü de gecesini de hep evde korkarak geçirdi.;

Evdeki yaln ızlığı'Onu büsbütün tedirgin ediyordu. Bir ara teyzesine telefon ederek Adapazan'ndan çağırmayı dü şündü. Olayı ona aç ıklamak zorunda kalabilirdi. Başka çaresi yok gibiydi. Yaşlı kad ının epey söylenip dırdır edeceğini tahmin edebiliyordu. Ama başka kime açılabilirdi ki? O ne de olsa evde bir can, bir nefesti. Onun kendisini koruyamayacağını biliyordu; yine de destek olur, yüre ğini hafifletirdi.

Sadi dönecekti..

Er ya da geç geri gelecekti...

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Olay ı takip eden iki günün tatil olmas ı daha da kötü olmu ştu. Gündüzleri nispeten oyalanabiliyor, kendini işe vererek o kabusu aklından çıkarmaya çalışıyordu ama gece karanlık basıp, o koca viranede yalnız kalınca bütün korkuları geri geliyor, ya şamı zindana dönüyordu. Dün gece evin bütün ışıklarını yakarak uyumaya çalışmıştı, ona da uyku denirse..

345

n

Pazar günü bitmek üzereydi.

Ve önünde koca bir gece vard ı. Bu ürpertici evde tek başına geçireceği yeni ve uzun bir gece. Güneş batmıştı. Pencerelerden gecenin alacakaranlığı içeriye süzülüyordu. Yerinden kalkt ı, perdeleri sıkı s ıkı örttü. Sebepsiz yere yüreği çarpmaya başlamıştı. Evin içinde çıt çıksa dikkat kesilip dinliyordu. Dün gece sağanak halinde yağan aşırı ya ğmurdan sonra evin ıslanıp genle-şen tahtaları, temmuz güneşinin kavurucu sıcağı ile daral ıp büzülerek sesler çıkarmış ve Serap' ın yüreğini ağzına getirmişti. Her an kapının çalınıp Sadi'nin gelmesinden korkuyordu.

Bu geceyi evde geçiremem, diye dü şündü. Bu korkunç bekleyişe dayanamayacaktı. Gece yatısına gidebileceği hiçbir yakın akrabası da yoktu koca şehirde. Bitişik komşusu Zehra sıkı f ıkı oldu ğu bir kadındı ama kocas ı evdeyken sana yat ıya geldim diye gidemezdi. Üstelik bunca yıllık komşuluklarına rağmen birbirle-rinde hiç gece yatısına kalmamışlardı. Buna gerek de yoktu zaten. Şimdi böyle bir istekte bulunursa, Zehra ne düşünürdü? Ona korktuğunu da söyleyemezdi, açıklayacak uygun bir gerekçesi yoktu. Bunca yıldır yazları teyzesi Adapazar ı'na gidince, evde hep yalnız kalırdı. Buna alışıktı.

Yine bir tahta g ıcırdadı.

Ses sanki Serap' ın beyninin içinde yankılar yarattı.

Duramayacakt ı. Hırkasını ald ı, karanlık iyice bastırmadan Zehra'ya gitmeye karar verdi. Teklifsizdiler; o eve istediği saatte girip çıkabilirdi. Zehra'nın kocası Hayrettin Efendi zaten Allahl ı-ğın tekiydi, yanlarında oturmaz vaktinin çoğunu kahvede okey oynayarak geçirirdi.

Kocaman anahtar ını al ıp, sokak kapısını iyice kilitledi ve yürek çarp ıntılarıyla bahçeyi geçerek arkadaşının evine gitti. Sokak, akşamın ilerlemiş saatine ra ğmen oynayan, henüz eve girmeyen çocuklarla doluydu. İçi biraz rahatladı; kuruntu yapıyorum, diye söylendi. Sadi belki de hiç gelmeyecekti. Gelmemesi de normaldi aslında. Belli ki eve hırsızlık amacıyla gelmiş, fazla-

dan kad ını yaln ız ve istekli görünce sevişmiş, tam evi soyacağı s ırada da o anlaşılmaz krizi tutmuştu. Utanması ve çekinmesi laz ımdı. Ne yüzle geri dönebilirdi?

Mant ığı böyle demesine ra ğmen, içindeki korkuyu yenemi-yordu.

Zehra onu sevinçle kar şıladı.

Sonra birden an ımsadı, Hayrettin Efendi, Edirne'ye gitmiş ve henüz dönmemi şti. Bu gece evde olmayacaktı. Zehra, büyük kızı ile televizyonda abuk subuk bir e ğlence programı seyrediyordu. Serap'a da, "Aman çok hoş, sen de seyret," diye ısrar etti. Serap koltuğa ilişip, boş gözlerle ekrana bakmaya başladı. Gördüklerinden bir şey anladığı yoktu ama önemli de de ğildi. İnsan arasına karışıp, yalnızlıktan

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

sıyrılmıştı.

Reklam aras ında "Zarife koş, Serap teyzene bir çay demle, hep beraber içeriz" diye söylendi. Kız programa yetişememenin endişesiyle ok gibi yerinden fırladı. Serap:

"Öteki çocuklar nerede?" diye sordu.

Zehra, "Hâlâ sokakta oynuyorlar" dedi.

"Geç olmad ı m ı?"'

"Ayol, onlar ı b ıraksan sabaha kadar içeri girmezler. Ziftlendiler yine dışarı f ırladılar. Babaları evde olsa, ondan korkup bu saatte dışarı ç ıkmazlar. Aldırma sen, onlara bir şeycik olmaz."

Serap sesini ç ıkarmadı.

Zehra birden tuhaf tuhaf yüzüne bakt ı.

"Sende bir gariplik var ayol! Bir şey mi oldu?"

Serap k ızardı.

"Yok bir şey," dedi. Olanları anlatamazd ı.

Fakat bu kadar ı bile, ortada bir gariplik oldu ğunu anlatmaya yetmişti. Kadın ısrar etti.

"Vallahi var! Sen bir şey gizliyorsun. Anlamıştım zaten; vakitsiz gelişinden anlamıştım. Sen hiç bu saatte bana gelir misin?"

"Niye gelmeyeyim can ım? Yalnızlıktan sıkıldım biraz."

"Yalan. Sana bir şey olmuş. Ben anlarım."

Serap ne diyece ğini bilemedi. Önüne baktı. Zehra'ya açılmakta kararsızdı. En yakın ve en iyi komşusuydu, fakat ağzında bakla ıslanmazdı.

"Söylesene k ız ne oldu? İnsanı çatlatacaks ın!"

Serap biraz daha ezildi büzüldü.

" Şimdi olmaz," dedi.

"Ayol meraktan ç ıldırırım, konuş."

"Olmaz dedim. Zarife'nin yan ında konuşamam. Utanırım."

Kom şusuna ait önemli bir sırrın merak ve telaşı ile Zehra:

"Biti şik odaya geçelim," dedi. "O şimdi gelince programa dalar, dalınca da bizi kesseler işitmez, hadi

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

geçelim."

Bizi kesseler i şitmez lafı, Serap'ı yeniden titretti.

Bu gece yard ım ve desteğe ihtiyacı vard ı. Korkusunu yenebilmek için birine açılmak, içini dökmek zorundaydı. Olayların bir kısmını k ısa keserim veya tamamını anlatmam, diye dü şündü. Zehra'nın yorumu artık umurunda değildi. Ama içindeki korkuyu biriyle paylaşmalıydı.

Biti şik odaya geçtiler.

"Hadi, meraktan çatl ıyorum," dedi Zehra. "Yoksa hayırlı bir haber mi var? K ız, söylesene, iyi bir talibin mi çıktı?"

"Dü şündüğün gibi değil," diye mırıldandı Serap.

"Peki, ne oldu?"

"Cuma gecesi ba şıma bir iş geldi. Feci bir şey..."

"Hayrola?"

"Pek hay ırlı de ğil."

"Sen hele bir anlat."

"Bak, tamamen aram ızda kalacak, anlıyorsun değil mi? Etraf duyarsa rezil olurum."

"Deli misin ayol? Kime söylerim?"

Serap bundan pek emin de ğildi. Zehra'nın ayaklı gazete gibi mahalleyi dedikoduya bo ğduğunu da bilirdi fakat korku ve çaresizlik duygusu, birilerine açılmak ihtiyacını önüne geçilmez hale getiriyordu.

"Cuma gecesi i şten çıktıktan sonra düğme astar filan gibi ufak tefek ihtiyaçlarımı almak için Beyo ğlu'na çıkmıştım. Teyzem gittiğinden beri yalnızlıktan da bunalıyordum. Bir değişiklik olur, diye düşünmüştüm. Alışveriş uzad ı, yoruldum, acıktım da, şeytan dürttü rastgele bir pastaneye girdim. Keşke girmez olaydım."

"Eee?"

"Masaya, tam kar şıma bir genç adam gelip oturdu."

Zehra s ırıttı, "Ulan kız, yoksa bu yaştan sonra bir tıfıla gönlünü mü kaptırdın?"

"Saçmalama kuzum!"

"Peki, sonra?"

" Şey... itiraf edeyim ki, biraz heyecanlandım."

"Devam et."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Önceleri adama hiç yüz vermedim. Fakat ask ıntı oldu. Konu şalım, arkadaşlık kuralım, diye ısrar etti."

"Sen de kabul etseydin k ız! Herhangi bir engel mi vardı?"

Serap suçluluk^ duygusu içinde daha şimdiden savunmaya geçmişti. Olayları de ğiştirerek anlatmaya devam etti.

"Olur mu can ım, deli misin? Tanımadığım yabancı biri ile nas ıl öyle arkadaşlık kurabilirim? Tabii itiraz ettim; olmaz, kabul edemem, peşimi bırakın dedim. Oralı olmad ı. Sizi çok beğendim, artık sensiz yapamam, niyetim çok ciddi filan gibi bir sürü laf etti. Sinirlenip pastaneden çıktım. Aaa, bir de ne göreyim? Herif yanı ba şımda değil mi? Peşimi bırakmıyor. Telaşa kapıldım. Her neyse, uzatmayayım, otobüse binip eve döndüm."

" İlahi Serap, bunda telaşlanacak ne var? Yüzüne bakılacak, güzel kadınsın, daha gençsin de, olur böyle şeyler!"

"Dinle!.. Bu kadarla kalmad ı. Eve geldim, soyundum dokundum. Herifi unuttum."

Zehra'n ın heyecanı artt ı birden. Daha ciddi bir şeyler olduğunu sezinlemişti.

Serap devam etti.

"Sonra yatt ım. Yorulmuştum. Hava sıcak mı s ıcak. Sırtımda kombinezonla uyuya kalmışım."

Zehra bundan sonra duyacaklar ını anlam ış gibi gözleri parlad ı. Pür dikkat komşusunu dinlemeye devam etti.

"Saat her halde gece yar ısını geçmi ş olmal ıydı, birden gözlerim açıldı. Bir gariplik hissetmiştim odanın içinde. Sanki hafif bir gürültü, derinden gelen bir soluma ya da iç çekiş gibi bir şey. Bilirsin, bizim ahşap evlerde çok ses çıkar; huylandım, içime bir kurt düştü. Kalkıp elektriği yaktım. Bir de ne göreyim, o herif kapının önünde durmuyor mu?"

"Ne diyorsun? Yatak odas ının içinde mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Aman Allah ım. Bağırsaydın hemen."

"Ne ba ğırması ayol? Neredeyse korkudan alt ıma edecektim. Herifin elinde kocaman bir bıçak vardı ve çırılçıplaktı?"

Zehra ayn ı deh şeti yaşıyormuş gibi:

"Aboo," diye ba ğırdı. "Vay namussuz vay! Kız, yoksa sana bir şey mi yaptı?"

Serap önüne bakt ı. Bundan sonrasını nas ıl anlatacağını bilemiyordu.

"Korkudan titriyordum. Dedi ğin gibi bağırıp çığlık atmak istedim. Herif hemen üstüme atladı, ağzımı

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

kapatıp, bıçağını bo ğazıma dayadı."

Zehra'n ın gözleri büyümüştü. "Vah kardeşim vah," diye dizlerini dövüyordu.

"Herif beni yata ğa attı. Üstümdekileri zorbaca parçalayıp çıkardı. Karşı koyam ıyordum. Halim haraptı, anlamıştım artık, bu herif ırzıma geçecekti. Bir yandan da çılgınca beni öpüp okşuyordu. Düşünebiliyor musun, ne haldeydim?"

Zehra'n ın neredeyse heyecandan nefesi kesilmişti, anlıyorum dercesine başını sallad ı.

"Tam herif o i şe başlıyordu ki, birden adeta çıldırdı." "Nasıl yani? Zevkten gözü mü döndü demek istiyorsun?"

Serap kekeledi.

"Hay ır, çocuk gibi davranmaya başladı."

"Anlamad ım? Ne demek o?"

"Ben de pek anlamad ım zaten. O güçlü, kuvvetli adam, az evvel beni kollarında kemiklerimi kırar gibi sevip okşarken birden bana "anne" demez mi?"

"Ayol manyak m ıydı bu?"

"Tabii manyak! Delinin teki! Önce benimle sevi şmek için saldırırken orospu diyordu, sonra da anne demeye başladı."

Zehra'n ın bir kaşı havaya kalkt ı, tuhaf tuhaf Serap'ın yüzüne baktı.

Yüzünde garip bir ifade olu şmuştu.

"Sonra ne oldu? Sana tecavüz etti mi?"

Serap derin bir soluk ald ı. Ne kadar mutlu anlar yaşadığını, kendini ona nasıl coşku ve arzu ile teslim ettiğini asla söyleyemezdi.

"Hay ır. Beni öldüreceğine emindim. Bıçağı hep g ırtlağıma tutuyordu. Ama ne ırzıma geçti, ne de başka bir şey yaptı!"

"Peki, ne yapt ı?" .*¦

"Çocuk gibi konu şmaya başlayınca cesretlendim. Beni annesi sanmaya başlamıştı. Defol git buradan, diye bağırdım; hayrettir giyindi, tıpış t ıpış yürüyüp gitti. Ama ödüm kopmu ştu. Bütün gece korkudan uyuyamadım. Sabaha kadar, yeniden gelir korkusuyla, pencerenin önünde nöbet tuttum."

"Ayol bize seslenseydin ya! Ya da telefon etseydin."

"Ak ıl mı kald ı kafada? Korkudan yüre ğime iniyordu."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Zehra tam olarak inanmam ıştı.

"Dün sabah sana kahve içmeye geldim, bana bu olaydan hiç bahsetmedin. Böyle şey hiç saklanır mı?"

"Çok utanm ıştım Zehra. Konu komşuya rezil olacaktım."

"Saçmalamasana... Ben elalem miyim? Bunca y ıllık komşuyuz. Neredeyse namusuna, canına kıyacaklarmış, sen rezaletten dem vuruyorsun."

"Ne yapay ım? Utandım işte! Herif yeniden gelir diye, geceleri yalnız kalmaktan çok korkuyorum, zaten bu kadar korkma-sam sana da gelmezdim."

"Delinin zoruna bak! Bu gece seni b ırakmam. Bizde kalırsın. Zarife'nin odasında yatarsın."

"Sa ğol kardeşim. Ben de bunu söylemeye utanıyordum."

Zehra bir an dü şünceye daldı. Sonra bilgiç bir tavırla:

" Şu herifi bana biraz tarif etsene," dedi.

"Nereden tan ıyacaksın ayol? Şeytan görsün yüzünü."

"Olsun, sen hele bir tarif et."

Zehra'n ın ısrarı kar şısında Serap hatırlamaya çalışıyormuş gibi yapt ı. Oysa Sadi'nin vücudunun en mahrem yerleri bile gözünün önünden gitmiyordu.

"Uzun boylu, iri yap ılı, uzun sarı saçl ı, levend gibi biriydi."

"Saçlar ını arkas ında mı topluyordu?"

"Evet."

"Kara güne ş gözlükleri de kullan ıyor muydu?"

Serap deh şetle irkilerek bağırdı.

"Evet... Nereden biliyorsun? Yoksa? Aman Allah ım yoksa... sana da mı?.."

"Ayol bu o!.. Garanti o!"

"O dedi ğin kim?"

"Kar ındeşen Jack, yahu!"

"Hay ır, hayır yabancı de ğildi. Çok düzgün Türkçe konuşuyordu."

Zehra büyük bir ke şifte bulunmuş gibi elini dizine vurdu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Dünyadan habersizsin be Serap! Kar ındeşen Jack'ı tan ımıyor musun?"

Serap tam bir şaşkınlıkla, "Yoo," dedi. "O da kim?"

"Tabii ya.. Hiç televizyon seyretmezsin ki. ABC kanal ını iz-leseydin kimden sözetti ğimi hemen anlardın."

"Neler saçmal ıyorsun Zehra? Bunun televizyonla ne ilgisi var?"

"Sen öyle san. Gazetede bile cinayet haberlerine bakmazs ın. Ayol İstanbul bu haberlerle çalkalanıyor. Etrafta manyak bir katil var. Başıboş dola şıyor. Tam senin tarifine uygun. Bak ben bile bir dinleyişte sana saldırganın tarifini verdim. Vah kardeşim vah, bu kez piyango demek sana çarptı. Yat kalk şükret ki herif seni öldürmedi."

Zehra'n ın gözleri büyümüştü. Heyecanından yerinde dura-mıyordu. Serap hâlâ onun söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı. Ancak Sadi'ye tıpatıp benzeyen tarifine de çok şaşırmıştı.

"Kim bu adam?" diye sordu.

"Bilinmiyor ki; i şte, öyle bir manyak. Önce kadınların ırzına geçiyor sonra da karınlarını de şerek öldürüyor."

Serap oturdu ğu yerde inledi. Bu, gerçekten Sadi olabilirdi.

Zehra, "Tabii sen polise de telefon etmedin, de ğil mi?" diye sordu.

"Nas ıl edeyim canım? Neyi ispat edebilirim? İşin içinde bir de etrafa rezil olmak var. Polisi arayamazdım."

"Yine z ırvalıyorsun.4Yahu bunda senin ne günahın var? Herif ansızın evine girmiş, sana saldırmış."

Serap olay ın böyle gelişmediğini bildiği için itiraza yeltendi.

"Hay ır, asla polisi aramam."

"Niye?"

"Ad ım çıkar, lekelenirim. Elalem başka şeyler de düşünür."

"Çocukluk etme Serap! Herifin tekrar gelmesinden korkmuyor musun? Adam ı gördün, gerçekten katil oysa, seni öldürmeyi bir daha deneyecektir."

Serap da bundan korkuyordu. Yerinde büzülüp kald ı.

Tam o s ırada Zarife elinde çay bardaklarıyla odaya girdi. "Çaylarınız hazır. Hadi öteki odaya gelin de televizyon programını seyredelim" dedi.

Annesi sinirli bir şekilde, "Sen seyret, bizi yalnız bırak. Serap teyzenle önemli bir konuyu konuşuyoruz," diye terslendi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

K ız duruma dünden razıydı, odaya geçti, televizyonun sesini biraz daha açtı.

Serap bitkin bir sesle:

"Ne yapaca ğım şimdi?" diye mırıldandı.

Zehra çoktan dü şünmeye başlamıştı bile.

"Bir fikrim var," dedi. " İstersen Sibel Candan'ı arayal ım."

"O da kim?"

Çok saf bir kad ınsın Serap! Sibel Candan'ı da tan ımıyor musun?"

"Yoo. Ad ını ilk defa i şitiyorum."

"Sibel Candan, o program ın yapımcısı."

"Hangi program ın?"

"Hangi program ın olacak ayol, Karındeş«n'i halka tanıtan programın sunucusu tabii. Çok şeker, çok tatlı bir kız. Bayılıyorum ona."

Serap saf saf kom şusuna baktı.

"Bana ne yarar ı dokunacak?"

"Ondan yard ım isteyelim. Polisten çekinen, huylanan, rezil olurum diyen sen değil misin? Madem polise gitmek istemiyorsun, biz de ona başvuralım."

"Sen oynatt ın galiba? Ben polisten huylanıyorum, sen televizyonla bütün Türkiye'ye reklam edeceksin beni. Pes doğrusu."

"Öyle ya ğma yok. İsminin ve resminin yayınlanmasına engel oluruz."

" İstemem. Onlara güvenemem. Ya benimle röportaj filan yapmaya kalkarlarsa? Bazen öyle abuk subuk programlar görüyorum kanallarda. Rezillik. Kesinlikle istemem."

"Dedim ya, her şeye izin vermezsin. Ayrıca, keşke ekranda gözüksen. Çok daha iyi olur senin için."

"Nedenmi ş o?"

"Me şhur olursun ayol?"

"A şkolsun Zehra! Benimle alay mı ediyorsun?"

"Ne münasebet. Dü şünsene biraz. Adamı gördün, onu tan ı-

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

yorum diye televizyona ç ıkarsan, herif bir daha yaklaşır mı sana? Korkar. Polis evini gözetliyor san ır."

Serap karars ızdı. Fikir hiç de parlak gelmiyordu ona.

"Vallahi bilemiyorum," diye m ırıldandı.

"Hadi durma, hemen telefon edelim."

"Olmaz, biraz dü şünmem lazım. Çekiniyorum."

"Anla şana, başka çaren yok. Bir kadın olarak kabuğuna çekilip, çaresiz bir şekilde adamın ikinci kere gelişini bekleyemezsin."

"i şten izin alır, bir süre Adapazarı'na giderim."

"Ömür boyu orada oturacak de ğilsin ya?"

Serap sustu.

Zehra diretiyordu.

"Hadi, inatç ılık etme, ABC televizyonunu arayalım."

"Peki, ne diyece ğiz?"

"Sordu ğun soruya bak! Yahu olayı ya şayan sensin, ne oldu ise onu anlatacaksın."

Serap'a kalsa asla buna yana şmazdı. Ama Zehra yerinden kalkarak kadını kolundaki kavrad ı, adeta iteleyerek sofaya, telefonun yanın doğru sürükledi. Kızı Zarife'ye hiçbir neden göstermeksizin, "Hadi doğru yatağa" diye bağırdı. Genç kız homurdanarak odasına yollandı.

Erdal Tunal ı yirmi dört ya şında, cin gibi bir delikanlıydı. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesini bu yıl bitirecekti. Bir yandan okuyor, bir yandan da part-time çalışarak babasına muhtaç olmadan eğitimini tamamlamaya çalışıyordu.

ABC Televizyonunda bir aile dostu vas ıtasıyla iş bulmu ştu. İşini seviyordu ve en büyük ideali üniversiteyi bitirdikten sonra da burada daha iyi yerlere gelebilmekti.

Saat 22 sular ıydı.

Gece çal ışıyordu ve başını ka şıyacak zaman bulamıyordu. Masasındaki telefon çaldı, ince ve ürkek sesli bir kadın Sibel

355

Candan' ı ar ıyordu. Erdal içinden, "al bir tane daha" diye homurdandı. Şu son günlerde Sibel Hanıma hazırladığı program için yüzlerce telefon geliyordu. Fakslar da cabas ıydı. Bir sürü insan Sibel Candan'ın hayali katili Karındeşen Jack'ı gördüklerini, tan ıdıklarını ya da nerede oldu ğunu bildiklerine ilişkin

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

durmadan telefon ediyorlardı. Erdal homurdandı. Yahu bu insanların işi gücü yok muydu? O kadar meraklıysalar polisi niye aramıyorlardı? Bıkmış ve yorgun bir sesle:

"Sibel han ımı bu saatte bulamazs ınız efendim," dedi.

ince, ürkek ses, "Çok hayati bir konuda görü şecektim," diye adeta yalvardı.

"Üzgünüm. Yar ın sabah bu numaradan tekrar arayın. Kendisini bulursunuz."

K ısa bir sessizlik oldu.

Hatt ın öbür ucundan Erdal'ın kulağına başka bir kadının fısıltıları geliyordu, içinden gülümsedi, belli ki konuşan kadına başkaları yol gösteriyordu. Kad ının sesi tekrar duyuldu.

"Acaba, şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Nerden bileyim han ımefendi?"

"Peki, ev telefonunu verebilir misiniz?"

"Buna yetkili de ğilim. Sibel hanımın kesin emri var." Sonra kadını ba şından savmak için, "Adınız ve numaranızı verirseniz, sizi yar ın o arayabilir."

"Serap Uzunova," dedi kad ın ve arkasından bir telefon numarası verdi.

Erdal not etti ve telefonu kapatt ı. Niçin aradığını bile söylememi şti. Delikanlı ba şını iki yana sallad ı sonra kâğıdı buru şturup çöp sepetine attı. Sibel hanımı me şgul etmenin hiçbir anlamı yoktu. Böyle yüzlerce uydurma telefon geliyordu. Belli ki bu da programın etkisinde kalan vakti bol, dalgasını geçen, i şgüzarın tekiydi. Millete eğlence çıkmıştı.

"Vallahi as ıl bu insanların doktora ihtiyacı var," diye söylendi...

356

(7)

Pazartesi sabah ı iki sevgili i şe birlikte gittiler. Bütün bir hafta sonunu Sibel'in evinde sevişip koklaşarak geçirmişlerdi. İkisi de mutluluktan uçuyordu.

İlk tartışmalarını da arabada "kanal'a" giderken yapt ılar. Sibel evlenme kararı ald ıklarını hemen ilan etme taraftarıydı; fakat nedense Ayhan, biraz sabredelim diye itiraz etmiş ve uygun bir sebep ileri sürememi şth

Ayhan' ın bir beklediği olmalıydı.

Ama bunu aç ıklamaktan çekiniyordu. Genç kız da hafif bir burukluk oldu ama bunu sevgilisine hissettirmemeye çalıştı.

Televizyon binas ına gelince Sibel akşamki programın son hazırlıkları için odas ına giderken, Ayhan da fotoğraf laboratuva-rına doğru yollandı.

Sibel'in masas ının üstü dosyalar, raporlar, resimlerle doluydu, istekle masasına oturdu. Hayatında yeni bir

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

dönem açılıyordu. Seviyordu ve hayatının gidişatını tamamen de ğiştirecek evliliğinin arifesindeydi. Belki bazı maddi sorunlar olacakt ı, Ayhan'ı da

bunlar ın rahatsız ettiğinin farkındaydı; fakat o yanında olduktan sonra bütün bunların üstesinden gelebileceklerine inanıyordu.

Masas ının üstü Karındeşen'le ilgili olarak gelen fakslar ve telefon notlarıyla kaplıydı. Müdürden hemen bir yardımcı isteyip telefon ve faks ın başına geçirtmeliydi. Aslında bunlarla kendisi ilgilenmek, arayanların ciddiyetini incelemek isterdi fakat ne yazık ki şu an, bunu yapacak ne vakti ne de imkânı vard ı.

Çalan telefona isteksizce uzand ı. Artık akşama kadar sus-mazdı.

"Buyrun, Sibel Candan," dedi.

Kar şı taraftan ses alamam ıştı.

İçini bir heyecan kapladı. Yoksa yine Turgut mu arıyordu? Aralarındaki ilişkinin bu kadar çabuk bitmeyeceğini o da tahmin edebiliyordu. Anladığı kadar ıyla Turgut yakasını kolay kolay b ırakmayacaktı. Zaten bunu yüzüne karşı da söylemi şti.

Tekrar "Alo" dedi.

ince bir kad ın sesi, "Sibel Hanımla mı görü şüyorum," dedi.

"Evet benim."

" Şey... sizi dün de aramıştım... fakat bana telefon etmediniz."

"Kiminle görü şüyorum?"

"Ben Serap Uzunova. Yoksa size telefonumu iletmediler mi?"

Sibel genzini temizledi.

"Ne için aram ıştınız acaba?"

K ısa bir sessizlik oldu. İnce ses belirgin bir tedirginlik ile:

"O'nun için," dedi. "O adam için."

Ses adeta a ğlamaklıydı.

Sibel, telefondaki kad ının, kimi kastettiğini anlamıştı. Bozuntuya vermeden:

"Kimden söz etti ğinizi anlayamadım," dedi.

"Hani şu kadınların karnını kesen adamdan. Program ınızda bahsettiğiniz kişiden."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Evet, anlad ım. Buyrun, sizi dinliyorum."

Kad ın yine sordu. "Benim adımı size vermediler mi?"

"Kusura bakmay ın," dedi Sibel. "Büroya yeni geldim. Bu konuda çok ihbar telefonları al ıyoruz. Herhalde sizinkine henüz rastlayamadım."

" İşittiğime göre bu konuya çok ciddi eğiliyormuşsunuz."

"Do ğrudur."

"Sizinle görü şmem lazım."

Sibel bu tür ba şlangıçlara alışmıştı art ık. Fakat kadının sesinde belirli bir tedirginlik vardı, korkuyor gibiydi. Durum ilgisini çekmişti."

"Buyrun, ne söylemek istiyorsunuz?"

"O adam beni de ziyaret etti?"

Kad ının kullandığı ziyaret kelimesi komi ğine gitmişti.

"Ziyaret mi dediniz?"

"Evet. Cuma ak şamı, gece yarısına doğru evime geldi. Benimle sevişmek istedi."

Sibel'in bir anda ümidi k ırıldı.

Kar şısında bir telefon sapığı daha olmal ıydı. Zaten arayanların çoğu böyleydi. Sırf eğlence olsun diye arıyorlardı.

"O oldu ğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Kesin bir şey söyleyemem. Ama tariflerinize uyuyor."

Kad ını ba şından savmak istedi Sibel. Ona yeterince zaman ayırmıştı.

"Yaa," diye m ırıldandı. "Ama o olsaydı, şu anda hayatta bulunmazdınız."

"Yani beni öldürürdü mü demek istediniz?"

"Aynen öyle. Oysa siz ya şıyorsunuz."

Hatt ın öbür ucundaki Serap duraladı.

"Belki de hakl ısınız, yanılmış olabilirim. Belki de niyeti h ırsızlıktı. Beni yatakta çıplak görünce bundan yararlanmaya kalkışmış olabilir."

"Bak ın, siz de emin değilsiniz."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel telefonu kapamaya haz ırlanıyordu ki kadının son cümlesi karşısında birden irkildi. İyi işitememişti sordu:

"Pardon, ne dediniz?"

"Krizi geçirmeseydi belki beni öldürürdü, bundan emin de ğilim dedim."

"Ne krizi?"

" Şey... Söylemeye fırsat bulamadım. Adam tam bana saldırmaya hazırlanırken bir krize girdi. Ya da onun gibi bir şey. Bilmem ki o hali nasıl anlatmalı? Ben kriz diyorum, tam anlayamadım; çocuklaştı birden. Tuhaf bir hal aldı."

" Şunu anlatsanıza biraz."

Serap dilinin döndü ğü kadar Sadi'nin durumunu anlatmaya çalıştı.

Heyecan ından kekeliyordu..

Sibel kad ının eğlence olsun diye telefon etmediğini anlamıştı art ık. Bunun alelade bir saldırı olay ı olup olmadığını bilemezdi fakat incelemeye de ğerdi, kadının adresini aldı ve ö ğleden sonra uğrayacağını söyledi.

İçine bir kurt düşmüştü. Önsezileri kadının katil hakkında esaslı bir tan ık olduğunu söylüyordu. Telefonu kapattığında kıs kıs güldü. Şimdi Ayhan'dan bir adım ilerdeydi...

* * *

Süleymaniye'deki Molla Hüseyin Soka ğı bir ç ıkmazdı. Bele-diye'nin ihmaline uğramış eski arnavutkaldırımları üzerinde sekerek yürüdüler ve arad ıkları evi bulmakta zorluk çekmediler.

S ıcak yine etrafı kavuruyordu.

Bahçe kap ının menteşeleri açılırken kulakları t ırmalayan gıcırtılar çıkardı. Ayhan elinde kamerasıyla hafifçe Sibel'i dirseğinden tutrak bahçeye girdi. Susuzluktan kurumuş toprak yolda yürüdüler.

Ah şap evin daha kapısına varmadan, kapı ard ına kadar açıldı

360

ve e şikte iki kadın belirdi. Sibel eşikteki kadını dikkatle süzdü, « ırk yaşlarında, balık etinde, hafif toplu bir kadındı. Yüzündeki yarı utangaç, yar ı suçluluk duygusundan, büyük şehre uyum sağlayamamış bir ta şra kasabası insan ı oldu ğunu düşündü. Tokalaşmak için elini uzatırken "Ben Sibel Candan," dedi. Kadın daha şimdiden titremeye başlamıştı. Yüzü sararmış, cildi gerilmişti. Devamlı gözlerini kaç ırıyor, ayaklarının ucuna bakıyordu. Utanarak, "İçeri buyrun, lütfen" diyebildi.

Ayhan da ev sahibesinin arkas ında duran kadına bir göz attı. Yüzünde sırnaşık bir gülümseme vardı; ünlü bir televizyoncuyu evde ağırlamanın keyfini çıkarıyormuş gibi, yerinde duramayarak "buyrun, buyrun" diye koşuşturmaya başlamıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ta ş bir avluya girdiler. Eski ve ah şap olmasına rağmen, evin tertemiz bir görünümü vardı. Yerdeki aşınmış mermerler mis gibi sabun kokuyordu. Yak ıcı s ıcaktan içeriye girince mermer avlu Ayhan'ın içini serinletti.

Tahtalar ı kararm ış bir merdivenden üst kata t ırmandılar. Evin uzun zamandır tamir görmediği belliydi. Üst katın ahşap sofasında dört kişi birderi yürüyünce alt kattaki lamba sarsılıyor, pencere camları garip sesler çıkarıyordu. Evde gıcırdama, döşemede esneme başlamıştı.

Sade dö şenmiş bir oturma odas ına aldılar misafirlerini. Orta masasının yanındaki'eski hasır sandalyeye oturan Sibel, "Evet, anlatın bakalım şimdi," dedi. "Sizi dinliyorum."

Serap müthi ş utan ıyordu.

Telefon etti ğine bin pişman olmuştu. İçinden, keşke Zehra'nın sözüne kanmasaydım diye geçirdi. Pazar gecesini komşusunun evinde geçirmiş, sabaha kadar da uyuyamamıştı. Televizyon kanalına telefon etmekle işin daha da büyüyüp rezalete dönüşeceğini biliyordu ve nitekim de öyle olmuştu. Ertesi gün işinden izin alıp gitmemiş, Zehra'nın ısrarıyla bu sabah onlarla temas kurulmuştu sonunda. Göz ucuyla Ayhan'a baktı, adam rahat hareketlerle kamerasını ayarlamaya çal ışarak odanın içinde dola-

I

şıp duruyordu. Sıkıldı ve utand ı ondan, olanlar ı bir erke ğin yanında anlatamazdı.

K ızarıp bozararak Sibel'e döndü.

"Acaba yaln ız görüşebilir miyiz?" diye sordu.

Odada bir an şaşkınlık oldu.

En fazla şaşıran da Zehray'dı. Kendisinin de odadan çıkıp çıkmayacağını kestiremedi ğinden bön bön bakındı. Ayhan kapıya doğru yürüdü. Sibel, Zehra'ya bakarak.

"Lütfen bizi yaln ız bırakın," dedi.

Zehra istemeyerek yerinden kalkt ı, çok şey kaçıracağının farkındaydı. Biraz gücenmiş gibi Serap'a bakt ı, bu kadar şeyi ayarlayan o olduğuna göre, bunu kendisine yapılmış bir haks ızlık gibi görüyordu. Ayhan'ın peşinden çıkıp kapıyı üzerlerine kapad ı.

iki kad ın odada yalnız kalmışlardı.

Sibel, ev sahibinin hâlâ üzerindeki tedirginli ği tam olarak atamadığının farkındaydı.

" İşte yalnızız. Sizi dinleyebilirim," dedi.

Serap içini çekti.

"Asl ında bütün bu olanların hiç başıma gelmemesini dilerdim ama oldu bir kere, çok pişmanım."

Sibel, kad ının yaptığı giri şten henüz söylemediği önemli bir şeyler olduğunu sezinledi. Durum gittikçe ilginçleşiyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Önce bir şartım var," dedi Serap. "Size bütün olanları anlataca ğım ama bana söz vermenizi istiyorum."

"Nas ıl bir söz?"

"Ad ımı ve resimlerimi televizyonda yay ınlamayacaksınız. Şayet bunu kabul ederseniz konuşurum yoksa beni mazur görün."

"O zaman bunun haber niteli ği kalmaz ki."

"Siz bilirsiniz, aksi halde namusum iki paral ık olur, bunu kabul edemem."

Sibel çaresizlik içinde kad ının gözlerinin içine baktı.

"Pekâlâ, söz veriyorum," dedi.

Kad ının çok endişeli ve gergin olduğu görünüyordu.

W

Genç k ız anlayışla başını sallad ı ve "Size tecavüz etti, de ğil mi?" diye sordu.

Serap ba şını önüne e ğerek, "Hayır," dedi. "Ona kendi arzumla teslim oldum. Bilerek ve isteyerek."

»Sibel şaşırarak başını kald ırdı. "Sizi silahla tehdit ettiğini söylemiştiniz." Serap acı ac ı gülümsedi. "Bu, sevişmemizden çok sonraydı" diye fısıldadı.

Genç k ız kadına yaklaştı, anlayışla elini omzuna koyarak usul usul okşadı. Onu anladığını belirtmek istemişti. Serap'ın titrediğini görüyordu. "Evli misiniz?" "Dulum." "Boşandınız mı?"

"Hay ır. Kocam on iki sene evvel öldü." Sibel kadının duygularını anlar gibi oldu. j:fc "Bu durumu dışardaki komşunuz bilmiyor, değil mi?"

| İ "Hayır. Sizin de açıklamayacağınızı umar ım. Bana söz ver-

il mistiniz." 5-

|i "Evet, evet kimse bilmeyecek, müsterih olun."

Serap biraz rahatlad ı. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Kar şısındaki kadın, hayatında ilk defa gördüğü bir yabancı bile olsa, bu korkunç s ırrı payla ştığı için rahatlam ıştı.

Sibel, "Sizi anl ıyorum," diye fısıldadı. "Bence pek büyütmeye gelmez. Hepimizin başına gelebilecek olağan bir şey. Sizin şanssızlığınız karşınıza çıkan adamın hasta olması." "Teşekkür ederim, çok anlayışlısınız." "Dedim ya, unutun bunu. Şimdi lütfen bu adam hakkında bana biraz bilgi verin."

Serap kuruyan dudaklar ını diliyle ıslattı. Önce yutkundu sonra, "Adı Sadi Yamaner'di" dedi. Sibel dehşetle irkildi. Bir yerine iğne batırılmış gibi s ıçradı. "Yamaner mi yoksa Atamer mi?" diye sordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Yamaner."

"Atamer olmad ığına emin misiniz?" "Bana Yamaner dedi."

Bu kadar soyad ı benzerli ği olamazdı. Sibel bunun bir tesadüf olduğuna inanamazdı. Ürperme sırası ona gelmişti. "Güzel, iri, yeşil gözleri var mıydı?" "Evet, aynen öyle. Yoksa onu tanıyor musunuz?" Sibel bu sorunun gerçek karşılığını veremezdi. Sesini k ısarak:

"Sizin gibi baz ı görgü tan ıklarının ifadesinden biliyorum" diye mırıldandı.

"Do ğrusu çok çekici bir adamdı. Onunla konuşmya başlar başlamaz içimde bir şeylerin değiştiğini, yüreğimin pır pır ettiğini hissettim. On iki sene sonra başıma ilk kez geliyordu bu hal."

Sibel kad ına hak verdi içinden. Onun ne kadar etkili biri olduğunu bilirdi. Şayet düşündüğü kişiyse tabii... "Sizi o mu buldu?"

"Evet, Beyo ğlun'da bir pastanede. Teklifsizce gelip masama oturdu."

Do ğrudur yapar, diye düşündü Sibel. "Kibar, ince, anlayışlı m ı davrand ı?" Serap ilk kez gülümsedi.

"Sanki onu tan ıyor gibi konuşuyorsunuz. Gururumu okşayan laflar etmişti, etkileyici bir yanı vard ı; ya da bana öyle gelmişti. Pastaneden çıkınca bir taksiyle eve geldik. Ertesi gün yeniden buluşmayı

kararlaştırmıştık. İçeri girerken beni kapının önünde öptü. Bunu utanarak söylüyorum ama aklım başımdan gitmişti. Bu tür bir öpüşmeye alışık değildim. Onu o gece kapıdan gönderdiğime çoktan pişman olmuştum. Umrım, beni anlıyor ve hak veriyorsunuzdur." Sibel sessizce başını sallad ı.

"Yukar ı ç ıktım, soyunup dökünüp yatağa uzanmıştım ki, kapı çald ı birden. Onun geri geldi ği içime doğmuş gibi a şağıya koş-

turn. Yan ılmamıştım. Daha kapının eşiğinde tek kelime etmeden birbirimize sarıldık."

Serap' ın gözleri yaşardı. Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Saatlerce sevi ştik. Beni bilmediğim, görmediğim, hiç tatmadığım bir zevk alemine taşımıştı. Saatler sonra bitkin bir şekilde uykuya dalmışım."

"Sonra?"

"Bir ara gözlerimi açt ım. Şimdi anımsamıyorum, ya bir gürültü duymuştum ya da yataktaki boşluğunu hissetmiştim. Gözlerimi kırpıştırdım, şaşkın şaşkın ona bakakaldım. Tam yanı ba şımda, yatağın ucunda, tepemde dikilmişti. Çırılçıplaktı ve elinde kocaman bir b ıçak tutuyordu."

"Hani o büyük, t ırtıllı avc ı b ıçağından mı?"

"Avc ı b ıçağının ne olduğunu bilmem."

"Komando ya da Rambo b ıçağı diyorlar, ondan m ı?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Vallahi, büyük, ürpertici bir şeydi işte. Önce ne olduğunu anlamadım. Gözleri-çakmak çakmaktı. Sinirden köpürmüş bir hali vard ı ve devaml ı bana hakaret ediyor, söyleniyordu."

"Ne diyordu mesela?"

"Affedersiniz Sibel Han ım, söylemeye utanıyorum ama bana nedense hep orospu tdiyordu."

"Sonra neler oldu?"

"Onun ruh hastas ı bir manyak oldu ğunu hiç düşünmemiştim."

"Peki ne sanm ıştınız?"

"Bir h ırsız, bir soyguncu olduğu aklıma geldi. Yalnız yaşadığımı anlam ıştı. Evi soymak amacıyla geldiğini düşündüm. Bu arada benden istifade de etmişti, herhalde evi soyacak, ben uyurken de kaçacaktı. Ne yalan söyleyeyim, önceleri öyle sandım; hatta çantamdaki tüm paraları bile almas ını söyledim."

"Ne yapt ı? Red mi etti?"

"Hem de nas ıl? Sen beni hırsız mı sand ın orospu, diye yüzüme karşı bang ır bangır bağırdı."

Sibel bir yandan da dü şünüyordu. Kuşkuları gittikçe yo ğunlaşıyordu. Tipik bir çifte kişilik olayıyla karşı karşıyaydılar yine.

Tüyleri diken diken oldu. Korktu ğu başına geliyordu. Ayhan haklı ç ıkacaktı galiba.

Serap'a, "Size kendinden hiç bahsetti mi?" diye sordu.

"Ressam ım. Ayrıca parasızım dedi. Ama inanmadım."

"Neden?"

"Bizi eve getiren taksiye ödeme yaparken cüzdan ını görmü ştüm. O zaman farkettim; cüzdanın içi para doluydu, hem de tıka basa. Yanlış anlamay ın lütfen, kontrol için bakmadım ama meteliksizim diyen bir insanın cüzdanı o kadar dolu olmazd ı de ğil mi? Bunları hep sonradan hat ırladım. Olayla bütünleştirdim."

"Anl ıyorum. Peki sizi öldürmek istediğine nasıl karar verdiniz."

Serap kekeledi.

"Kesin söyleyemem. Elindeki b ıçağı belki bir aksilik halinde kullanabilirdi."

"O bahsetti ğiniz krize ne zaman tutuldu?"

"Tam o s ırada işte, bana hakaret ederken. Birden titremeye, vücudu kasılmaya başladı."

"Sara nöbeti gibi mi?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hay ır, tam öyle denemez. Amcamın oğlu saralıydı. Sara nöbeti çok gördüm. O tür hastalar kendini kaybeder, yerlere yuvarlanır, ağzından köpükler gelir, konuşamaz. Bu öyle değildi."

"Nas ıldı peki?"

"Ne bileyim, bir tuhaft ı i şte. Gerçi titriyor, hafiften kasılıyordu ama bayılmamıştı, sanki aklı yerinden gitmiş, kimliği değişmişti. Küçük bir çocuk gibiydi. En dikkatimi çeken şey, sesinin değişmesiydi. Beş ya da on yaşında bir çocuk gibi konuşuyordu. Yüz hatları sanki masum ufak bir çocu ğun haline dönüşmüştü. O sert, erkeksi hali tamamen kaybolmuştu."

"Bu durumda ne yapt ınız?"

"Önce anlayamad ım. Bir oyun yaptığını sand ım. Sonra da korktum. Hasta olduğunu ilk defa o zaman anladım. Ödüm koptu. Birkaç saniye sonra neler yapacağını bilemezdim. İşin ilginç yanı bana anne diye hitap etmesiydi. Beni karşısında annesi gibi görüyordu ve daha da ilginci onu cezalandırmamdan çekiniyordu. Bir ara korkudan yatağın altına saklanmaya kalkıştı."

"Sizin tutumunuz ne oldu?"

"Onun büründü ğü bu halden biraz rahatlamıştım. Cesaretlenir gibi oldum, çünkü benden korkuyordu. Hemen giyinip gitmesini söyledim. Yere düşürdüğü bıçağını bile almak istemiyordu, ki şiliği öylesine değişmişti ki, onun kendisine ait olduğunun farkında değildi. Neyse sonunda giyindi, bıçağını ald ı ve gitti."

"Giderken normale dönmü ş müydü?"

"Hay ır. Hâlâ bir çocuk gibiydi. Belki garibinize gidecek ama o kriz sırasında sanki yavaş yava ş ya şı büyüyor gibi geldi bana. Bu yüzden onu

arkasından itekleyerek çıkardım. O sırada hâlâ dünyadan habersizdi.'*

Serap ba şını önüne e ğdi.

Yapt ığından vicdanen rahatsız olmuşcasına:

"Ufak bir çocu ğu gecenin yarısında kapının önüne koymuş gibi bir hisse kap ıldım. Ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Çok korkuyordum," diye inledi.

"Yani sizce d ışarıya çıktığında krizi hâlâ devam ediyordu, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Nerede oturdu ğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sormad ım. Hiç aklıma gelmedi."

"Ke şke sorsaydınız."

"Do ğruyu söyleyeceğini sanmazdım. O bir hasta. Ressam ve parasız olduğuna da inanmıyorum zaten."

"Hakl ı olabilirsiniz. Demek size anne diye hitap etti; bu da gösteriyor ki çocukluk y ıllarından kalma

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

annesiyle ilgili ruhsal bir

sorunu olmal ı. Herhalde zaman zaman bunalıma veya bir krize girip o yıllara dönüyor ve kendini bir çocuk gibi hissediyor. Bu konuyu bir uzman hekimle görüşeceğim."

"Bu söyledi ğiniz mümkün mü?"

"Ben de bilmiyorum ama olabilir."

Sibel ba şını önüne e ğdi, kara kara düşünüyordu. Sonra titrek bir sesle:

"Serap Han ım, şimdi önemli bir sorunla karşı kar şıyayız"

dedi.

Serap gözlerini k ıza dikip hiç ağzını açmadan bekledi.

Sibel, kad ıncağızı korkutmak istemiyordu ama gerçe ği de anlatmak zorundaydı.

"San ırım Sadi Yamaner dediğiniz kişi hasta ve tehlikeli bir katil. Krize girince acımasızca kadınları öldürebiliyor."

"Yan ılıyorsunuz," diye hemen atıldı Serap. "As ıl krize girince tehlikesiz oluyor, tam bir çocuk gibi. O zaman bakıma, korunmaya ihtiyacı oluyor."

"Durum pek öyle de ğil. Kanımca asıl saldırganlığı kriz hallerinde kendini gösteriyor. Çocuk haline nas ıl dönüştüğünü, bunu neyle açıklayacağımı bilmiyorum ama san ırım, onun gerçek krizi sizinle ilk karşılaştığı zaman başlamıştı. Yani pastanede size rastladığı anda zaten o kirize girmi şti."

Serap' ın gözleri büyüdü, hemen itiraz etti.

"Yanl ışınız olmalı. O sırada sizin benim gibi tamamen sıradan, normal bir insandı. Aklı fikri yerinde, ne yaptığını bilen biri. Bana hiç de hasta biri gibi davranmad ı. Gülmesi, konuşması, davranışları her şeyi normaldi. Hatta affedersiniz, yatakta bile. Yanılıyor olmalısınız."

Sibel'in gözleri dald ı. Uzun uzun karşısındaki kadının şaşkın yüzüne baktı.

"Yan ılmış olmay ı çok isterdim. Hâlâ emin de ğilim. Kesin karar vermek bir uzmanın işi. Ancak dediğim gibi, o adam daha size Beyoğlu'nda rastladığı anda bir krizin içinde olmal ı. Kimlik

de ğiştirmeye çok önceden girmiş olmal ı. Ne zaman derseniz, bunu cevaplandıramam."

"Buna nas ıl emin olabiliyorsunuz?"

Sibel az kald ı, onu tanıyorum diyecekti, son anda kendini toparladı.

"Bunu daha önceki olaylar ından biliyoruz," diye geçiştirdi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Yaa!"

"Krizi atlat ınca gayet sakin, kibar, son derece saygı duyulacak gerçek bir beyefendi gibidir."

Serap ku şkulanmıştı.

"Sanki onu tan ıyor gibi konuşuyorsunuz," dedi birden.

Genç k ız konuyu değiştirmeye çalıştı.

" Şimdi önemli olan geleceğiniz. Bu adamın tekrar geleceğini düşünüyorum. Hayatınız ciddi bir tehlike içinde olabilir."

Serap ba şını önüne e ğdi.

"Bundan ben de korkuyorum."

"Bence durumu polise bildirip koruma istemelisiniz."

"Size söyledim, bunu yapamam. Benim için tam bir skandal. Rezil olup, dillere dü ştüğümün resmidir. Polise bildirmem imkânsız."

"Anlam ıyor musunuz, hayatınız tehlikede."

"Gerekirse izin al ıp bir ay memleketime gideceğim."

"Ya sonra?"

"Sonras ı Allaha kalm ış. Baksanıza, siz de polis gibi çalışıyorsunuz. Belki onu yakalamayı ba şarırsınız."

"Buna pek güvenmeyin. Biz polis de ğiliz. Sadece ben ve dı-şardaki arkadaşım bu işin peşindeyiz, iki insan ne yapabiliriz ki?"

Serap sessizce a ğlamaya başladı.

"Yan ınızda kalıp sizi koruyacak bir yakınınız yok mu?"

"Adapazan'nda ya şlı bir teyzem var."

"Ben bir erkek demek istemi ştim."

"Yok maalesef."

Sibel'in televizyonculuk damar ı kabar ıyordu. Katilin kimliği

hakk ındaki şüpheleri artık kesinleşmişti. Özellikle Serap'ın söylediği Yamaner adı ve tarif etti ği yeşil

gözlerden sonra. Şimdi ellerinde gerçek bir görgü tanığı vard ı. Hem o, pis fahişe Suzan Pınar gibi de değil, diye düşündü. Hele sevgilisinin salı günü onunla bulu şacağını hat ırladıkça içindeki tiksinti garip bir şekilde artıyordu.

Serap'a dönüp birden, "Sizinle bir röportaj yap ıp bunun televizyondaki programımızda yayınlanmasına izin verin" dedi. "Ama nasıl olur? Hani bana söz vermiştiniz?" "Biliyorum. Fakat bazı noktalar ı açıklamalıyız, ifadenizde değişiklik yaparız."

"Hay ır, istemem! Hem ne yararı olur?" "O sap ık korkar, sizden uzak durur. Polisin de bunu bildiğini, çevrenizde tedbir aldığını dü şünür." "Acaba olabilir mi?" "Hiç şüpheniz olmasın." Serap karar veremiyordu. "Televizyonda ne söyleyeceğim?" diye sordu. "Ben şimdi oturur bir metin hazırlarım. Size soracağım soruları tespit ederim. Tabii verece ğiniz cevpları da. Siz de onaylarsan ız hemen çekime başlarız. Oldu mu?"

Serap kendini bir oldu bittiye getirilmi ş gibi hissediyordu. Ama kad ının söyledikleri de mantıklıydı. Birilerinin yardım etmesi gerekiyordu. Bu korkuya katlanamayacaktı... "Tamam" diye başını sallad ı.

Sibel kap ıya koştu, dışarda bekleyen Ayhan'la komşu kadını içeriye ça ğırdı. Zehra'nın suratı hâlâ as ıktı. Ama Serap'ın televizyona çıkacağını anlay ınca keyiflendi. Mahalle şenlenecekti.

Genç k ız Ayhan'a dönüp, "Bizimkilere bir telefon et, programda değişiklik yaptığımızı, bomba gibi bir röportajla döneceğimizi söyle. Bu akşam yer yerinden oynayacak" dedi.

Ayhan içerde ne konu şulduğunu bilmiyordu ama Sibel'in sevincinden bir şeyler yakaladığını seziniemi şti. "Emredersiniz majesteleri," diye mırıldandı.

Sibel nedense genç adam ın sesinde hafif bir burukluk sezinler gibi olmuştu. Yoksa başarısını gerçekten kıskanıyor muydu? Aralarında tatlı bir rekabet ba şlamıştı.

Keyifle gülümsedi.

Filmi stüdyoya yeti ştirmişlerdi. Her şey yayına hazırdı art ık.

Sibel'in yorgunluktan can ı ç ıkmıştı. Ayhan'a, "İstersen programı burada seyredip eve öyle dönelim" dedi. "Şimdi yola çıkarsak programın başlamasından önce eve varamayız."

Ayhan ba şını sallayarak, "Üzgünüm sevgilim ama benim Kad ıköy'e geçmem lazım. Üç gündür bu Allahın sıcağında aynı gömlek ayn ı pantolonla dola şıyorum" diye mırıldandı "K ıyafetimi değiştirmeliyim."

Sibel yüzünü ek şitti. "Bu gece beraber olmayacak mıyız?"

" Şu halime bak! Üstümdekiler kokuyor artık."

"Ama seni özleyece ğim."

Ayhan genç k ıza sarıldı. Dudağına ufak bir öpücük kondurdu, i.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Yar ın görüşürüz. Yanıma biraz eşya alırım. Anlaşılan senin evde de biraz giysi bulundurmam gerekecek."

"Evet iyi olur."

"Koruma polislerin göreve devam ediyor, de ğil mi?"

K ız göz kırptı. "En güçlüsü bu akşam olmayacak."

"Ne yapal ım? Sende bir akşamcık idare ediver."

"Öyle olacak."

Ayhan gülümsedi.

"Biliyor musun, senin o komiser muavini koruman benden hiç ho şlanmıyor."

"Fark ındayım, boş ver."

"Yoksa o da sana a şık mı?"

"Espri kald ıramayacak kadar yorgunum Ayhan. Sana kalsa cümle alem bana aşık, öyle değil mi?"

"Öyle olmal ı. Doğrusu da bu."

"Çok ömürsün. Şey... aklıma gelmişken sana bir şey söylemek istiyordum."

Genç k ız nihayet içindeki huzursuzluğu açığa çıkaracaktı.

"Söyleyiniz majesteleri, sizi dinliyorum."

"Dü şünüyorum da..."

Sibel tereddüt etti. Cümlesinin sonunu getirmekte karars ızdı.

"Evet? Ne dü şünüyordunuz?"

" Şu yarınki randevuya gitmene hiç gerek yok. Nasıl olsa yeterli görgü tanığı bulduk. O fahi şe ile buluşmanın ne anlamı var?"

Ayhan hayretle sevgilisine bakt ı.

"Yoksa majesteleri k ıskanıyorlar mı?"

"Saçmalama, basit bir sokak kad ınını k ıskanacak değilim ya?" diye homurdandı.

"Ama elime ve omzuma bat ırdığınız tırnak izleri hâlâ geçmedi. Yoksa majesteleri unuttular mı?"

"Beni utand ırma. O sadece bir anlık bunalımdı."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Yani k ıskançlık bunalımı demek istiyorsunuz?"

Genç k ız şakacıktan kaşlarını çatarak kollar ını sevgilisinin boynuna dolad ı.

"Ayhan..." diye gülümsedi.

Genç adam k ızın ısrar edeceğini sezinlemişti birden ciddile-şerek:

"Yapma Sibel," diye m ırıldandı. "Bence o çok önemli. Bin-nur Kuşakçı cinayetinin özel ve tek şahidi o. Ne yani elimizde birden fazla şahit olsa, kaybımız mı olur?"

"Hay ır, olmaz ama... onunla görüşmeni istemiyorum işte!"

"Çocukluk ediyorsun. O kad ın benim için bir şey ifade etmiyor."

Sibel ummad ığı bir tepki gösterdi birden. "Buna emin olamam. Kad ının çok güzel bir yüzü var. Vücudu da oldukça hoş. Seninle mutlaka fingirdeşmek isteyecektir."

Ayhan geçen haftay ı hat ırlayarak kızardı. Elinde olmadan savunmaya geçti.

"Bunu da nereden ç ıkardın şimdi?"

"O kadar gerekliyse, yar ın ben de geleceğim seninle."

" İnsaf... Turgut Atamer'e hep beraber mi gideceğiz yani?"

"Daha plan ını bile bana anlatmad ın?"

"Bir plan yapmad ım ki henüz. Bu gece düşüneceğim."

Sibel somurttu.

"Nas ıl istiyorsan öyle yap," dedi ve arkasını döndü. Ayhan, k ırgın ayrılmak istemiyordu, ilerleyen kızı kolundan tutarak durdurdu.

"Lütfen Sibel," diye m ırıldandı. "Senden kırgın olarak ayrılmak istemiyorum. Biraz anlayışlı ol. Turgut Atamer'in karşısına seninle beraber çıkamam."

"Peki, peki," diye acele acele söylendi Sibel. "Galiba hakl ısın. Ama bu son olsun. Zorla değil ya, o kadının adını bile duymak istemiyorum."

"Söz veriyorum; bir daha duymayacaks ın."

Yeniden sar ılıp öp'uştüler.

Ayhan televizyon binas ının otoparkındaki arkadaşının emanet arabasını almaya indi ğinde, Sibel'in koruma polislerini beklerken buldu. Vakit ilerlediği için adamların tedirgin ve huzursuz oldukları belliydi.

Hele şu muavin ömür bir adamdı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Kendisine sanki bir suçlu gibi bak ıyordu..

(8)

• ı ava yine çok s ıcaktı. Arabanın bütün camları aç ık olmasına I-! rağmen içi cehennem gibi yanıyordu. En ufak bir esinti olmadığından yaprak kımıldamıyordu. Kolunu arabanın açık penceresinden dışarıya sarkıtan Suzan Pınar daha şimdiden bezgin bir sesle homurdandı.

"Hiç anlam ıyorum doğrusu, sana ne bu heriften yahu? Ne olursa olsun, isterse söylediğin gibi katil olsun, seni ne ilgilendirir? Onun katilliğini ispat sana mı dü ştü?"

"Hayat ım, yine başlamayalım. Bana söz vermiştin." "Verdim, verdim ama pişiyorum ayol! Şu sıcağa baksana. Daha ne kadar bekleyeceğiz? Senin herifin gönlü olacak da, sokağa çıkacak, biz de onu uygun bir yerde sıkıştırıp sanki tanıyormuş gibi yan ına gideceğiz, ha? Ölme eşeğim ölme! Bu herifin bugün sokağa çıkmaya niyeti yok galiba? Ehh, ben de onun yerinde olsam çıkmam vallahi! Şu villaya bak; belli ki herifin bok gibi parası var, evinden, kap ıdaki arabanın markasından belli. Hiç bu kadar lüks otomobil görmemiştim. Allah bilir, haftanın her günü

çal ışmıyordur da.. Burada haybeye bekliyoruz Ayhan. Bu herif bu sıcakta sokağa çıkmaz. Mecbur değilse, niye çıksın ki? Öff, sıkıldım vallahi..."

Ayhan göz ucuyla kad ına baktı.

Asl ında haklıydı kad ın. Bu sıcağın altında polis gibi nöbete girmek ona göre bir iş de ğildi. Ayrıca hiç mecburiyeti de yoktu.

S ıkılıp verdiği sözden caymaması için Ayhan' ın biraz daha alttan alması gerekiyordu. Hem bunlar ın sözünü de güvenilmezdi; kafaları k ızınca her şeyi bir anda unutuverip, çekip giderlerdi.

"Yapma güzelim, biraz daha sabret," diye yalvard ı. "Biliyorum hava çok sıcak ve biz burda pişiyoruz, ama ne çare ki bu benim görevim."

Suzan h ırsla başına çevirdi.

"Görevin mi? Ne görevi?"

Ayhan yapt ığı gaf ı anlam ıştı.

"Ne görevi olacak can ım, insanlık görevi tabii."

"Çok tuhafs ın vallahi! Taktın bu herife kafayı. Şimdi burada olmasaydık bir otelin-havuzuna gider, buz gibi sularda serinlerdik bir güzel, izin gümimü de mahvediyorsun. Ne dersin ha, bu boktan işi bırakıp yüzmeye gidelim mi?"

"Olmaz" dedi Ayhan. "Belki sonra, i şimizi bitirince."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Suzan surat ını ast ı. Bu bekleme hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ona...

Yine söylenmeye ba şladı.

"Hem yahu, bu herifin katil oldu ğunu anlasan ne yazar? Gidip polise mi ihbar edeceksin? Bak, beni iyi dinle, ben polisle dalaşmak istemiyorum. Şayet böyle bir niyetin varsa, açık söyleyeyim, ben yokum."

Kad ın beklemekten sıkıldıkça işi yokuşa sürüyordu.

Ayhan endi şelenmeye başladı. Gerekirse bütün bir gün kadını kontrol alt ında tutamayacaktı.

"Durumu hâlâ anlam ıyorsun galiba," dedi. Yüzüne de esrarengiz bir hava vererek gülümsedi.

Suzan iri kömür karas ı gözlerini çevirerek yüzüne bakt ı.

"Hangi durumu?"

Akl ına gelen bahaneyi hemen fısıldayıverdi:

"Adam ın peşinde olan ben değilim. Bizim patron."

"Neden?"

Bir de neden uydurmal ıydı, inandırıcı bir neden.

"Bir tür hesapla şma işte."

Suzan irkilir gibi oldu.

"Hani şu mafya türü bir ilişki mi?"

"Öyle de diyebilirsin."

Kad ını rahatlataca ğına büsbütün işkillendirmişti.

Suzan k ısa bir an sustu. Aklında durumun muhakemesini yaptığı aç ıktı.

"Niye kar ıştırdın beni bu boktan işe?" diye sordu. "Huylanıyorum. Sonra benim de başım ağrımasın?"

"Çocuk gibi konu şma Suzan. Üstelik patronun gözüne girersin."

"Senin patronunun can ı cehenneme. Ben senin hat ırın için geldim buraya. Bak, bir daha söylüyorum, polise ifade vermek filan gibi bir şey isterseniz ben yokum."

"Tamam tamam, sen adam ı sadece te şhis et, bana yeter."

Kad ın somurtarak sustu. Ama hiç rahat değildi. Ayhan işi daha da berbat ettiğini anladı. Kaş yapay ım derken göz çıkarmıştı galiba.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Suzan ise s ıcaktan bunalmaya devam ediyordu. Eteklerini yukarılara doğru çekerek alt taraflarını serinletmek için, eteğinin iki ucundan tutmuş yelpazeleniyordu.

Ayhan göz ucuyla Suzan' ın düzgün bacaklarına baktı. Bir an heyecanlandığını hissetti. Akl ına hemen Sibel geldi. Dün gece kıskançlıktan, bir ara ben de geleceğim, diye tutturmuştu. Şimdi yanlarında bulunsaydı neler olabileceğini düşündü. Herhalde dayanamaz çıngar çıkarırdı. Elinde olmadan gülümsedi. Gözlerini kadının bacaklarından kaçırmaya çalıştı.

Suzan durumu sezinlemi şti.

"Ne o?" dedi. " İşle oynaşı kar ıştırmıyorsun bakıyorum. Hoşuna mı gitti bacaklar ım?"

"Ben profesyonelim."

"Ahh, yesinler senin profesyonelli ğini. Biliyor musun sevgilim, çok yakışıklı bir hergelesin. Sana müthi ş kanım kaynadı. Yoksa hiçbir Allanın kulu beni bu sıcakta, böyle bir yerde bekle-temezdi. Tonla para versen de gelmezdim."

"Bak i şte bundan şüpheliyim" diye düşündü Ayhan ama Su-zan'a bir şey demedi. Gülümsemekle yetindi.

Kad ın birden Ayhan'ın elini kavrayarak çıplak bacaklarının üzerine koydu.

"Görüyor musun, ate ş gibi yan ıyorum," diye fısıldadı. Anlamlı şekilde sırıtıyordu.

"S ıcaktandır."

"Hay ır, sıcaktan değil. Senin ateşinden."

Ayhan etrafa bak ındı. Allahtan Turgut Atamer'in villasının bulunduğu toprak sok|k çok tenhaydı. Cinlerin top oynadığı koru Suzan' ın aklına gelenleri gerçekleştirmek için çok uygundu. İçinden, "İnşallah böyle bir densizliğe kalkışmaz," diye düşündü. Kadın, Ayhan'ın elini bırakmıyor, nemli teni üzerinde dolaştırarak kasıklarına doğru çekiyordu.

Genç adam birden dikkat kesildi.

Villan ın bahçesinde bir hareket olmuştu. Taflanların arkasından bir adam ortaya çıkmıştı. Ayhan hemen tanıdı; Atamer'in emektar uşağıydı bu.

"Kes şu oynaşmayı" diye bağırdı Suzan'a. "Galiba adam ç ıkıyor."

Kad ın merakla başını çevirip villan ın bahçesine baktı.

"Ayol adam bu mu? Bu moru ğun teki be?"

"Saçmalama, o de ğil tabii. Evin uşağı o. Şimdi dış kap ıyı açar, efendisini u ğurlar."

ikisi de dikkat kesilmi şlerdi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Gerçekten de az sonra Turgut Atamer bahçede göründü. Yine her zamanki gibi şıktı. Beyaz panama kumaşından takım elbise giymiş, uçuk mavi gömleğinin üzerine lacivert puanlı kravat takm ıştı.

Suzan bir ıslık çaldı. "Vay be, herife bak" dedi. "Ne kadar da şık."

Ayhan nefesini tutarak sordu:

" İyi bak. O mu?"

" İşkembecideki serseriyi mi kastediyorsun?"

"Tabii, ba şka kimi olacak?"

"Dalga m ı geçiyorsun kuzum? O itin tekiydi, bu adam ise gerçek bir beyefendiye benziyor. Onunla ilgisi yok."

Ayhan bir anda buz kesti. Suzan' ın onu hemen bir bakışta tanıyacağını san ıyordu.

"Dikkatli bak. Hiçbir benzerlik yok mu?" diye sordu.

Kad ın, bahçede arabaya binmek için hazırlık yapan adamı süzmeye devam ediyordu. Gözlerini adam ın üzerinden alamadı bir süre.

Ayhan tekrar sordu, "Nas ıl, bir benzerlik yakalayabildin mi?"

"Bilemiyorum. Boyu po şu gerçekten benziyor. O da bunun gibi uzun boylu, yapılı, yakışıklıydı. Ama..."

"Ama ne?"

"Ne bileyim, baksana, bu kibar, haval ı, otoriter, zengin bir beyefendi. O çulsuzun tekiydi ayol."

"Saçlar ına ne dersin?"

"H ımm," dedi Suzan. "Evet, saçları benziyor. Bununki de uzun ama o at kuyru ğu yapıp, ensesinde toplamıştı."

" Şimdi yapmamış olabilir. Sen gözünün önünde onu at kuyru ğu yapmış haliyle hayal etmeye çal ış."

Suzan bir süre daha sessizce bakt ı.

"Emin de ğilim," dedi sonunda.

Ayhan isyan ederek, "Yahu, nas ıl emin olamazsın?" diye bağırdı.

378

"Üstüme varma ayol, ne yapay ım, çıkaramadım işte! Zorla değil ya. Konuşup sesini duysaydım, belki tanırdım."

Hiddetten homurdanan Ayhan, "Merak etme, onu da duyacaks ın," dedi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bu arada Turgut Atamer, Lincoln'e binmi şti. Sekiz silindirli motorun homurtusunu bulundukları yerden işittiler. Adam evden çıkmaya hazırlanıyordu.

Ayhan acele ile arabay ı çal ıştırıp, ondan evvel hareket etti. Adamın kendilerini görmesini istemiyordu. Toprak yolda hızla giderken düşünmeye başladı. Adamın giyim kuşamına, kravatlı haline bak ılırsa, şehrin merkezine, ciddi bir yere muhtemelen bir iş yerine gidiyor olmal ıydı. Saatine bir göz attı, on buçuktu. Tarabya'ya inen asfaltın başına gelince tehlikeli bir manevrayla arabanın yönünü yokuşun yukarısına çevirdi ve bekledi.

Az sonra toprak yolun ba şında Lincoln göründü. O da Tarabya'ya inmeden usta bir manevrayla aynı yöne döndü. Ayhan da peşine takılc:. Yanılmamıştı. Turgut Atamer şimdilik şehrin merkezine doğru sürüyordu arabasını. Trafik yoğundu. Adamı rahatl ıkla takip edebiliyorlardı.

Lincoln, Levend'te bir bankan ın yakınında durdu.

Ayhan da ilk buldu ğu uygun yere arabasını parketti.

Turgut Atamer bankaya girmi şti. "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Suzan. Ayhan'ın'daha fazla beklemeye tahammülü yoktu.

"Biz de içeriye girece ğiz ve sen onunla konuşacaksın."

"Ne konu şacağım?"

"Akl ına ne gelirse. Yeter ki sesini duy ve onun işkembecide gördüğün kişi olup olmadığını te şhis et"

K ız bu yeni görevden pek şikayetçiye benzemiyordu. Sırıtarak:

"Ne kadar inatç ısın sevgilim," dedi. "Bir şeyi kafana taktın mı bir daha pe şini asla bırakmıyorsun." Sonra birden hatırlamış gibi, "Sahi, bu adam ın adı

neydi yahu?" diye sordu. "Ona nas ıl hitap edeceğim?"

379

Ayhan' ın beyninde birden bir şimşek çaktı. Dün geceki Olayların İçinde programında, ilk defa katil zanlısının adı verilmi ş, Serap Uzunova'nın açıklamasına dayanılarak Karınde-şen'den Sadi Yamaner diye bahsedilmişti.

Arabadan inerlerken Suzan'a, "Ad ı, Sadi Yamaner" dedi. Kız, anladım dercesine başını sallad ı. "Sen de benimle birlikte bankaya girecek misin?" "Evet."

"Konu şurken yanımda olacak mısın?" "Hayır. Ben seni uzaktan izleyeceğim." "Niye ama? Sen nasılsa bu adamı tan ıyorsun. Onunla karşılaşmış gibi yapars ın, konuşursun, ben de yanınızda sizi dinlerim. Böylece işkembecideki o serseri olup olmadığını da sesinden ç ıkarırım. Öylesi daha kolay olmaz mı? Hem benim adamı tan ıyormuş gibi numara yapmama da gerek kalmaz." Ayhan bocalad ı. Kızın iddiası çok mant ıklıydı. Alelacele, "Olmaz," dedi. "Bizi birlikte görmesin. Böylesi daha iyi."

Bankaya do ğru yürürlerken Suzan ters ters Ayhan'a bakıyordu. Konuşmaya başlayınca sesi yine çirkefleşmişti.

"Bana bak, ben bu i şte bir bokluk sezinler gibiyim, hem de başından beri. Ulan, sakın beni kullanmaya

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

kalkışma! Bu herif söylediğin gibi katilse başımı yakmayay ım! Sakın herif bana da musallat olmasın? Doğruyu söyle, bu işte bir terslik yok, değil mi?" Ayhan yutkundu.

"Yok be hayat ım. Bir şey olacağı yok, meraklanma." K ızın suratı as ık bankadan içeriye girdiler. Ayhan, Suzan'dan çok daha fazla heyecanlıydı. Sinirleri son derece gerilmişti. Şubenin içi oldukça kalabalıktı.

Ayhan etrafa bak ınıp Turgut Atamer'i aradı. Kalbi hızlı h ızlı atmaya ba şlamıştı. Adamı göremiyordu. Bankanın içinde çılgın gibi dolanıp durdu. Adam yoktu. Kuş olup uçacak de ğil ya?

Suzan da bankan ın orta yerinde durmuş aran ıyordu. Göz

göze geldiler. Kad ın nereye kayboldu bu adam dercesine yüzüne bakıyordu.

Neden sonra Ayhan, ilk şaşkınlığı üzerinden at ınca, bankanın merdivenle çıkılan bir üst katı daha olduğunu farketti. Kızın yanına yaklaştı. "Sen burada bekle, yukarıya bir bakayım" dedi. Hızla merdivenleri tırmandı.

Turgut Atamer üst kattaki şube müdürünün odasında oturuyordu. Camlı bölmenin ard ından onu rahatlıkla seçebildi. Üst kattaki servisler de kalabalıktı ve kimse kendisiyle ilgilenmiyordu.

Adam ın, bankanın itibarlı bir mü şterisi olduğunu tahmin etti. Müdürün karşısındaki geniş ve rahat koltukta bacak bacak üstüne atmış, kendinden emin haliyle konuşuyordu. Müdürün sık sık başını sallay ıp, ellerini oğuşturarak konuşmasından adama özel bir itina ve saygı gösterdi ği belliydi. Bir süre onları seyretti sonra aşağıya Suzan'ın yanına indi.

Suzan, "Yukar ıda mı?" diye sordu heyecanla.

"Müdürün yan ında. Birazdan iner, bekleyelim."

"Ne yapaca ğız şimdi?"

"Hiç. Sadece bekleyece ğiz."

" Şüpheyi çekmez miyiz?"

"Buras ı yeterince kalabal ık. Kim kime dum duma. Bizi sıradan müşteri sanırlar. Gel, şuradaki banka oturup sıramızı bekliyor gibi yapal ım. Kinase burada niçin olduğumuzu anlamaz."

Boş bulduklar ı bir s ıraya oturdular.

Suzan P ınar bayağı heyecanlanm ıştı. Bankanın içi serin olduğundan sıcağın etkisinden kurtulmuşlardı. Yirmi dakika kadar beklediler. Bu süre içinde sinirleri biraz daha yatışmıştı. Ayhan fırsattan istifade bir rejisör gibi Suzan'a adama nasıl yaklaşıp, neler söyleyeceğini anlatmaya çalışıyordu.

Nihayet merdivenlerin ba şında Turgut Atamer göründü. Aşağıya iniyordu. Müdürle görüşmesi bitmişti. Ayhan, "Hadi," dedi Suzan'a. "Fırla, kalk yerinden."

Genç fahi şe toparlanarak ayağa kalktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan nefesini tutarak olacaklar ı izlemeye haz ırlandı.

Suzan eteklerini çeki ştirip kendine çeki düzen verdi. Salınarak yürümeye başladı. Dikkat çekici fiziğiyle oturan kadın, zaten bankada bekleşen müşterilerin ilgi odağıydı. Ayağa kalkıp kırıtarak yürümeye başlayınca bütün bakışlar tamamen üzerine çevrildi. Ayhan içinden, "Allah kahretsin, mesleki damarı kabardı galiba, fazla k ırıtıyor." diye söylendi.

Ne olursa olsun, gerçekten al ımlı ve çekici bir kad ındı Suzan ve şu ana kadar üstüne düşeni yerine getiriyordu. Genç adamın bakışları bu kez de Turgut Atamer'e kayd ı. Başı yukar ıda ve çevresiyle ilgisiz adımlarla merdiveni indi, kapıya doğru yürüdü.

Tam bankan ın ortasında karşılaştılar.

Pek çok ki şinin bakışları onlar ın üzerindeydi. Bir yanda çekici frapan ve güzel bir kadın, diğer anda yakışıklı, şık giyimli hoş bir adam. Dikkatleri üzerlerinde toplamalar ı çok ola ğandı.

Ayhan' ın nefesi kesildi. Her şey az sonra belli olacaktı.

Bankan ın içindeki uğultudan konuşulanları i şitemeyeceğini biliyordu. Bu nedenle gözlerini kırpmadan adamı incelemeye ba şladı. İşkembecideki kadını hat ırlayınca kızarıp bozulmaması kaç ınılmazdı.

Suzan birden Turgut Atamer'in önünü keser gibi kar şısına çıktı.

"Ooo, bu ne güzel tesadüf," dedi.

Genç adam şaşkın fakat dikkatle Suzan'a baktı, iri yeşil gözleri hayretle kadını süzüyordu. A ğzından tek kelime çıkmamıştı.

"Ne o yak ışıklı, beni tanımadın galiba?"

Suzan' ın konuşma biçimi Turgut Atamer'in hiç hoşuna gitmemişti. Ayhan adamın hafifçe kızardığını farketti uzaktan. Suzan'ın ne dediğini duyamamıştı ama adam ın bu rastlantıdan hoşlanmadığını, itibarlı bir müşteri olarak tanındığı bankas ında böyle hafifmeşrep bir kadınla karşılaşmaktan utandığını sezinledi.

Turgut kekeleyerek, o ahenkli ve etkileyici ses tonuyla:

"Galiba beni biriyle kar ıştırdınız," diyebildi.

"Yapma! Beni hat ırlamamana ihtimal vermiyorum. Gerçekten inanamıyorum. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Turgut Atamer'in ka şları çat ıldı. Şöyle bir etrafına bakındı. Üzerlerine çevrilmiş pek çok göz vard ı.

"Ba ğışlayın hanımefendi ama sizi hatırlayamadım" diyebildi.

"Yoksa o geceyi unuttun mu?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hangi geceyi efendim?"

Suzan biraz daha sesini k ısarak:

" İşkembecide bize sulandığın geceyi."

Suzan rahatt ı. Ayhan'ın kendisine verdiği rolü başarıyla oynadığına emindi. Ayhan, merak etme, önce seni tanıdığını inkâr eder demi şti. Sen ısrar et, sonra hatırlayacaktır diye tembih etmişti. Ama bu kısa konuşmadan sonra bile Suzan'ın kavradığı bir gerçek vard ı. Bu yakışıklı adam kesinlikle o serseri de ğildi. İmkânı yoktu bunun. Zaten resimlerini bile gördü ğü anda bu işte bir yanlışlık olduğunu anlamıştı.

Adam ın kıpkırmızı kesildi ğini farketti.

"Han ımefendi, dedim ya yanılıyorsunuz. Ben işkembeden nefret ederim. Ağzırrfc bile sürmem."

Suzan yine de diretti.

"Onu bilmem. Ama o gece sana baya ğı bozuldum."

Turgut Atamer çaresizlik içinde:

"Han ımefendi, tekrar ediyorum, yanılıyor ve beni biriyle karıştırıyorsunuz. İyi düşünün."

"Hay ır, yanılmadığıma eminim. Çünkü sana fena bozulmuştum."

"Ba ğışlayın ama sizin deyiminizle neden bozulduğunuzu sorabilir miyim?"

Suzan emin olmak için son kozunu oynad ı.

"Neden olacak ayol? O gece beni b ırakıp Binnur'u seçtin."

"Kimi dediniz?"

"Binnur'u. Arkada şım Binnur Kuşakçı'yı."

"Allah Allah! Bu söyledikleriniz bana hiçbir şey anımsatmıyor. Nerde oldu bütün bunlar?"

383

"Arnavutköy'ünde. Hadi Sadi Yamaner, beni hat ırlamazlığa gelme."

Adam daha da afallad ı.

Gözlerinde garip ışıltılar belirdi. Etrafına yeniden bir göz attı. Kadının şamatacı ve basit konu şma tarzından iyice bunalmışa benziyordu.

"Bak ın hanımefendi, size yanıldığınızı söylemi ştim. Benim adım Sadi değil. Ayrıca." "Evet, ayrıca?"

"Sizin gibi güzel ve çekici bir han ımı unutmam söz konusu olamaz. Bahsetti ğiniz arkadaşınızı tan ımıyorum ama bir tercih zorunda kalsaydım sizinki gibi bir güzelliği asla geri çevirmek hatasını i şlemezdim. Buna emin olabilirsiniz." Suzan'ın yüreği çarpmaya başlamıştı. Şu Ayhan da salağın tekiydi doğrusu. Bir de bu

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

adamı katil diye tutturmu ştu. Olacak şey değildi; nasıl olur da o sokak ser-serisiyle bu beyefendi arasında bir ilişki kurabiliyordu?

Adam ın iri yeşil gözlerine baktı. Bu bol güneşli havada bile güneş gözlü ğü kullanmıyordu. Çok yakışıklı ve havalıydı. Evet, sesinin tonu biraz benziyordu ama konuşma tarzı, inceliği asla. Bu, tam bir salon adamıydı. Ayrıca kendisine de hoşlanmış gibi bak ıyordu. Bankada oturan Ayhan'ı unutuvermi şti bir anda. "Yani yanıldığımı m ı söylemek istiyorsunuz?" diyebildi. Art ık Ayhan'ın nasıl davranması gerekti ği konusunda söylediklerini unutmuştu.

Bundan sonra onun için rol yapamazd ı. Bir oyun oynaya-caksa bunu kendi adına, bildiği gibi yapmalıydı.

"Çok mahcup oldum beyefendi," diye kekeledi. "As ıl sizi düş k ırıklığına uğrattığım için ben üzgünüm. Fakat kim bilir, belki bunda da bir hayır vardır." "Anlayamadım?"

"Bir yan ılgınız, bana dünyanın en güzel hanımlarından biriyle karşılaşıp tanışma şansını verdi de ondan. Siz asla unutulmayacak kadar güzel ve zarif bir hanımsınız. Şimdi sizi atlatmak küs-

tahl ığını gösteren o erkek ad ına utanç duyuyorum. Lütfen onun adına yaptığım bu özrü kabul buyrun."

Suzan P ınar zevkten kıkırdadı. Beyefendi ne kadar güzel konuşuyordu.

"Çok naziksiniz."

"Siz de çok güzel ve unutulmazs ınız. Bu mutlu tesadüfü doğrusu burda noktalamak istemezdim." "Anlıyorum. Bunu ben de istemem." "O zaman güzelliğinizin hayranı bendenizi, size nas ıl erişebileceği hususunda aydınlatırsanız çok mütehassis olurum."

Suzan adam ın ne demek istediğini kullandığı kelimelerden çok yüzündeki bayg ın ifadeden çıkarmıştı. Hayatında bu kadar hoş konu şan biriyle karşılaşmamıştı.

Gözlerinin içi par ıldadı.

Büyük bir avd ı bu. Heyecandan fazlas ını dü şünemedi. Telefon numarasını f ısıldadı. Ayhan'ı hat ırlamıştı o anda. Ne yaptığını bilmesini istemiyordu. Sonra tela şla adamın bir yere not etmediğini görünce: ^

"Akl ınızda tutabilecek misiniz?" diye sordu.

"Gerçi güzelli ğiniz beni serseme çevirdi ama bu numarayı ömrümün sonuna kadar unutmayaca ğıma inanın. Beynimin bir köşesine kaydettim. Ve sizi bu gece mutlaka arayacağım."

Adam konu şmanın bittiğini belirtmek istercesine hafifçe eğilip selam vermişti.

Suzan sevinçle, ileriye dönük hayallerle gülümsedi. "Telefonunuzu bekleyece ğim," dedi.

Ayhan şaşkın şaşkın Turgut Atamer'in bankadan çıkışını izledi.

Meraktan çatl ıyordu.

Suzan P ınar ise bankanın orta yerinde durmuş, rüyaya dal-mışçasına uzaklaşan adamı seyrediyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Dalgın ve hayran. Bankadaki müşterilerin dikkatini çekmesin diye hemen yanına koşa-

mad ı Ayhan. Suzan' ın adeta daldığı rüyadan uyanmas ını bekledi. K ız neden sonra genç adamı hat ırlamış gibi, silkinerek yanına ; yaklaştı. Yüzündeki o gülümseme kaybolmuştu ve şimdi suratına '• \ kızmış gibi ters ters bakıyordu. Daha Ayhan ağzını açmadan söylenmeye ba şladı.

"Sen ç ıldırmışsın yahu! Hata bende ki sana uyup buralara geldim. Adama beni rezil ettin. Sana yanıldığını söylemiştim zaten."

"Yani o de ğil mi demek istiyorsun?"

"Tabii de ğil! Harika bir adam bu. Gerçek bir centilmen. Öyle kibar ki!"

"Bo ş ver şimdi kibarlığını. Sesini tanıyabildin mi?"

"O serseri de ğil dedim sana. Beni boşu boşuna yordun."

Ayhan pes etmek istemiyordu.

"Suzan, o olmad ığına emin misin? Sesi, konuşma tarzı sana hiç ça ğrışım yapmadı m ı?"

"Hay ır."

Suzan daha fazlas ını söyleyemezdi. Sesi belki biraz onu hat ırlatıyordu ama o leş gibi kokan, pejmürde kılıklı, hippi tipli serseriyle bu beyefendinin uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Yan ılmışsın," dedi. "Hem de kesinlikle. Zaten adı da Sadi de ğilmiş."

"Peki neymi ş, sana söyledi mi?"

Suzan birden uyand ı. Adam Sadi adını reddetmi şti ama kendi ismini de söylememişti. Şaşkınlıktan, diye geçirdi içinden. Adamı öylesine etkilemi ş, çekiciliğiyle öylesine büyülemişti ki, bir yığın süslü laf etmesine rağmen kendi adını söyleyecek zaman ı olmam ıştı. Hoş, benim adımı da soracak vakti olmad ı ya adamcağızın diye düşündü. Ama isimler hiç de önemli değildi.

Birden Ayhan' ın sorusunu hatırlayıp, "Hayır, adını söylemedi," dedi.

Ayhan tam bir dü ş k ırıklığına uğramıştı. Suzan'a çok güvenmişti, şimdi kadın, kesin o değil, diye ısrar ediyordu. Genç adam kolay kolay yenilgiyi kabullenecek yapıda değildi ve en önemlisi

önsezileri bu adam ın katil olduğunu söylüyordu hâlâ. Şimdilik Suzan'a daha fazla baskı yapmas ının anlamı yoktu.

Asl ına bakılırsa gerçeği kabul etmek zorundaydı. Planı ve tahminleri tutmam ıştı. En güvendiği görgü tanığı hayır diyordu. Kızı çeki ştirip, "Hadi gidelim buradan," dedi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Suzan, "Benim i şim bitti mi?" diye sordu.

Ayhan ba şını sallad ı. "Şimdilik bitti. Yapacağımız bir şey yok. Adamı ne yaz ık ki tanıyamadın."

"Müthi ş yorgunum. Galiba güne ş çarpt ı. Sevgilim, senden bir ricam var."

"Tabii, söyle."

"Bugün bütün zaman ı seninle geçirmek isterdim ama hemen eve dönüp dinlenmek istiyorum. Kusuruma bakmazsın değil mi?"

Ayhan için bulunmaz bir f ırsattı bu. Suzan' ı nas ıl başından savacağını çoktan dü şünmeye başlamıştı bile. Yalnız kadındaki bu ani değişiklik gözünden kaçmamıştı. Ne güneş çarpm ıştı, ne de yorgundu. Hiç olmazsa öyle görünmüyordu, içine bir kurt düştü. Aklına başka şeyler (gelmeye başladı. Turgut Atamer'le ne konuştuklarını bile do ğru dürüst özetlememişti kız. Sadece o değil, yanılmışsın demekle yetinmişti. Ayrıca birden, güneş çarpt ı demesine ra ğmen, yerinde duramayan, memnun, kıpır kıpır bir hali vardı.

İçini bir şüphe kapladı. Suzan ne de olsa bir fahişeydi; sakın şu kısacık görüşme sırasında Turgut Atamer'den bir randevu koparmış olmas ındı? Bunu yapabilirdi de. Daha doğrusu kızı tan ıdıysa Turgut Atamer bu teklife balıklama atlardı.

Ayhan' ın tüyleri diken diken oldu.

Bunun anlam ı çok aç ıktı. Birden Suzan'ı geçen hafta sevi ştikleri yatağın içinde karnı boydan boya yarılmış, kanlar içinde hayal etti. Dehşetle irkildi. Yoo, buna izin veremezdi. Kızın sertçe kolunu kavradı.

"Bana bak," dedi. "Yoksa onunla bulu şmayı m ı dü şünüyorsun? Bana doğruyu söyle."

K ızın yüzünde hiçbir tepki oluşmamıştı. Mesleki yeteneği böyle bir açık vermeyecek kadar güçlüydü. Bunu Ayhan'ın kıskançlığına yormuştu. Kendisini korumak için böyle davrandığını anlayamam ıştı.

"Yoksa beni k ıskanıyor musun?" diye gülümsedi.

K ıza endişelerini anlatmak, deveye hendek atlatmaktan zordu. Kısaca:

"Evet," demeyi tercih etti.

"Endi şelenme sevgilim. Ona randevu filan vermedim."

Suzan, Ayhan defterinin kapand ığını hissediyordu art ık. Şimdi yaşamında yepyeni, bol paralı, Ayhan'dan da yakışıklı, hoş bir hayran ı vard ı.

Hem de ne hayran?

Porno filmin de, Ayhan' ın da canı cehennemeydi...

* * *

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bankadan ç ıktıklarında Lincoln kapının önünde yoktu. Turgut Atamer çoktan gitmiş olmal ıydı. Ayhan'ın ısrarına rağmen, Suzan bir taksiye binip evine yalnız dönmeyi tercih etti. Ayhan'da arkadaşından aldığı emanet arabaya doğru yürüdü. Lin-coln'ü kapının önünde göremeyince ne yazık ki etrafı dikkatlice araştırma gereğini duymamıştı. Oysa dikkat etseydi, bitişik sokağın hemen başında duran arabayı ve içinde dikkatle onları kollayan Turgut Atamer'i görebilecekti.

* * *

Ayhan kavurucu güne şin altında dalgın ve ümitsiz arabanın içine girip düşünmeye başladı. Sözde bugün Başkomiser Oğuz Tamer'e gidip işlenen seri cinayetlerin katili hakkında bilgi verecekti. Fkat şu anda elinde kesin hiçbir kanıt yoktu. En güvendiği tanık Suzan Pınar da fos çıkmış, şüpheliyi teşhis edememişti. An-layamıyordu bir türlü, bankadaki o kısa konuşmadan sonra, kadın değil aleyhinde, nerdeyse lehinde şahitlik edecek hale gelmişti. Turgut'un herhangi bir şekilde Suzan'ı etkiledi ğini düşünüyordu.

K ız yanına döndüğünde adeta değişmiş, başka bir kimliğe bürünmüştü.

Serap Uzunova'dan da tam yararlanam ıyorlardı. Sibel, kadının adının açıklanmayacağına dair söz vermişti. Dün gece yayına giren röportajda resmi verilmiş ama ad ı ve adresi gizli tutulmu ştu. Bu görüntüler gerçek katili telaşa sürükleyebilirdi ve gerisi polisin işiydi artık. Kadını polise ifade vermeye

zorlayamazlardı. Hatta şikayette bulunmadığı sürece polis kad ının ifadesine bile başvuramazdı. Yasal uygulama bu yöndeydi.

İçinden küfretti.

Şu an yapabileceği fazla bir şey yoktu. Düşüncesi değişmemişti. Turgut Atamer'in hâlâ katil olduğuna inanıyordu.

Resmen izinliydi. İşe gitmesi gerekmiyordu. Fakat Sibel'in de kendisinden haber beklediğini biliyordu. Sibel, nedense Suzan Pınar'a takmıştı kafas ını; şu kadınlar çok hoş fakat o nisbette de garip yarat ıklardı. Günlerdir Turgut Atamer'i kıskandığını bildi ği için, üstüne gelmiş, damarına basmış, iğnelemiş sonra da bir fahişe için kıskanmaya başlamıştı.

Elinde olmadan gülümsedi.

Suzan belki ho ş bir kad ındı. Adı çapk ına çıkmasına rağmen şimdiye kadar hiçbir profesyonel kadınla ilişkiye girmemişti. Geçen hafta Suzan'la yaptığı o zorunlu kaçamak hariç. Ne yapay ım, o vazife gereğiydi, diye omuz silkti. İsteyerek yapmamıştı.

Gözü arka kanepedeki bavuluna tak ıldı. Dün gece evinden birkaç parça eşya almıştı. Bir iki gömlek, pantolon, bir takım elbise, traş tak ımları, bornoz vesaire. Bir süre Sibel'le onun evinde birlikte yaşamayı kararlaştırmışlardı.

Sibel evin bir anahtar ını da vermi şti. Gözü Ikitelli'ye kadar gitmeyi yemedi. Bir yandan sıcaktan bunalıyor bir yandan da uğradığı ba şarısızlığın sıkıntısını duyumsuyordu içinde. Sibel'e telefon edip, eve erken çağırmayı dü şündü.

Arabay ı çal ıştırdı...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

BE ŞİNCİ BÖLÜM

(")

a lışık olduğu o ter kokusu yine burnuna gelmeye başladı. ** Biliyordu, bu terleme sıcaktan değildi. İçinden, ruhunun ta derinliklerinden gelerek tüm bedenini kaplayıp, görev bilincinin yarattığı, gerginlik ve sorumlukla başlayan ve ancak sağlıksız dürtünün eylemle son bulduğu zaman dinen lanet bir kokuydu bu.

Burnunu çeke çeke koklad ı. Vücudu yine aynı kokuyu yay ıyordu. Bunun tıbbi bir açıklaması yoktu herhalde. Ama ne zaman o kokuyu duysa, kutsal görevinin kendisini çağırdığına şartlanmıştı; bir refleks gibi...

Ad ını bilmedi ği o fahişeye telefon etmeliydi.

Hem bu kez toplumun namusunu kontrol eden, genel ahlâk ı kollayan, suçlular ı cezaland ıran bir yargıç gibi değil, aynı zamanda kutsal görevini engellemeye çal ışan güçlere karşı da sava şacaktı.

Bu gece i şi zordu.

Üstelik de tehlikeli.

Kötü güçler, ona kar şı olanlar, içine dü şmesi için tuzak kuruyorlardı. Ölümcül bir tuzak...

Tek gayeleri kendisini yakalamak, toplumun koku şmuşluğu ile tek başına mücadele eden namus dağıtıcısını etkisiz hale getirmekti.

Ama bunu asla yapamayacaklard ı.

O güçlü ve hepsinden de ak ıllıydı...

Turgut Atamer du şun altına girdi. Pahalı ithal banyo şampu-anlarıyla köpürttüğü kıl fırçayı, derisini aşındıracak kadar vücuduna sürerek o pis ter kokusunu atmaya çalıştı. Gerekli sinyali almıştı. Bir yandan da gülümsüyordu. O akılı geçinen hafiye bozuntusu maceraperestlere unutamayacaklar ı bir oyun oynayacaktı. Sabırlı ve dikkatli olmal ıydı. Acele etmeye, paniğe kapılmaya hiç gerek yoktu.

Du şunu alıp, vücudunun çıkardığı o ter kokusunu zor da olsa sildikten sonra soka ğa çıktı. Şimdilik o pis fahişeyi düşünmemeliydi. Aklına getirdikçe ter kokusunun da yeniden bedenini saracağını biliyordu. 4

Önce rastgele bir berbere gitti. Uzun saçlar ını kestirdi. Yeni modaya uygun fakat tipine gitmeyen bir saç modeli vardı art ık. Sonra yeni spor giysiler aldı. Desenli birkaç gömlek ve kot tarzı iki kanvas pantolon...

* * *

Ö ğleden sonra Suzan Pınar boş yere telefon bekledi. Bankada tan ıştığı zengin ve yak ışıklı adam aramamıştı kendisini. Yava ş yava ş umudunu kesti, içinden söylenmeye ba şladı. Tek istirahat gününü eve kapanıp adamdan telefon beklemekle geçirmişti.

Aramazd ı tabii, bütün hata da Ayhan'dayd ı. Adamın yanına yaklaşıp, onun söyledilerine uyarak, damdan

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

düşer gibi yarı sald ırgan konuşmaya girmesi, işin başında yapılmış bir gaft ı. Ürküt-

mü ştü o güzelim adamı. Yakışıklı, cüzdanı dolu, kolay bulunmaz biriydi ve kendisine de kesilmi şti. Gözlerinden, bakışlarından söylediği süslü laflardan anlamıştı bunu. Abuk subuk konu şmasıyla korkutmuştu adamı. Kim olsa çekinirdi. O da başından savıp, arayacağım diye atlatmıştı kendisini.

Saatine bakt ı. Bu saatten sonra aramazdı herhalde. Bütün ö ğleden sonrasını eve t ıkılarak geçirmişti boşu boşuna; canı s ıkılıyordu, eğlenmek, çılgınca dans etmek istiyordu. Tek başına bir disco'ya gitmeyi düşündü.

Tam o s ırada kapı çal ındı.

Yüre ği ağzına geldi, içindeki son ümit kırıntılarıyla acaba o mu, diye düşündü. O olamazdı; adresini bilmiyordu ki, bunu ancak telefon ederek öğrenebilirdi. Kapıcı olmal ıydı, sırnaşık Rüs-tem, akşam çöpünü genellikle sekizde alırdı. Sonra hatırladı birden, kap ıcı çöpü alm ıştı.

Heyecanla kap ıya koştu. Müşterilerinden biri olamazdı, zira telefonsuz kimseyi kabul etmezdi, ayrıca o işi genellikle evinde yapmazdı.

Nerdeyse küçük dilini yutacakt ı. Oydu, gelmişti işte. Kapıyı ard ına kadar açtı.

Adam ın elinde bir buket çiçek vardı. Nezaketle Suzan'a uzattı. Evini nasıl bulduğunu sormak aklına bile gelmedi. Önemli olan gelmesiydi ve o da gelmişti işte.

Suzan çiçekleri alarak, adam ı oturma odas ına buyur etti. Telefonla dışarda bir yerde randevu vereceğini düşünmüştü hep. Önceden arasaydı k ılık kıyafetine dikkat eder, makyaj yapardı. Boş bulunmu ştu.

Ürkek birine benziyordu. Odaya çekine çekine girmi ş, bir koltuğa eğreti şekilde ilişmişti. Her gün hayatına giren erkeklere hiç benzemiyordu. Uysal, utangç ve saygılıydı.

Çiçekleri bir vazoya koyduktan sonra kar şısına geçip oturdu. Düzgün bacaklarını yeterince örtmeyen mini eteğini biraz daha yukarıya çekmiş, diri vücudunu cömertçe teşhire başlamıştı.

392

Suzan kendisine çok yak ışan gülümsemesiyle, "Biliyor musunuz, daha isimlerinizi bile birbirimize söylemedik. Benim adım Suzan," dedi.

"Turgut, Turgut Atamer."

Genç kad ın dayanamayarak sordu:

"Kuzum, adresimi nas ıl öğrendiniz?"

"Bankadan ç ıkınca sizi takip ettim."

"Yaa.." diyebildi kad ın. Onu bu kadar etkilediğini düşünememişti.

Dikkatle adama bakt ı. Bir değişiklik vardı. Ne olduğunu birden kestiremedi. Bankadaki görünümüne

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

göre çok sade ve spor giyinmişti. Sabahki imajına ters düşen giysilerdi. Ekose gömlek, kanvas pantolon. Ama asıl değişikliğin uzun arslan yelesi gibi duran saçlarını kestirmesinden kaynakland ığını farketti.

"Saçlar ınızı kestirmi şsiniz," dedi.

"Evet. Nas ıl, yakışmış m ı?"

"Size modern bir hava vermi ş," diyebildi Suzan. Yalan söylemeyi tercih etmişti, oysa uzun saçlarıyla çok daha güçlü, erkeksi ve yakışıklı görünüyordu.

Turgut'un gözleri devaml ı üzerindeydi. Fakat nedense bu ak şam, tıpkı k ıyafeti gibi, onu süzen bakışlarında da bir farklılık, içine ürperti veren bir soğukluk vardı.

Adam gülümsüyordu ama sanki gerilmi ş dudaklar ı bir buz parças ıydı.

Suzan elinde olmadan içinde bir korku hissetti. Ve adam ın hiç de bankadaki gibi konuşkan davranmadığını gördü.

"Burada yaln ız mı ya şıyorsunuz?" diye yönelttiği soru neredeyse kanını donduracakt ı. Aklına hemen Ayhan'ın söyledikleri geldi. Bu adam Binnur'un katili diye ısrar edip durmuştu. Bankadaki karşılaştığı adamın, işkembecide gördüğü serseri olmadığına kalıbını basard ı ama şimdi karşısında duran adam, doğrusu onu biraz çağrıştırıyordu.

Zoraki bir gülücükle. "Evet, yaln ız oturuyorum," dedi.

Tuhaf bir adamd ı bu. Bukalemun gibi de ğişkendi. İlk girişteki o çekingen, ürkek hali kayboluyor, sanki oturduğu koltukta daha hükmedici, sert ve kahredici bir hale dönüşüyordu. Adamın delici bakışları vücuduna odaklanmıştı.

Tane tane ve kelimelerin üzerine basarak sordu:

"Bana niye bankada Sadi Yamaner diye hitap ettiniz?"

K ız birden afalladı. Bu ismi Ayhan'dan öğrendiğini söyleyemezdi. Kızardı, hemen cevap veremedi. En iyisi konuyu değiştirmekti.

"Bo ş verin isimleri, tan ıştık ya işte!" diye mırıldandı.

"Size o ad ı, bankada yanınızda olan adam söyledi, değil mi?"

Demek Ayhan' ı görmü ştü!..

Bu kötüydü i şte. Bankadaki karşılaşmanın bir tesadüf olmadığını anlam ış olmas ı gerekirdi. Kekelemeye başladı.

"Kimdi o?"

"Sadece bir arkadaş ."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Bana aran ızda arkadaşlıktan öte bir ilişki var gibi geliyor. Doğruyu söyle."

Adam ın ses tonu iyice değişmişti. Artık emredici ve korkutucuydu.

Suzan bu ses tonunu hat ırlamıştı şimdi!.. Artık kuşkusu kalmamıştı. Ayhan'ın neden bu kadar ısrar ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. İnanması çok zordu ama kar şısındaki adam işkembecideki serseriydi. Binnur'un katili...

Solu ğu kesildi. Boğazına bir tıkaç sokulmuş gibi hissediyordu kendini.

"Sana sordum şıllık, kim o herif? Cevap ver?"

Gözleri iri iri aç ıldı Suzan' ın. Benliğinde fırtınalar esmeye başladı. Turgut Atamer önce hakarete başlamıştı, huyuna gitmezse saldırabilirdi de. Hatta sonu Binnur'unkine de benzeyebilirdi.

"Siz... Siz Ayhan' ı tan ıyor olmalısınız. O sizi tanıyor da...

"Demek ad ı Ayhan, öyle mi?"

394

Suzan robot gibi ba şını sallad ı. "Soy adı nedir?"

"Bi.. bi.. bilmiyorum. Vallahi bilmiyorum."

"Yalan söyleme orospu, biliyorsundur mutlaka."

"Yemin ederim bilmiyorum. Zaten geçen hafta tan ıştık."

"Benim hakk ımda ne anlattı sana?"

" Şey..."

"Söyle ne?"

Turgut Atamer a ğır ağır oturduğu koltuktan ayağa kalkmıştı. Gözleri şeytan gözü gibi kızarmıştı. Suzan koltuğa yaslandı. Müthiş korkuyordu.

"Dedi ki... Binnur'un sevgilisi oldu ğunuzu ve..."

"Ve de ne?"

Yerinde büzülen Suzan birden makineli tüfek gibi, "Onu öldürdü ğünüzü söyledi," diye fısıldadı.

Adam birden irkilerek durdu.

"Nerden duymu ş bunu?"

"Sizi daha önce görmü ş ya!"

"Nerede?" ı

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Film stüdyosunda. B ırinur'u çıkışlarda almaya geldiğiniz zamanlar."

Suzan korkudan gözlerini adamdan alam ıyordu. Onun birden sarsıldığını hissetti. K ızıla çalan gözlerini kısmış dikkatle genç fahi şeyi süzüyordu. '

"Tabii ya, seni şimdi hatırladım. İşkembecide bizimle beraber olmayı reddeden öteki orospusun sen, de ğil mi?"

Suzan deh şet içinde başını sallay ıp onaylamakla yetindi.

Nefesi duracak gibiydi. İçinden Ayhan'a lanetler yağdırmaya başlamıştı. Turgut Atamer sırıttı.

"Seni tan ıyamadım. Demek kaderde tekrar karşılaşmak varmış. Seni küçük aptal fahişe, o gece bize katılmamakla kaybın büyük oldu. Neler kaçırdığının farkında mısın? Çok eğlenmiştik o gece."

"Binnur'u sen öldürdün, de ğil mi?"

"B ırak, kes şu aptalca konuşmayı cahil kar ı! Ne öldürmesi? Onun ruhunun ebedi huzura kavuştuğunu anlamıyor musun? Ama nereden anlayacaksın ki? Nerede sende o anlayış ve sez-

gi"

Suzan aptal aptal Turgut Atamer'in surat ına bakıyordu. Söylediklerine hiçbir anlam verememişti.

Birden e ğilip ellerini kadının dizlerine dayadı.

" Şu Ayhan dediğin adama dönelim yine. Film stüdyosu diye bir şeyler geveledin. Ne işler yapar bu adam?"

"Kameraman."

Adam ın yüz hatları gerildi birden. Öfke, kin, nefret gibi duygular sanki dans ediyordu yüzünde.

" Şimdi olanları anl ıyorum galiba," diye homurdandı. Sonra gevşemeye başladı, o korkunç gergin yüzünde tatlı, ılık bir mutluluk ifadesi belirdi. Ellerini kızın dizlerinden ileriye doğru uzatarak mini eteğinin içine soktu. Kalçalarına doğru uzandı.

Suzan titriyordu.

Yine o kokuyu duymaya ba şladı. İlk defa işkembecide hissettiği ve burnundan asla gitmeyen o berbat ter kokusunu. Elinde olmadan başı biraz daha geriye kayk ıldı. Koku dayanılır gibi değildi.

Adam ın etekliğinin içine dalan parmakları butlar ını ac ıtacak kadar sıkıyordu. Bu adamın amacı neydi acaba? Aklına gelen düşünceyi kovmak istedi ama beceremedi. Artık korku değil, tam bir panikti benliğini kaplayan. Bağırmak, haykırarak silkinip bu kabustan sıyrılmak istiyordu. Sırtını so ğuk terler kaplamıştı. Ecel teri denen şey bu olmalıydı.

Bu adam, kad ın düşmanı bir psikopatt ı. Binnur gibi kendisini de öldürecekti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Butlar ını çok ac ıtıyordu. Teninde dolaşan hafif nemli eli kobra yılanının zehirli çatal dili gibi gelmeye başlamıştı. Yüzünü buruşturdu, gözlerini kapadı..

"Anlat," dedi adam.

396

Ya şadığı gerilimden alg ılama gücü öylesine azalmıştı ki, adam ın neyi kastettiğini, neyi anlatmasını istedi ğini kavrayamadı. Titreyerek yeniden gözlerini açtı ve Turgut Atamer'in k ızıliaşan gözlerine baktı. Gördüğünün Azrail olduğuna inanmıştı art ık.

Nas ıl konuşabildiğine şaştı. "Neyi?" diye sordu.

"Ayhan' ı..."

"Anlatt ım ya! Bütün bildiğim bu kadar..."

"Söyle... O herifle ne ilgin var? Herhalde yaln ızca seni düz-mekle yetinmiyor?"

"Bir deneme filmi çevirecektik."

Adam bo ğuk bir kahkaha attı.

"Film mi? Yok yahu? Sen orospu musun yoksa artist mi?"

K ız sustu.

Adam ın parmakları kaba etlerine daha çok bast ırdı.

Yutkundu Suzan. "Bana bir teklif yapt ı."

"Nas ıl bir teklif?"

"Porno türünden bir filmde ba ş rol."

Turgut Atamer birden k ızın yüzüne bir tokat attı. Orta karar fakat yeterince acıtıdı ve suratta pençe pençe parmak izi bırakan bir tokat.

K ız, "Vurma lütfen" diye inledi. Başı sars ılarak koltuğun arkalığına yapışmıştı.

"Yalan söylüyorsurt. Seni yalan söylememen için uyarm ıştım."

"Vallahi gerçekleri anlat ıyorum."

Adam gözlerini k ızın yaşlı gözlerinden ay ırmıyordu.

"Kim bilir, belki de hakl ısın. Senin gibi bir orospu ancak porno filme uygun düşer. Peki, seni nasıl buldu?"

"Kumru Bar'a ça ğırdı. Orada görüştük ilk defa."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Peki, Sadi Yamaner ad ını nereden ö ğrenmiş?"

K ız acı ile yana ğını o ğuştururken, "Bilmiyorum," diye inledi.

Turgut Atamer duraklad ı.

Yüzündeki ifade yeniden de ğişiyordu. Attığı tokattan pi ş-

man olmu ş gibi bir tav ır takınmıştı, ince parmaklarıyla kızın yüzünü okşamaya başladı.

"Bak güzelim," dedi. "Ben şiddetten nefret ederim ve mecbur kalmadıkça da şiddete baş vurmam. Zor kullanmak daima son çare olmalıdır. Gel, seninle anlaşalım, ne dersin? Sen para için vücudunu satan bir orospusun; bu kez de bildiklerini bana sat. İstediğin parayı veririm. Biliyorsun, zengin bir adam ım ben." Adamın şiddetten vazgeçme kararı Suzan' ı biraz rahatlatm ıştı. Neden olmasındı?

Zaten bu belay ı ba şına Ayhan sarmıştı. Ona karşı hiçbir sorumlulu ğu yoktu. Ayhan'ın neyin peşinde koştuğunu, nasıl bir insan olduğunu bile bilmiyordu. Önce tatlı can ını dü şünmek zorundaydı. Düşünmeye başladı.

Peki, ya bu adama güvenebilir miydi?

Manyak katilin biriydi o. Binnur'u öldürdü ğünü biliyordu artık. Ayhan'ı ne kadar tan ıyorsa bu adamı da o kadar tanıyordu. Yoksa bu ikisi birbirlerine düşman mıydı? Belki de aralarında hiç bilmediği bir rekabet vardı. Ya da Ayhan'ın öğrenmek istediği Turgut Atamer'in bir sırrı veya ay ıbı olabilirdi. Mesela bir seks zaafı ya da iktidars ızlığı gibi. Olabilirdi ve ço ğu zaman bu sırların öğrenilmesi için fahişeleri kullanırlardı.

Durumu idare edebilirse bu kabustan yakay ı kazas ız belasız kurtarabilirdi. Hatta para bile kazanabilirdi. Müşterileri arasında bazen böyle seks

saplantıları olan anormaller ç ıkıyordu. Az evvel canından endişe ediyordu, şimdi ise yavaş yava ş para kazanman ın yollarını dü şünmeye başlamıştı.

"Bana ne kadar vereceksin?" diye sordu.

"Sen ne istiyorsun?"

"Yüz milyon."

"Çok para!"

"Hay ır, değil. Bu benim normal yatak ücretim."

Turgut Atamer s ırıttı.

"Deme yahu. Pahal ı orospuymu şsun."

398

Suzan biraz ürkerek adam ın yüzüne baktı.

"Öyleyimdir."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Turgut Atamer bir ka şını kald ırdı, Suzan'ı al ıcı gözüyle süzdü.

"Kabul. Ama bu paraya seninle sevi şmemin bedeli de dahil olacak."

Suzan hiç sesini ç ıkarmadı.

Tek istedi ği bu heriften bir an evvel kurtulmaktı asl ında. Ama içindeki kuşkuyu bir türlü yenemiyordu.

"Sana nas ıl güvenebilirim?" diye sordu. "Ya ağzımdan bilgileri aldıktan sonra bana bir kötülük yaparsan? Güvencem ne olacak?"

Turgut Atamer buz gibi bak ışlarla kıza baktı.

"Bana do ğruları anlatmazsan hiçbir güvence verememem. Ama gerçekleri söylersen sana niye kötülük edeyim ki? Bak, istediğin parayı da ödeyece ğim."

K ız başını sallad ı. Fazla şansı da yoktu.

Turgut Atamer yere b ıraktığı branda bezinden çantas ına eğildi. Suzan o ana kadar adamın yanındaki çantayı farketmemi ş-ti. içinden cüzdanını ç ıkardı, doğru dürüst saymadan bir demet Amerikan dolarını kıza uzattı.

Hepsi yüzlüktü.

"Al bakal ım, istediğinden de fazla."

Suzan' ın gözleri ışıldadı. Zenginlik farklı şeydi, talebini pahalı bulmas ına karşın, istediğini elde etmek uğruna umduğundan da fazlasını verebiliyordu.

Ama ona şimdi ne söyleyecekti?

Ayhan hakk ında bildiği her şeyi anlatmıştı zaten.

Bir yalan uydurmal ıydı. Hayal gücünü zorladı. Aklına pek bir şey gelmiyordu.

"Ba şla bakalım konuşmaya," dedi. "Her şeyi öğrenmek istiyorum."

K ız hâlâ ne uyduracağını bulamam ıştı. Aklı kar ışıktı ve yan ındaki masanın üzerindeki dolarları kaybetmek istemiyordu.

399

Derin bir soluk ald ı. Başını önüne e ğerek, utanıyormuş gibi: "Senin iktidars ız olduğunu söyledi," dedi.

Nedense akl ına gelen ilk şey bu olmuştu. Adamdan hiç ses gelmeyince söylediğinin etkisini anlamak için Turgut Atamer'e baktı.

Adam donmu ş gibiydi.

"Sana böyle mi söyledi?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Evet."

" İnandın mı ona?"

"Seni tan ımıyordum ki, doğru olduğunu varsaydım."

"Ba şka?"

Suzan henüz rahatlamam ıştı.

"Hatta o gece... Binnur kar şısında küçük düştüğün için sinirlenerek onu öldürmüş olabilece ğini söyledi."

"Yaa, demek öyle dedi."

"Evet."

"Seni bunu ispatlamak için mi pe şime taktı?"

"San ırım niyeti buydu!"

"Yalan konu şuyorsun gibi geliyor bana. Paranı hak etmiyorsun."

Suzan k ızardı. Bu numara galiba sökmeyecekti.

"Bir de..."

"Konu ş, seni dinliyorum."

"i şkembecide gördüğüm adamın sen olup olmadığını te şhis etmemi istiyordu."

Turgut Atamer'in yüzü yine sarard ı.

"Peki, benden nas ıl şüphelenmiş?"

" İnan bilmiyorum."

"Peki, o gece Binnur'un yan ındaki kızın sen olduğunu nereden öğrenmiş?"

"Onu da bilmiyorum. Galiba... galiba ben söyledim. Emin de ğilim."

orhan kemal . 400 İl halk kütüphanesi

Adam bir süre sessiz ve dü şünceli kaldı. Soru sormaktan vazgeçmişti. Birden:

"Aya ğa kalk," diye gürledi:

Fahi şe koltuktan fırladı. İçini korku kaplamıştı yeniden. Adam ın bundan sonra ne yapacağını, nasıl davranacağını kestire-miyordu.

"Soyun," diye emretti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Suzan biraz rahatlar gibi oldu. Niyetini anlam ıştı art ık. Bu sorun değildi. Acele ile penye bluzunu çıkardı, sutyen takmamış-tı zaten. Bir an duraksad ı; her şeyden vazgeçip dolarlarını iade etse, bas ıp gider miydi acaba? Yoksa gerçekten iktidarsız mıydı? Onu öfkeli yapan bu davranışları ondan m ı kaynaklan ıyordu?

Şimdi anlaşılacaktı!.

K ısacık etekliğini de çıkarıp attı. Avuç içi kadar ufak külo-tuyla kalmıştı. Vücudundaki titreme artmıştı ama bunu adama belli etmek istemiyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu adam.

"Niye korkay ım? Korkacak ne var ki? İşimi yapıyorum."

A ğzından çıkan kelimelerin hiç de inandırıcı olmad ığının kendisi de farkındaydı.

"Onu da ç ıkar," diye parmağıyla külotunu gösteriyordu.

K ız eğilip külotunu bacaklarından aşağıya sıyırdı sonra dertop edip avucuna ald ı.'

"Ver onu bana."

Nedenini hiç sormad ı Suzan. Avcundaki ufak iç çama şırını adama uzatt ı. Daha önce de böyle adamlara rastlamıştı. Turgut Atamer ufak külotu aldı, önce ışığa tuttu, göz bebeklerindeki garip pırıltılarla bir süre onu inceledi. Suzan'ı unutmu ş gibiydi, incecik çama şırı uzun uzun yana ğına sürdü, garip hırıltılar çıkardı, külotun ağını koklad ı.

Bütün bunlardan sonra rahatlam ış gibi onu pantolonunun arka cebine t ıktı. Sanki kızı yeniden hat ırlamış gibi ona döndü. Şehvet ve ihtirastan titremeye başlamıştı. Bir adım yaklaştı k ıza.

Suzan elinde olmadan "Burada m ı? Burada mı yapacaks ın? Yatağa gitsek daha iyi değil mi?" diye mırıldandı.

Cevap vermedi adam.

Suzan' ın mesleği gereği, böyle arzuyla yanan bakışlara alışık olması gerekirdi fakat adam ın körpe teninde ve vücudunun en mahrem yerlerinde dolaşan bakışlarından ürkmüştü.

Gözlerini kapatt ı.

Bundan sonra olacaklar ı sessizce kabullenmek zorundayd ı. Anlaşırken şart ileri sürmemiş, yasak getirmemişti.

Fermuar ın aşağıya çekilirken çıkardığı metalik sesi i şitti. Kımıldayacak hali kalmamıştı şimdiden. Zangır zangır titriyordu.

"Sana iktidars ız olmadığımı ispat edece ğim," diyordu adam.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Yakla şıyordu. Bir iki adım korkuyla geri çekilen Suzan'ın çıplak kalçaları masan ın sert kenarına yaslandı. Gidecek yeri kalmamıştı.

Adam ın omzuna yapışan elleri hoyratça sırtını çevirdi. Masan ın üstüne eğildi ve ağzından tiz bir çığlık çıktı. Turgut Atamer çok haşindi ve canını yakarak sevi şiyordu. Her türlü insancıl davranıştan uzak, tam bir hayvan gibi. Suzan'ın tek istediği bütün bunların bir an evvel bitmesiydi. Acıdan gözleri karardı, adeta kendinden geçti...

* *

Taba ğındaki son karpuz dilimini ağzına atan Sibel, Ayhan'a dönerek:

"Çatlamak üzereyim," dedi.

Elini midesinin üzerine bast ıran genç adam, "Ben de aynen öyleyim" diye karşılık verdi. Mutfaktaki ufak masada akşam yemeklerini henüz bitirmişlerdi.

"Sana sade bir Türk kahvesi yapay ım mı?" diye sordu Sibel.

"Varsa bir soday ı tercih ederim."

Sevgilisi buzdolab ına doğru ilerlerken Ayhan, onun zarif ve

estetik dolu yürüyü şünü keyifle seyrediyordu. Bu ön evlilik hazırlığından çok mutluydu.

Sibel soday ı barda ğa boşaltırken, "Bugün komiseri aradın mı?" diye sordu.

"Nas ıl arayayım? Adama söyleyecek bir şeyim yok ki."

"Bugün seni bekleyecekti."

"Biliyorum."

"Onu ben arad ım."

"Ne hakk ında?"

"Serap Uzunova için koruma istedim."

"Kabul etti mi?"

"Evet."

"Ya Turgut Atamer? Ondan bahsettin mi?"

Sibel olumsuzca ba şını sallad ı.

"Hay ır. Katil olduğunu henüz ispat edemedik. Bugün Serap Uzunova'ya bir kere daha gittim ve senin

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

çektiğin resimleri gösterdim. Çok benziyor, tıpkı onun gibi dedi ama bir türlü emin olamad ı. İnanılır gibi değil fakat kadın pastanede oturduğu, evine getirdiği ve bütün bir gece seviştiği adamı tan ıyamadı."

"Lanet olsun! T ıpkı Suzan gibi."

Sibel göz ucuyla sodas ını yudumlayan Ayhan'a bakt ı.

"Ne o, pek ne şeli görünmüyorsun, yoksa küçük fahişenin işinde yanıldığın için mi?"

Ayhan bu sabah olanlar ı bütün ayr ıntılarıyla Sibel'e anlatmıştı.

"Ben yan ılmadığıma eminim," dedi. "O herif katil. Bundan adım kadar eminim. Suzan'ın da onu teşhis ettiğine inanıyorum, ama nedense kadınlar bir türlü bunu açıklamaktan çekiniyorlar. Bu, yüzde yüz böyle."

Sibel genç adam ın kucağına oturdu, kollarını boynuna dolad ı.

"Çok inatç ısın Ayhan, Nuh diyor peygamber demiyorsun. Bu kez yanıldın işte, kabul etsene şunu."

Ayhan ba şını sallad ı. "Hayır Sibel, yanılmadım. Senin o züppe öylesine akıllı bir herif ki, allem etti kallem etti, kaşla göz arası Suzan' ı kand ırdı. Bilirsin, kadınları ikna etmekte çok usta."

Bu ince ta şı anlamam ış gibi davranan Sibel sordu:

"Ama nas ıl? Suzan gibi deneyimi fazla bir fahişe bu kadar çabuk faka basar mı? O adamdan hiç şüphelenmez mi? Sesini de tanımamış olabilir mi? Ayr ıca Binnur'un katili olarak ondan şüphelendiğini söylemedin mi?"

"Söyledim tabii, hepsini söyledim. Pek oral ı olmad ı i şte."

"Gördün mü bak? Demek ki i şkembecideki adam Turgut değilmiş."

"Ne yani? Sen şimdi Turgut Atamer'in katil olmadığını m ı söylemeye çal ışıyorsun?"

Sibel, Ayhan' ın yanağına bir öpücük kondurdu. Kulağına, benim kıskanç erkeğim, diye fısıldadı. Sonra bir an dalgınlaştı. "Bilmiyorum," diye devam etti. "Ama Binnur'un katilinin o olmadığı kesinle şti."

"Kesinle şti mi? Nasıl?"

"Yapma Ayhan!.. Baksana, Suzan P ınar katil o değil diyor. Senin güvendiğin tek görgü tanığın."

"Yalan söylüyor. Sebebini bilmiyorum ama yalan söylüyor."

"Fakat şüpheliyi gören tek kişi o. ifadesini nasıl inkâr edersin."

Ayhan' ın suratı as ıldı.

" Şu veya bu şekilde kızı ayak üstü kand ırdı. Bu işi nasıl başardı anlam ıyorum."

"Sen gerçe ği kabul etmek istemiyorsun hayatım."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan' ın suratı büsbütün as ıldı.

"Öyleyse sen, Serap'a tecavüz edenin de Turgut Atamer olmad ığını dü şünüyorsundur Allah bilir?"

"Vazgeç bu saplant ıdan sevgilim. Belki sen haklısın, katil gerçekten o olabilir. Ancak bu bir kanıtlama sorunu ve biz he-

nüz bunu gerçekle ştiremedik. Şimdilik onun suçsuzluğu asıl, aksi sabit oluncaya kadar bunu kabul etmek zorundayız."

Ayhan isyan etti.

"O lanet herif seni gerçekten etkilemi ş. Şimdi daha iyi anlıyorum. Baksana karşıma geçmiş, hâlâ o adamı savunuyor ve toz kondurmak istemiyorsun."

Sevgilisinin konu şma tarzına bozulan Sibel, usulca Ayhan'ın kucağından kalktı. Ne zaman bu konu açılsa. Ayhan hırçınlaşı-yordu. Gerçi kendisi de Turgut'un katil olabileceği ihtimalini düşünüyordu; özellikle evlensen de peşini bırakmayacağım diyen o anlamsız ve tehdit kokan telefonundan sonra. Fakat şüphelenmek başka, kanıtlamak başka şeydi.

K ırgın ve biraz da düşünceli mutfaktaki kirli tabakları bula şık makinesine yerleştirmeye başladı. Ayhan'da ona yardım etti. Suratları as ıldı, konuşmayı kestiler...

Buna sevi şme değil düpedüz ırza geçme denirdi. Kaba, hoyrat ve haşin bir şekilde. Üstelik aşağılayıcı tarzda. Suzan bundan nefret ederdi. Canı yanm ıştı ve kalbi duracak gibiydi.

Adam içinden ç ıkınca kabusun ve çektiği acının sona ereceğini düşünmüştü. Fakat yanıldığını anlamakta gecikmedi. Onu güçlü kollarıyla

kucaklamış ve "yatak odan nerde?" diye sormu ştu. Suzan ancak işaretle koridorun sonundaki odayı gösterebilmi şti.

Turgut Atamer, onu kuca ğında yatağa taşımış usulca yayl ı şiltenin üzerine bırakmıştı. Suzan gözleri kapalı, korkunun yarattığı titremeler ve bedeninde hissetti ği acılarla hareketsiz kaldı. Vücudu terden yapış yap ıştı.

Gö ğsü körük gibi inip kalkıyor ve bedeni az önce uğradığı tecavüzden s ızlıyordu. Daha da kötüsü bundan sonra neler olacağını bilmiyordu. Bu zorban ın suyuna gitmek zorundaydı. Hatta

405

sorarsa ho şlandığını, mutlu olduğunu söylemeliydi. Binnur'un başına gelenleri düşündükçe kanının çekildiğini hissediyordu. Onu rahatlatan tek bir şey vardı; bu sapık herif herhalde her ilişkiye girdiği kadını öldürecek değildi ya?

Gözlerini aralad ı.

Turgut Atamer odada yoktu. Yüre ği sevinçle çarpmaya başladı. Yoksa işini bitirip giyinmeye mi gitmişti?

Dikkat kesilip dinledi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Yoo, sevinci bo şunaydı. Yanılmıştı. Koridorda çıplak ayaklarının sesi aksediyordu. Geri geliyordu. Dehşet içinde açık kapıya baktı.

Onu ç ırılçıplak gördü. Elinde brandadan yapılmış çantas ı vard ı. Sebebini bilmeden ürktü o çantadan. Acaba ne vardı içinde? Niye buraya, yatak odas ına getirmişti?

Yar ı aral ık gözlerle adamı süzmeye ba şladı.

Suzan içini çekti, kötü talihine lanetler ya ğdırdı. Anlaşılan henüz çilesi bitmemişti. İnşallah bu defa canımı yakmaz, diye düşündü.

S ırım gibi vücudu vardı adam ın ve sanki çıplak vücudunu teşhirden hoşlanıyormuş gibi Suzan' ın yarı aral ık gözleriyle kendisini seyretmesinden memnundu. Çantasının fermuarını açt ı, yatağın kenarına bıraktı. Her an elinin erişebileceği bir yere...

Sonra bekledi. Hareketsiz ve hiç k ımıldamadan.

Adam ın ne beklediğini anlamıyordu Suzan. Belki cinsel gücünü biraz daha toparlamak istiyor olabilirdi. O da sessiz ve hareketsiz kalmayı ye ğledi. Nasıl olsa az sonra anlardı. Sıcak odada derin bir sessizlik ve bekleyiş ba şlamıştı şimdi. Fırtınadan önceki sessizlik gibi.

Galiba adam kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Göz ucuyla bakt ı, adamın ne yaptığını anlamad ı. Dua eder gibiydi. Olamazdı, komik kaçardı bu. Neden sonra Turgut Atamer bu garip mırıldanmayı kesti ve yata ğa döndü. Sol eliyle kızın çıplak vücuduna dokundu. Önce işaret parmağıyla meme aralı-

ğından göbeğinin altına kadar bir hat çizer gibi indi. Üç kere yineledi bunu. Bir cerrahın keseceği yeri incelemesi gibi.

Suzan huylanarak titredi yatt ığı yerde.

Parmaklar ı k ızın vücudunun nemli teninin üzerinde dolaşmaya başladı. Yumuşacık okşayışlarıyla omuz başlarından ayak parmaklarının ucuna kadar elini kızın bedeninde gezdiriyordu. Sanki parmakları ve avuç içleri sihirliydi.

Suzan her şeye rağmen içinin derinliklerinde bir rahatlama hissetti. Adam hoyrat, kaba ve korkutucuydu ama gerektiğinde kadını nas ıl yumuşatıp okşayacağını da biliyordu do ğrusu. Suzan gevşemeye, sakinleşmeye başladı.

Adam hâlâ konu şmuyordu.

Gözlerinde sevecen, s ıcak bir ifade oluşmuştu. Suzan, Turgut Atamer galiba erkekliğini sert ve kaba bir şekilde ispatladıktan sonra yavaş yava ş normale dönüyor, gerçek kimli ğine kavuşuyor diye düşündü. Parmaklarının sihirli olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Bedenini bir enstrüman gibi ayarlayıp, akort etmeyi başarmıştı. Zevkle acının, şehvet ile nefretin böylesine uyum sağladığı, iç içe olduğu anları hiç yaşamamıştı.

Kuruyan dudaklar ını diliyle ıslattı Suzan.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Hayrettir, ya şadığı karabasana ra ğmen, adam kendini yeniden sevişmeye hazırlıyordu ve galiba bunu da başarmak üzereydi.

Suzan hafifçe inledi.*

O buz gibi sesi duymasa, bunu ba şaracaktı da...

Adam ın sesi ne kadar ürkütücü çıkmıştı. Gözlerini aralayıp adama baktı.

"Haz ır mısın artık?" diye soruyordu.

Hakl ı olarak bunu farkl ı şekilde yorumlayan genç kadın yatağın içinde yerleşip kendini hazırladı. Göz kapaklarını aç ıp kapayarak adamı onaylad ı ve el verdi ğince bacaklarını aralad ı. Yatağın kenarında oturan adamın üstüne uzanacağını sand ı. Bu nedenle Turgut Atamer'in sağ kolunun yere uzanarak çantas ına el attığını farketmedi.

O korkunç b ıçağı çok geç görmü ştü.

Ve adam o kadar h ızlıydı ki, ç ığlığını bast ırmak için sol eliyle ağzını örterken ayn ı anda da karn ına bıçağı saptamıştı.

Suzan P ınar'ın ölümü kolay ve çabuk olmadı...

Tabii yine üzerine kanlar s ıçramış, vücudu fahişenin kanıyla kirlenmişti. Karnına, göğsüne, ellerine bulaşan kana iğrenerek baktı. Karnını de şerek bıçağı ç ıkartırken Suzan'ın hafif hafif inlediğini duydu. Son nefesini henüz vermemişti. Nasıl olsa ölecekti, kurtuluş yoktu, ikinci bir b ıçak darbesini hiç düşünmedi. Her zamanki gibi temizlik işlemine başladı. Bıçağın üzerindeki taze kanı, kurbanın yatak çarşaflarına sürerek temizledi.

K ızın hareketsiz yatan vücuduna tekrar bir göz attı. Derin yaradan, kesilmiş damarlardan oluk gibi kan akıyordu. Gözleri yarı aral ıktı ve kalbi henüz

durmam ıştı. Kan kaybından yüzü iyice sararmış, etli ve dolgun dudakları morarm ıştı. Can çekişiyordu. Vücudunda önlenemez tikler başlamıştı art ık. Sol kolu yataktan kaymış, sağ eli ise sanki akan kan ı durdurmak istercesine geni ş yaran ın üzerine yapışmış kalm ıştı. Birazdan ölecekti.

Turgut Atamer kay ıtsızca duşa gitti.

Uzun uzun y ıkanıp temizlendi. Bıçağını kurulad ı. Sonra giyindi ve bulduğu ufak bir havluyla, her zaman yaptığı gibi, evde dokundu ğu her yerdeki parmak izlerini yok etti. Geride asla parmak izi bırakmazdı. İşini bitirince tekrar yatak odasına döndü. Suzan'a baktı. Yanılmamıştı. Kadın artık sonsuza kadar konuşamazdı. Salona geçti, arka cebinden çıkardığı k ızın külotunun ağını içine sindire sindire koklad ı. Keyifle sırıttı, artık sadece külota sinen kadının kokusunu alabiliyordu, bedenindeki kutsal görevinin çağrısı olan o berbat koku tamamiyle kaybolmu ştu. Telefonu külotla tutarak Sibel'in numarasını tu şladı. Çok soğukkanlıydı ve bu kendisinin en be ğendiği yanıydı...

* # *

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Turgut Atamer'in sesini duyunca Sibel bir anda ta ş kesildi. Gözleri endi şeyle kanepede oturan sevgilisine kaydı. Az önceki tartışmadan sonra araları hâlâ düzelmemi şti.

Ayhan şimdi çok sinirlenecekti.

Bu sürpriz telefon onun da hiç ho şuna gitmemişti. Yüreği hızlı h ızlı atmaya ba şladı.

Daha ismini duymad ığı halde Ayhan' ın kaşları çat ılmıştı.

"Hay ır," diyordu Sibel. "Sizinle görüşmek istemediğimi ve nişanlandığımı san ırım söylemiştim."

K ısa bir sessizlik oldu.

Ayhan pür dikkat konu şmayı dinliyordu.

Sibel, "Hay ır, gelemem," dedi ve telefonu sinirli bir şekilde kapattı.

Öfkeden yüzü sararm ıştı.

Genç adam, "Hâlâ görü şmek mi istiyor?" diye sordu.

K ız başını sallayarak, "Evet," diye f ısıldadı. "Artık fazla olmaya başladı. Beni taciz ediyor. Galiba sarhoştu. Dili alkolün etkisinden peltekleşmiş gfoi geldi bana. Sözde Emos Kulüp'te saatlerdir beni düşünerek içki içiyormuş. Konuşmak için çağırdı beni."

"Ne cevap verdin?"

"Lütfen beni ç ıldırtma Ayhan! Sen de buradaydın, ne cevap verdiğimi duydun. Seniri yanında konuştum."

Ayhan somurtarak ba şını çevirdi.

İçinden o herifi evire çevire dövmek geldi.

Bu gece ikinci kez, Turgut Atamer bir perde gibi aralar ına girmişti.

409

(2)

Olay yerine geldi ğinde Ayhan, vicdanında buruk bir acılığın ezici sıkıntısını duyumsuyordu. Bu cinayetten kendini sorumlu tutuyordu. Turgut Atamer'i teşhis etmek için Suzan Pı-nar'ı kullanmasayd ı, bugün hayatta olacaktı. Sibel, teselli edebilmek için ne söylediyse, hepsi bir kulağından girip, öbüründen çıkıyordu. Bunun başka açıklaması yoktu. Kad ının ölümüne sebep olmuştu.

Kameray ı zorlukla omuzuna yaslay ıp bir süre film çekmeye çalıştı. Daha fazlasını yapamayacakt ı? Canlı, neşeli, hareketli genç kadının kanlar içindeki kokmaya yüz tutmuş bedenine bakam ıyordu. Kamerayı kapatıp, odadan çıktı. Dayanamayacaktı.

Koridorda bekleyen Sibel, sevgilisinin halini görünce tek kelime etmedi. Usulca yan ına yaklaşıp elini tuttu. Konuşmadan, yanında olduğunu varlığıyla onu desteklediğini belli etmek, bazen avutmak için

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

konuşmaktan daha etkiliydi.

Cinayet yeri her zamanki gibi polisler, gazeteciler, televizyoncularla kayn ıyordu. Sibel az ilerde, kaşları çatık, memurlarına

talimatlar ya ğdıran komiser Oğuz Tamer'e baktı. Yanına yaklaşılmayacak kadar gergin ve sinirli görünüyordu. Onları gördü ğü halde görmezden gelmişti.

Sibel bir f ırsatını bulup yakla ştı.

"Komiserim, biraz görü şebilir miyiz?" diye sordu.

Komiser k ızın yüzüne bakmadan, "Şimdilik söylenecek bir şey yok. Basına sonra bir açıklama yapacağım," diye homurdandı.

Sibel yutkunarak, "Biz sizden bir aç ıklama beklemiyoruz, bilakis bizim size bir açıklama yapmamız gerekiyor galiba," dedi.

O ğuz Tamer bir kaşını yukar ı kald ırıp Sibel'le Ayhan'a dik dik baktı.

"Bu olacaklar ı biliyordunuz san ırım. Biraz geç kalmadınız mı?" diye homurdandı.

"Lütfen bizi terslemeyin. Size yard ımcı olmak istiyoruz. Bizi anlay ışla karşılayın. Emin olmadıkça kimseyi suçlama yoluna gidemezdik. Biz de olanaklarımızın el verdiği ölçüde bu işi aydınlatmaya çalıştık. ;

"Ne yani? Ne söyleyeceksiniz? Şimdi suçlayacağınız biri mi var?"

Sibel ba şını önüne e ğerek. "Galiba öyle." dedi.

Ayhan' ın dokunulsa ağlayacakmış gibi olan durgunlu ğu komiserin dikkatini çekmişti.

"Yine ne dümenler çeviriyorsunuz?" diye sordu. "Son seferinde bizi yanl ış yönlendirdiniz, ihtimalleri Serap Uzunova denilen kadının üzerinde yoğunlaşırdınız, onu sıkı takibe ald ık ama gördüğünüz gibi katil başka birini seçti."

Sibel utanarak, "Bunu görüyoruz. Sorun da bu ya zaten," diyebildi. "Ayhan' ın üzüntüsü de bundan. Hatta bu sonuçtan ben de biraz sorumluyum. Bu cinayetin işlenebileceğini düşünmeliydik."

"Öyle mi?"

Komiser anlaml ı bir bak ışla ikisini de süzdü. Başka gazeteci-

ler de etraflar ını sarmaya ba şlamışlardı. Devamlı fla şlar yanıp sönüyor, herkes komiserin ağzından bir laf alabilmek için durmadan sorular soruyordu. Komiser çevresindeki kalabalığa sertçe, "Dağıtın şimdi lütfen" diye bağırdı. "Bırakın da rahat rahat vazifemizi yapalım. Yoksa hepinizi dışarıya attırırım."

Kalabal ıkta bir kaynaşma oldu. Bazı gazeteciler hemen uzakla ştı, bir kısmı, biz de görevimizi yapıyoruz

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

diye itiraza yeltendiler. Komiser, Sibel ile Ayhan'ı kollar ından tutarak mutfağa doğru sürükledi. Sonra homurdanarak, "Konuşun bakalım," diye söylendi. "Ama ne biliyorsanız hepsini hiçbir şey saklamadan anlatmanızı istiyorum."

Sibel, Ayhan'a bir göz att ı; sen mi konuşacaksın yoksa ben mi demek istercesine.

"B ırak ben anlatayım," dedi Ayhan. Derin bir nefes aldı, vicdanında taşıdığı a ğır yükle, ne biliyorsa ve aklına ne geliyorsa en ince detayına kadar komisere anlattı.

Komiser ba şını ka şıyacak vakti olmamasına rağmen sabırla ve genç adamın hiç lafını kesmeden dinledi. Ayhan son cümlesine noktayı koyarken, yüzünün hatlar ında en ufak bir değişiklik olmamıştı. Sanki hep bildiği şeyleri dinlermiş gibiydi.

Bu durum sevgililerin gözünden kaçmam ıştı. Hatta Sibel komiserin tavrına biraz bozuldu da, adam onları pek ciddiye almıyor gibiydi.

"Bitti mi?" diye sordu komiser: "Hepsi bu kadar m ı?"

"Evet a ğabey hepsi bu? Daha ne olsun ki? Yeterli değil mi?"

Komiser ka şlarını çatt ı.

"Yahu siz polisi ne san ıyorsunuz? Bunca cinayet işlenirken bizim şubenin yan gelip yattığını m ı?"

"Anlayamad ım ağabey?"

"Çok amatör ve safs ınız yahu! Yani şimdi karşıma geçmiş katil Turgut Atamer'dir demek istiyorsunuz, öyle mi?"

"Aynen öyle."

Komiser ba şını iki yana sallad ı.

412

"Turgut Atamer'i daha Sibel Han ım'la Emos'a gittiği geceden beri şüpheliler listesine aldık. Geçmişi hakkında geniş bir ara ştırma yaptık. Siz ne sanıyorsunuz? Didem Ersoy'un katli sırasında duvara kanla yazılan sıra sana da gelecek kaltak sözlerinden sonra, Sibel Hanım'ın hayatında akla gelebilecek herkesi araştırdık."

Sibel ve Ayhan ayn ı anda ve merakla, "Eee?" diye sordular.

"Turgut Atamer temiz ve masum!"

"Olamaz," diye isyan etti Ayhan.

"Bal gibi de olur. Arad ığımız suçlu o değil."

"A ğabey, yanılıyorsunuz. Katil o! Size anlattım, dün bankada Suzan'la konuştu ve Sadi Yamaner ismini işitince de aynı gece kad ını öldürdü. Böyle tesadüf olur mu? Katil, koca İstanbul'da bula bula Suzan'ı m ı buldu, başka birine saldıramaz mıydı?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Yan ılıyorsun genç dostum; elimizde birkaç suçlu adayı var. Ama Turgut Atamer bunlardan biri de ğil. Hem bu kez onun olmadığını kesin olarak saptad ık."

"Nas ıl?" •*-

"Ayn ı tip cinayet ihbar ını al ır almaz elimizdeki şüphelilerin dün geceyi nasıl ve nerede geçirdiklerini araştırdık. Zanlıların adlarını size aç ıklamak zorunda değilim fakat Turgut Ata-mer'den bahsettiğiniz için söyleyeyim; sizin katil diye ısrar ettiğiniz adam cinayetin işlendiği saatlerde Emos kulüpteymiş. En az beş tane görgü şahidi var. Üç garson, barmen ve otopark kahyası. İki yere kulüpten telefon etmiş. Bunlardan biri de Sibel Hanım. Yalan mı? inkâr edebilir misiniz?"

ikisi de ta ş gibi kald ılar.

Sibel, hafif sarho ş, peltek konuşmasıyla gelen telefonu hatırladı. Ayhan hemen itiraz etti. "Ya cinayeti işledikten sonra kulübe gittiyse?'"

"Bunu da dü şündük," diyen komiserin sesi boğuk ve ümitsiz çıkmıştı. "Adli tabibin ilk belirlemesine göre olay yirmi bir ile

yirmi iki sular ında işlenmiş. O saatler arasında Turgut Atamer'in kulüpte olduğu saptandı." "Onu sorguladınız mı?" "Hayır."

"Öyleyse kulüpte oldu ğunu nereden biliyorsunuz?" "Hemen her gece oraya gidiyor. Bu sabah oraya bir ekip gönderdim, tahkik ettirdim. Sibel Hanımı da arad ığını öyle ö ğrendik." "Nasıl?"

"Barmenin ifadesinden. Önce yemek yemi ş ve epey rak ı içmi ş."

Sibel at ıldı, "O rakı içmez," diye söylendi. Komiser aksilenerek, "Bunu servis yapan garsondan daha m ı iyi bileceksiniz?" diye sordu. Sibel önüne

bakarak sustu.

"Sonra bara geçmi ş ve arkada şım Sibel Candan'ı arayaca ğım diye barmenden seyyar telefonu istemiş. Tabii Sibel Hanım ünlü biri olduğu için barmen kolaylıkla ismi hatırlamış."

"Vay namussuz," diye homurdand ı Ayhan. "Demek kendini savunabilmek için bir y ığın şahit ayarlamış. Çok akıllıca bir taktik. Herif her şeyi evvelden düşünüyor."

Komiser sesini ç ıkarmadı. Dik dik onlara baktı. Ayhan'ın tepesi atıyordu. "Ve siz şimdi bu cinayeti onun işlemediğini düşünüyorsunuz, öyle mi?" diye sordu. "Kesinlikle," dedi Oğuz Tamer. "Öyleyse niye onu şüpheliler listesine dahil ettiniz?" Komiser hiç istifini bozmadan:

"Dedim ya, Sibel Han ımla şu sıralar teması olan herkesi o listeye dahil ettim ben" dedi. Ayhan gittikçe bozuluyordu.

"Oh ne iyi!" diye m ırıldandı. "Bu hesaba göre beni de o listeye sokabilirsiniz; zira kendisiyle nişanlandım." "Yoksa haberin yok muydu?" "Neden?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Bir ara senden de şüphelendiğimden. Sibel Hanım söylemedi mi?"

Ayhan' ın gözleri faltaşı gibi aç ıldı.

"Benden mi şüphelendiniz?" diye bağırdı.

"Evet. Görevim gere ği herkesten şüphelenebilirim."

"Kulaklar ıma inanamıyorum."

Genç adam öfkeyle sevgilisine döndü. "Sen bunu biliyor muydun?" diye sorarken sinirden titriyordu. Sibel onu kolundan tutup sakinleştirmeye çalıştı.

"Bu sadece komiserin şüphesiydi. Senin bir katil olabileceğine asla inanmadım sevgilim, bana inanmalısın."

Ayhan nerdeyse ç ıldıracaktı. "Demek öyle?" diye homurdandı. "Bir ara bana soğuk ve ilgisiz davranmanın sebebini şimdi daha iyi anlıyorum. Her şey artık daha netleşiyor, belli ki sen de benden şüphelendin. Sakın inkâr etmeye kalkma."

Sibel pani ğe kapılarak sevgilisini yatıştırmaya çalıştı.

"Hay ır Ayhan, hayır" diye mırıldandı. Fakat kameraman öylesine sinirlenmişti ki, kolunu Sibel'in elinden kurtarıp mutfaktan dışarıya fırladı. Beyni zonkluyor, Sibel'in böyle bir şeyi kendisinden gizlemesini kabul edemiyordu. Öfkeyle cinayet yerini ter-ketti.

Sibel'le komiser mutfakta yaln ız kalmışlardı. Genç kız üzüntülü bir şekilde söylendi.

"Komiserim bunu niye yapt ınız? Haklı olarak Ayhan' ın gururu incindi."

O ğuz Tamer sabahtan beri ilk kez gülümsedi. Sibel'in omzunu okşadı.

"Onu biraz daha fi şteklemek için. Müthiş bir genç. Ak ıllı ve çal ışkan. İnatçı da. Hiç y ılmıyor. Kafasına bir şeyi taktı m ı, asla vazgeçmiyor. Gençken ben de aynen öyleydim. Doğrusu polis olmasını çok isterdim."

K ız birden ne diyeceğini bilemedi.

"Fakat ona çok yüklendiniz ve k ırdınız."

415

"Tersine, onu k ırbaçladım. Şimdi Turgut Atamer'in suçluluğunu ispat için elinden geleni yapacaktır."

Sibel şaşırarak komisere baktı.

"Yani siz de Turgut Atamer'in suçlulu ğunu kabul ediyor musunuz? Sözünüzden bu anlam çıkıyor."

O ğuz Tamer dudaklarını sark ıttı.

"Olabilir. Benim için önemli olan şüpheliler hakkında sağlam kanıtlar bulmak ve bu kanıtları yasal yollardan elde edebilmektir. Şimdiki halde Turgut Atamer'in suçluluğunu kanıtlayabilecek durumda değilim. Önemli olan da bu."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel, Ayhan'a yeti şebilmek için konuşmayı keserek, pe şinden seğirtti. Tam mutfaktan çıkarken komiser arkasından seslendi.

"Haa, bu arada sizi kutlar ım. Nişanlandığınızı bilmiyordum. Bence çok yerinde bir seçim yapm ışsınız. Lütfen Ayhan'a da tebriklerimi iletin."

Genç k ız eşikte durup kısa bir an Oğuz Tamer'e baktı. Adamın son cümleleri moralini biraz düzeltmişti. "Teşekkür ederim," diyerek sevgilisinin peşinden koştu...

416

(3)

S uzan Pınar'ın öldürülmesinin üzerinden tam altı ay geçmi şti.

O günden sonra yeni bir cinayet i şlenmemişti. Olayları çabuk unutma e ğiliminde" olan kamu vicdanında cinayetlerin ardı kesilince, ilgi azalm ış olaylar art ık gazetelerde haber olmaktan çıkmış, televizyonda konu kapanmıştı. Karındeşen olayı bir zamanlar büyük ilgi toplayan Olaylar ın İçinde programında bile artık işlenmez olmuştu. *

Polis tabii ki dosyay ı kapatmam ıştı ama cinayetlerin arkas ının kesilmesi, üzerlerindeki dayanılmaz baskıyı hafifletmiş ve olaylar zaman içinde unutulmaya ba şlamıştı.

Polis, Turgut Atamer'i üç ay çok s ıkı bir takibe alm ıştı. Sonuç olumsuzdu. Aleyhinde en ufak bir delil bulamadılar. Bekar ve zengin olduğu için eğlence hayatına çok düşkündü.

Sibel Candan' ın peşini bırakmış, şehrin sosyetesine mensup bir sürü kadınla düşüp kalkmıştı. Saldırgan ve ruh hastası bir insan tablosu çizmedi ği gibi, hiçbir kadından da aleyhinde en ufak bir şikayet veya bu yolda bir dedikodu çıkmamıştı.

Suzan P ınar'ın evindeki o görüşmeden sonra Sibel'le Ayhan'ın arası aç ılmış, genç kameraman sevgilisinin kendisini bir süre psikopat bir katil olarak düşünmesini içine sindiremeyerek, ona kırılmış ve birbirlerinden kopmuşlardı. Sibel'in özür dilemesi, bir yanlış anla şılma olduğunu ileri sürmesi, hatta bağışlanma isteğinde bulunması i şe yaramamış, bir türlü kızı affedememi şti Ayhan.

Sibel uzun bir müddet olaylar ın etkisinden kurtulamadı. Ayhan'ı gerçekten çok seviyordu fakat kendisine ilgisiz kalışıyla yavaş yava ş zor da olsa gerçe ği kabullendi ve onunla ilişkisini kesti. Aradan altı ay geçmesine rağmen kısa süren beraberliklerini unutması kolay olmad ı. Ayhan, ABC televizyonu ile ilgisini kesmiş sadece ayn ı binadaki gazetede çal ışmaya başlamıştı. Çok seyrek karşılaşıyorlardı, o zaman da ya birbirlerini görmezden geliyorlar ya da soğuk bir şekilde selamlaşmakla yetiniyorlardı.

Gündemden ç ıkınca, Turgut Atamer, Sibel için unutulmuş bir olay olarak kald ı. Dedikodu sayfalarında zaman zaman çıkan resimlerini görmezse aklına bile gelmiyordu. Zaten topu topu iki kere yemeğe çıkmıştı onunla. Aldığı evlenme teklifini ve Suzan P ınar'ın ölümünden evvelki o garip telefon konuşmasını çoktan unutmuştu. Şu sıralar hayatında bir erkek yoktu ve hiç kimseyle de duygusal bir ilişkiye girmek istemiyordu. Ayhan'la yaşadıkları ruhunda derin bir yara açm ış ve henüz etkisinden kurtulamam ıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan'a gelince Sibel'e hâlâ deli gibi a şıktı. Onu kesinlikle unutamamıştı fakat kendisini en fazla rahats ız eden konu, sevgilisinin onu bir katil gibi görmesinden çok Turgut Atamer'e olan duygularının hâlâ değişmediği konusundaki inancıydı. Gerçi kız bu konudaki tercihini kendisinden yana yaptığını söylemi ş ve evlilik kararı bile alm ıştı. Ama Sibel'in beyninin ve kalbinin bir yerinde hâlâ o adama ayrılmış bir yer olduğu inancından bir türlü kendini sıyıramamıştı. Bu şüphe ile birlikteliklerini sürdürmeleri imkânsızdı.

418

Bütün unutulmaya ve küllenmeye yüz tutmu ş olaylar, so ğuk ve yağışlı 16 Ocak Sal ı günü yeniden alevleniverdi.

Hiç olmazsa Ayhan için öyle oldu.

Ö ğleye kadar yağan yağmur o saatlerden sonra önce sulu kara, daha sonra da kuru bir ayazla birlikte lapa lapa kar yağışına dönüştü. Her kar yağışında olduğu gibi şehrin trafiği alt üst olmuş, insanlar bir an evvel evlerine dönmek için yollara düşmüşlerdi.

Ayhan o gün i şten erken çıkmış ve gazeteden bir arkada şının arabasıyla Şişli'ye kadar beraber gelmişlerdi. Şişli'de inmiş Kad ıköyü'ne geçmek için vasıta aramaya başlamıştı. Dolmuş kuyruklar ında insanlar kümelenmiş araba bekliyorlard ı. Anadolu yakasına geçen otobüsler binilmeyecek kadar doluydu. Genç adam kararsız, nasıl araba bulacağını dü şünürken birden heyecanla irkildi.

Kald ırımda, o her zamanki vakur, dünyaları ben yaratt ım gibi yürüyen Turgut Atamer'i görmüştü. Adamı görmek kalbindeki nefreti depreştirdi. Yanılıyor muyum diye dikkatle baktı. Oydu. Bu karlı havada Lincoln'ü bırakmış yürüyordu. Belki de İstanbul'da seyrek yağan karın zevkini çıkarıyordu.

Adam ı yeniden görmek rahats ız etmişti Ayhan'ı.

Onu akl ından hiç çıkaramıyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Can ı cehenneme, diye dü şündü. Kararsız ve kuşkuyla arkasından baktı, sonra içinden gelen bir hisle adamın peşine takıldı. Bu yaptığının anlamsız olduğunu biliyordu fakat içindeki itici gücü yenemedi. Aralarında on metre kadar bir ara vardı. Mon-tunun kısa yakasını kald ırdı, eldivensiz ellerini oğuşturarak ısınmaya çalıştı ve temposunu ona göre ayarlad ı.

Yakas ı astragan kapl ı siyah kruvaze bir palto giymi şti. Yaşından daha fazla gösteren, zengin ve oturaklı bir işadamı k ılığın-daydı. Onun at kuyruğu yaptığı uzun sar ı saçlar ını kestirdi ğini o zaman farketti.

419

Ayhan onu takip etmenin ne kadar anlams ız olduğunu biliyordu. Eline ne geçecekti sanki? Ama ayrılamıyordu peşinden. Bilinmeyen bir güç sanki kendisini ona doğru çekiyordu.

Diri, tempolu, sa ğlıklı ad ımlarla yürüyordu Turgut. Sadece bir iki kalburüstü mağazanın önünde durarak, vitrinlerine şöyle bir göz atıp yürüyüşüne devam etti.

Osmanbey'e kadar indiler.

Belki belirli bir ma ğazaya alışverişe gidiyordur, diye düşündü Ayhan. Sonra, alışveriş için bula bula böyle karlı bir havay ı m ı seçti, diye dü şündü. Niye olmasındı? Nasılsa herifin tuzu kuruydu. Hem kurt puslu havayı severdi. Yoksa yine hastal ığı m ı depre şmişti acaba?

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Turgut Atamer, Rumeli Caddesi'ne sapt ı. Ayhan da peşinden. Adam bir kerecik olsun arkasına dönüp bakmıyordu. Rahat ve kendinden emindi. Ayhan itiraf etmek zorunda kaldı; gerçekten de adamda aristokrat, soylu bir hava vardı. Bizim memlekette de asilzadeler sınıfı olsa, mutlaka kendisine Lord unvan ı verilirdi, diye geçirdi içinden.

Kar şiddetini daha da artırmıştı, dondurucu ayaz altında kar tanecikleri beyaz pamuk parçacıkları gibi gökten savrularak uçuşarak düşüyordu. Montunun üstü bembeyaz olmuştu.

Ni şantaşı'ndaki dört yol ağzına kadar geldiler. Ayhan, Turgut Atamer'in Amerikan Hastanesi'nin bulunduğu yöne sapacağını anlad ı. Kavşaktaki trafik ışığı k ırmızı yand ığı için durmu ştu adam. Ayhan da yaklaştı ama fazla de ğil. Onun dönüp arkasına bakmayacağına emindi; yine de tedbiri elden bırakmadı ve biraz uzak durdu. Onu gayet rahat izleyebiliyordu.

Ye şil yanmıştı. Turgut Atamer karşıya geçti, kısa bir an Dünya Kitapevi'nin vitrini önünde oyalandı sonra sağdaki ilk sokağa saptı. Elli metre kadar yürüdü. Ayhan'ın tedirginliği arttı.

Sebebini kestiremiyordu ama şimdiye kadar bilmediği önemli bir şeyi öğrenecekmiş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Ya-

n ılıyor da olabilirdi fakat içinde gittikçe artan heyecanı aç ıklayacak başka bir şey gelmiyordu aklına.

Turgut Atamer bir apartman ın önünde durdu.

İlk kez sağına soluna bakındı. Biraz ürkek ve kuşkuluydu. Sanki görünmek istemiyor gibi bir hali vardı. Ayhan yaklaşık yirmi metre gerisindeydi. Onun ürkek bakışlarla etrafı kolaçan etti ğini görünce gizlenmek gereği duydu ve kendini hemen ilk önüne gelen bir apartmanın girişine attı. Allahtan o

sırada sokak oldukça tenhaydı ve insanlar da hava şartları nedeniyle kimseyle ilgilenmiyorlard ı.

Ayhan' ın içini sevinç kapladı. Nedense içindeki önemli bir şeyler olacağı hissi daha da artm ıştı. Başını, gizlendiği apartmanın yan duvarından çıkarıp baktı.

Turgut Atamer paltosunun önünü açm ış, ceketinin cebinden bir şey çıkarıyordu.

Merakla izledi Ayhan.

Bir deste anahtard ı bu. Aralar ından birini bulup binanın dış giri ş kap ısının kilidine soktu. Az sonra da içeriye adımını atm ıştı. Gizlice ve ürkerek...

Ayhan pek bir anlam veremedi. Belki binada bir dairesi vard ı. Zengin bir adam olduğuna göre gayet normaldi bu. Öyleyse niye çekinerek girmişti içeriye? İnsan kendi evine böyle mi girerdi?

Belki de buray ı bir garsoniyer olarak kullan ıyordu; evet diye düşündü; çok kuvvetli bir ihtimalle öyleydi. Herifin ne kadar seks düşkünü olduğunu biliyordu. Belki az sonra sosyeteden bir kadınla içerde randevusu olabilirdi.

Saatine bakt ı, dördü geçiyordu.

Hava k ış oldu ğu için kararmaya başlamıştı bile. Ya ğan kar nedeniyle hava sanki daha erken kararmıştı. Ayhan merakla yerinden fırladı, karşı kald ırıma geçti ve adamın girdiği binayı gözlemeye ba şladı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Alt ı katl ı bir apartmand ı; en azından yirmi beş senelik olma-

I ıydı. Sadece üçüncü ve altıncı katlar karanl ıktı. Diğer dairelerin ışıkları çoktan yak ılmıştı. Henüz katına çıkmış olamazd ı, karanlık dairelere gözünü dikti ve yüzüne kırbaç gibi çarpan kar tanelerine aldırmadan gözetlemeye devam etti.

Üçüncü kat ın ışığı yand ı.

Girdi ği daire o olmalıydı. Kısa bir tereddüt geçirdi. Bir koşu karşıya geçip, kapıdaki zillere baktı. Üçüncü katın zilinin üstünde isim yoktu. Ayhan sırıttı sonra tekrar eski yerine, gözetledi ği yere döndü.

Üçüncü kat ın storları çekik de ğildi, tüller dışarıya ışık sızdırıyordu ama bulunduğu yerden içersini görmek mümkün değildi.

Az evvel zillerdeki isimleri okurken görmü ştü; alt kat bir doktor muayenehanesiydi. Ayrıca duvara tutturulmuş sar ı metal levhada Prof. Dr. bilmem kim, diye ad ı yaz ılıydı ama adam ı tan ımıyordu Ayhan. Öteki kat sakinlerinin de adına bir göz atmıştı; ikinci katta bir musevi vatandaş oturuyordu, onun ismini sanki daha önce bir yerden duymuş gibi bir hisse kap ıldı ama ç ıkara-mıyordu. Diğerlerini ise hiç tanımıyordu.

Dü şünmeye başladı.

Önce buran ın bir garsoniyer olduğunu sanmıştı fakat bu fikirden k ısa bir süre sonra vazgeçti. O sağlıklı cinsel ilişkiler yürüten biri değildi; bir garsoniyeri olabileceğini varsaymak yanlıştı. Gerçi bundan emin olamazsın, diye kendi kendine söylendi. Magazin ve dedikodu dergilerinde bazen resimlerine rastlıyordu, ayrıca unutmaması gerekirdi ki Sibel'e evlenme bile teklif etmi şti. Karşısına çıkan her kadını da öldürecek değildi ya?..

Az sonra ü şümeye başladı.

So ğuk dayanılacak gibi değildi. Sabahleyin evden çıkarken kar yağmadığından ayaklarına botlarını giymemişti. Kösele ayakkabılar, karın suyunu çekmiş, ayakları fena halde ıslanmıştı.

"Lanet olsun," diye söylendi. Neyin pe şinde olduğunu bile bilmiyordu.

Be ş on dakika daha geçti. Durdu ğu yerde zıplıyor, ısınmak

422

için hareket etmeye çal ışıyordu. Karşıdaki apartmana bir iki gelen oldu. Her seferinde dikkat kesiliyordu. Ama onların doktora gelen hastalar olduğunu anlamakta gecikmiyordu. Apartman otomatiği yanınca, gelenlerin ilk kattaki muayenehaneye girdiklerini bulunduğu yerden görebiliyordu.

Aradan yar ım saat geçti.

Ayhan bu anlams ız beklemeden sıkılmıştı. Daha ne kadar bekleyecekti? Soğuktan titremesi de cabasıydı. Hem, eline ne geçecekti? Belki de Turgut Atamer bu daireyi kışlık olarak kullanıyordu. Doğrusu bu kış kıyamette, Tarabya sırtlarındaki o villada oturulmazdı. Ayhan, yaz gecesi bile tenhalığından ürkmüştü

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

oranın. Gözetlemeyi bırakıp, gitmeye karar verdi. Bu akşamki olay, olsa olsa eski heyecanlarının ve hırsının yeniden deşilip yüzeye çıkmasına neden olmuştu. Artık Turgut Atamer'i unutma-lıydı. O sayfa kendisi için kapanmıştı. Bunu polis düşünmeliydi.

i şte, üçüncü katın da ışığı tam Ayhan bunlar ı dü şünürken söndü.

Daire zifiri karanl ığa bürünmüştü. Adam daireyi terkediyor olmalıydı. Yitirdiği heyecan bütün şiddetiyle geri döndü. İçindeki o nefretin yeniden alevlendiğini duyumsadı. Beklemeye karar verdi.

Az sonra merdiven otomati ği yandı, Turgut Atamer aşağıya iniyor olmalıydı. Binada* asansörün olmadığını görüyordu. Adam nerdeyse o s ırtındaki astragan yakalı şık paltosuyla kapıda görünecekti.

"O da ne?" diye söylendi Ayhan!..

Turgut Atamer k ıyafetini değiştirmişti. Belki bunun şaşılacak fazla bir yanı olmayabilirdi fakat giyimi asla onun gibi bir adama uymayacak kadar sıradandı. Pahalı paltosunu ç ıkarmış, eski lacivert bir anorak giymişti, ayağında blucin vardı. Ayaklarına kalın botlar geçirmişti. Artık kısa saçlı olan ba şına yün bir takke geçirmişti. Ve Ayhan'ın en fazla irkilmesine sebep olanı ise gözlerindeki koyu karanl ık camlı Ray-Ban'di. Adam adeta at

kuyruklu saçl ı, kırmızı band takan, yazl ık blucin yelek giyen tipin, kışlık görünümünü kazanmıştı. Belki yanılıyordu ama Turgut Atamer'in sanki yürüyüşü bile değişmişti. Uzun kayışlı çad ır bezinden yapılmış bir çantayı da omzuna asm ıştı.. Ayhan'ın tüyleri diken diken oldu.

Gördü ğü bu Turgut Atamer onu korkutmuştu!

Aman Allah ım, diye mırıldandı. Yoksa her şey yeniden mi başlıyordu?

Soka ğa çıkan adam bir müddet kapının önünde durup ilgisizce etrafına bakındı. Ayhan'a dikkat etmemiş ya da hiç görmemişti. Zaten etraf iyice karanlıktı art ık. Sonra geldiği yönde ağır ağır Nişantaşı'na doğru yürümeye başladı.

Ayhan yine karars ız kaldı. Soğuktan titriyordu. Fakat onu soğuk kadar titreten bir konu daha vardı. Galiba bu gece Karın-deşen Jack uzun bir aradan sonra yeniden sahneye çıkıyordu. Evet, tam altı ay sonra...

Önsezilerine güvenirdi. İçinden yükselen ses bu adamın cinayet işleyeceğini söylüyordu. Ne olursa olsun onu takip etmeliydi. Homurdanarak peşine takıldı.

Kar ya ğışı h ızını hiç kaybetmemi şti. Yürümek biraz iyi gelmişti Ayhan'a. Bir saat kadar ayazın altında beklemek bütün ade-lelerini uyuşturmuş, çok üşümesine neden olmuştu. İnşallah hasta olmam, diye söylendi. Adımlarını s ıklaştırdı, içinin titremesine engel olmaya çalıştı. Bir bardak sıcak çay veya bir fırt kanyağa neler vermezdi şimdi.

Kav şaktaki trafik lambalarını geçtiler.

Turgut Atamer Rumeli Caddesi'nden Osmanbey'e do ğru yoluna devam etti. Sonra birden yanından geçen bir taksiyi çevirip içine atladı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Adam o kadar çabuk davranm ıştı ki, geriden gelen Ayhan şaşırıp kaldı. O da hemen bir taksi çevirmeliydi. Arandı tarand ı, boş araba bulamad ı. "Allah kahretsin" diye söylendi içinden. Böyle havalarda sanki bütün taksiler yok olurdu. Uzaklaşan ara-

ban ın arkasından baka kaldı; hemen bir taksi bulamazsa bir daha adama yetişemeyeceğini biliyordu. Taksinin plaka numarasını okumaya çal ıştı, kar ve çamur yüzünden arka plaka görünmüyordu, yalnız son rakamları okuyabildi: 766. Taksi uzakla şıyor-du. Caddeden geçen özel arabaları bile çevirmeyi dü şündü; rica edip gazeteci olduğunu söyleyecek, araba sahiplerinden yardım isteyecekti. Bir iki arabaya el salladı; kimse oralı olmad ı. Otostopçu sanıyorlardı. Bir yandan da içinden lanetler okuyarak boş taksi aramaya devam ediyordu. Sonra bütün ümitleri söndü. Turgut Atamer'in bindiği araba gözden kaybolmuştu.

Ayhan çaresiz, uzakla şan taksinin arkasından bakarken, kaldırım kenarlarına araçların lastiklerinden ezilerek vıcıklaşmış kar ve çamur kar ışımı bir hayli de pislik yedi. H ırsını alamayarak çamur s ıçratan birkaç arabanın arkasından küfretti. Yapacağı bir şey kalmamıştı. Durumu mantıklı bir süzgeç içinde analiz etmeye çalıştı.

Yar ın sabah gazetelerde yeni bir Karındeşen Jack olayıyla karşılaşırsa hiç şaşmayacaktı. Kendi gazetesi de ona görev verirse, uygun bir bahane bulup gitmemeyi düşündü. Başka bir arkadaşının

görevlendirilmesini isteyecekti. Bıkmıştı bu konudan ve asl ında Turgut Atamer'in adını bile duymak istemiyordu.

Fakat bu gece gerçekten uzun bir aradan sonra adam yeni bir cinayet i şlemeye kalkışıyorsa, böyle eli kolu bağlı, kararsız ve polise ihbar etmeden mi kalacaktı? Her şeyden önce bu, bir insanlık ve vatandaşlık sorunuydu.

Fahişe bile olsa, bir yaşam söz konusuydu. Kayıtsız kalamazdı. Durumu polise bildirmeliydi.

Fakat ne diyecekti?

Neyi ihbar edecekti? Turgut Atamer yine k ıyafet değiştirdi, avlanmaya mı ç ıktı diyecekti? Gülerlerdi insana...

Suzan P ınar olayından beri Oğuz Tamer'le görüşmemişti. Kırgındı ona. Her şeye rağmen, bir an onu arayarak durumu iletmek istedi. Vaz geçti sonra; bir yararı olmazd ı. Herifin ne zaman ve hangi saatte kimi öldüreceği bilinmiyordu, polis nasıl su-

çüstü yapabilirdi ki? Koca şehirde iğneyle kuyu kazmaktan farksızdı bu.

Polise telefon etmekten vazgeçti.

Yürüye yürüye Osmanbey'e kadar geldi. Ü şümeye devam ediyordu ve ayakları lök gibi ıslanmıştı. Birden beynine bir düşünce saplandı, kanı çekildi.

Yoksa s ıradaki hedef şimdi Sibel miydi?

Pekâlâ da mümkündü bu! Manyak katil cinayetlerin aras ını açarak, toplumun ilgisini azaltm ış adeta kendini unutturmuştu. Hasta ruhu yeniden azmış ve içindeki tatminsiz duygular onu yeni cinayetlere itmi ş olabilirdi. Ve de sıra şimdi kaltağa gelmiş olabilirdi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Tela şa kapıldı birden. Bu andan sonra Turgut Atamer'i bulamazd ı ama Sibel'i tehlikeden haberdar etmesi mümkündü. İçinden yükselen o korkutucu ses, bu kez hedef Sibel diyordu. Acaba Sibel'e uygulanan polis koruması hâlâ devam ediyor muydu? Ediyorsa sorun yoktu, polis onu korurdu. Fakat aradan alt ı ay geçmiş, olay unutulmuştu ve dar kadrolu Emniyet Teşkilat'ının hâlâ bir şüphe üzerine onun peşinde iki elemanını tutaca ğına ihtimal vermiyordu.

Saatine bakt ı, inşallah henüz televizyon binasından çıkmamıştır diye düşündü. Sibel'i aramak, yine bu konuyu gündeme getirmek ağrına gidiyordu; kızın nasıl davranacağını, böyle bir uyarıyı nas ıl karşılayacağını dü şünmeye başladı. Evlenmekten vazgeçtiklerine göre acaba Turgut Atamer'le aralarında yeniden bir ilişki kurulmuş muydu? Bunu bilmiyordu ama pek ihtimal vermedi. Ya şanan bunca olaydan sonra kızın o sapığa döneceğini düşünemezdi. Ayrıca Sibel topluma mal olmuş, ünlü biriydi; televizyonun popüler kişileri her zaman basının ilgi odağıydı; böyle bir ilişki kurulmuş olsa dedikodusunu mutlaka duyardı. Hem işyerinde böyle söylentiler hemen dallanıp budaklanırdı. Sibel'e telefon etmeye karar verdi. Kız ne tavır takınırsa takınsın, tepkisi ne olursa olsun mutla-

ka haberdar etmeliydi. Bir kapris ya da gurur u ğruna onu aramaz ve kızın başına bu yüzden bir hal gelirse kendini asla affetmezdi. Suzan Pınar olayı hâlâ akl ından çıkmamıştı. Belki bu mücadeledeki ruhsal ezikliği de ondan kaynaklanıyordu.

En yak ın mağazalardan birine girip telefon etmek istediğini söyledi. ABC'deki eski mesai arkadaşları Sibel'in az evvel binayı terketti ğini söylediler. Nereye gittiği hakkında bilgi sahibi olup olmadıklarını bile sormadı; böyle bir havada insan ancak bir an önce evine kapağı atmay ı dü şünürdü. Mutlaka şimdi yolda olmalıydı. Mağazadan çıktı. Zar zor bir taksi bulabildi ve şoföre Sibel'in adresini verdi.

Çenesi dü şük, konuşkan bir adamdı şoför; hemen hava şartlarından, trafiğin keşmekeşliğinden dem vurmaya başladı. Ama Ayhan'ın düşünceleri onu dinleyemeyecek kadar yoğun ve dağınıktı.

* * *

Sibel'in soka ğının 'Başında arabadan indi. Şoföre biraz fazladan para vermeyi de unutmadı. Sokağın iki yanında park eden arabalara bir göz attı. Sibel'in arabası görünürlerde yoktu. Zaten bu kadar k ısa sürede ve bu havada Ikitelli'den gelmesi de düşünülemezdi. Etrafta korumaların polis arabasını arad ı; onlar da yoktu. Korumaya son vermiş olabilirlerdi, ayr ıca kızın hâlâ pe-şindeyseler onunla birlikte gelmeleri de mümkündü. "Bakalım az sonra anlarız" diye mırıldandı içinden. Sibel'in apartman giri şine sığınıp beklemeye başladı.

Vakit ilerledikçe so ğuk artıyordu. Karayelle yağan kar dineceğe benzemiyor, aksine zaman zaman tipiye dönüşerek şiddetini artırıyordu. Her taraf bembeyaz olmuştu.

Sibel kim bilir ne zaman dönerdi?

Böyle beklemeye devam ederse şifayı kapaca ğı kesindi. Daha şimdiden iliklerine kadar ıslanıp buz kesmişti. Hiç olmazsa

apartman ın antresine girebilse, radyatörün yanında biraz ısınabilir, rüzgâr ve yağıştan korunabilirdi.

Kap ıcının ziline bastı. Cevap veren olmadı. Kapı aç ılmıyordu. Hangi cehenneme gitti bu herif, diye

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

söylendi, sonra dayanamayıp herhangi bir katın ziline bastı. Kapı otomati ğinin tiz sesi duyuldu ve ağır demir kapı aç ıldı. Ayhan bir gölge gibi içeri süzüldü. Yukarıya çıkan kimse olmayınca üst kattan ince bir kadın sesi. "Kim o?" diye yankılandı.

Genç adam hiç sesini ç ıkarmayarak, radyatörlerin yanına yaklaşıp neredeyse donmak üzere olan parmaklarını üzerine dayad ı. Yukarıdaki ses bir iki kere daha, "Kim o?" diye yankılandı, ardından kapanan kapının sesi duyuldu. Yukarıdaki kat sakini herhalde yanlış zili çald ılar, diye söylenip duruyor olmalıydı. Hiç umursamadı Ayhan. Ü şümekten kurtulmuş, biraz rahatlamıştı şimdi, ince tabanlı mokasenini çıkarmış, ıslak çoraplı ayaklar ını radyatöre dayam ıştı.

Bekledi.

Gelen giden yoktu. Ayakta dikilmekten iyice yorulmu ştu. Bu süre içinde binaya bir Allanın kulu bile gelmemişti. Apartmanın sessizliği içinde ürperti yarattı, sanki koca apartmanda kimse yaşamıyordu. Katlardan televizyon sesi bile gelmiyordu. İnsanı kesseler kimse duymazd ı burada.

Zaman ilerledikçe tedirgin olmaya ba şladı. Bina girişine sığı-nalı iki saate yakla şmıştı. Sibel'in şimdiye kadar çoktan gelmesi lazımdı. Neden gecikmişti acaba? Trafik tıkanıklığından mıydı? Yoksa başka bir yerde randevusu mu vardı? İnsan böyle havada randevu verir mi yahu, diye söylendi içinden; ama kar yağışı ö ğleden sonra başlamıştı, ya daha önce birisine verilmiş sözü varsa? Sibel'in verdi ği sözlere ne kadar sadık kaldığını bilirdi; in şallah böyle bir sözü yoktur, trafik tıkanıklığından gecikmiştir diye teselli bulmaya çalıştı.

Hiç olmazsa kar ve tipi alt ında değildi artık. Giriş kap ısının camının önünde dikilip beklemeye devam etti. Dakikalar ilerle-

dikçe heyecan ı endi şeye dönmeye başlamıştı. Sokak araba farlarıyla her aydınlandığında, "Hah, geldi işte!" diye seviniyor sonra sevinci yarım kalıyordu.

Saat dokuza on kala Sibel'in arabas ı sokakta bo ş buldu ğu bir yere parketti.

Ayhan arabay ı hemen tan ımıştı; derin bir soluk aldı. Kızı beklerken akl ına bin türlü kötü ihtimal gelmiş, neler düşünmemişti!

K ız tipi altında arabasını kilitleyip ko şar adım evine yaklaştı. Bir yandan da çantasından kapının anahtarlarını ç ıkarmaya çalışıyordu. Ayhan anahtarı kullanmas ına fırsat vermeden kapıyı içerden açt ı. Antrenin ışığı sönük oldu ğundan genç kız karanlıkta onu tanıyamamış bir an içerdeki gölgeden korkmu ştu. Gözlerini kısıp kim olduğunu anlamak için dikkatle baktı. Boş bulunup dudaklar ının arasından, "Aaa Ayhan, sen misin?" sorusu çıktı.

Ayhan yorgun fakat sonunda Sibel'i bulman ın rahatlığıyla. "Seni korkuttum galiba" diyebildi.

Genç k ız böyle bir karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Şaşkın bakışlarla kapı önünde Bekleyen Ayhan'a bakakaldı.

"Ne ar ıyorsun burada?" diye mırıldandı.

"Habersiz geldi ğim ve seni şaşırttığım için üzgünüm. Görüşmemiz lazım. Seni ABC'den telefonla aradım ama az evvel çıktı dediler. Önemli olmasa^gelmezdim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Hayrola ne var?"

Sibel alt ı ay sonra Ayhan' ın böyle birdenbire evine gelmesini yadırgamıştı. Bütün iyi niyetli yaklaşımına rağmen, Ayhan'ın katı ve ba ğışlamaz tutumundan dolayı ona k ırgındı. Kaşlarını çat ıp, sitemkâr bir şekilde baktı. Yine de içinde merak uyanmıştı.

Genç adam, "Bilmiyorum," diye f ısıldadı. "Tehlikede olduğunu düşündüm."

"Neden? Ne oldu ki?"

Ayhan cevap vermeden önce sordu:

"Polis seni hâlâ koruma alt ında tutuyor mu?"

"Hay ır. Dört ay önce kaldırdılar. Oğuz Tamer'den bunu ben istedim."

Sibel gözlerini, yerinde huzursuzca k ıpırdayan Ayhan'a dikerek:

"Söylesene, bir şey mi oldu?" diye sordu yeniden.

"Anla şılan henüz olmadı ama her an olmas ından korkuyorum."

"Yine ayn ı konu mu?"

Ayhan k ızararak başını sallad ı. "Evet."

"Bu sefer ne buldun?"

Genç k ızın sorusunda sanki alaycı bir ifade vard ı. Ayhan biraz bozulur gibi oldu. Galiba boşu boşuna kuşkulanmış, aslı astar ı olmayan bir şüphe ve korkuya kapılarak buralara kadar gelmişti. Bunu, Sibel'in kendisiyle

yeniden görüşebilmek için yarattığı bir neden olarak de ğerlendirmesinden çekindi.

Cevap vermekte gecikince Sibel kolundan tutup iteledi. "Hadi yukar ıya çıkalım. Yorgun görünüyorsun. Biraz kendini toparlayıp bana her şeyi anlatırsın" dedi.

Ayhan sanki içeriye girmek istemiyormu ş gibi, "Seni rahats ız etmiş olmayay ım?" diye mırıldandı.

K ız gülümseyerek, "Hadi hadi, merak etme, rahatsız etmezsin" diye çekiştirdi.

Merdivenleri ç ıkarlarken, "Herhalde açsın, değil mi?" diye sordu.

Ayhan s ıkılıp utanarak, "Yemek yiyecek vaktim olmadı" diye cevapladı.

* * *

Sofraya oturuncaya kadar hemen hemen hiç konu şmadılar. Sibel eve girince paltosunu ve kalın botlarını çıkarmış, kardan ıslanan saçlarına biraz çeki düzen vermiş sonra yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa dalmıştı. Kız bir yandan salata hazırlayıp, yemekleri ısıtırken, Ayhan da sofranın düzenlenmesi için

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

yard ıma çalışmıştı. Tabakları mutfaktaki ufak masaya yerle ştiriyor, çatal bıçakları yerlerine koyuyordu. İster istemez geçen yaz yaşadıkları k ısa beraberliği hüzünle hatırlamıştı. Onunla çok mutlu kısa bir beraberliği olmuştu. Zaman zaman tartışsalar bile o günler hayatının unutulmayacak anılarıyla doluydu.

Sofraya oturduklar ında Sibel ilk lokmasını a ğzına atarken, "Evet, artık seni dinleyebilirim" diye mırıldandı. Bakışlarını genç adam ın kararsız ve endişeli yüzüne çevirdi. Bir ara ona çok kızmıştı, anlayışsız ve bencil tutumu affedilir gibi değildi. Aralarındaki anlaşmazlığı, olgun iki insan gibi konuşup halledeceklerine, o kaçak dövüşmeyi tercih etmiş, sertleşip hırçınlaşarak, kalbini kırmış, o güzel beraberliği bırakıp kaçmıştı.

Ayhan a ğzındaki lokmayı bitirmeye çal ıştı. Başını iki yana sallad ı.

"Do ğru yapıp yapmadığımı bilemiyorum" diyebildi k ısık bir sesle. "Belki buraya gelmemeliydim. Kendi kendime gelin güvey oldum. Yanılmış olabilirim. San ırım yine hata ettim."

Sibel onu rahatlatmak istercesine:

"Hadi, b ırak şu gevelemeyi de çıkar ağzındaki baklayı. Ne oldu?"

Ayhan yutkundu.

"Bu ak şam üstü ona rastladım," dedi. "Şişli'de..."

"Eee, ne var bunda? Olamaz m ı?"

"Söyleyeceklerim ho şuna gitmeyebilir."

"Neden?"

"Çünkü ona hâlâ ilgi duydu ğunu sanıyorum."

Sibel'in ka şları çat ıldı.

"Ayhan!.." diye yüzüne dik dik bakt ı. "Yine bıraktığımız yerden mi başlayacağız? Beni bunu söylemek için mi aradın?"

"Hay ır. Ama yarın gazetelere karnı de şilmiş bir kad ının cinayet haberi gelirse hiç şaşma."

"Ne demek istiyorsun?"

"San ırım Turgut Atamer bu gece birini daha öldürecek!"

431

Sibel çatal ını b ıçağını taba ğının içine bıraktı. Dikkatle genç adama baktı. Boğuk bir sesle, "Bu hükme nasıl vardın?" diye sordu.

"Kesin emin olamam tabii. İstersen bir önsezi de. Ama o hasta herif yine kıyafet değiştirdi."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"K ıyafet mi değiştirdi? Ne demek o?"

Ayhan bu ak şamüstü olanları birer birer anlatt ı. Sonra:

"Belki biraz duygusal davran ıyorum ama nedense senin tehlikede olduğun endişesine kapıldım. İçimden bir ses, bu gece sana saldıracağını söyledi. Dayanamad ım seni aradım," diyebildi. Utanarak başını önüne eğmişti.

Genç k ız Ayhan'ın bu davranışından yeterince etkilenmişti. Uzanıp masanın üzerindeki elini tutup sıktı. Fakat hâlâ emin olmadığı bir konu vard ı. Yoksa Ayhan olanları unutturmak, kendisini affettirmek için böyle bir numaraya mı ba şvurmuştu? Belki Turgut Atamer'i gördüğü bile yalandı.

Ayr ıca böyle bir davranışa hiç lüzum da yoktu; kendisine gelip, yalnızca bir özür dilese onu affetmeye çoktan razıydı. Onu hâlâ seviyor ve özlüyordu.

Usulca, "Do ğru söyle, bana gerçeği itiraf et. Buraya beni özlediğin için mi geldin?" diye sordu.

Genç adam ba şını önüne e ğdi. "Seni hiç unutamadığımı itiraf edebilirim. Fakat hayat ını tehlikede görmeseydim gelmezdim."

"Anl ıyorum," diyen Sibel isteksizce ağzına bir lokma daha attı. Duymak istediği cevap tam bu değildi, içinde hafif bir burukluk hissetti.

"Ne yapmay ı dü şünüyorsun?" diye sordu. j

"Bilmiyorum. Akl ıma bir şey gelmiyor. Şimdilik tek istedi- f ğim seni tehlikeden korumak."

i

K ız içini çekti. "Ben tehlikede değilim." \

"Buna emin olamazs ın."

"Aradan alt ı ay geçti Ayhan. Şayet Turgut Atamer hasta bir ; katil olsaydı bu süre içinde mutlaka yeni bir cinayet işlerdi." }

432

Genç adam ın başına kızgınlıktan kan hücum etti. Dudaklarını ısırdı.

"Yani sen hâlâ onun suçsuz oldu ğunu mu iddia ediyorsun? Onun katil olduğuna inanmıyor musun? Sakın bilmiyorum deme. Bunu pekâlâ sen de biliyorsun. Süleymaniye'deki Serap Uzuno-va'nın verdiği tarifi unutma. Adamın eşkaline, tipine aynen uyuyordu. Gösterdiğin resimlerden onu teşhis edemedi ama Suzan Pınar'la onu tuzağa düşürdük ve kızcağız o gece öldürüldü. Onun katil olduğu gerçeğinden hâlâ şüphen mi var?"

"Polisin ne dü şündüğünü biliyorsun. Söylediklerinin hepsi iddianı do ğrulayan olaylar fakat ne yazık ki somut ve yasal ispat vasıtaları de ğil."

"Allah kahretsin! Polislerin tutuklamak için ne beklediklerini anlam ış de ğilim. Mutlaka suçüstü mü yakalamak istiyorlar, ancak o zaman mı emin olacaklar?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

K ız ısrarla sorusunu yineledi:

" Şimdi ne yapmayı dü şünüyorsun, onu söyle?"

"Dedim ya, bilmiyorum. Kan ımca bu akşam sana saldırabi-lir. Çok dikkatli olmalısın. Burnum kan kokusu alıyor. Tabii bu akşamki kurban başka bir kadın da olabilir. Bunu ancak yarın anlayabiliriz veya ceset ne zaman bulunursa. Umarım o zaman benim haklı oldu ğuma inanırsın. Tabii hâlâ beni de şüpheliler listesinde görmüyorsan?"

Sibel bu son cümleyi duymazdan geldi.

Gözlerini bir noktaya dikip dü şünmeye başladı.

Dalg ınlığı uzay ınca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ayhan.

"O eve girmeyi dü şünüyorum," diye mırıldandı Sibel.

"Hangi eve? Ni şantaşı'ndaki daireye mi?"

"Evet."

"Ayn ı şey benim de aklımdan geçti. Orada bir şeyler bulacağımdan eminim. Bazı suç unsurlar ı, o lanet herifin suçluluğunu ispata yarayacak deliller. Ama nasıl? Anahtar olmadan içeriye nasıl girebiliriz."

" İşin orası kolay. Bir yolunu buluruz. Fakat yan ılıyorsak rezil olduğumuzun resmidir. Başımıza iş açılabilir."

"Hiçbir şey olmaz, sen merak etme. Bana öyle geliyor ki, o herif daireyi bir tür..."

"Bir tür ne?"

"S ığınak gibi kullanıyor olabilir. Kılık kıyafet değiştiriyor, belki de krize kapıldığı dönemler orada kal ıyor, olamaz mı?"

"Belki de. Gidip bakmaya ne dersin?"

" Şimdi mi?"

"Tabii ya, neden olmas ın?"

"Biraz tehlikeli de ğil mi Sibel?"

Genç k ız gözleri parıldayarak Ayhan'a baktı.

"Yoksa korkuyor musun?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Saçmalama. Korku akl ımın köşesinden bile geçmez ama içimden bir his bu adamın yine bir av peşinde olduğunu söylüyor. Bu sen de olabilirsin, başka biri de."

" İyi ya, evde yok demektir."

"Ama mutlaka oraya dönecektir."

"Nerden biliyorsun?"

"K ıyafetini değiştirecektir. Herif o çapaçul giyimiyle evine dönmez."

"Ya oray ı k ışlık olarak kullanıyorsa?"

"Benim de akl ıma geldi önce ama hiç sanmıyorum. O varlıklı haliyle o sokakta oturmaz. Ayr ıca evden çıkınca bütün ışıklar söndü. Adamın yanında çalıştırdığı ki şiler olduğunu biliyoruz, o gidince evin zifiri karanlığa dönüşmemesi lazımdı. Evde ondan başka kimse olmadığına eminim. Tabii aklıma kötü bir ihtimal de geliyor."

"Nedir o?"

"Bu geceyi o evde geçirmek isterse ne yapar ız? Hele tam biz içerdeyken üstümüze gelirse?" "Bu riski göze almalıyız." Ayhan keyifsizce ayağa kalktı.

"Dur bakal ım, o kadar acele etmeyelim" diye söylendi. "İyi düşünüp akıllı bir plan yapmal ıyız. Bir defa, anahtarımız yok; içeriye nasıl gireceğimiz problemi var. Önce bu sorunu halletmeliyiz. Bir hırsız gibi kapıyı zorlayarak giremeyiz. Komşulardan biri görür ya da şüphelenip polise ihbar ederse soluğu kodeste alırız."

Sibel dü şünüp, bir çare aradı.

"Evin yang ın merdiveni var mı? Şimdi pek çok apartmanda bulunuyor."

"Sanm ıyorum, bu eski apartman; yangın merdiveni yoktur."

"içeriye girmemizin bir yolu olmal ı."

"Bulaca ğız."

"Bir çilingir ayarlasak?"

"Gecenin bu saatinde mi?"

Sibel surat ını ek şitti. "O da var ya!" diye homurdandı. "Peki ne yapacağız?"

Ayhan, Sibel'deki bu heyecandan, Turgut Atamer'i suçlamak için gösterdi ği gayretten memnundu. "Bu işi yarın gündüz sağlam ve dinç bir kafayla düşünsek daha iyi olur" diye mırıldandı. "Bu geceyi bekleyerek geçirelim. Bakalım sapık herif yeni bir olay yaratacak mı?" Sonra birden hatırlamış gibi Sibel'e sordu, "Polis, Serap Uzunova'nın da korumasını geri çekti mi?"

"Bilmiyorum. Korumay ı alt ı ay sürdüreceklerini hiç sanmam, herhalde..." iri iri gözlerini açarak Ayhan'a

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

baktı. Neyi ima ettiğini anlamış gibiydi. "Sak ın bu gece ona gidiyor olmasın?" diye korkuyla mırıldandı.

Bu, Ayhan' ın aklına gelmemişti. Olabilirdi, Turgut Atamer'in bu geceki hedefi Serap Uzunova olabilirdi; katil, aylar evvel yarım kalmış öldürme giri şimini bu gece yeniden tamamlamaya kalkışabilirdi. Ne de olsa, kalan tek görgü tanığı oydu.

Acaba katil o olay ı ne ölçüde hat ırlıyordu?

Olay tam bir nöbet an ına rastlamıştı. Serap'ın ifadesini hatırlamaya çalıştı. Ayhan, çok sonra bir dost meclisinde tanıştığı bir psikiyatrla konu şmuş, bu uzmandan bilgi almaya çalışmıştı.

Doktor, her olay ın ayrı özellik gösterdi ğini, hastayı tan ıyıp, müşahede altında tutmadan kesin bir karara varmanın mümkün olmayacağını, bazı hastalar ın kriz sırasında yaptıklarını kesinlikle hat ırlayamadıklarını söylemişti.

Acaba Turgut Atamer, Serap Uzunova diye birini an ımsıyor

muydu?

Sibel telefonun ba şına geçti.

Ayhan merakla, "Ne yap ıyorsun?" diye sordu.

"Serap' ı arayaca ğım..."

"Peki, ne diyeceksin?"

"Bu gece dikkatli olmas ını söyleyece ğim."

" İyi düşündün mü? Kadını bo şu boşuna telaşlandırmayalım?"

"Tedbirli olmas ında yarar var."

Ayhan sesini ç ıkarmadı. Genç kız telefonu tuşlamaya devam ediyordu. Bekledi. Bir türlü açılmıyordu telefon, tam almacı yerine koyaca ğı s ırada ince bir kadın sesi duyuldu.

Sesi tan ıyamamıştı. Sibel, bir an acaba yanlış bir numara m ı dü ştü diye kuşkulandı.

Genizden gelen bo ğuk, yaşlı bir kad ın sesi "Alo," diyordu.

"Serap han ımla görüşmek istiyorum."

"Evde yok."

Kad ın konuşmayı k ısa kesmek istercesine donuk ve ilgisiz

konu şuyordu.

"Öyle mi? Kiminle görü şüyorum?"

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Ben teyzesiyim."

Sibel hat ırladı birden. Olay s ırasında Serap'ın Adapazarı'na gitmiş olan birlikte oturdu ğu bir yakını vard ı. Kadın o olmalıydı.

Ne diyece ğini bilemedi. Teyzesine bir açıklamada bulunamazdı. Nihayet:

"Nereye gitti ğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bir arkada şıyla sinemaya gitti."

"Kiminle?"

"Niye soruyorsun k ızım?"

Ne söyleyebilirdi ki? K ısa bir duraklamadan sonra." Belki ben de onlara yetişebilirim," dedi.

"Nas ıl bulacaksın kızım? Hangi sinemaya gittiklerini bilmiyorum ki. Hem saat on oldu. Nasıl yetişirsin? Sen atölyeden misin?"

"Hay ır teyze. Serap atölyeden bir arkadaşıyla mı gitti?"

"Herhalde öyledir. Bilgim yok. Beni i ş yerinden arad ı ve geç gelece ğini söyledi."

"Peki, te şekkür ederim," diyen Sibel telefonu kapattı.

Ama durum biraz tuhaf ına gitmişti. Dışarda berbat bir hava vardı; kar yağışı devam ediyordu. Serap k ırk yaşını a şmış bir kad ındı, genç olsa, çocuksu bir heves ile eğlence olsun diye sinemaya gitmeye kalkışacağını dü şünebilirdi ama onun yaşındaki bir kadının özellikle böyle bir havada bir an önce evine dönmek istemesi daha doğaldı. Ayrıca aldığı kültür ve aile yap

ısı nedeniyle yanlar ında bir erkek olmadan geceleyin sinemaya gideceğini aklı kesmiyordu. Bu i şte bir bit yeniği olmalıydı. Yoksa Serap teyzesine söylemek istemediği başka bir yere gitmiş olabilir miydi? Belki de art ık yaşamında bir erkek vardı. Teyzesine duyurmak istememiş olabilirdi. Kad ının erkeğe ne kadar aç olduğunu gözleriyle görmüştü.

Sibel'in akl ı kar ışır gibi oldu.

Bir an bu erke ğin* Turgut Atamer olabileceğini düşündü. Sonra hemen vazgeçti. O olamazdı. Onların her ikisini de tanıyordu; Turgut eğer bir katilse, fırsatını bulunca ona sald ırabilirdi ama asla koluna takıp bir yerlere götürmezdi. Ayrıca o olaydan sonra Serap'ın onunla arkadaşlığa girişmesi artık bir hayaldi. Kadın ondan çok korkmuştu. Bunu bir daha denemeye cesaret edemezdi. Yanılıyorum, diye düşündü.

"Ne ö ğrendin?" diye sordu Ayhan.

"Sinemaya gitmi ş" diye mırıldandı genç k ız. Ama huzuru kaçmıştı.

"Pek inanm ışa benzemiyorsun."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Öyle. Ya kad ın yalan söylüyor ya da Serap onu uyutuyor."

"Niye?"

"Serap' ı tan ıyorum, derli toplu yaşayan biri o. Gece yarıları k ızlarla sinemaya gidecek biri değil."

"Yani bir erkekle mi ç ıktığını dü şünüyorsun?"

"Bu daha iyi. Hiç olmazsa yan ında onu koruyacak biri var demektir."

"Ya o erkek Turgut'sa?"

Ayhan güldü. "Yapma Sibel, sen benden de şüpheci oldun birden. O tecrübeden sonra adam ona yaklaşsa bile, hiç kadın buna izin verir mi? Deli mi bu?"

Sibel hiç sesini ç ıkarmadı.

Ayhan, "Cidden böyle bir olas ılığı dü şünüyor musun?" diye sordu yeniden.

"Ne bileyim? Yine akl ımı kar ıştırdın. Eğer yanında bir erkek varsa bunun Turgut Atamer olmaması laz ım. Ama kadın senelerce içindeki cinsel arzusunu hep baskı alt ında tutmaya çalışmış biri. O gece korktu ğunu biliyorum, ama adamın bir hayli etkisi altında kaldığını da. Ayr ıca kabul etmeli ki, hangi kılığa girerse girsin, Turgut her kadını etkisi alt ına almayı iyi beceriyor."

Sibel bu cümleden sonra susup, Ayhan'a kaçamak bir bak ış att ı.

Ayhan s ırıtarak, "Evet, bunu biliyorum," diye konuştu. "Sonuç olarak, bu gece Serap'ın Turgut'la beraber olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olmamas ını dilerim. Ne dersin, Serap' ın evine gidelim mi? Burada oturup ihtimal üretmenin anlamı yok. Arabanın içinde oturup dönüşünü bekleriz."

Ayhan dudaklar ını büktü. "Nas ıl istersen. Boş durmaktan iyidir," dedi.

"Ç ıkmadan evvel bir de Turgut Atamer'in evine telefon edelim; bu karda kıyamette boşu boşuna yollara düşmeyelim, ister misin adam evine dönmüş olsun?"

438

"Nas ıl istersen?"

Sibel numaralar ı tu şladı. Nasıl olup da ezberinde kaldığına kendi de şaştı.

Telefonu emektar u şak Zeki efendi açmıştı. Sibel, Turgut Atamer'le görüşmek istediğini söyledi. Uşak, "Kendileri evde yok efendim. Kim arıyor?" diye sordu.

Sibel rastgele bir isim verdi, ard ından da kaçta döneceğini sordu. Uşak, kesin bir saat veremiyordu. Kız, telefonu kapattı.

"Evde yokmu ş," dedi. "Ne zaman döneceğini de bilmiyor."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Neyse," diye f ısıldadı Ayhan. "Hiç olmazsa k ışın da Tarab-ya'da oturduğunu öğrendik böylece."

Araban ın içi sıcaktı.

Arada s ırada motoru çalıştırıyorlar hem içeriyi ısıtıyorlar hem de karla kaplanan camları temizliyorlard ı. Artık tahmin yapmaktan vazgeçmişlerdi. Uzun bir bekleyiş ba şlamıştı.

Serap' ın Süleymaniye deki evinin sokağına gelmeden önce Nişantaşı'ndaki apartmana gitmişler, Ayhan kıza Atamer'in dairesini göstermişti. Üçüncü katın ışıkları sönüktü. Adam evde yoktu. Belki de bu gece hiç dönmeyecekti.

"Ü şüyor musun?" diye sordu Ayhan.

"Biraz, ama önemli de ğil."

Sessiz kald ılar. İkisi de konuşacak bir şey bulamıyorlardı. Sibel bir ara radyoyu kurcaladı, hoşlanacakları bir yayın bulamayınca sinirli bir şekilde kapattı.

Bir müddet daha geçti.

Karla örtülen ön cam ın sileceklerini çalıştırarak Serap'ın eski evinin pencerelerine baktı. Yaşlı teyzesi çoktan yatmış olmal ıydı, evde hiç ışık yoktu.

K ız beklemekten sıkılmışa benziyordu. "Boşuna mı geldik acaba?" diye sordu.

"Fikir senindi. Bence biraz daha beklemekte yarar var. Hiç olmazsa sinemalar ın bitiş saatine kadar."

Sibel sesini ç ıkarmadı.

Saatler geçti. Kar ya ğışı bütün şiddetiyle devam ediyordu. Ve Molla Hüseyin Çıkmazı'nda hiçbir hareket yoktu. Sokak sakinleri çoktan uykuya dalmışlardı.

Yar ıma doğru sokak bir taksinin ışıklarıyla aydınlandı.

İki genç yerlerinden doğruldular, gözleri sokağa giren taksiye çevrildi. Araba Serap'ın evinden on metre kadar ilerde durmuştu. Gelen o olmalıydı. Önce Serap indi arabadan.

İki sevgili nefeslerini keserek beklediler. Araba hareket etmiyordu. Taksinin iç lambasından arkada oturan erkeği seçebiliyorlardı. Ayhan, gözlerini kısarak adamı daha iyi görmeye çal ıştı. Erkek galiba inmeyecekti. Taksinin aralanmış kap ısından Serap ile ayaküstü konuşmaya devam ettiler. Kadın ürkerek bahçe kapısına bakıyordu.

Ayhan konu şulanları duymak isteyerek cam ı indirdi, i şitmesi imkânsızdı; dışardaki sert rüzgârın uğultusu sesi boğuyor ve aksi istikamete doğru savuruyordu. Taksideki adam galiba Se-rap'a, seni kapıya kadar götüreyim ya da evine girene kadar bekleyeyim tarzında bir şeyler söylüyordu.

Sibel kap ıyı aç ıp dışarıya çıkmak istedi. Ayhan elini tutarak durdurdu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Acele etme, bekleyelim," diye f ısıldadı. Kız durdu.

Taksideki adam Serap' ı ikna etmi ş olmal ıydı ki, arabadan ç ıktı ve birlikte bahçenin tahta kap ısına doğru yürüdüler. Serap'ın yanındaki adamı art ık rahatça görüyorlardı.

Derin bir nefes ald ılar. Turgut Atamer değildi bu adam...

"Bence hiç d ışarı ç ıkma," diye mırıldandı Ayhan. "Neden?"

"Bir anlam ı kalmad ı. Bu o değil. Boşu boşuna kadının huzura kavuşmuş hayat ını yine cehenneme çevirmeyelim."

Sibel, sevgilisinin yüzüne bakt ı, sonra arkasına yaslandı. Ayhan haklıydı galiba.

Adam arabadan inince taksi çekip gitti. İki genç bakıştılar. Anlaşılan, adam geceyi evde geçirecekti.

Onlar bahçe kap ısından içeriye süzülürken Sibel arabayı çal ıştırdı.

Dönü şte de fazla konuşmadılar. Ayhan somurtup suratını asm ıştı. Hava şartlarının kötülüğünden trafik açık ve tenhaydı. Zaman zaman patinaj yapan bir arabaya veya içindekilerin inip ittikleri yolda kalmış olanlara rastlıyorlardı.

Bir ara Ayhan, "Seni sa ğ salim eve b ırakayım ben sonra giderim," dedi.

Sibel'den hiç ses ç ıkmadı. Oysa Ayhan, bu saatten sonra Kadıköy'üne gidecek araç bulman zor, ben de kalırsın gibi bir cevap beklemişti. Kız hiç oralı olmad ı.

Ayhan içinden, eh o da hakl ı, kızı çok üzdüm, diye geçirdi. Kendi gururu gibi onurt gururu da incinmi şti. Bunu beklemeye hakkı yoktu.

Sonunda Sibel'in evine vard ılar. Saat biri geçiyordu. "Seni yukarıya çıkarayım. Ne olur ne olmaz, daireni de bir gözden geçiririz," dedi. Sibel yine Ses çıkarmamıştı.

Genç k ız kapıyı aç ıp elektrikleri yaktı, içerde hiçbir terslik yoktu. Her şey bıraktıkları gibi duruyordu. Sibel olmayacağına da emindi. Fakat Ayhan ona aldırmayarak her tarafı kontrol etti. Mutfa ğa, banyoya hatta dolapların içine kadar baktı. Sonra rahatlamış bir tav ırla, "Kimse yok, artık güvendesin, içim rahat edebilir. Kapı çal ınırsa sen yine de dikkatli ol, kimseye açma" diye tembihte bulundu.

Sevgilisine bakt ı. Üzgün ve utangaç bir sesle, "Kusura bakma, seni de telaşlandırdım, geceyi berbat ettim. Ama elimde değildi, tekrar özür dilerim" diye fısıldadı.

441

Sibel onu pek dinlemiyor gibiydi. Evin içinde dola şıyor, bazı dolaplar ı aç ıp bir şeyler çıkarıyordu. Bir ara salona geldi. Elinde yastık, çarşaf ve battaniye vardı.

Ayhan şaşkın şaşkın sevgilisine baktı.

"Nedir onlar?" diye sordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Saçmalama. Ayr ıca seninle tartışamayacak kadar da yorgunum. Bu saatten sonra karşıya geçemezsin. Bu gece salondaki kanepenin üzerinde yatarsın."

Bu Ayhan' ın beklediği teklifti, iş olsun diye itiraz etti.

"Do ğru olmaz Sibel. Buna hakkım yok. Aramızda geçenlerden sonra bu evde kalmam hoş de ğil, nasıl olur?"

"Ehh, bu kadar ını dü şünebiliyorsan bu bile kazançtır" diye homurdandı genç k ız gergin ve sinirli bir şekilde. "Taş kafan nihayet baz ı gerçekleri gördü galiba."

Ayhan ba şını önüne e ğdi.

Utangaçl ığına rağmen, aylar sonra sevdiği kızla, aynı yata ğı olmasa bile, ayn ı çat ı alt ında bulunmak, aynı havayı solumak, baz ı şeyleri paylaşmak sınırsız bir sevinç yaratmıştı içinde.

"Hakl ısın," diyebildi.

Sibel çar şafı ve yast ığı battaniye ile birlikte kanepenin üstüne b ırakmış fakat yay ıp yerleştirmemişti. Buruk ve soğuk bir sesle "İyi geceler," dedi ve salınarak yatak odasına geçti. Kapıyı kapat ırken Ayhan, ancak kendisinin duyabileceği kadar kısık sesle, "Sana da iyi geceler sevgilim" diye fısıldadı.

Soyundu, ışığı söndürüp kanepeye uzan ırken battaniyeyi üzerine çekti. O da çok yorgundu ve bu akşam kar altında çok üşümüştü. Fakat bir türlü gözünü uyku tutmuyordu. Deli gibi sevdiği kızın az ötede bir zamanlar kendisiyle paylaştığı yatakta şimdi tek başına yatması onu çileden ç ıkarıyordu.

O da şu anda benim hissettiklerimi yaşıyor mu, diye düşündü. Belki aynı duygular ı ve pi şmanlığı o da paylaşıyordu.

Yan ıma gecenin bir vaktinde gelir mi acaba, diye düşündü.

442

Hay ır, gelmezdi. Haklıydı da. Yoksa gidip ayaklar ına kapanıp, beni bağışlamasını söylemem mi gerekli diye aklından geçirdi.

Öylesi daha iyi olurdu ku şkusuz.

Fakat Ayhan bunu yapacak gücü bir türlü kendinde bulamad ı. Sabaha kadar kuş tüyü kanepenin üzerinde dönüp durdu...

İ.

443

(4)

Turgut Atamer Ni şantaşı'ndaki dairesinde gözlerini açtı. Yatakta hiç kımıldamadan bir süre gözlerini tavana dikerek hareketsiz kaldı. Ağzında buruk, kekremsi bir acılık vardı. Boğazı yan ıyordu ve kendini yorgun hissediyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Aylar sonra berbat bir gece geçirmi şti. Şanssız ve elinin boş döndü ğü bir gece! Sanki koca İstanbul, bu kokuşmuş kent kurumu ştu. Ne sokaklarda, ne girdiği barlarda bir av bulamamıştı. Belki yağan kardı nedeni. Kötü kadınların kanı m ı donmu ştu ne, işine yarayacak kimseye rastlayamamıştı. Yoksa bu altı ay içinde formunu mu kaybetmişti?

Hiç k ımıldamadan sırtüstü yatmaya devam etti. Güzel yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü.

Uykusuzluktan yanıyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama olsa olsa ancak üç saat kadar uyuduğuna emindi. Ona da uyku denirse. Daha çok karabasanlar içinde bir boğuşmaydı adeta. Rüyas ında annesini görmüştü yine. Kapatıldığı dolab ı, o ürkütücü karanlığı ya şamış, kulaklarında annesinin yabancı erkeklerle sevişirken çıkardığı zevk ve şehvet iniltilerini duymuştu hep...

444

Bir de o kalta ğı...

Evet, dün gece rüyas ında onu da görmüştü. Zaten kaç gecedir bir felaket gibi rüyalarına çörekleniyor, uykularını zehir ediyordu. Biliyordu, onu ebedi huzura kavu şturup günahlarından arındırmadıkça rahat edemeyecekti. Yanılmıştı, çok yanılmıştı. Onu temiz, el değmemiş bir bakire sanm ıştı. Namus simgesi, yaşanılan bu pislik çukurunda her nasılsa açmış ender bir çiçek gibi kokland ığı anda solacak manolyayd ı sanki. Oysa o da bu düzenin değişmez bir parçası ç ıkmıştı. Diğerlerinden hiç farkı yoktu.

Yeterince beklemi şti.

Kendi güvenli ği için.

Aptal k ız kendisine neler vaad ettiğini anlamadan, nasıl rahat ve huzurlu bir hayata kavuşacağını fark edemeden, tercihini abuk subuk, meteliksiz bir

adam uğruna kullanmış ve kendisini reddetmi şti. Sebep ise komikti: Aşk!

Böyle bir duyguyu hiç tan ımamıştı, insanın içine düştüğü geçici ruhsal bir hastalık olmalıydı. Acınacak, aptalca bir duygu. Yazık ki artık yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Sibel şansını kötüye kullanm ıştı.

Yataktan f ırladı. Kalın perdeyi açtı. Dün başlayan kar yağışı lapa lapa devam ediyordu. Yava şça camı araladı. Buz gibi soğuk bir hava odaya doldu. 'Turgut Atamer derin derin açık pencere önünde nefes aldı. Ciğerlerine soğuk havayı çekti, iliklerine kadar titredi. Uzan ıp yatağın ayak ucunda duran robdöşambrını sırtına geçirdi, kuşağını s ıkı s ıkıya bağladı. Aldığı temiz hava beynini biraz daha berrakla ştırmış, düşüncelerini derleyip toparlamasına yardımcı olmu ştu.

Bir süre daha pencerenin önünde durarak ya ğan karı dalg ın bakışlarla seyre devam etti. Düşünceleri yıllar öncesine, çocukluk yıllarına gitti. Annesiyle ilgili beyninde yer etmiş an ılar birer birer geri geliyordu şimdi. Hayatında tanıdığı ilk kötü kad ındı o. Ahlâks ızlık abidesi, adi ve pespaye biri. Ruhunu şeytana satmış,

içi arzu dolu bir kad ın. Arzuladığı her erke ği baştan çıkaran, sınıf ve kalite aramayan, gözü dönmüş bir seks manyağı. Öz oğlundan nefret ederdi...

Gözünde canlanan sahneleri kovmaya çal ıştı, beceremedi. Anılar parça parça beyninde şekilleniyor,

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

gözlerinin önünden gitmiyordu. Hele o korkunç gerçeği öğrendiği ilk geceyi asla unutamazdı. Öz be öz annesi neden yapmıştı bunu kendisine hâlâ anlayam ıyordu. Kapıyı aral ık tutup o ürkütücü karanlık dolabın içine tıkmıştı. Olanları görsün diye. Bir de tehdit etmi şti; gıkını ç ıkarırsan seni Huysuza teslim ederim, diye. Huysuz evin vahşi ve saldırgan kurt köpeğiydi. Daha o sıralar altı yedi ya şındaydı ve köpekten müthi ş korkardı. Bu tehditten ödü kopmuş, sinmiş, sesini kesmiş, karanlık dolabın aralığından olup bitenleri, büyük bir korku ve dehşet içinde seyretmişti. Cinsel ilişkinin ne olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü o yıllarda. Annesinin o yabancıyla niçin soyunup yatağa girdiğini, niye inleyip, kesik kesik çığlıklar attığını anlayamamıştı. Gözleri faltaşı gibi aç ılmış, yatağın içinde zevkle kıvranan annesini ve o yabancıyı deh şetle seyretmişti. Ve sonra bunu diğerleri takip etmişti. Daha o yaşlarda, annesinden nefret etmeye başlamıştı. Biraz daha büyüyünce yaptığı her yaramazl ıktan sonra onu dolabın içine kapar, çıkmasına izin vermezdi. Dolap kapısı hep aral ık kalırdı. Odada bir erkek olmadığı zamanlar bile ç ırılçıplak soyunur oğluna kendini teşhir ederdi. Bir tür cezaydı bu ona...

Turgut Atamer bo ğulacak gibi oldu.

An ıların ağırlığından vücuduna ter bastı. Açık pencerenin önünde yine derin derin solumaya başladı. Bir de o lanet televizyon kanalı kendisinden Kar ındeşen Jack diye bahsetmiş, psikopat bir ruh hastası olduğunu ileri sürmüştü. Oysa o sadece toplumu günah ve pisliklerden kurtarmaya çalışan iyi ahlak gö-revlisiydi. Şimdiye kadar tek bir namuslu kadına dokunmamış, elini bile sürmemişti. Toplumda onun kutsal görevini yerine getirecek bir mekanizma, ya da kuruluş yoktu. Bu i ş ancak gönüllü

olarak yap ılabilirdi. Toplum adına ve onun yüce çıkarları u ğruna. Ya rabbim, diye inledi. Niye kimse kendisini anlamıyor, hak vermiyordu.

Kol ve bacaklar ında hafif kasılmalar hissetti. Aceleyle pencereyi kapattı ve kendini yata ğın üstüne attı. Sol gözünün de seğirmeye başladığını farkediyordu. Bunlar bir kriz i şareti olabilirdi. Turgut Atamer bundan çok korkuyordu ve son altı ayd ır epey sıklaşmaya başlamıştı. Bazen vücudundaki bu kasılmalar ve tikler krize dönüşmeden de kesilebiliyordu. Genç adam krizlerin artmasını, görevini son zamanlarda yeterince yerine getirememesinin tanrısal cezası diye nitelemeye ba şlamıştı.

Şimdilik bunu önlemesinin bir yolu yoktu. İlk krizi on sekiz yaşındayken geçirmişti. Uzun süre ilâç tedavisi görmüştü. Doktorlar kesin bir teşhis koyamamışlardı. Onlardan nefret ederdi. O yıllarda tedaviye cevap vermiş say ılabilirdi, önce krizlerin sayısı azalm ış sonra hiç tekrarlamaz olmu ştu. Ta ki iki sene evveline kadar. İki sene önce bir yaz gecesi Tarabya'daki evinde çok şiddetli bir kriz geçirmişti. Sonra bunlar pek sık olmasa da tekrarlamaya devam etmişti. Gençliğinde kullandığı ilaçlar art ık eskisi kadar etkili olmuyordu. Bu durumda doktorlara gitmek istemiyordu, illetinin kesin bir tedavisi olmadığını biliyordu çünkü. Tek çaresi, tek rahatlayışı ve benli ğinin huzura kavuşması için görev arzusunu daha çok tatmin etmek, yüklendiği yüce görevi daha sık yerine getirmekle mümkündü.

Adelelerinin kas ılması devam ediyordu.

Aln ında soğuk ter taneleri oluştu. Neyseki evdeydi ve bu halini kimse görmeyecekti. Yavaş yava ş bacaklarını karn ına doğru çekmeye başladı. Şuuru bulanmaya başlamıştı. Hep böyle oluyordu; bir saplantı halinde yine çocukluğuna dönecekti. Bazen halisünasyonlar görürdü. Yatak odasının kapısına baktı. Belki şimdi odanın kapısından içeriye annesi girecekti. Başını sallay ıp inleyerek mırıldandı. "Hayır, hayır gelemez o. Öldü. Ölüler gelemez. Benimki hayal. Gelmesini istemiyorum."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Eliyle gözlerinin önünde belirmeye ba şlayan hayali kovmak istercesine boşlukta hareketler yapmaya başladı. Krizin tam sınırında olduğunu hissediyordu. Az sonra feci bir kabusun içine yu-varlanacaktı. Annesi yine ona eziyet edecek, ya ceza verip karanlık dolaba tıkacak ya da gözünün önünde bir yabancıyla yatacaktı. Adama hissettirmeden gülümseyerek ona bakacaktı. Belki kurt köpeği Huysuz'u da üstüne salabilirdi...

"Hay ır," diye çığlık attı.

Sesi odada yank ılar yaptı. Dişleri kenetlenmemişti henüz. Sesinin de hâlâ erişkin bir erkek gibi çıktığını farkedebiliyordu. Demek çocukluğuna geçiş ba şlamamıştı daha.

"Allah ım istemiyorum," diye inledi. Başını ellerinin aras ına aldı. Beyninin içinde korkunç bir zonklama vardı. Sonra yavaş yava ş bacaklar ındaki kasılmanın hafiflediğini duyumsadı. Bu iyiye gidişti. Kriz başlamadan geçiyordu galiba. Derin derin solumaya devam etti, bol oksijene ihtiyacı vard ı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Az sonra vücudunu tatlı bir rahatl ık sardı. Açılıyordu...

Krize tutulmadan atlatm ıştı vartay ı.

Yorgunluk hissetti. S ırtüstü uzanmaya devam etti, iyice rahatlayınca düşünmeye başladı. Son zamanlarda hastalığının neden arttığını, krizlerin neden sıklaştığını tahmin edebiliyordu. Hep böyle olurdu zaten. İnsan biraz da kendisinin doktoru olmalıydı. Bu bedeni, bu ruhu kendisinden iyi kim bilebilirdi? Aklına takılan şeyi zamanında gerçekleştiremezse çoğu zaman hastalık depreşiyor, krizleri daha sık geliyor ruhunda bir çürümüşlük ve kokuşmuşluk hissediyordu. Sebep o kaltaktı...

Kendisine ihanet eden, gelece ğini karartan, sözünde durmayan o fahişede...

Sibel Candan denen o kad ını öldürmekte çok gecikmi şti. Tıpkı kendisine yapt ığı gibi kim bilir kaç erkeğin daha ruhuna acı veriyordu. Ama o farkl

ıydı...

Atlatt ığı krizin yorgunlu ğu belirginleşen yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu.

448

Onu di ğerleri gibi öldürmeyecekti! Onun için çok değişik bir plan tasarlamıştı.

A ğırlaşan göz kapaklarının kapanmasına engel olamadı ve güçsüz dü şen bedeni yeniden derin bir uykuya daldı...

* * *

Yumu şak bir elin omzunu dürtmesiyle uyandı Ayhan. Gözlerini aralad ı, yanı ba şında tanıdık bir ses. "Hadi uyan artık, geç kalıyoruz," diyordu. Nerede olduğunu toparlayamadı birden, fakat Sibel'in par ıldayan gözlerini, gülümseyen yüzünü görünce aklı ba şına geldi. Yattığı kanepenin üzerinde do ğruldu. Bütün vücudu uyuşmuştu.

Sibel mutfa ğa doğru giderken, battaniyeyi üzerinden atarak telaşla giyinmeye başladı. Banyoya geçip dağınık saçlarını eliyle düzeltmeye çal ıştı. Tıraş olma imkân ı yoktu; bugün de böyle idare ederiz, bo ş ver, diye suratını s ıvazladı, elini yüzünü yıkadı, kendine çeki düzen verecek mutfağa geçti.

Genç k ız çoktan giyinmiş, kahvaltıyı haz ırlamıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan' ı tebessüm ederek süzdü. "Nas ıl, dün gece rahat uyuyabildin mi?" diye sordu.

"Te şekkür ederim. Deliksiz bir uyku çektim."

"Sahi mi?"

Sibel'in yüzünde anlaml ı bir ifade vard ı. Ayhan neyi kasdet-tiğini anlamıştı ama anlamam ış görünmeyi tercih etti. Bundan sonra ne olacağını, aralarındaki ilişkinin nasıl bir seyir takip edeceğini kesti rem iyordu henüz.

Fazla konu şmadan çaylarını içip kahvalt ılarını bitirdiler. İkisinin de rahat uyumadıkları, zor bir gece geçirdikleri yüzlerinden belliydi.

Ayhan, "Kap ıcı gazeteyi getirdi mi?" diye sordu.

Genç k ız sevgilisinin neyi amaçladığını sezinlemi şti.

"Bakt ım," diye mırıldandı. "Yeni bir cinayet haberi yok."

Ayhan dü ş k ırıklığına uğramış gibi.

"Öyle mi?" dedi. "Yan ıldım mı yani?"

"Evet. Kesinlikle."

"Belki olay geç duyulduysa bask ıya yetişmemiştir."

"Gazeteci olan sensin, istersen gazeteye telefon et."

Ayhan ses ç ıkarmadı. Çayından bir yudum aldı. Bozulmuştu biraz.

"Fakat dün ak şam sen de bana inandın. O herifin yeni bir halt karıştıracağına emindin. Yalan mı?"

"Evet, bu do ğru. İnsanları tela şa düşürmekte bire birsindir. Bu konuda üstüne yoktur. Beni de inandırdın. Ama sonuç ortada; cinayet yok. Yine yanıldın işte. Her zamanki gibi."

Ayhan itiraz etmek istedi.

"O sap ığın dün gece bir naneler yediğine eminim. Haklı oldu ğumu göreceksin. Belki ceset henüz bulunamadı. Gazeteye gittiğimde sürpriz bir haberle karşılaşmam çok olasıdır."

Sibel cevap vermedi ama yüzüne alayc ı bir şekilde baktı.

Kalkt ılar ve işlerine gitmek üzere evden çıktılar.

* * *

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan, Sibel'in arabas ından Şişli'de indi. Tıraş olaca ğını, ayrıca uğraması gereken birkaç yer oldu ğunu, gazeteye 1 l'deki servis aracıyla gideceğini söyledi. Nedense aralarına yine açıklayamadıkları bir gerginlik girmişti. Sibel de itiraz etmedi.

Sibel yola koyuldu. Kar ya ğışı devam ediyordu. Hava biraz daha yumu şamış cadde ve sokaklar c ıvık, kar ve çamur arası bir tabakayla kaplanm ıştı. Genç kız bir süre, aklı dün geceki olaylarla dolu arabas ını sürmeye devam etti. Sonra birden uyandı, ürkerek telaşa kapıldı. Yoksa Ayhan bahane uydurup kasten mi kendisinden ayrılmıştı? Amacı, çok merak ettiği Turgut Ata-mer'in dairesine mi girmekti? Mutlaka öyleydi. Hele bu sabah kendisinin olumsuz ve alaycı tutumundan sonra mutlaka bu i şi kendi başına yapmaya karar vermiş olmal ıydı. "Tuh, aptal ka-

fam," diye homurdand ı. Bunu nasıl da düşünememişti? Ayhan'ın yapacağı i ş çok tehlikeliydi; bunu yaln ız başına yapmasına izin vermemeliydi. Her şey olabilirdi.

Arabay ı ilk uygun yerden döndürerek Ni şantaşı'na yollandı. Evi dün gece Ayhan göstermişti. Bulması çok kolaydı, içinden de inşallah geç kalmamışımdır, diye söyleniyordu. Gözleri fıldır fıldır cadde ve sokaklarda Ayhan'ı ar ıyordu. Turgut Atamer'in evinin olduğu sokağa saptı, arabayı parkedecek uygun bir yer ararken Ayhan yerine Turgut Atamer'i gördü. Adamı aylar sonra yeniden görmek, yüre ğini ağzına getirmişti. Gözlerine inanamadı. Onunla karşılaşacağını hiç ummuyordu. Kan ı çekilir gibi oldu; bir an kaldırımda ağır ve vakur adımlarla yürüyen adama aylardır peşlerinde koştukları katil gibi bakt ı. Ayhan'ın şartlanmasına hiç şaşmamak lazımdı, inanılır gibi değildi ama kendisi de astragan yakalı, siyah kruvaze paltolu, kendini beğenmiş ve aristokrat haval ı adama şimdi bir katil gibi bakıyordu.

Sinirlerine hakim olup, heyecan ını bast ırabilmek için, duran arabanın direksiyonuna s£ı s ıkıya yapıştı. Turgut Atamer kendisini görmeden, sakin adımlarla yürüyüp gitmişti.

Bir an ne yapaca ğına karar veremedi Sibel.

Acaba Ayhan da bu civarlarda bir yerlerde miydi? Emin olamazd ı. Gelmiş olsayd ı, kaçınılmaz bir karşılaşma olacak iki adam birbirlerine gireceklerdi.

Derin derin soludu. Belki Ayhan buralarda bir yerde saklanm ış, harekete geçmeden önce evi kolluyor olabilirdi. Öyle ya, dairede birinin olup olmadığını anlamadan, do ğrudan doğruya kapıya dayanamazdı ya?

Biraz beklemeyi tercih etti.

Hem Ayhan burada olsa bile, içeriye nas ıl girecekti? Kapıyı açacak bir anahtar ı yoktu ki! Otomobilin içinde kalıp düşünmeye devam etti. Sevgilisinin ondan evvel buraya gelmiş olmas ı imkâns ızdı. En kestirme yolları kullanarak buraya gelmi şti, o ise vasıta arayacak, taksi bulacak ve oyalanacaktı.

451

Şimdi onun da beyninde, tıpkı Ayhan gibi içeriye girip bu esrarengiz daireyi görmek, adam ın herkesten gizlediği bu yeri, incelemek fikri yer etmişti. Bunun tehlikeli ve biraz da anlamsız olduğunu biliyordu; ama Turgut dairesinden çıkmıştı ve hemen dönmesi söz konusu olamazd ı.

Ne yap ıp edip, bu daireyi görmeliyim, diye düşündü. İçinde dayanılmaz bir arzu doğmuştu. Şayet Turgut gerçekten suçlu ise, içerde onun suçluluğunu ispata yarayacak bir şeyler bulunduğu varsayımı beyninde artıyordu. Benliğinde müthiş bir mücadele ba şlamıştı. Sağduyusu bu düşüncenin saçma ve tehlikeli

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

olduğunu, bir an önce saçma sapan bir şey yapmadan buradan uzaklaşması gerekti ğini söylüyor, fakat ruhundaki şeytan rahatlaması ve içinin huzura kavu şması için mutlaka içeriye girmesini söylüyordu.

Yerine m ıhlanıp kaldı.

Bir türlü karar veremiyordu. Gözleri apartman ın sokak kapısına takıldı. Kapıda elinde kürekle bir adam belirdi. Kapıcı olmal ıydı. Bir süre ana giriş kap ısını ard ına kadar açık tutarak, elindeki kürekle apartmanın üç basamaklı giri şini ve kapının önünde biriken karları küredi. Arada s ırada sokaktan gelen geçen tanı-dıklarıyla görüşüyordu.

Kap ıcı oradayken içeriye girmesi sak ıncalıydı.

Kendisini görünce, kim oldu ğunu, kimi aradığını falan sorabilirdi. Ayhan'dan i şittiği kadarıyla Turgut'un adı zillerde yaz ılı de ğildi, belki burayı ba şka bir isimle kiralamış olabilirdi, öyle ise o ismi bilme şansı hiç olmadığından, kapıcının sorularına hedef olmak pek işine gelmiyordu.

Sibel a ğır ağır arabasından indi.

Dikkatle karlar ı küreyen adam ı kolluyordu. Tam bu s ırada kapıcının binaya girdiğini gördü. Küreği kapıya dayamıştı. Kararını hemen vermeliydi. D ış kap ıyı kapat ırsa içeriye girme şansı da zorla şacaktı.

H ızla karşı kald ırıma geçti.

Uç basamak merdiveni geçip antreye bir göz att ı. Apartman antresi boştu ve kapıcı ortal ıkta görünmüyordu. İçeriye daldı, dikkatle etrafı dinledi. Bodrumdan konu şmalar yükseliyordu. Kapıcı kendi katında biriyle konuşuyor olmalıydı. Merdivenleri kimseye görünmeden çıkmak için en uygun zamandı. Tereddüt etmedi, bir solukta basamakları t ırmanmaya başladı. Ayakla-rındaki botların lastik tabanları ses çıkmasına engel

oluyordu. Kapıcı bodrumda oldu ğu için merdiven otomatiği açıktı. Önünü rahatlıkla görebiliyordu.

Yüre ği yerinden çıkacakmış gibi ç ılgınca atıyordu.

Yapt ığının ne kadar çılgınca ve saçma olduğunun da bilinciy-deydi. Keşke şu anda Ayhan yanımda olsaydı diye geçirdi içinden. Onun varl ığı her zaman destek olmu ştu.

Yapt ığının anlamsızlığını bilmesine ra ğmen üçüncü kata çıktı.

Sanki şimdi ne yapacaktı? Önünde kilitli kocaman bir kapı vard ı.

İçeriye girme olasılığı bulunmad ığına göre kapının önünde dikilmenin ne anlamı vard ı ki? Eski maun kap ı önünde dikilip durdu. £.

Heyecandan ter içinde kalm ıştı. Boğulacak gibi hissetti kendini. Boğazı ve dudaklar ı kurumu ştu. Aksi tesadüf merdivenlerde kat sakinlerinden biriyle karşılaşsa konuşacak halde değildi.

Tam o s ırada otomatik söndü. Merdiven boşlukları zifiri bir karanl ığa büründü. Bunu düşünmeliydi ama boş bulundu, korkuyla yerinden s ıçradı.

Otomati ğin düğmesinin nerede olduğuna bile merdivenleri çıkarken dikkat etmemişti. Sibel karanlıktan

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

korkmazdı ama gözleri karanl ığa alışıncaya kadar kendini diri diri mezara sokulmuş gibi bir hisse kap ıldı. Işık görmek, bir an önce aydınlığa kavuşmak istiyordu. El yordamı ile duvarda otomatik dü ğmesini aramaya başladı. Sonunda bulmuştu, fakat son anda düğmeye basmaktan vazgeçti. Kapıcının dairesinden hâlâ sesler yükseliyordu ve adamın kalın sesi bulunduğu yere kadar geliyordu.

Otomati ğe basarsa binaya birinin girdiğini veya merdivenlerden birinin indiğini düşünerek ilgilenebilirdi. Önce yakmamak daha iyi olur, nasılsa az sonra gözlerim karanlığa alışır diye düşündü. Sonra biraz cesaretlendi, bu kadar korkak olmanın ne anlamı var, diye söylendi içinden. Alt taraf ı merdivenlerdeki herhangi bir yabancıydı. Turgut Atamer'e ziyarete gelen herhangi biri.

Görseler ne olurdu ki?

Otomati ğe bastı.

Merdiven bo şluğu aydınlandı. Trabzanlardan eğilip aşağıya baktı. Kimseyi göremedi. Kapıcının sesi hâlâ duyuluyordu. Adam ışığın yanmasını hiç umursamam ıştı.

Ba şını çevirip gözlerini Turgut Atamer'in dairesinin kap ısına çevirdi yeniden. Bina en azından otuz senelikti, belki daha da yaşlı. Kalın kapıya boş bo ş bakt ı. Macera burada bitmişti işte. İçeriye girmesinin imkânı yoktu. Çok bilinçsiz bir davran ışta bulunmuştu.

"Ne halt etmeye geldim sanki?" diye söylendi.

Birden bir ses duyar gibi oldu.

Sesin yönünü tayin edememi şti. Kulağını kap ıya dayayarak dinledi. Yoksa içerde biri mi vardı? Ayrıca burayı hep Turgut Atamer'in dairesi olarak dü

şünmüşlerdi; ya başkasına aitse, ya adam sırf ziyaret için bu daireye gelmişse? Bir yakınının, arkadaşının evi de olabilirdi; hatta sevgilisinin veya varsa metresinin de. Adamın kapıda adı bile yoktu.

Ah Ayhan ah, diye homurdand ı. Hep ona kanmıştı. Dün Turgut'u buraya girerken görünce, hemen bir hükme varmış, suç delillerini sakladığı gizli evi, diye tutturmu ştu. Kendine de bozuldu. O da Ayhan'dan farklı dü şünmemişti.

Art ık gitse iyi olurdu.

Ayn ı sesi bir daha duydu. Yan ılmıştı, duyduğu ses daireden değil üst kattan geliyordu. Yeniden yerine mıhlanıp kaldı. Sanki az evvel aklından geçenleri düşünen o değilmişçesine tekrar eski ve kalın kapıya bakmaya başladı.

454

Kap ıyı çalsam ne farkeder diye dü şündü.

Nas ıl olsa Turgut Atamer'in içerde olmadığını biliyordu. Şayet kapı aç ılır ve biri çıkarsa, rastgele bir isim verir, pardon yanlış gelmi şim diyebilirdi. Tabii bunun da bir sakıncası vard ı; televizyon ekranı kanal ıyla herkes tarafından tanınan, ünlü biriydi artık, içerdeki kendisini tanırsa bunu Turgut Atamer'e söyleyebilirdi.

"Adam sende, bo ş ver. Her şey olacağına varır," diye söylendi ve kapının zilini çaldı. Hareket yoktu

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

içerde. Bir müddet bekledi, tekrar zile dokundu. Kapı aç ılmıyordu.

Üçüncü defa uzun uzun çald ı, parmağını zilden ay ırmadı.

İçerde kimse olmadığını anlam ıştı art ık.

Fakat ne yaz ık ki içeriye giremeyecekti.

Akl ına gelen çılgınca bir fikirle eğilip kapı önündeki paspas ın altına baktı. Bazen paspas altına anahtar bırakanlar olurdu. Acaba Turgut Atamer öyle bir hata yapar mıydı?

Anahtar yoktu. Gördü ğü tek şey, bir parmak kalınlığındaki tozdu. Bu binanın kapıcısı hiç de iyi çalışmıyordu anlaşılan. Karları küreyece ğine önce şu tozları temizlese ya diye söylendi.

Art ık yapacağı bir şey kalmamıştı. Yavaş yava ş gitmek için merdivenlere do ğru yürüdü. Son anda aklına bir şey daha geldi. Acaba kapı üstündeki kal ın pervaza bırakılmış bir anahtar olabilir miydi? Zay ıf bir olasrıiktı ama yine de bakmaya de ğerdi. Bu, zaman zaman kullanılan bir yöntemdi. Adam buraya, anladığı kadarıyla rastgele saatlerde gelip gidiyordu, bir yedek anahtara gereksinim duyabilirdi.

Ümitsizdi, şayet Turgut Atamer gerçekten suçlu ve bu dairede kendisini ele verecek bazı ipuçlar ı bulunduruyorsa, kesinlikle böyle bir tedbirsizlik yapmaz, bir yedek anahtarı herkesin ele geçirebilece ği yere bırakmazdı.

Ba şını kald ırıp kapının üst pervazının çıkıntısına baktı. Kolunu uzatırsa oraya yetişebilirdi. Eldivenini çıkarıp, uzandı. Parmakları kal ın çıkıntı üzerinde dokuna dokuna ilerledi. Bak ımlı el-

leri toza bulan ıyordu. İçindeki son umut kırıntıları da tükenmek üzereyden parmaklar ı metal bir nesneye takıldı.

Neredeyse sevinçten bir ç ığlık atacaktı.

Bu bir anahtard ı. Bulmuştu işte...

Ganimet bulmu ş gibi sevinçle elindeki anahtara bakt ı. Onu bulması büyük bir şanstı. Ama sevinci çok sürmedi, şüpheyle bakışlarını avcunun içindeki paslanmaya yüz tutmu ş metal parças ına çevirdi. Üzerinde pas oluşmuştu. Acaba anahtar ne kadar zamandan beri orada duruyordu? Yoksa çok eskiden kalma, unutulmuş bir anahtar m ıydı? Kilitin değiştirilmiş olma ihtimali de vard ı.

Sevinci gölgelenir gibi oldu. Şüphesini gidermek için hemen denemeli, anahtarı bir an önce kilite sokmalıydı. Tam titreyen parmaklarıyla anahtarı kilite uzat ırken otomatik yine söndü. Antre karanlığa gömüldü. Sonra tekrar yandı.

Ama bu sefer dü ğmeye Sibel basmamıştı.

Bir suçlu gibi yerinde donakald ı genç k ız. Yüreği deli gibi yeniden çarpmaya başladı. Merdivenlerde ayak seslerini işitti. Biri geliyordu.

Gelen Turgut Atamer olabilir miydi acaba?

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bunu dü şünmek bile korkunçtu. Soluğu tutuldu bir an. Gelen oysa, ne yapabilirdi? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Anahtarı yerine koyarak bir üst kat kaçabilirdi belki. Ona görünmemesi laz ımdı.

Bacaklar ı titremeye ba şlamıştı. Anahtar da hâlâ elindeydi. Allahım sen bana yardım et, diye mırıldandı. Ayak sesleri artmıştı. Birden seslerin aşağıdan değil yukardan geldiğini farketti. Öyleyse bu Turgut olamazdı.

Derin bir nefes ald ı. Tehlikede sayılmazdı çok şükür.

Ayak sesleri iyice yakla şmıştı. Bir refleks olarak elindeki anahtarı avcunun içine saklay ıp parmaklarını kenetledi.

Orta ya şlı bir kad ındı merdivenleri inen. Şık, temiz pak giyimli, şişman ve güler yüzlü. Bir an bakıştılar. Kadın belli belirsiz

tebessüm etti ve yan ından geçti. Tam aşağıya inen merdivenlerin başına geldiğinde durarak Sibel'e baktı yeniden, içten ve yumuşak bir sesle, "Turgut beyi mi arıyorsunuz?" diye sordu.

Genç k ızın gerginlikten konuşacak hali yoktu. Başını sallad ı. Neden sonra, "Evet efendim," diyebildi.

"Maalesef onu bulamazs ınız. Artık burada oturmuyor. Buraya çok ender gelir. O da apartmanın bir sorunu olursa."

"Öyle mi?" demek zorunda kald ı Sibel k ızararak. içinden de, inşallah bendeki heyecanı farketmez, diye dua ediyordu. Kadın konuşmaya devam etti.

"Tarabya'da bir villa yapt ırdığını i şittik. Artık orada yaşıyormuş."

"Buraya hiç gelmez mi?"

"Dedim ya, çok ender. Ya da bizim haberimiz olmuyor."

Kad ın gerçek bir komşu gibi ilgilenmişti.

"Niçin arad ığınızı bilmiyorum ama arzu ederseniz kap ıcıya bir not bırakabilirsiniz ya da ondan yeni evinin telefonunu alabilirsiniz."

"Te şekkür ederim.'Tıanımefendi," dedi Sibel.

Asl ında kadının bu ilgisinden sıkılmıştı. Bir an önce gitmesini bekliyordu.

Kad ın hâlâ meraklı gözlerle k ıza bakıyordu.

"Affedersiniz," dedi sonunda "Yan ılmıyorum değil mi? Siz ABC kanalından sunucu Sibel Candan değil misiniz?"

i şte korktuğu başına gelmişti. Ünlü olmanın bedeliydi bu. Kendisini her yerde tanıyorlardı, inkâr etmenin yararı yoktu. Acaba bu kibar han ım ziyaretini Turgut Atamer'e ilk gördüğünde söyler miydi?

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Hiç ku şkusu yoktu bundan. Zevkle bahsedeceğinden emindi.

"Evet, benim" diye onaylad ı.

Kad ın, "Maşallah küçük hanım, ekranda gözüktüğünüzden de güzelmişsiniz. Hazırladığınız programları büyük bir keyif ve

zevkle izliyorum. Sizi yak ından gördüğüme çok sevindim," dedi içtenlikle. Sonra, "Kapıcıyı yukar ıya çağırayım mı?" diye sordu.

Sibel hemen at ıldı.

"Hiç zahmet etmeyin. Ben geli ş sebebimle ilgili k ısa bir not yazıp kapıcıya bırakabilirim. Teşekkür ederim..."

"Nas ıl isterseniz? İyi günler," diyen kadın merdivenleri inmeye başladı.

Sibel derin bir oh çekti.

Bir yandan da endi şeleniyordu. Aşağıda kapıcıyla karşılaşır ve kendisinden bahsederse, iyilik olsun diye adamı yukar ıya gönderebilirdi.

Kad ının merdivenlerde yankılanan topuk sesleri uzaklaştı. Rahatlamıştı art ık.

Yine de emin olmak için trabzanlardan e ğilip aşağıya baktı.

Kad ın kapıcıyla konuşmadan sokağa çıkmış olmal ıydı.

Sibel geriye döndü.

Daha fazla bekleyemezdi. Elindeki anahtar ı kilide soktu. Heyecandan sap ır sapır titriyordu. Her şey şimdi belli olacaktı.

Pasl ı anahtar ı kilit yuvas ında çevirdi.

Metal parças ı rahatl ıkla yuvada döndü ve kapı aç ıldı. Turgut Atamer'in dairesindeydi artık...

* * *

Bu karl ı berbat havada, hem de kendi soka ğında, o kaltağın ne işi vardı?

Turgut Atamer araban ın içindeki kızı hemen görmü ş ama görmezden gelmi şti. Dik başlı ve ma ğrur yürüyüşünü hiç bozmamış, göz göze gelmekten özenle kaçınmıştı.

K ızın bu sokakta bulunması tesadüf olamazd ı. Sibel Candan da inatçıydı, tıpkı kameraman ı Ayhan gibi. Bu sokağa gelişi bir rastlantı olabilir miydi? Hiç sanm ıyordu. Dişlerini gıcırdattı. Yürüyüp sokağın köşesini döndü.

Kö şebaşı bir dükkând ı; geniş vitrinleri olan bir ma ğaza.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Cadde yönündeki vitrinin önünde durarak, ç ıktığı soka ğı ayn ı vitrin cam ından kontrole başladı.

Sibel'i görebiliyordu.

Arabay ı parketmi şti. Fakat arabanın içinden inmiyordu.

Birini bekliyor olmal ıydı. Belki Ayhan denen o kameramanı...

Hiç k ımıldamadan yeşil gözlerini arabaya dikti. Kararlı ve biraz da endi şeliydi. Sibel'in kendi evinin bulunduğu bu sokakta ne beklediğini henüz tam olarak çözememişti.

Evini bildiklerini hiç sanm ıyordu ama o Ayhan denen adama hiç güven olamazdı.

Çok zeki ve becerikli oldu ğunu tecrübesiyle öğrenmişti. Sibel evini mi gözlüyordu yoksa?

Bu dü şünce iyice neşesini kaçırdı.

Belki evine girmeye de kalk ışabilirdi.

O kaltak evine kesinlikle girmemeliydi. Orada bulacaklar ı kendisinin sonu olurdu.

Turgut Atamer hafifçe titredi.

Onu kendi evinde ordüremezdi!..

Bunun hâlâ bir rastlant ı oldu ğuna inanmak istiyordu. Mutlaka bir rastlantı. Bir işi olmalıydı bu sokakta.

"O da ne?" diye m ırıldandı. Kız arabasından çıkmıştı şimdi ve karşı kald ırıma geçiyordu, apartmanına doğru. Vitrinin kenarından başını uzatt ı, daha iyi görmeye çalıştı.

Bunun tesadüfle bir ilgisi yoktu. K ız binaya girince emin oldu. Ama içeriye nasıl girecekti? Anahtarı yoktu ki? Gündüz gözü bir hırsız gibi maymuncuk kullanamazdı herhalde. Yoo, daireye girmesine izin veremezdi!

Geriye döndü ve evine do ğru ağır ağır yürümeye başladı. Tabii ki, Turgut Atamer yıllar önce annesinin bir aşığına kullanmak için verdiği yedek ev anahtarının kapının üst pervazında unutulup kaldığını bilemezdi...

* *

459

Sibel içeriye süzülünce, gürültü etmeden kap ıyı kapatarak, s ırtını duvara dayad ı.

Soluk solu ğaydı ve ömründe ilk kez bir yabanc ının evine, hırsız gibi izinsiz giriyordu. Soluklarını ayarlamak için bir süre kımıldamadan olduğu yerde kaldı. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Mesleki merak, televizyon programında ileriye sürdükleri bir iddiayı kan ıtlamak ihtiyacı olabilirdi. Ama gerçek nedenin Ayhan'ın savının doğruluğunu ortaya çıkarmak olduğunun da bilinci içindeydi. Bu iddia gerçekleşmedikçe sevgilisiyle arasının düzelmeyeceğini, rahata ve mutluluğa kavuşamayacaklarını biliyordu. Turgut daima aralarında olacaktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Daire uzun süre kapal ı kalan yerlerin havas ızlığı içindeydi. Nem ve küfe benzer bir koku sinmi şti etrafa. Sibel kendini toparlayıp bir iki adım attı. Rahat olmalıydı. Nasılsa Turgut Ata-mer daha uzun süre dönmezdi. Yeterince vakti vardı.

Oda kap ılarının çoğu açıktı. Geniş bir salona girdi. E şyaların üstü çarşaf gibi geniş Amerikan beziyle örtülmüştü. Parkelerin üzerinde durması gereken hal ılar rulo yapılarak salonun bir köşesine kaldırılmıştı. Tüller çekikti. Karlı havan ın camlardan yansıyan beyaz aydınlığına rağmen evin içi loş ve ürperticiydi.

Genç k ız ne aradığını bile bilmiyordu. Neyi ara ştıracaktı? Acaba bu evde Turgut'un suçluluğunu kanıtlamaya yarayan ne bulabilirdi?

Salonun ortas ında durarak şaşkın şaşkın etrafa bakındı. Gözü, duvarlarda bırakılmış tablolara tak ıldı. Çoğu orijinal yağlı boya tablolard ı. Resimden az buçuk anladığı için k ıymetli şeyler olduğunu gördü. Duvara bitişik eski stil büyük ve aynalı bir büfe vard ı. Yaklaşıp kapaklarını açt ı. ilk bölüm boştu. Boşaltılmış olmal ıydı. İkinci bölmede eski bir çay takımı buldu. Çin porsenelinden yap ılmış, el boyası, antika bir takım. Çoğu kırıktı. Anlaşılan Turgut Atamer bu haliyle onu yeni evine götürmemiş ama atmaya da kıyamamıştı. Dolabın kapaklarını kapatt ı. Koca salonda araştırabileceği başka bir şey bulamadı.

Koridora ç ıktı. Rastgele bir odaya daldı. Tamamen boştu. Diğerine geçti. O da boş say ılırdı. Üstü örtülü bir koltuktan başka bir şey bulamadı.

İçini karamsarlık kapladı. Burada ne bulacaktı ki? Art ık kullanılmayan terkedilmiş bir evden ba şka bir şey değildi burası.

Ümitsizce koridorun sonundaki büyük odaya do ğru yürüdü. Onun da kapısı aç ıktı. Daha içeriye girmeden geniş karyolay ı görebiliyordu.

Turgut'un yatak odas ı olmal ıydı, irkildi. Burada yaşam belirtisi vardı!..

Yatak toplanmam ıştı, yünlü bir robdöşambr yorganın üzerine atılmıştı. Evdeki genel havasızlık, nedense burada hissedilmiyordu. Pencerelerin altına isabet eden parkelerin üstünde çok az bir ıslaklık vardı ve pencerenin perdesi rastgele çekilmişti. Tahmininde yanılmadı, Turgut Atamer dün gece burada kalmıştı. Eğilip parmaklarıyla yerdeki ıslaklığa dokundu, erimiş kar tanelerinden kalan suydu bu. Pencere aç ılınca yere düşen kar taneciklerinin izleri oldtığunu düşündü.

incelemeye devam etti.

Yanda büyük bir gardrop vard ı, içine baktı. Hemen hemen boş say ılırdı. Bir yığın tahta askılar duruyordu. Bir iki spor gömlek, dolabın dibine atdmış eski ti şörtler göze çarpıyordu. Sibel'in ilgisini blucin bir mont ve kirli pantolonlar çekti.

Turgut Atamer bunlar ı yaz ın işlediği cinayetler sırasında kullanmış olabilirdi. Kan izi bulaca ğını umarak eski tişörtleri inceledi. Kan izi filan yoktu. Yalnızca aylardır kapalı bir dolab ın içinde kalmanın yarattığı hafif bir küf ve kirli eşyanın kendine özgü ağır kokusu sinmişti üzerlerine.

E şyaları yerine b ıraktı. Tam kapağı kapat ırken dolabın dibinde geriye doğru itilmiş bir çanta gözüne çarptı. Askılı spor bir çanta. D ış yüzü branda gibi bir bezden yap ılmıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Merak etti.

Zaten dikkati çekecek ba şka bir şeye de rastlamamıştı. Uzanıp çantayı öne çekti.

D ışından eliyle şöyle bir yokladı. İçinde eline dokunan sert bir şey vardı.

Çantan ın fermuarını açt ı ve birden ta ş gibi donup kald ı...

Gözleri irile şerek çantanın içinde Rambo tipi bıçağa baktı. Bulmuştu nihayet! Bunca kadının hayatına son veren cinayet aleti bu olmalıydı! Dehşete kapılmış bir vaziyette, inanmaz bak ışlarla, ürpererek bıçağa bakıyordu. Bıçak temiz ve parıltılıydı ama polis laboratuvar ında incelenirse mutlaka suçluluğu ispata yarayan sonuçlar elde edilirdi.

Heyecan ı daha da artt ı Sibel'in.

Elini b ıçağa değdirmeden çantanın içini karıştırmaya devam etti. Artık ne aradığını biliyordu. Nitekim az sonra onu da buldu. Ray-Ban marka koyu renkli güneş gözlü ğü.

Katilin tarifindeki te şhise yarayan alet ve eşyaydı bunlar!

Yüre ği deliler gibi çarpıyordu. İşte aradıklarını bulmu ştu ve Ayhan haklı ç ıkmıştı.

Bir an ne yapaca ğını şaşırdı yine. Hemen polise telefon etmeliydi. Komiser O ğuz Tamer'i bulmalı ve ona her şeyi anlatmalıydı. Fakat bu eve girişi ve suç delillerini buluşu tamamen yasalara aykırıydı. Hiçbir resmi sıfatı olmad ığı gibi bu eve gizlice ve habersiz girmi şti. Turgut Atamer şikayetçi olursa hapsi boylardı. Ayrıca yasaları da bilmiyordu; acaba böyle elde edilen kan ıtların mahkemede geçerliliği olur muydu?

E ğildiği yerden kalktı.

Acele karar vermemeliydi. Ayhan'la da konu şup sonra komisere gidebilirlerdi. Oğuz Tamer belki mahkemeden bir arama kararı ç ıkartabilirdi.

Sevinçten içi içine s ığmıyordu.

Bir an evvel buradan ç ıkayım, diye düşündü. Gerçi Turgut Atamer gitmişti ve kolay kolay bu boş eve dönmezdi fakat burası onu ürkütüyordu. Korkunç ve bo ğucu bir yerdi.

Tam o s ırada gardrobun yanındaki gömme dolabı gördü. Kap ısı kapal ı gömme bir dolapt ı. İçinden yükselen bir ses, "Oraya da bak!" diyordu. Sibel dayanamadı. Bir iki adım attı, titreyen elleriyle gömme dolabın kulpunu kendine doğru çekti.

Az kals ın ağzından bir çığlık yükselecekti. Zor tuttu kendini. Soluğu duracak gibi oldu. Ayrı ayr ı ufak askılara asılmış kad ın külotları duruyordu dolapta.

Adeta minyatür bir koleksiyon! Manyak bir ruh hastas ına özgü sergi!.. Öldürdüğü kadınlara ait külotlar olmalıydı bunlar. "Ayhan bunda da yan ılmamıştı. Ölen fahişelerin külotlarının bulunmadığını söyledi ği zaman ona gülmüştü. Pek inanmamış, Ayhan'ın hayal gücünün fantezisi sanmıştı. Şimdi gerçekler bütün

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

çıplaklığı ile kar şısındaydı. Acı fakat gerçekti. Cinayet aleti ve öldürülen kad ınların kişisel eşyalarını Turgut'un dolabında bulmuştu. "Harika bir koleksiyon, değil mi?" Bu Turgut Atamer'in sesiydi!..

Sibel'in dönüp bakmas ına hiç gerek yoktu. O sesi gayet iyi tanırdı. Düzgün ve akıcı Türkçesi, etkili diksiyonu, kelimeleri vurgulamadaki becerisi ile yakından tanıdığı ses... Adeta felç oldu genç k ız.

Dönüp arkas ına bakamadı. Yakalanmıştı. Hem de hiç ummadığı bir anda. So ğuk bir ter bütün vücudunu kapladı. Her tarafı titremeye ba şladı. Bunun başka açıklaması olamazd ı. Katilin ininde ve avcunun içindeydi artık... Sıra kaltağa gelmişti... "Yoksa beğenmediniz mi?"

Arkaya dönmek için ola ğanüstü bir gayret sarfetti Sibel. Adam yatak odasının kapısı önünde, yüzünde kahredici bir gülümseme, elleri siyah paltosunun cebinde kendisine bakıyordu. Kendinden emin ve duruma hakim bir vaziyette.

Sibel söyleyecek bir şey bulamadı ve moraran dudaklar ının

aras ından tek kelime çıkmadı. Zaten ne diyebilirdi ki? Tam anlamıyla suçüstü yakalanmıştı.

"Cevap vermiyorsunuz. Utand ınız mı, yoksa korkuyor musunuz?

Sibel'in çeneleri titriyordu. A ğzını açt ı ama ses ç ıkmıyordu. Tam bir panikti bu. Dehşete kapılmıştı. İrileşen gözleri ve sabit-leşen bakışları Turgut Atamer'in üzerinde odaklanm ış, hareketsiz kalmıştı. Elinde olmadan bir iki adım geri çekildi. Sırtı duvara yap ıştı.

"Anla şılan konuşmaya niyetiniz yok, yanılıyor muyum?" Kız çaresizce başını sallad ı. Kapıldığı deh şetten ve yaşadığı gerilimden sonra adam ın ne söylediğini bile rahat anlayamıyor-du.

Turgut Atamer alayc ı haliyle gülümsemeye devam etti. "Asl ında sizi ve yardımcınızı kutlamak gerekir. Çok başarılıydınız. Polisten bile iyi çalıştığınızı söyleyebilirim. Onlar bir arpa boyu ilerleyemediler, ama siz aradığınızı buldunuz. Do ğrusu bunu nasıl becerdiğinizi merak ediyorum." Sibel ilk şoku atlatmak üzereydi.

Silkindi, gözlerini adama dikti. Turgut Atamer hiç olmazsa şu an saldırgan ve öfkeli görünmüyordu. Ama bunun bir şey ifade etmediğinin bilincindeydi. Korkunç gerçeği öğrenmişti, elini kolunu sallayarak, hiçbir şey olmamış gibi gitmesine izin vermeyece ği kuşkusuzdu. Fakat biraz zaman kazanabilirdi belki. Zamanın ne yararı olabilece ğinin muhakemesini yapamazdı şu an. Biraz zaman biraz daha hayatta kalması demekti.

Turgut Atamer'in tarz ı b ıçak kullanmaktı. Bütün cinayetlerini kadınların karnını yararak i şlediğini biliyordu. Bu işi yapacaksa muhtemelen yine aynı yöntemi kullanacakt ı. Cinayet aletinin yerini biliyordu artık. Önce onu dolabın içindeki çantadan çıkarması gerekecekti.

Oysa adam, şimdilik hareketsiz ve sakindi.

Onunla fiziksel bir mücadeleye giri şse onun aleyhine olaca-

ğını biliyordu. Güçlü ve iri yar ı bir adamd ı, elinden kurtulamazdı. Şimdiye kadar hiçbir kurbanı da kurtulamamıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Sibel'in bildi ği bir şey daha vardı. Turgut Atamer her kurba-nıyla önce cinsel ilişkiye giriyordu. Acaba aynı şeyi kendisinde de deneyecek miydi? Kuşkusuz yapacaktı bunu; hastal ığının bir belirtisiydi bu. Cinsellikle ilgili bir anomali. Az önce dolapta gördüğü külotları hat ırladı. Yeniden ürperdi, aman Allahım, diye kıvrandı. Yoksa kendi külotu da o ufak koleksiyona girecek miydi?

Aln ından kaşlarına doğru terler süzülmeye başlamıştı genç k ızın. Sırtını dayad ığı dolab ın önünde, her türlü kurtulma ümidinden uzak öylece duruyordu. Bağırmayı dü şündü önce. Alabildiğince, sesinin var gücüyle, boğazı y ırtılırcasına bağırmayı. Gündüz vakti, herhalde birileri canhıraş feryatlar ını duyard ı. O diğer kurbanları gibi bu ili şkiye asla istekli değildi.

Yapabilir miydi acaba? Belki a ğzından bir çığlık yükselebilirdi, ama ondan sonra Turgut Atamer zor kullanarak, rahatlıkla sesini kesebilirdi. Yumruklar, başına vurur, direncini kırardı. Bayılırsa bu daha da kötü sonuç yaratırdı. Kendinden geçince bedenini diledi-ğince kullanır, ırzına geçerce sonra da onu öldürürdü. Belki diğer kadınlara da aynı şeyi yapmıştı. Hayır, bağırmanın, çığlık atmanın yararı olmazd ı. Bu, adamı daha da azd ırmak, şiddet kullanmaya zorlamak olurdu. Aklını kullanmal ıydı. Onu sessizce, sakin ve yumuşak davranarak yola getirmeliydi. Tek şansı buydu.

E ğer becerebilirse...

Bir avantaj ı da vard ı. O aklı ba şında, anlayışlı bir insand ı, oysa karşısındaki akıl hastası, yarı deli biriydi. Bu avantajı iyi kullanmal ıydı.

Derin bir soluk ald ı.

Gerçek mücadele şimdi başlayacaktı. Onunla tartışmaya karar verdi. Elindeki tek imkân buydu. Ama nasıl yapacaktı bunu? Onu nas ıl oyalayabilir, canını nas ıl bu korkunç adamın elinden kurtarabilirdi?..

* * *

Saat ikiyi geçiyordu.

Ayhan gazeteden ç ıkarak televizyon binasına geçti. Asansöre binip üçüncü kattaki Sibel'in odasına yollandı. Servisteki arkadaşları alt ı aydan beri onu eskisi kadar s ık görmediklerinden hemen etrafını sardılar. Takılıp, şakalaşmaya başladılar. Hayat dolu, canlı, her zaman çevresine neşe saçan bu genci özlemişlerdi. Saklamak için gösterdikleri bütün çabaya rağmen, arkadaşları Sibel ile aralar ındaki gönül macerasını da kötü biten sonucunu da ö ğrenmişlerdi. Ama bunu yüzlerine karşı söylemiyorlard ı, içlerinden biri:

"Ne o yak ışıklı?" diye takıldı. "Artık yüzünü göremez olduk. Gazetede havalar nasıl?"

"Bo ş verin şimdi şamatayı. Sibel Hanımı görmek istiyorum. Nerede o?"

K ızlardan biri, "Bugün hiç gelmedi," dedi.

"Nas ıl olur? Onu bu sabah gördüm" diye söylendi. Dün geceyi onun evinde geçirdiğini söyleyemezdi tabii. Evden birlikte çıktıklarını da.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Sekreter k ız, "Gelmedi," diye ısrar etti.

"Evine telefon ettiniz mi?"

"Hay ır."

"Niye aramad ınız yahu? Sibel Hanım habersiz hiç işini aksatmaz. Bir aksilik olmasın? Ne vurdumduymaz insanlarsınız yahu?"

Ayhan' ın bu telaşı gülümsemelere neden olmu ştu.

Kameraman Suphi tak ıldı:

"Hop hop, a ğır ol bakalım. Bu ani ilgi nereden çıktı şimdi? Sen bizim takımdan değilsin artık arkadaş. Bizi dışladın."

"Kesin d ırdırı," diyen Ayhan hemen telefonun başına çöktü ve Sibel'in evini aradı.

Telefon cevap vermiyordu.

"Evde yok," diye homurdand ı. Sonra, "Sizi dışardan da aramadı m ı? Emin misiniz?" diye sordu. Servis elemanları bak ıştılar. Kimseden ses çıkmadı.

Bir terslik olmal ıydı. Sibel asla işinden kaytarmazdı. Hele böyle haber vermeden. Acaba yolda arabası bir arıza filan mı yapt ı, diye düşündü. Öyle de olsa mutlaka işi arar, gecikeceğini söylerdi.

içine bir kurt dü ştü. Endişeyle etrafına bakındı.

Akl ına çok kötü bir olasılık geliyordu, düşünmek bile istemediği bir olasılık...

"Aman Allah ım," diye mırıldandı ve servisteki arkada şlarının şaşkın bakışları aras ında ok gibi yerinden fırladı.

Sibel mutlaka akl ına gelen o kötü olasılığı gerçekle ştirmiş, kendisine haber vermeden o canavarın evine gitmiş olmal ıydı. Koridorlarda koşarken bunu düşünmeli ve onu yalnız bırakmamalıydım, diye bağırıyordu. Birkaç kişiye çarparak deli gibi asansörlere vardı. Evet, bunu yapacağını anlamal ıydı; daha bu sabah evden ayrılırken, "Gel, beraber gidelim" diye bir kerecik olsun ısrar etmemişti. O da Turgut Atamer'in suçluluğuna inanıyor ve sırların düğümünün o lanet dairede toplandığını biliyordu.

Yeti şmeliydi. Bir an evvel o eve ulaşması gerekiyordu. Çok geç bile kalm ıştı. Soluk soluğa aşağıya indi. Gazetenin kullandığı taksilerden birine atlayarak.

"Son sürat beni Ni şantaşı'na götür," diye bağırdı.

Gazetecilerin tela şına ve aceleciliğine alışık olan şoför, "Emredersin ağabey," diye gazı kökledi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

4 i q ütün bunları neden yapt ınız?" diye sordu Sibel.

D Sesi yine de biraz titreyerek ç ıkmıştı ama eskisi gibi ürkek ve çekingen de ğildi artık. Uyuşan beyni, karıncalanan vücudu sanki yavaş yava ş düzeliyor, hayati fonksiyonlar ını yeniden elde eden bir felçli gibi, eski haline geliyordu. Durum değerlendirmesi yapabilmek, düşünebilmek normale döndüğünün kanıtı sayılabilirdi.

Turgut Atamer'in s ırıtarak yüzüne bakmasına hiç aldırmadı.

Kurtulmak, bu ç ılgın adamın elinden yakasını s ıyırmak için bir yol bulmalıydı. Gerçi korkuyu tam olarak üzerinden atamamıştı ama yeniden motor gibi çal ışmaya başlayan beyninden ve olanları de ğerlendirme yeteneğinden de şikayetçi değildi artık.

"Lütfen cevap verin. Bütün bunlar ı neye yapt ınız?"

"Gerçekten merak ediyor musunuz?"

"Evet."

Turgut Atamer'in yüzündeki gülümseme birden kayboldu. Ka şları çat ıldı, yeşil gözleri hiddetle parıldadı. Genç kız. adamdaki bu değişikliğe ürpererek baktı.

Onu k ızdırmaya gelmezdi.

Bir ruh hastas ının ne zaman sinirlenip ne zaman sakinlcşc-ceğini tahmin etmek çok zordu. Hiç şüphesiz şu anda karşısında duran adam, iki defa yemeğe çıktığı o kibar, anlay ışlı ve nazik ki şi değildi. Sibel hangisinin gerçek kişiliğinin kabuğu olduğunu kestiremiyordu ama suyuna gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Çok ilginç," diye m ırıldandı Turgut. "Merak, bilinmeyenin ifadesidir. İnsan emin olduğu, doğruluğunu bildiği şeyi merak etmez. Halbuki siz kanalınızdaki programda beni kamuoyuna ruh hastası bir manyak olarak tanıttınız. Bir de yakıştırma sıfat buldunuz Karındeşen Jack, diye. Kötü kadınları öldürmekten zevk alan, sadist ve hasta ruhlu biri olarak. Yani zaten benim hakkımda bir hükme varmıştınız; daha neyi merak ediyorsunuz?"

Sibel sesinin tonunu yükseltti.

"Ama siz o ki şi olamazsınız. Sizi tanıyorum. Ne kadar kibar, ince ruhlu biri olduğunuzu biliyorum. Sizi tanımasam, haklı olabilirsiniz; ama buna ihtimal bile vermek istemem. Siz sa ğlıklı ve harika bir insans ınız. Katil olamazsınız!"

"Öyleyse evime h ırsregibi niçin girdiğinizi açıklar mısınız?"

Sibel şaşaladı. İnandırıcı, akla yakın bir neden bulamadı. Susmak zorunda kaldı. Kekeledi, bir şeyler mırıldandı fakat ne söyledi ğini kendi de anlamadı.

"Gördünüz mü? Cevap veremiyorsunuz. Çünkü siz de benim hasta oldu ğumu düşünüyorsunuz."

"Hay ır," diye bağırdı Sibel.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bu gerçe ği kabul etmemesi gerektiğini hissediyordu. O anda aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi birden:

"Bu benim fikrim de ğildi."

"Kimin fikriydi öyleyse?"

"Yard ımcımın. Program asistanımın."

Böyle bir aç ıklamanın sakıncası olmad ığını dü şündü Sibel. Nasıl olsa Ayhan burada yoktu ye tehlikenin içinde değildi. Bu canavar şimdilik ona bir kötülük yapamazdı.

Turgut Atamer ba şını sallad ı.

"Anl ıyorum. Şu hayatınızdaki erkek, nişanlınız yani, değil mi?"

"O benim ni şanlım değil artık. Kısa bir süre sonra nişanı bozdum."

"Öyle mi? Vah vah, üzüldüm buna!"

Sibel iddias ını kan ıtlamak istercesine ellerini uzatıp parmaklarını gösterdi.

"Bak ın.. Yüzük görebiliyor musunuz?"

"Peki neden? Neden ni şanı bozdunuz?"

"Uzun hikâye! Şimdi anlatamam, sırası de ğil."

Turgut Atamer h ınzırca gülümsedi.

"Ben öyle dü şünmüyorum," dedi. "Tam sırası. Evime hırsız gibi girip eşyalarımı kar ıştıran eski sevgilimi dinlemek için bol bol vaktim var.

Ayrıca bu konu beni ilgilendiriyor da. Unuttunuz mu, beni reddedip onu tercih etmiştiniz. Sebebi öğrenmek istiyorum, hemen şimdi."

Genç k ız yutkundu. Ne cevap vereceğini bilemedi. Ona gerçek nedeni nasıl söyleyebilirdi?

"Kaba bir insand ı," diye fısıldadı. "Beni kırdı ve incitti. Onunla evlili ğe girişemezdim, asla anlayışlı bir koca olamazdı."

"Ama onunla yatt ınız."

Yersiz ve anlams ız bir suçlamaydı bu. Sibel, adam ın cinsel saplantılarını o anda hat ırladı. Hemen itiraz yoluna gitti.

"Hay ır! Bu iftira. Onunla hiç yatmadım."

"Yalan söylemeyin. Yatt ığınızı biliyorum."

Adam ın yüz ifadesi her saniye değişiyordu. Kâh sinsi bir gülümseme, kâh insanı donduran ürkütücü bir

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

surat aşıklığı Turgut'un çehresini kapl ıyordu.

Sibel inkâra devam etti.

"Yatmad ım diyorum size. Günahımı almay ın."

"Lütfen bana yalan söylemekten vazgeçin. Kar şımda küçülmenizi istemiyorum. Sizi eşi bulunmaz bir varlık olarak görmüş-

470

tüm; cinsinizin uç noktas ı. Dürüst, doğru, mükemmel ve çekici. Bırakın da hayalimde hep öyle kalsın. Yalanlarla kendinizi aşağılatmanın hiç anlamı yok."

Sibel titreyerek. "Ama size yalan söylemiyorum ki," dedi.

"Sizi geçen yaz Tarabya'da yat ıma çağırdığım sabah telefona çıkan adamın uykulu sesini unutmadım. Koynunuzda, yanı ba şı-nızdaydı hemen."

Sibel yeniden yutkundu. O sabah ı an ımsamıştı.

"Yan ılıyorsunuz," diye kısılan sesiyle mırıldandı.

Turgut Atamer'in sesi i ğrenç bir şeyden bahsediyormuş gibi incelmi ş, yüzü tiksinen bir ifadeye bürünmüştü. Sibel itirazdan vazgeçti. Susmayı ye ğledi. O telefonu nasıl unutabilirdi? Yaşamının en mutlu sabahının içine etmişti.

Turgut Atamer ellerini paltosunun cebinden ç ıkararak, göğsünde çaprazladı ve hiç k ımıldamadığı kap ı ağzında dikleşti. Dikkatle genç kızı süzdü.

"Merak ediyorsan ız söyleyeyim. Bütün o kadınları ben öldürdüm. Yard ımcınız yanılmamış. Rahatladınız mı şimdi?"

Sibel yeniden deh şete kapılmış gibi hissetti kendini.

Sap ık adam, gerçekleri inkâr etmenin gereğini bile duymuyordu. Korkusuz ve küstahtı.

Bembeyaz kesilen dudaklar ından kelimeler dökülüverdi.

"Ama neden? Niçin yapt ınız bunları?"

"Anlayaca ğınızı hiç sanm ıyorum."

"Siz yine de bir deneyin. Belki geçerli bir sebebiniz vard ır."

Yana ğında belli belirsiz bir seğirme oldu adamın. Sol gözü de hafifçe kısıldı. "Sebep mi dediniz?" diye adeta fısıldadı.

Sesi k ısık çıkmış, dalgınlaşmıştı Turgut Atamer. Gözlerini Sibel'in arkas ındaki dolaba odaklamış, bulunduğu ortamla ilgisini kesmiş gibiydi. Sanki y ılların geçmişindeki acı veren an ılarının ağırlığı alt ında eziliyormuşcasına sünepeleşmişti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Bir an odada derin bir sessizlik oldu. D ışarda sert karayelin camlarda uğuldayan sesi yankılandı. Genç kız hafifçe yerinde kı-

m ıldadı. Sibel dikkatle adamı kontrol ediyordu. Bir an heyecana kap ıldı, yüreği çılgın gibi atmaya başladı. Yoksa Serap Uzuno-va'nın söylediği gibi bir krizin eşiğinde miydi? Geçireceği bir nöbet onun da kurtuluşu demekti. Nefesini tuttu, adamın konuşmasını bekledi. Serap, bir çocuk gibi konu ştuğunu söylemişti. Hayatında hiç böyle bir krize şahit olmamıştı. Belki de krizin birbirini takip eden evreleri vardı. Acaba krize girmiş miydi?

Cesaretini toplay ıp fısıldadı:

"Evet? Sizi dinliyorum. Anlatsan ıza."

"Bunu gerçekten istiyor musunuz?"

Sibel yan ıldığını anlad ı.

Adam ın durgunluğu olası bir krizden de ğildi. Sesi hiç de bir çocuk sesine benzemiyordu. Tok, ahenkli, her zaman duymaya alışık olduğu sesiydi bu...

İçini yeniden karamsarlık kapladı.

Gerçi adamda gözle görülür bir çökü ş, isteksizlik ya da tam anlayamadığı bir ruhsal de ğişiklik başlamıştı ama bunun ne olduğunu henüz çıkaramıyordu.

"Peki," dedi adam. " Şimdi size kimsenin bilmediği ve kimseye de anlatmadığım bir sırrı aç ıklayacağım. Bunu siz istediniz. Ancak sonucuna da katlanmak zorundasınız."

Sibel a ğzını açmad ı.

Galiba art ık çok geçti ve sonuç değişmeyecekti.

" Şu arkanızdaki dolabı görüyor musunuz?" diye sordu adam.

Sibel, evet anlam ında başını sallad ı. Ama Turgut'un bunu farkettiğini sanmıyordu.

"Çocuklu ğumda annem sık sık beni bu dolaba kapatırdı. Bundan önceki evimizde de buna benzer başka bir dolaba."

Sözünün sonunu getiremedi. Sanki bu k ısa sözler bütün derdini anlatmaya yetmiş gibi susmu ştu adam. Sibel devam etmesini bekledi. Konuşmayınca sordu:

"Çok mu yaramazd ınız?"

Herhalde ne sordu ğunu işitmemişti. Çünkü aldığı cevap ilgisizdi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Kap ısını da tam örtmez, hafif aral ık bırakırdı" dedi. "Ne yaptığını görmem ve kahrolmam için."

"Ne yapard ı ki anneniz? Sizi korkutur muydu?"

"Ç ırılçıplak sevişirdi. Her gün başka biriyle. Kimi bulursa, önüne kim çıkarsa. Ve buna bana seyrettirirdi."

Sibel a ğzı aç ık kalakaldı.

Turgut Atamer'in söylediklerine inanmak istemedi. Olamazd ı böyle bir şey. Bir anne ne kadar düşük karakterli olursa olsun, öz oğluna böyle bir ahlaksızlığı ya şatamazdı. Yoksa o annede mi bir ruh hastasıydı? Yalandı söyledi ği, ona inanmak istemedi.

Garip ve ku şkulu bakışlarla yüzünü inceledi.

Turgut Atamer sanki çok uzaklardayd ı. Yıllar öncesinin çocukluğuna dönmüş gibiydi. İri kirpikli gözleri çakmak çakmaktı.

"O bir fahi şeydi," dedi. "Adi bir fahişe. Tanıdığım en kötü orospu!" a

Sibel şaşkınlıkla, ^'inanamıyorum," diye mırıldandı. Adam ne söylediğini yine duymamıştı. Fısıltı halinde kendi kendine konuşuyordu.

"Benden nefret ederdi. Hayattaki en büyük hatas ı beni dünyaya getirmek olmu ştu. Bunu her fırsatta yüzüme haykırırdı. Ruhu çürümüş ilk orospu ki şiliğini onun kokuşmuş bedeninde tan ıdım."

Sustu birden.

Sibel yerine m ıhlanıp kalmıştı. Bir doktor değildi, ama adamın ruhundaki illetin kaynağını ö ğrenmişti artık..."

"Sonra? Sonra ne oldu?" diye sorabildi ilk şoku atlatınca.

Turgut Atamer silkinir gibi do ğruldu yerinden. Yüzündeki o üzgün ve dalgın ifade kaybolmuş, gözleri yine alaycı ve delici parlakl ığını alm ıştı.

S ırıttı.

473

"Ask ıdaki külotları gördünüz mü?" diye sordu.

Genç k ız dehşetle başını sallad ı.

"Solda duran, en ba ştaki külot ona aittir. Koleksiyonumun en eski ve en kıymetli parçasıdır o. Dünyanın en muhteşem ve en korkunç orospusunun külotu."

Sibel'in art ık söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Demek Turgut Atamer cinayetlerine önce annesiyle ba şlamıştı. Nerede ve nasıl olduğu hiç önemli değildi. Çocuğun ruhundaki eziklik onu böyle bir anormalliğe itmiş olmal ıydı. Yine de merak etti. Acaba annesini öldürdüğünde kaç yaşındaydı? Boğazı dü ğümlendi, dudakları kurudu, oldu ğu yerde çökecekmiş gibi

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

hissetti kendini. Gücü kalmamıştı art ık.

Gözü, kar şısındaki canavara ilişti. Zevkle sırıtabiliyordu.

Tüyleri diken dikendi. Duyduklar ını içine sindiremiyordu bir türlü.

"Sonra ne oldu?" diye kendi kendine f ısıldadı adam "Kutsal görevime ba şladım. Yani dünyadaki tüm kötülüklerin ve ahlaksızlıkların kaynağı olan fahi şeleri ortadan kaldırmaya."

Çocu ğun ya da delikanlının geçirdiği büyük şoku anlayabili-yordu. Sibel, ama bundan sonrası hasta birinin saçmalıklarıydı. Kimse toplumda doğru bildiği adaleti kendi adına dağıtamazdı. Duymak istemiyordu artık. Zaten duyabileceğinin en kötüsünü duymuş. Keşke kulaklarını kapatabilecek gücü olsaydı.

Genç k ız durumun hiç de iyiye gitmediğinin farkındaydı, iyimser olabilmek için aptal olması gerekiyordu. Gördüklerinden ve özellikle de bu itiraftan sonra kendisini canlı b ırakması dü şünülemezdi. Acaba bu kedi-fare oyunu ne kadar sürecek, Turgut Atamer onunla daha ne kadar oynayacaktı? Kapana sıkışmış bir fare gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Zaman kazanmak dü şüncesi boşunaydı. Hele bu andan sonra.

Kurtulmak için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ba ğırması gerekiyorsa onu da yapard ı. Güçlü kuvvetli, sağlıklı bir k ızdı. Turgut Atamer hemen teslim olacağını san ıyorsa,

yan ılıyordu. İnsan ölüm korkusuyla daha da güçlenir, cesur ve atak olurdu. Bağıracak, imdat diye çığlık atacaktı. Dağ ba şında değillerdi ya, elbette bir duyan olurdu. Yenik düşmemek için elinden geleni yapmalıydı. Kanı ba şına hücum etmeye başlamış, öfkeden köpürmüştü. O hırsla bağırdı:

"B ırak beni gideyim. Çekil yolumdan."

Sibel kararl ı bir şekilde kapının önüne kadar geldi. Adam hiç kımıldamamıştı yerinden. Ta ş gibi hareketsiz ve soğuktu.

"Çekilin diyorum size."

"Burdan elinizi kolunuzu sallayarak ç ıkabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sizi serbest bırakmamam için bir sürü nedenim var. Buraya benim davetlim olarak gelmediniz. Bir hırsız gibi gizlice girdiniz, eşyalarımı karıştırdınız ve sizi yakalamasaydım en değerli koleksiyonumu çalarak polise suç duyurusunda bulunacaktınız. Yalan mı?"

"Peki, niyetiniz nedir? Benim de ırzıma geçip, karnımı de ştikten sonra külotumu o meşhur koleksiyonunuza katmak mı?"

Turgut Atamer s ırıttı.

"Bu çok do ğru oftırdu ama sizin için böyle bir son düşünmüyorum."

Genç k ız öfkeyle bağırdı:

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Sen ruh hastas ı manya ğın tekisin."

"Lütfen zarafetinizi ve kibarl ığınızı kaybetmeyin. Bunu özellikle rica ederim. Siz di ğer kurbanlarımdan farklı birisiniz; hiç olmazsa ben sizi öyle biliyorum. Lütfen beni şiddet kullanmaya mecbur etmeyin."

Sibel sinirinden kontrolünü kaybetmeye ba şlamıştı. Oyun değil, gerçekti bu. Adam niyetini belli etmişti artık.

Herhalde can korkusu denen şey bu olmalıydı. Uzun tırnaklarını y ırtıcı bir panter gibi uzat ıp Turgut Atamer'in üstüne atıldı.

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Turgut böyle bir saldırıya hazırlıklıydı. Sibel önce elmacık kemiğinin üzerinde sonra da midesinde güçlü iki yumruğun soluk kesen acısını hissetti. Adam

ac ımasızca onu yumruklamıştı. Ne olduğunu anlayamadan arka üstü yere yuvarlandı. Düşerken başını karyolanın ayak ucuna çarptı. Gözü karardı, nefesi kesildi ve kendini kaybetti. Genç kızın canını kurtarmak için giriştiği mücadele, iki üç saniye içinde göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti.

Yere serilip iki büklüm kald ı. Bayılmıştı.

Saat üçe do ğru Nişantaşı'ndaki apartmanın önünde duran taksiden Ayhan deli gibi fırladı. Kaldırım kenarına kümelenmiş çamurlu kar y ığınına bata çıka apartmana daldı. Şansına dış kap ı aç ıktı. Merdivenleri ikişer üçer çıkıp, Turgut Atamer'in kapısına dayandı. Bir elini kaldırmaksızın zile dayarken, diğer eliyle de kapıyı yumrukluyordu.

Ayhan' ın gözleri yuvalarından fırlamış, içindeki sevgilisini ölü bulmak endişesi son sınırına varmıştı. Çok geç kalmış olmaktan korkuyordu. Kap ı aç ılmazsa kırmaya bile niyetliydi. Fakat umduğunun aksine, kapı çabuk açıldı.

Turgut Atamer so ğuk ve sakin yüzüyle karşısında duruyordu.

Ayhan adam ı gö ğsünden iterek deli gibi daireye daldı. Gırtlağını y ırtarcasına bağırarak, "Nerede, nerede o?" diyordu.

H ışımla evine dalan Ayhan'a şaşırarak bakan Turgut:

"Siz de kimsiniz? Ne ar ıyorsunuz evimde?" diye çıkıştı.

Ayhan' ın gözleri dönmüştü.

"O burada... Bunu biliyorum, pis namussuz! Çabuk onu bana göster! Hem bilmi ş ol; k ılına dokunduysan seni öldürürüm! Kararlıyım; anlıyor musun? Seni öldürürüm!"

Turgut bir ad ım geri çekildi.

"Deli misiniz? Kimden bahsediyorsunuz?"

"Sibel'i ar ıyorum. Sakın bana numara yapmaya kalkma manyak herif! Hayatın elimde. Senin gibi bir pisliği öldürmeye kararlıyım."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Sibel mi? Hangi Sibel? Sibel Ça ğlayan mı?"

"Sana numara yapma dedim. Ito ğlu it. Anlamazlığa gelme. Sibel Candan tabii."

Turgut Atamer bir ka şını kald ırarak düşünüyor gibi yaptı. Sanki Sibel Candan'ın kim olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Ayhan'ın saldırgan tutumu karşısında kendini korumak için en ufak bir davranışta bulunmamıştı.

"Sibel Candan m ı? Haa anladım kimi aradığınızı. Ama onu altı aydan beri görmüyorum. Yanl ış kap ı çaldınız arkadaş. O nişanlandı, belki şimdi evlenmiştir bile. Hem siz kimsiniz? Ne sıfatla beni rahatsız ediyorsunuz? Bu yaptığınız düpedüz haneye tecavüz."

Ayhan birden adam ın boğazına sarıldı. Parmakları mengene gibi bo ğazını s ıkıyordu.

"B ırak şimdi bu ayakları. Çabuk onu bana göster, yoksa yemin ediyorum seni öldüreceğim."

Turgut Atamer hâlâ kendini korumak için bir çaba göstermiyordu. Bo ğazındaki baskıdan kısılan sesiyle:

" İnanmıyorsan evi/arayabilirsin," dedi.

"Arayaca ğım tabii, yoksa aramayacağımı m ı sand ın... Yürü..."

Adam ı itekleyerek önüne katt ı Ayhan.

Fakat Turgut Atamer'in bu kay ıtsızlığı kar şısında içine şüphenin ilk endişe verici tohumları saç ılmaya başlamıştı. Adam ilgisiz ve sakin görünüyordu. Ama ona asla inanamazdı. Ne kadar soğukkanlı bir cani olduğunu

biliyordu. İkna yeteneği de müthişti. Buna Suzan Pınar'la bankada görüşürken şahit olmuştu. O anda herifin kılı bile k ıpırdamamıştı.

Adam ı s ırtından iterek yürüttü.

Birer birer bütün odalara bakt ılar. Ev zaten boştu ve Sibel yoktu.

Sonunda Turgut Atamer ani bir hareketle kendini Ayhan' ın elinden kurtardı. Dik dik genç adamın suratına baktı.

"Tatmin oldunuz mu?" dedi.

477

Ayhan büyük bir şaşkınlık içindeydi. Tabii büyük bir gaf yaptığının da farkındaydı. Yine acele davranıp, düşüncesizce hareket etmekle her şeyi berbat etmişti. Fakat umurunda değildi. Sibel onun elinde değildi ve yaşıyordu. Önemli olan da buydu.

Belki acil bir i şi çıkmıştı. Ayhan'a söylemeyi unuttuğu bir randevuyu son anda hatırlamış olabilirdi ya da şu veya bu sebeple bugün işe gitmekten vazgeçmişti. Hatta ve hatta belki de yeni yakaladığı bir haber peşindeydi. Bunların hepsi de olabilirdi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Yine de kesin emin olmak için adam ı b ırakıp evin içini didik didik aradı. Dolapların içinden karyolanın altına kadar, akla gelebilecek her yanı arad ı. Sibel'le ilgili en ufak bir iz yoktu, inanmıştı.

Nerede oldu ğunu bilmiyordu ama sevgilisi bu manyak katilin elinde değildi. Bu kadarı da yeterdi ona. Derin bir soluk aldı.

Sinirleri yat ışmamakla beraber içine bir güven duygusu gelmişti. Nasıl olsa ondan bir haber alırdı; belki de şu anda ABC'-deki görevine dönmüştü bile.

Bak ışlarını Turgut Atamer'e çevirdi.

Gerçekten çok so ğukkanlı bir adamd ı. Ne bağırıp çağırmış ne de ta şkın bir davranışta bulunmuştu. Kayıtsız ve ilgisiz bir tavırla bozulan robdöşambrının yakasını düzeltmeye, belindeki gev şeyen kuşağı sıkmaya çalışıyordu.

"Siz onun ni şanlısı m ısınız?" diye sordu.

Ayhan homurdand ı, "İyi bildin."

"iyi ho ş da, bana gösterdi ğiniz bu düşmanlığı anlayam ıyorum. Beni niye öldürmekle tehdit ettiniz? Bu hiç de uygar bir davranış de ğil. Anladığım kadarıyla aranızda bir tartışma geçmiş ve Sibel Han ım sizi terketmiş. Siz de onun bana döndüğünü düşündünüz, yanılıyor muyum?"

Bu kadar pervas ızlığa aklı ermiyordu Ayhan' ın. Nefretle adamı süzdü.

Hayret! S ırıtmaya bile başlamıştı.

"Büyük bir hata yapt ınız dostum," dedi. "Altı ay evvel Sibel Han ıma ben de evlenme teklif ettim ama beni sizin için reddetti.

Bir daha da birbirimizi görmedik. Bu onun seçimiydi; anlay ış göstermek zorundayd ım. O eşi bulunmaz biridir. İtiraf edeyim ki, günün birinde bana geri dönerse onu memnuniyetle kabul ederim. Bunu sakın unutmayın."

Adama i ğrenerek baktı Ayhan. Ruh hastas ı bir katildi o. Ve Sibel ona asla dönmeyecekti. Bu gerçe ği yüzüne haykırmak istedi fakat son anda kendini tuttu. Bugün yine bir çuval inciri berbat etmişti. Daha ileri gitmek istemiyordu. Yumruklarını s ıktı, dudaklarını ısırdı. Turgut Atamer'in suratına bir yumruk patlatmamak için kendini zorladı. Günün birinde bu herifle nasıl olsa hesaplaşacaktı. Sesini çıkarmadan kapıya doğru yürüdü. Kapıyı h ızla vurup dışarıya çıktı. Merdivenleri inerken yine de memnundu, zorla ve hiç hesapta olmayan bir nedenle Turgut Atamer'in evine girmiş ve her taraf ı didik didik arama şansını bulmuştu. Ne yazık ki adamın evinde, tahminlerinin aksine onun suçluluğunu gösterecek en ufak bir delil yoktu.

Ve kap ıdan dışarı ç ıkarken arkasındaki hasta adamın yüzündeki zafer gülücüğünü görememişti.

* * *

Turgut Atamer tül perdenin arkas ından sokağa baktı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan' ı görebiliyordu. Çaresiz ve şaşkın sokağın ortasında durmuş ne yapaca ğını, nereye gideceğini bilemeden etrafına bakmıyordu. Kararsızdı.

Turgut Atamer kendi kendine m ırıldandı, "Aptal herif! Aklınca Sibel'in buralarda parketmiş arabas ını arıyor. Daha çok arar..."

Ayhan' ı gözleriyle izlemeye devam etti.

Kameraman sa ğa sola epey baktı. Belli ki her şeye rağmen tam tatmin olmamıştı. Sonra bulamayacağına ya da arabanın o civarlarda olmadığına inanmış olmal ı ki, a ğır ağır uzaklaştı.

Turgut k ıs kıs gülerek, belki döner düşüncesiyle bir süre

daha pencerenin önünden ayr ılmadı. Saat dördü geçiyordu ve hava yavaş yava ş kararmaya ba şlamıştı. Dışarda kar yağmamakla beraber ayaz vardı. Turgut yavaş yava ş pencere önünde oturdu ğu koltuktan kalktı. Artık harekete geçme zamanı geliyordu. Önce dairenin ışıklarını yakt ı. Dışardan bakıldığında birilerinin evde olduğu anlaşılmalıydı. Gülümsedi, sonra sokak kapısını aralay ıp antreye baktı, etrafı dinledi. Merdivenlerde tam bir sessizlik vardı. Anahtarını al ıp kapıyı örttü. Ayaklar ının ucuna basarak en üst daireye çıktı. Yanındaki başka bir anahtarla kapıyı açt ı. Daire, kararmaya başlayan hava nedeniyle iyice loştu ve içerisi bomboştu. Arka odalardan birine doğru yürüdü.

Odadaki tek e şya, eski ve büyük bir berjerdi.

Sibel'i bu koltu ğa oturtmuş, ellerini ayaklarını s ıkıca kalın iplerle koltuğa bağlamıştı.

Ay ılmıştı k ız.

Gerçi buna tam bir ay ılma denemezdi, başı dönüyor, midesi bulan ıyor ve elmacık kemiği müthiş sızlıyordu. Midesine yediği darbenin yarattığı kramp hâlâ geçmemi şti. Yarı karanl ıkta Turgut'un geri geldiğini hayal meyal gördü. Bağırıp çağırmayı çok denemi ş fakat a ğzına sıkıştırılmış bez parças ı sesinin çıkmasını engellemi şti.

Kar şı koymaktan vazgeçti.

Boş unaydı. Çırpındıkça fenalaşıyor, kendini daha kötü hissediyordu.

Adam ı kar şısında görünce ürpertisi arttı. Korkusu geri geldi. Bir şeyler söylüyordu. Anlamaya çalıştı.

"Beni i şitiyor musun?" diye soruyordu adam.

Sibel ba şını sallad ı.

" İyi... Bir ziyaretçimiz vardı. Şu senin aşığın... Fellik fellik seni arıyor."

Genç k ızın gözleri ümitle irileşti. Bunu tahmin ediyordu zaten. Ayhan şüphelenmiş, sonunda Turgut'un kapısına dayanmıştı demek. O asla mücadeleyi b ırakmazdı. Turgut'un katil olduğu

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

fikrini ilk o ortaya atm ış ve bu inanc ını hiç kaybetmemi şti. Turgut'un peşini asla bırakmazdı art ık.

S ırıtıyordu adam.

"Tart ıştınız değil mi? Onu terkederek bana geldiğini düşünüyor. Kudurmuş bo ğalar gibi saldıracak yer arıyor."

Sibel yar ı bulan ık zihni ile düşünmeye çalıştı.

Ayhan, Turgut ile kar şılaştıysa sadece konuşmakla yetinmezdi. Mutlaka bu manyağa saldırırdı, hele hele kendisini bulmaya çalışıyorsa. Yoksa Ayhan'ı da bir tuza ğa mı dü şürmüştü bu hasta adam? Ona da bir kötülük yapmış m ıydı? Yapabilirdi de; nasıl olsa ok yaydan çıkmıştı art ık.

Yeni bir ümitsizlik dalgas ı ruhunu kaplad ı. Öyleyse bu onun da sonu demekti.

Çaresizlik içinde yerinde k ıvrandı. Ama öylesine sıkı ba ğlanmıştı ki, ç ırpınmaları hiçbir fayda vermedi. Neden sonra yeniden adamın söylediklerine kulak kabarttı. Turgut'un konuşması hastal ığından olacak, hep bölük pörçüktü. Hızla bir konudan diğerine atlıyordu. Ayhan hakkında konuşmaktan vazgeçmişti.

"Senin için çok özer bir ya şam hazırladım," diyordu adam. Dikkatini vererek ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Art ık benimlesin. Hep yanımda olacaksın! Ölünceye kadar! Anladın mı?"

Hay ır, anlamıyordu. Hiçbir şey anlamıyordu hem...

Aptal aptal adam ın yüzüne baktı. Ne demek istiyordu acaba?

Turgut Atamer iyice yan ına yaklaştı. Dizlerinin üzerine eğilerek berjerin önüne çöktü. Cebinden ufak bir tüp çıkararak içinden aldığı k ırmızı bir

drajeyi parmaklar ının arasında tuttu. Sonra da ağzındaki tıkacı çekip çıkardı. Rahatlayan Sibel derin derin soluk aldıktan sonra tam çığlık atmaya hazırlanırken adamın serbest olan eli avurtlarını kavray ıp sıkıverdi. Genç kız bağı-ramadığı gibi elinde olmadan a ğzını açm ıştı. Drajeyi kızın açık ağzına atıveren Turgut, "Yut onu" diye emretti.

Draje an ında gırtlağından midesine inivermişti kızın. Daha bağırmaya fırsat bulamadan da bez parçasını yeniden ağzına tıktı. Çok kolay olmuştu...

"Bir süre seni yaln ız bırakacağım için kusura bakma. Nasıl olsa birlikte olacağımız çok uzun bir yaşam var önümüzde. Sana şimdilik iyi uykular dilerim sevgilim. Bu hap seni uzun zaman

uyutacakt ır."

Son bir kez gözlerinin içine bakt ı. Sevecenlikle saçlarını ok şadı ve uzan ıp alnını öptü. Sibel, yüzünde bir sürüngen dolaşı-yormuş gibi tiksinerek irkilmi şti.

Adam odadan ç ıkınca Sibel nerede olduğunu daha bilinçli bir şekilde anlamaya çalıştı. Turgut kendisini buraya baygıyken taşımış olmal ıydı. Gözleri boş oday ı tarad ı, perdeleri çekik pencereye baktı. Mimari

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

özelliklerine bakılırsa aynı apartman ın en üst katındaydı. Anımsadı birden, dün gece Ayhan'la binay ı incelerken bu katın boş oldu ğunu farketmişlerdi. Anlaşılan bu daire de Turgut Atamer'e ait olmalıydı. Kim bilir belki binanın tümü

onundu...

Bir ilaç bu kadar çabuk tesir eder miydi acaba?

Sibel daha şimdiden göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu...

* * *

Ni şantaşı'nda boş bo ş dola şan Ayhan, aklına gelen her yere telefon etti. ABC'deki arkadaşları Sibel'in işe gelmediğini telefonla da aramadığını söylüyorlard ı. Kızın evini tekrar aradı, cevap vermiyordu. Telaşa kapılmak için henüz erken olduğunu biliyordu, ancak içinde garip ve ürkütücü bir endişe vardı.

Sibel'in evine gitti. Kap ı duvard ı. Kapıcıya sordu, adam onu bugün hiç görmediğini söylüyordu. Yeniden sokağa çıktı ve biraz ilerde Sibel'in park edilmi ş arabas ını gördü. Yüre ğine su serpildi birden; demek kız yakınlardaydı.

Arabay ı burada bir yere b ıraktığına göre pek uzağa gitmiş say ılmazdı. Beklerim diye düşündü. Acaba işe gitmekten neden

vazgeçmi şti? Halbuki sabahleyin Şişli'ye kadar birlikte gelmişlerdi ve ona kadar Sibel'in niyeti televizyona gitmekti; demek daha sonra fikrini değiştirmiş ve i şe gitmekten vazgeçmişti.

Saatler geçti Sibel ortaya ç ıkmadı.

Ayhan' ın iyimserliği yerini yeniden endişeye bıraktı. Acaba nereye gitmiş olabilirdi? Beraber geçirdikleri günlerden Sibel'in devamlı gitti ği berberi biliyordu, oraya uğradı, kuaför Sibel hanımın gelmediğini söylüyordu. Devamlı al ışveriş yapt ığı markete gitti, ünlü oldu ğu için bütün kasiyerler kendisini tanırlardı. Sibel oraya da uğramamıştı.

Acaba bir arkada şına takılmış olabilir miydi? Ya da onlardan biriyle sergi, sinema, tiyatro gibi bir yere gitmiş olamaz m ıydı?

Bunlar ın hepsi mümkündü, fakat içinden gelen bir ses sevgilisinin kötü bir sona sürüklendiğini söylüyordu. Bir süre kendi kendine telkinde bulunmaya çalıştı, hep şu lanet manyak Turgut Atamer yüzünden kuşkuya kapıldığını, kötü şeyler hayal ettiğini düşündü.

Sibel mutlaka bir yerden ç ıkacaktı. Herifin evini de bu gün görmüştü. Sibel orada-olmadığı gibi en ufak bir izi bile yoktu.

İlerleyen saatlerde Ayhan mahalli karakola baş vurdu. Kendilerine intikal eden trafik kazas ı veya ölüm olayı olup olmad ığını sordu istanbul'da trafik kazas ından bol ne olurdu ki? Fakat verilen bilgilerde Sibel Candan gibi popüler ve ünlü bir televizyon sunucusunun adı geçmiyordu.

Sanki yer yar ılmış, Sibel yerin dibine girmişti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ayhan evine dönmeye karar verdi. Sabah ola hay ır ola diye düşündü.

Nas ıl olsa bir yerden çıkacaktı Sibel...

* * *

Ne yaz ık ki Sibel bulunamadı.

Ne ertesi gün ne de daha sonraki günlerde. Genç k ızdan hiçbir haber yoktu.

Ayhan deli gibiydi. Aramad ığı, baş vurmad ığı yer kalmad ı. Üçüncü günün sonunda komiser Oğuz Tamer'e başvurdu. Birlikte oldukları son geceyi ve sabah ını bütün ayr ıntıları ile anlatt ı. Tabii şüphelerinin odaklandığı Turgut Atamer'e yapt ığı zi-yereti de. Polis, kay ıp ihbarı üzerine ara ştırmaya başladı. Geniş arama faaliyetine girişildi. Kızın haberdar edilen anne ve babası İstanbul'a geldiler. Yakın akraba, eş dost, arkadaşlarına soruldu. Polis, Turgut Atamer'in hem Nişantaşı'ndaki hem de Tarab-ya'daki villasında arama yaptı. Hiçbir yerde izine rastlanmadı. Sibel'in anne ve babası peri şandı. Ayhan da öyle. Ünlü biri olduğu için şehir dedikodularla çalkalandı. Ayhan'ın en ağırına giden ise paparazzi türü yayın yapan dergilerden birinde çıkan, uydurma ve karalayıcı haberdi. Genç k ızın evli ve ünlü bir işadamıyla gizlice Amerika'ya kaçtığı iddia ediliyordu.

Ara ştırmalar hiçbir sonuç vermedi ve Sibel bulunamadı. Kız sanki uçup buharlaşmıştı. Ayhan, onun birden, bu kadar ani ortadan kaybolmasını kabul edemiyordu. Hep ortaya ç ıkacağı ümidiyle, bekleyip durdu. Aradan aylar geçti.

Kay ıp Sibel Candan olayı yava ş yava ş unutuldu. Ya şlı ana baba yüreklerine ta ş basarak Ankara'ya döndüler. Bazı e şyalarını hat ıra olarak

yanlarına aldılar, oturduğu evin kira mukavelesini feshederek genç kızın tüm eşyalarını sat ıp dağıttılar.

Polisin ara ştırması bir sonuç vermedi ve aramalar zaman içinde tavsad ı. Televizyon ve basın kuruluşları önceleri olaya büyük yer verdiler. Bu esrarengiz kayboluş hakk ında çeşitli yorumlar yapıldı, sonra onların da gündeminden düştü. O olmayınca Olayların İçinde programı yürümedi ve gösterimden kald ırıldı.

Fakat Ayhan sevgilisini asla unutmad ı ve onu ölü yahut diri bulmaya yemin etti.

Ve bu yeminine de sad ık kaldı...

ALTINCI BOLUM

(l)

Havas ızlıktan boğulacak gibiydi Sibel. Herhalde, insanın ^iri diri mezara gömülmesi bu olmalıydı. Işığı sönmüş gözleriyle ufak hücresinin tu ğla duvarlarına baktı.

Zaman kavram ını kaybetmi şti. Ne kadar süredir bu dar dört duvar arasında kapalı kald ığını hatırlayamıyordu artık. Portatif karyolasından kalkmaya çalıştı. Üstüne örttüğü battaniye yere kaydı. Zaman gibi, sıcak soğuk farkını da ay ırt edemiyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Aya ğa kalkmaya çalıştı, vücudu titredi, bacakları bedeninin a ğırlığını çekemedi yata ğın üstüne çöktü. Ayakta duracak gücü yoktu.

iblis, bugün üstteki iki tu ğlayı yerinden ç ıkardığı için hücresine solgun bir ışık sızıyordu. Yetersiz, zayıf ve kötü bir ışık. Yine de zifiri karanlıktan iyiydi.

Deh şetle bacaklarına ve kollarına baktı. Kendi vücudunu tanıyamaz hale gelmişti artık. Derisi porsumuş, kol ve bacakları inan ılmaz derecede zayıflayıp incelmişti. Nazi toplama kamplarındaki esirleri gibi görüyordu kendini. Onlar bile kendisinden

iyiydi, hiç olmazsa günün belli saatlerinde d ışarıya çıkıyor, hava alıyorlardı.

Tek iste ği bir an evvel ölmekti.

Ne çare ki, canavar buna izin vermiyordu...

S ırtını duvara dayad ı, yerdeki yemek kabına baktı. Gözleri karanlıkta görmeye alışmıştı art ık, iri bir hamamböceği kabın içinde dolaşıp duruyordu. En ufak bir tiksinme duymadı. Böceklerle haşır neşir olmuştu artık.

Tarabya'daki villan ın kalorifer dairesinde olduğunu biliyordu. Hatta bu ufak tuğla bölmeyi bizzat Turgut Atamer'in yaptığını da. Bir duvarc ı ustas ı kadar becerikliydi. Bir günde tamamlam ıştı buray ı, sonra da diri diri gömmüştü kendisini. Ne penceresi vardı ne elektri ği. Yalnızca en üstte iki üç tuğlalık bir bölüm açıktı. Gece gündüz oradan, kalorifer dairesinde yanan bir elektrik ampulünün ışığı s ızardı içeriye. Ald ığı bütün ışık oydu. Canavar, sinirlendiği zamanlar bazen o yerin tuğlalarını da kapat ır onu

korkunç bir karanlığa terkederdi. Aklınca verdiği ceza bitince yeniden o tuğlaları ç ıkarırdı.

Evet, ölmek istiyordu. Fakat sa ğlıklı ve genç insan vücudu umulmayacak kadar dirençliydi ölüme kar şı. Ölemiyordu bir türlü. Yemek yememeyi, su içmemeyi denemişti. Zamanını bilemedi ği bir öğünde günde bir kez yemek ve su getiriyordu adam hücreye. Bir seferinde yemezse ikincisinde şiddet kullanarak ve bundan zevk alarak, zorla boğazından içeriye tıkıyordu manyak. O anları ya şamaktansa, verilen yemeği yemek zorunda kalıyordu.

Hâlâ bu i şkenceye neden uğradığını anlayamam ıştı Sibel. Turgut kendisine elini bile sürmemi şti. Keşke saldırsaydı, keşke sonra da diğer kadınlara yaptığı gibi karn ını de şerek öldürseydi. Bu bir kurtuluş olurdu. Ama yapmıyordu bir türlü...

Havas ızlıktan boğulacak gibi oldu.

Hücrenin demir bir kap ısı vard ı. Kümes kapısı gibi alçak ve ufak. Nereden bulduysa onu kap ı olarak tuğlaların önüne monte

etmi şti. Bazen hücreye girmesi gerektiğinde ancak eğilerek, iki büklüm girebiliyordu. Buraya tıkıldığı ilk gün, henüz gücünü yitir-mediği sıralarda sabahtan akşama kadar bağırarak, tekmeleyip yumruklamıştı her kapıyı.

Kimseler duymam ıştı. Herhalde bu evde hiç hizmetli yoktu. Bir Allanın kulu cevap vermemişti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ne bekliyor, ne umuyor, ne istiyordu bu adam?

Hiç çal ışmadan nasıl geçinirdi? Ona kim hizmet ediyordu? ilk zamanlar hep sarhoş olarak inmi şti bu hücreye, şimdi ise artık alkollü olup olmadığını anlayamayacak kadar dü şünceden yoksundu Sibel. Hepsi bir bilmeceydi. Bu olay olmadan evvel, Turgut Atamer'e telefon ettiğinde telefonlara cevap veren yaşlı ve kibar bir hizmetkârı hat ırlıyordu, ona ne olmuştu? Yoksa o da katilin yardakçısı m ıydı?

Olabilirdi, uzun y ıllar onun yanında çalıştığını duymu ştu. Belki o da efendisi gibi bir ruh hastasıydı. Ama o hiç aşağıya inmiyordu.

Sadece bir kez |>odrumda sesler i şitmişti, insan sesleri, konuşmalar, bazı gürültüler filan ama ba ğıracak, yardım isteyecek gücü yoktu. Ayağa bile kalkamamıştı yatt ığı yerden. Bu şeytan o sıralar devamlı verdi ği uyuşturucu ilacın dozunu artırmış, zorla yutturmuştu. Keşke şimdi de verseydi, belki uykusunda ölürdü. Gözlerini zor açabiliyor, kımıldamadan yatağa serili kalıyordu o zamanlar.

Yemek getirdi ği zamanlar demir kapıyı yar ım saat açık bırakıp içeriyi havalandırırdı biraz. Herhalde rutubetten olacak bütün vücudu ağrılardan sızlıyordu. Buraya kapatıldığı andan beri giysilerini s ırtından çıkarmamıştı.

Sibel uyur uyan ık bir halde solumaya çalıştı.

Hayal meyal demir kap ının açıldığını hissetti. Bulan ık bakışlarla kapıya baktı.

Yemek vakti miydi yoksa?

Evet, canavar yemek getiriyor olmal ıydı.

Kap ı aç ıldı, bodrumun ışığı hücrenin zeminine yay ıldı. Karanlığa iyice alışan gözlerini kırpıştırdı genç k ız. Bu kadar yetersiz ışığa bile bakamıyordu.

Adam ın karaltısını gördü. Elinde yemek kab ı vard ı.

"H ımm," diye mırıldandı. "Yine yemeğini yememişsin. Anlaşılan beni yaramaz bir çocuk gibi uğraştıracaksın gene. Sana zorla yedirmemden hoşlanıyor musun yoksa?"

Sibel'in içinde hiçbir duygu k ıpırdamadı.

Nefret bile duyam ıyordu artık.

Duysa bile bunu ifade edecek gücü yoktu. Sadece ölmek istiyordu. Ahh, bir ölebilseydi..

Turgut taba ğı portatif karyolan ın üstüne bırakırken Sibel'in tabii ihtiyaçları için kulland ığı otura ğa baktı.

"Bu da bo ş. Böyle devam ederse zehirleneceksin. Yazık değil mi sana?" diye söylendi.

Sonra usulca yan ına oturdu. Tabağın yanındaki ufak plastik kaşıkla ağzına birkaç lokma yemek soktu. Sibel, adamın zor kullanmaması için a ğzını açarak verilen yeme ği yemeye başladı. Zeytinyağlı fasulyeydi.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

K ızın durgunlaşan beyni çalışmaya başladı.

Canavar ın onu buraya kaçırıp tıktığında aylardan Ocak'tı. Fasulye verdiğine göre yaz aylarına gelmiş olmalıydılar. Yani neresinden baksan beş alt ı ay geçmi ş olmal ıydı...

K ız ürperdi. Acaba dışarda neler olmuştu bu sürede? Yakınları neler dü şünmüş, kendisi hakkında neler yapmışlardı? Polis neden izini bulamamıştı? En fazla da Ayhan'a şaşıyordu; onu eli kolu bağlı oturaca ğını hiç sanmıyordu.

Öyleyse neden harekete geçmemi şti?

Cesedi ortaya ç ıkmadığına göre mutlaka kendisini arıyor olmalıydı. Neden bu villaya bakmak gereğini duymamıştı?

Bunlar şu anda aklına gelen sorular değildi. Kapatıldığı andan beri dü şündüğü fakat cevap bulamadığı şeylerdi.

"Aferin," dedi Turgut Atamer.

"Bugün zorluk ç ıkarmıyorsun. Uslu bir kız gibi yemeğini yi-yiyorsun. Bak, buna sevindim. Biraz da konuş benimle. Konuşmak ihtiyacı duymuyor musun? Yaln ızlık seni sıkmıyor mu?"

Genç k ız ağzındaki lokmayı bile yutmakta zorluk çekiyordu. Çenesi uyu şmuştu çiğnemekten. Hiç sesi çıkmadı.

"Çok pis kokuyorsun. Seni bir y ıkamak gerek. Ne dersin, yıkanmak ister misin?"

Art ık pisliği ve kokuşmuşluğu hiç umurunda değildi. Anımsıyordu, özellikle zorla ilaç verdiği sıralarda birkaç kez tutamamış yatt ığı yerde yata

ğa işemişti. Her şey üstünde kurumuştu.

K ız zorlukla başını adama çevirdi.

Güçlükle, "Sen hasta bir canavars ın," diyebildi.

"Hadi hadi, sus bakay ım. Böyle konuşmak hiç yakışmıyor. Sana anlayış gösterdi ğim için bana teşekkür edeceğine neler söylüyorsun?"

Sibel onun bir hasta oldu ğunu biliyordu. Ama bu davranışları, konuşma tarzı, cinnet belirtisi olmalıydı. Evet, Turgut Atamer iyiden iyiye kaçırmıştı art ık. Bunun başka açıklaması olamazd ı. Cinnetti bu.

Sessizce yeme ğe devam etti.

Yanl ış yap ıyordu, ümitsizlik onu hiçbir yere götürmezdi. Aptalca ölümü beklemenin, ölümün çıkar yol olduğunu düşünmenin anlamı yoktu. Her ba şarı sab ır ve katlanmadan geçerdi. Bunun ilk şartı da güçlü ve ümitli olmaktı. Sanki bu gerçeği yeni keşfetmiş gibi sevindi. Evet, güçlü olabilmek için yeme ğini bitirmeliydi.

"Doymad ım," diye mırıldandı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Turgut Atamer şaşkınlıkla kıza baktı.

"Aferin sana. Bak, hizaya geliyorsun art ık. Buna sevindim. Fakat sana şimdilik başka yemek vermeyeceğim. Çünkü hâlâ benimle saygısızca konuşuyorsun. Bu sana ceza. Ama söz veriyorum, yarın daha fazla getireceğim."

Sibel birden sordu:

"Hangi ayday ız?"

"Bak hele! Beni şaşırtıyorsun bugün. Galiba yeni yaşamına uyum sağlamaya başladın. Bu biraz geç oldu ama yine de hoşuma gitti. Ancak senin için zamanı ö ğrenmenin bir yararı yok. Bu sana bir şey kazandırmaz. Burada yaşam ve zaman benim elimde. Ömrünü ben tayin edeceğim. İçinde bulunduğun ayı bilmenin ne önemi var?"

"Sadece bilmek istedim."

"Pekâlâ, öyleyse bir kerecik söyleyeyim. Haziran ay ının so-nundayız."

Genç k ız aklından kabaca bir hesap yapmaya çalıştı.

"Yani alt ı aydan beri bu hücredeyim, öyle mi?"

"Be ş ay yirmi yedi günden beri. Nas ıl hoşuna gitti mi?"

Sibel titredi ama sesi ç ıkmadı. Canavar sinsi sinsi gülümsü-yordu..

(2)

Ayhan Sibel'i aramaktan hiç vazgeçmedi. Polisten ümit kesince kendi imkânlarjyla çabalay ıp durdu. Aklına gelen her kapıyı zorlad ı, pek çok

ihsanla görüştü, iz sürmeye çalıştı, fakat elde ettiği sonuçlar hep olumsuzdu. Yine de hiç yılmadı.

Zaman içinde Sibel'in kaç ırıldığı fikri kuvvetli ihtimal olarak beynine tak ıldı. Kim veya kimler Sibel'i niçin kaçırmıştı. Buna tam bir cevap bulamıyordu? Ünlü olmasına rağmen zengin biri değildi, ailesinden fidye istenemezdi, nitekim böyle bir istek de gelmişti. Ama cesedi bulunmadığı sürece Sibel'in kaç ırıldığı düşüncesi hep aklında yer etti.

Tabii Turgut Atamer'i de beyninden hiç silemedi.

Polis o hasta adam ın her iki evini de aramıştı. Ayhan bu arama sırasında Nişantaşı'ndaki apartmanın tamamının ona ait olduğunu öğrenmişti. En üst kattaki dairenin boş oldu ğunu da. O dairenin pencerelerinde perde olduğu için boş tutuldu ğunu Turgut Atamer'in evine gittiğinde anlayamamıştı. O sıralar içine bir kurt düşmüş acaba k ızı o bo ş dairede mi saklad ı, diye hep

dü şünmüştü. Fakat polis o boş kata da bakm ış ve bir şey bulamamıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan' ı ku şkuya düşüren ve beyninde kronikleşmiş Turgut Atamer suçlulu ğunu pekiştiren bir neden daha vardı. O da Sibel'in arabasıydı. Önceleri bunu yeterince düşünüp şüphelen-memişti. Acaba arabayı Sibel'in sokağına kim getirmişti? Kendisi mi yoksa bir başkası m ı? Bu soru beyninde yer ettikçe soruşturmaya başlamış, sokak sakinlerinin çoğunun kapısını çalarak, araban ın gelişini gören biri olup olmadığını ara ştırmıştı. Sibel Candan ünlü biri olduğuna göre ilgilenen dikkatini çeken biri olabilirdi. Aldığı cevaplar olumsuzdu, kimse görmemişti kızın arabayı soka ğa park edişini. Yalnız bir bakkal çırağı hariç. Adı Süleyman'd ı ç ırağın. Kırk yaşlarında, kendi halinde efendiden bir adamdı. Köşe başındaki bakkalın evlere servis yapan adamıydı. Hayatta kimsesi yoktu ve bakkalın uzaktan akrabası oldu ğunu işitmişti Ayhan. Hiçbir yerde dikiş tutturamam ış, garibanın tekiydi. Fakat önemli bir kusuru vardı, gece gündüz şarap içerdi. Onu kimse ayık görmemişti, bununla beraber şimdiye kadar kimseye ters ve batıcı bir hareketi olmamıştı. Ayhan'ın sorgulaması s ırasında arabayı oraya şık ve kalantor birinin parkettiğini söylemişti. Sokak sakini olduğu için Sibel'i de arabasını da tan ıyordu, hatta bu yüzden adamın dikkatini çektiğini ısrarla söylüyordu. Bir eve servise gittiğinden acele ettiğini adama daha fazla bakamadığını belirtti, ifadesini yeminle doğruluyordu, ama bakkalın sahibi Ayhan'ı bir kö şeye çekmiş, onun sözüne inanılamayacağını, gece gündüz sarhoş dola ştığını söylemi şti.

Ayhan, ç ırağa inanmak istemişti. Zaten o süreçte bulabildiği işe yarar tek dişe dokunur bilgi de onunkiydi. Çırakla birkaç kez daha konuşmuştu. Hatta bir keresinde dükkân kapandıktan sonra onu alıp bir meyhaneye götürmüş, içirmişti. Aldığı fazla alkole ra ğmen adamda sarhoşluk belirtisine rastlayamamıştı. Fakat, ne yazık ki verdiği ifadede çizdiği tip Turgut Atamer'e benzemi-

yordu. Bu nokta, epey akl ını kar ıştırmış, şüphelileri o hasta katilin de dışında düşünmeye başlamıştı.

Fakat bu i şte Turgut Atamer'in parmağı oldu ğu fikrini bir türlü kafasından atamıyordu. Onun suçluluğu beyninde tam bir saplantı haline gelmi şti. Bütün boş vaktini polis hafiyesi gibi sevgilisinin bulunmas ı için çalışmalara ayırmıştı. Turgut Atamer nedense artık Nişantaşı'ndaki eve hiç uğramaz olmuştu.

Tarab-ya'daki muhteşem villasından da çok ender çıkıyordu. Sanki hasta adam dünyayı terk etmi şti. Ayhan bunu da Sibel'in kaybından duyduğu üzüntüye yordu. Zira o manyağın nasıl bir his içinde bocaladığını bilmemekle beraber k ıza sırılsıklam aşık olduğunu tahmin edebiliyordu. Ayhan onu da uzun bir süre göz hapsine aldı. Adam, toplum hayatından elini ayağını çekmi ş, ne kulüplere ne de şehrin eğlence yerlerine gitmez olmuştu. Sadece haftada bir gün, o da genellikle salıları, evinden çıkıyor Lincoln'üne binerek iki saat kadar uzaklaşıyordu. Ayhan'ı şaşırtan bir nokta daha olmuştu, her zaman arabanın çıkması için bahçe kap ısını açan emektar u şak ortalıkta görünmüyordu artık. Sanki sırra kadem basmıştı.

.4.

Cinayetlerin ard ı arkas ı kesilmi şti.

Aradan aylar geçti. Ayhan hiçbir sonuç alamad ı. Yavaş yava ş ümitleri sönmeye ba şladı. Sibel ölmüş olmalıydı. Yaşasa mutlaka bir haber çıkardı. Katil .belki cesedi denize atmıştı ya da ıssız bir dağ ba şında toprağa gömmüştü. Ama sonuç olarak Sibel yoktu artık.

* * *

Haziran ay ının sonuna gelmişlerdi. Ayhan'ın çalıştığı gazete, bir hafta sonu, Aband Oteli'nde yap ılacak siyasi bir toplantının görüntülerini resimlemek üzere bir arkadaşıyla beraber onu Aband'a göndermişti.

S ıcak bir haziran günü iki arkadaş gazetenin arabasıyla

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Aband' ın yolunu tuttular. Göl kenarındaki Aband Paias'ın önüne varmışlardı. Mevsim yaz ve havalar iyice ısındığından göl çevresi yalnız turistler değil, çevre köylülerinin de hücumuna uğramıştı.

Araban ın yavaşladığı bir s ırada Ayhan'ın gözü yolda yürüyen iki yaşlı adama tak ıldı. Bir an duraladı genç kameraman; sanki adamlardan birini gözü ısırıyordu. Bir yerden görmüşlüğü vardı, ama nereden? Çıkaramadı birden. Dönüp bakt ı. Ne köylüye benziyordu ne de şehirliye. Bu yöreden biriyse tanıması imkânsızdı, fakat içinden bir ses onu daha evvel gördüğünü söylüyordu. Beynini zorladı, bulamadı. Adamlar da geçip gitmişlerdi.

Sonra beyninde birden bir şimşek çaktı.

Adam ın kim olduğunu hatırlamıştı!..

"Dur," diye ba ğırdı arkada şına. "Çabuk dur! Arabadan inmek istiyorum."

Arkada şı frene basar basmaz apar topar arabadan atlad ı, deli gibi o yaşlı adam ın peşinden koşmaya başladı. Arkadaşı ne oldu ğunu anlayamadan şaşkın şaşkın arkasından bakakaldı.

Adam ın kim olduğunu anımsamıştı Ayhan. Turgut Ata-mer'in ya şlı u şağıydı o!

Onu birkaç kez Tarabya'daki villan ın bahçesinde efendisine kapı açarken görmü ştü ve yanılmadığına emindi.

Nefes nefese ya şlı adama yeti şti ve "Merhaba" dedi.

Ya şlı adam bir süre gözlerini k ısarak Ayhan'ı süzdü. "Merhaba delikanl ı," dedi biraz yadırgayan sesle. "Tanışıyor muyuz?"

Blöf yapman ın tam sırasıydı. Zaten aklına da başka bir şey gelmiyordu.

"Beni hat ırlamadın mı?" diye sordu.

Ya şlı u şak hiç tanımadığı gence biraz hayretle bakt ı.

"Ba ğışlayın ama çıkaramadım."

"iyi bak, hat ırlamaya çalış."

U şak tekrar Ayhan'ı süzdü.

"Dedim ya, ç ıkaramayacağım."

494

"Yahu, sen bizim Turgut'un emektar ı de ğil misin, yoksa ben mi yanılıyorum?"

Adam ın gözleri parıldadı.

"Aaa, evet efendim, benim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

"Ad ın neydi? Bak, onu da ben hatırlayamadım."

Ya şlı u şak hemen toparlanmış, ciddileşmişti. Sesi şimdi daha saygılı ç ıkıyordu.

"Zeki, efendim."

"Zeki'ydi ya! Nas ıl da unutmuşum! Tarabya'daki villaya bir gece yemeğe gelmiştim. Nefis yemekler hazırlamıştın bize. Şimdi hatırladın mı beni?"

Ya şlı u şak gözlerini kırpıştırdı.

"Kusura bakmay ın beyefendi, yine çıkaramadım, herhalde yaşlılıktan olacak. Artık yüzleri kolay hatırlayamıyorum. Oysa bizim beyin evine çok ender misafir gelirdi yemeğe."

"Neyse, ald ırma. Bizim Turgut nasıl? Onu epeydir göremiyorum."

"Üzgünüm efendim, ben art ık yanında çalışmıyorum. Bir süre önce ayrıldım." *

"Ayr ıldın mı? İnanamıyorum."

"Turgut senin için, benim her şeyim derdi, nasıl oldu da bıraktı seni?"

Ya şlı adam ın gözü'sulanır gibi oldu.

"Galiba art ık işe yaramıyormuşum."

"Yok can ım! O mu söyledi bunu?"

"Evet efendim."

"Görünce kendisine çatay ım. Oysa senden çok iyi bahsederdi."

Emektar u şak yarasına tuz serpilmiş gibi surat ını buru şturdu.

"Me ğer insan birden gözden düşüyormuş beyefendi. Ben de bütün hayat ımı verdi ğim o ailenin yanından bir gecede adeta kovuldum."

495

"Deme yahu? Yoksa bir hata m ı i şledin?"

"Hiç olur mu beyefendi? Sebebini ben de anlamad ım, ama Turgut Bey elime iyi bir para sıkıştırıp bir gecede beni kapının önüne koyuverdi. Onun bu kadar acımasız ve vefasız olduğunu bilmezdim. Demek bunca sene tanıyamamışım."

Adam ın bu kadar acele evden uzaklaştırılması Ayhan' ı şüp-helendirmişti.

Bozuntuya vermeden:

"Ne zaman ayr ıldın?" diye sordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Bu senenin ocak ay ında."

Ayhan' ın beyni karıncalanır gibi oldu.

"Tam tarihini hat ırlıyor musun?"

"Tabii beyim, unutur muyum hiç? Oca ğın on yedisinde."

Sibel'in kayboldu ğu tarihti bu.

Güne ş alt ında Ayhan sapsarı kesildi. Art ık önemli bir ipucu ele geçirdiğine inanıyordu. Neler olup bittiğini tam anlayamamıştı ama üzerinden şüphelerini hiç eksik etmediği Turgut Ata-mer'in tam Sibel'in kaybolduğu gece emektar uşağına bunca yıllık hizmetine hiçbir gerekçe göstermeden yol vermesi çok anlamlıydı.

Şimdi Ayhan bunun nedenini anlayabiliyordu...

O manyak katil. Sibel'i mutlaka villaya hapsetmi şti. Ve bu olaya kimsenin şahit olmaması gerekirdi.

Ama bu i şi nasıl başarmıştı? Polis orada bir araştırma yapmış ve k ızı bulamam ıştı.

Üzülmü ş gibi davranmaya çal ıştı.

"Vah vah," diye söylendi. "Üzüldüm yahu! Peki, sonra hiç villaya gitmedin mi?"

"Nas ıl giderim beyefendi? Siz olsanız döner misiniz? Bunca yıllık hizmetten sonra bir gecede kapının önüne konulmak bana çok ağır geldi."

"Hakl ısın. Ama bizim Turgut böyledir işte. Hafif çatlaktır o. Zaman gelmiş hepimizin kalbini k ırmıştır, biz huyunu bildiğimiz

için pek üstüne varmazd ık. Bir keresinde benimle de acayip bir iddiaya girmiş abuk subuk şeyler söylemişti, bayağı tart ışmıştık. Bilirsin, hayali biraz fazla gelişmiştir; bir içki meclisinde benim villamın gizli bölümleri vardır, icabında orada saklansam beni kimse bulamaz, diye tutturmuştu. Tabii ben de inanmamıştım, bana bozulup bir süre konuşmamıştı. Sahi, şimdi aklıma geldi birden; sen onca yıl orada çalışmış birisin. Villan ın öyle gizli kapaklı, saklanacak yerleri var mıdır?"

"Yoktur beyim, olur mu hiç? O villan ın yapılışını ben bilirim. Buyurdu ğunuz gibi, gerçekten hayal gücü zengindir, belki size şaka olsun diye evini o frenklerin şatosuna benzetmek istemiş olabilir."

istedi ğini öğrenen Ayhan, "Ben de öyle düşünmüştüm zaten," dedi. Sonra başını sallayarak devam etti. "Gerçekten üzüldüm ama takma kafanı, bilirsin o biraz kaçıktır. Ne yapacağı hiç belli olmaz. Yine bir anormalliği tutmuştur, kuzum söylesene, çocukluğunda da öyle miydi?"

Emektar u şak biraz kızardı.

"Valla biraz sert mizaçl ıydı ama söyledi ğiniz gibi aşırı veya anormal hiçbir davran ışına rastlamadım doğrusu. Ta ki beni evden kovuncaya kadar. Zaten çocukluğunda çok sessiz ve içine kapanıktı. O kötü olaydan sonra açılmış, kişiliğini bulmuş, sorumluluk yüklenmiştir.""

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan hayretle sordu.

"Hangi olaydan?"

U şak biraz tedirgin biraz sıkılarak Ayhan'ın suratına baktı.

"Bilmiyor musunuz?" diye sordu.

"Yoo?"

"Bilmemeniz normaldir. Çünkü bu olay ı en yak ınlarına bile anlatmaz ve saklı kalmas ını isterdi. Anlad ığım kadarıyla siz onun yakın arkadaşı olmal ısınız, aksi halde sizi villaya yemeğe de çağır-mazdı, ama bakın size bile söylememiş."

"Neydi o olay?"

U şak Zeki konuşmakta hâlâ tereddüt ediyordu. Sonunda başını önüne e ğdi, kısık sesle:

"Annesi korkunç bir cinayete kurban gitti seneler önce. İşleniş tarz ı bir hayli çirkin ve utanç vericiydi. Atamer ailesi istanbul'un çok eski ve tanınmış kimseleriydi. Polis katili bulamad ı. Olayı ört bas ettiler. Ama bizim küçük bey çok etkilendi. Utancından uzun bir süre insan içine çıkamadı. Ama kendini toparladığında da artık tam sorumlu ve kişilikli bir erkek olmuştu. Evin ve müstahdemlerin yükünü aldı, herkesi çekip çevirdi, tabii o tarihlerde epey gençti."

"Bilmiyordum," diye m ırıldandı Ayhan ama nerdeyse duda ğı uçuklayacakt ı. Bu olayın ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. "Yoksa annesi hafif meşrep biri miydi?"

U şak utanarak, "Bunu takdir bana düşmez beyefendi," dedi.

"Bu olay oldu ğunda Turgut kaç yaşındaydı?"

"San ırım on altı, on yedi yaşlarındaydı."

Ayhan ba şını ka şıyarak olayı hat ırlıyormuş gibi yapt ı.

"Galiba an ımsıyorum şimdi. Kadıncağızın karnını de şmişler-di değil mi? Gazeteler bir hayli bahsetmişlerdi."

"Evet beyefendi, aynen öyle."

Ayhan donmu ş kalm ıştı. Bozuntuya vermeden.

"Zavall ı Turgut," diye f ısıldadı. "Herhalde çok sarsılmıştı."

"Öyle oldu efendim."

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan konuyu de ğiştirerek, "Yanılmıyorsam evde senden başka hizmetkâr yoktu?" diye sordu.

"Hay ır. Uzun zamandır tek başına hizmet ediyordum. Kolay kolay da yerime kimseyi alacağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Biraz huysuz ve sinirlidir. Emirlerinin harfiyen yerine getirilmesini ister. Hiç ho şgörüsü yoktur. Yanlışı asla affetmez. Ayrıca benim işime son verirken, belki bir zaman sonra seni yeniden yanıma çağırırım dedi bana, ama çok kırıldım. Bu bana yapılmamalıydı, bir daha asla o eve dönmem."

Ayhan yeniden heyecanland ı.

"Haa, şimdi anlıyorum. Galiba işin içinde kadın parmağı var. Yoksa eve bir kad ın mı kapatt ı?"

U şak yine utanarak eski efendisini savunmaya kalkıştı.

"Dü şündüğünüz gibi değil efendim. Turgut beyin o taraklarda pek bezi yoktur. Dürüst, dengeli ve namuslu bir hayatı vard ır. Zaten eve bir hanım da getirse bizim laf etmek ne haddimize düşer?"

Ayhan dü şünmeye başladı. Her şey yerli yerine oturuyordu.

Art ık Sibel'i nerede araması gerekti ğini biliyordu. Bilmediği tek şey Sibel'i ölü mü yoksa diri mi bulacağıydı.

Ayhan ya şlı adam ı güne ş alt ında fazla tutmadı, sırtını ok şadı, yeni hayatında mutluluklar diledi ve yanından uzaklaştı. Emektar uşak ona adını bile sormay ı unutmu ştu, ya da aldığı terbiye gere ği bunu anlamsız bulmuştu.

* * *

İ.

Ayhan orada daha fazla kalamad ı. Bir bahane uydurarak apar topar ilk vasıta ile İstanbul'a döndü. Önünde yeni bir ufuk ve ümit doğmuştu. Sibel'i bulacağına inanıyordu artık.

Yol boyunca dü şünüp 'durdu. Eğer o manyak kıza bir kötülük yapmışsa, onu kendi elleriyle öldürecekti. Kararlıydı ve hiçbir kuvvet buna engel olamazd ı.

(3)

. . aziran gecesinin ılık rüzgârı, yeşil yapraklı s ık ağaçlar ara-|""| sında hışırtıyla eserek bütün korunun içinde dolaştıktan sonra denize doğru arkasında tatlı bir serinlik b ırakarak uzaklaştı. Dallar sarsıldı, gecenin karanlığında baykuşa benzer bir kuşun sesi duyuldu. Rüzgâr durunca koru her zamanki ürkütücü sessizliğe büründü.

Taflanlar ın dibindeki çimlerin koyu gölgesinde bekleyen Ayhan'ın burnuna akasya ağaçlarından yayılan

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

taze çiçek kokuları doldu. Mehtaps ız, karanlık gece, yaklaşan sıcak yaz akşamlarının ilk müjdecisi gibiydi.

Ayhan yazl ık montunun yakasını kald ırarak villayı gözetlemeye devam etti. D ış kap ının üstünde her zaman yanık görmeye alıştığı lamba sönüktü bu gece. Evdeki tek ışık, ikinci kattaki perdeleri örtülü pencereden sızıyordu. Ölü, solgun ve sarı...

Aband'tan dönü şte doğruca buraya gelmiş, karanlığın çökmesini bekleyerek evi ve çevreyi kolaçan etmişti. İkinci kattaki ışığı görmese evde kesinlikle hayat olmad ığına karar verebilirdi.

ORHAN KEMAL

İl HALK KÜTÜPHANESİ

500

Daha fazla sabredemeyecekti.

Yeterince beklemi şti zaten. Biliyordu, aslında biraz daha sabrederek adamın uykuya çekilmesini beklemesi gerekirdi. Ama sabrı kalmam ıştı art ık. Taflanların yanında ayağa kalktı. Gün boyu yaptığı yolculuktan ve burada otlar arasında oturmaktan uyuşan bacaklarındaki kanın dolaşımını düzenlemek için hareketlendi. Olduğu yerde sıçrayarak kısa ve hızlı ad ımlarla bir iki metrelik daireler içinde kan akışını sağlayacak egzersizler yaptı.

Çevrede ç ıt çıkmıyordu.

Ve Sibel'in ya şadığına inanıyordu, onu burda bulacağına da. Zaten içindeki ümit ışığı hiçbir zaman sönmemişti. Aylarca hep bu olayı dü şünmüş ve o psikopat herifin Sibel'i öldüremeyece ği kanısına varmıştı. Onun indinde Sibel diğer kadınlardan farklıydı. Tehditlerine rağmen Sibel'e olan tutkusu

alışılmış zaaflar ın ötesinde bir şeydi. Galiba ona hiçbir zaman kurban olarak bakmamıştı.

Yava ş yava ş binan ın arkasına doğru ilerlemeye başladı. Lastik ayakkabısının altında.ezilen kuru otların çıkardığı sesler, gecenin sessizli ği içinde gökgürültüsü gibi sesler çıkardı, ya da ona öyle geldi. Daha yavaş ve ağır ilerlemeye çalıştı.

Binan ın arka yüzü zifiri karanlıktı Bulutsuz bir geceydi fakat gökte mehtab ın olmaması çevreyi yeterince aydınlatmıyordu. Ayhan bir süre karaltılar" altındaki binaya nereden girebileceğini düşündü. Arka bahçeye açılan beyaz boyalı ufak bir servis kap ısı gözüne çarpt ı. Kilitli olması gerekirdi. Kap ıya yaklaştı, tokmağı çevirdi ve hafifçe itti. Düşündüğü gibi kilitliydi kapı.

Polisten yard ım istememeyi daha Aband'dan dönerken kafasına koymuştu. Uşağın ifadesi somut delil niteliğinde değildi, polisin gerekli desteği vermeyeceğini biliyordu. Turgut Atamer çoktan araştırılmış ve herhangi bir suç delili bulunamamıştı. Polisten yardım ihtimalini unut, diye söylendi kendi kendine.

Bahçedeki kal ın manolya ağacına yaslanarak düşünmeye başladı. Eve sessizce girmenin bir yolunu bulmalıydı. Saatlerce

koruda bekledikten ve Sibel'in içerde oldu ğuna bu kadar inandıktan sonra eli boş dönemezdi. Sinirlerine hakim olamıyordu; hatta bir ara ön kapıya dayanıp doğrudan zili çalmayı dü şündü. Ne farkederdi sanki, nasıl olsa o herifi tepeleyecek, belki de öldürecekti. Gözü dönmüştü artık. İnsanın öldürme eğilimine bu

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

kadar sıcak ve yakın bakmasına şaşaladı bir an. Demek göz karar ınca, imkansız ve yapılamayacak gibi görünen davranışlar bir anda olasılık kazanabiliyordu.

Ne var ki, bunun tehlikeli ve hatal ı bir davran ış oldu ğunu da biliyordu. Sibel'i bulmadan o adamla karşılaşmak istemiyordu. Eve geldiğini sezinlerse kapana kıstırılmış vah şi bir hayvan gibi çıldırarak kıza bir kötülük yapmasından korkuyordu.

Il ık bir rüzgâr tekrar bir baştan bir başa bahçeyi kapladı. Ağaç yapraklarının çıkardığı sesler kulaklar ına doldu, arkasından da o ürpertici sessizlik geldi.

Vakit ilerliyordu.

içeriye girecek bir yol bulamaman ın tedirginliği iyice içini kapladı. Mutlaka bir yol bulmalıydı.

Birden keyifle s ırıttı. Bu evde yaz kış ya şanıyordu, kalorifer sistemi olmalıydı. Turgut Atamer'in kömür kullanmayacağı bir gerçekti, çevrede henüz do ğalğaz olmadığına göre, herhalde fuel-oil kullanıyordu. Evin bodrumunda yakıtı bo şaltmaya yarayan bir bodrum penceresi veya kapağı olmal ıydı. Arka bahçeye açılan duvar dibinde ufak bir pencere aradı, bulamadı. Yılmadı, bu kez villanın dört bir yanını dola şıp karanlıkta dikkatle duvar diplerine baktı.

Yan ılmamıştı. Yüzünde gülümseme belirdi, işte aradığı ufak pencereyi bulmu ştu sonunda. Burası servis yapan tankerin hortumunu binaya sarkıtmaya elverişliydi. Fakat bir şey dikkatini çekti. Gecenin karanlığına rağmen camın parlamadığını, çok koyu bir madde ile boyandığını farketti. Cam ın bütün saydamlığı sanki ışığın geçmesine engel olmak için boyanmıştı. Deminki aramasında da camı kolay görememesinin nedeni buydu.

Tabii, bir sorun daha vard ı, iri vücuduyla acaba buradan içeriye süzülebilecek miydi? Başka şansı yoktu, denemek zorundaydı. Son kez etrafına bakındı; in cin top oynuyordu.

Cam ın kırılmasını kimse duymazd ı. Hatta ikinci kattaki canavar bile...

Fazla dü şünmedi. Lastik ayakkabısının burnuyla cama sert bir tekme savurdu.

Cam tuzla buz oldu. Şanslıydı, camın arkasında tel örgü veya demir çubuklar yoktu.

Cam ın kırılmasından da fazla ses çıkmamıştı.

E ğilerek camın kenarına sindi, içeriye bir göz attı. Bodrumda yanan ölgün elektrik lambasının sarı ışığı şimdi kırık camdan dışarıya sızarak etraftaki çimlerin ve taflanların üzerine düşmeye başlamıştı.

Bütün ev zifiri karanl ıkken bu herif acaba niye bodrumda ışık yakıyordu?

Yoksa manyak herif ışığı yanar vaziyette mi unutmu ştu.

Bodrumda ne ses yard ı ne hareket. Biri olsa mutlaka k ırılan camın sesini işitir, tepki verirdi. Işığın açık kalması bir tesadüf olmal ıydı.

Cam k ırılınca tahta pervazın aralığında kalan sivri uçları kö-pekbal ığının dişlerine benziyordu. Buradan aşağıya süzülerken bütün vücudu kesilebilirdi. Başını içeriye sokup beton zeminin yüksekli ğine baktı. Bir

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

adam boyundan fazlaydı. Yansıyan ışığın yardımıyla camın geriye kalan sivri çıkıntılarını birer birer eliyle kırıp çıkarmaya çalıştı. Büyük bir bölümünü temizledi de. Kopardığı parçalar ı bahçeye, çimlerin üstüne atıyordu. Sivrilikleri ayıklamasına rağmen buradan içeriye girmesi oldukça zordu. Pervazın altında ve üstünde elini şöyle bir dolaştırdı. Ufak cam kırıkları eline batt ı. Küfürü bastı Ayhan, ama ba şka çaresi olmadığına göre bu yolu deneyecekti. Montunu çıkardı, ikiye katlayarak kumaşı biraz daha kalınlaştırmaya çalıştı sonra pervaz ın altına yaydı. Bunun kesin çare olmadığını biliyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Önce bacaklar ını a şağıya sarkıttı. Ellerini montun üzerine bastırınca bedeninin ağırlığından kırık cam parçaları batmaya ba şladı. Canının yanmasına aldırmadı, kendini aşağıya bıraktı.

Bodruma girmi şti sonunda...

Ellerine bakt ı, çizgi halinde kanlar süzülüyordu. Sırtının da aynı vaziyette oldu ğunu sızılarından anladı. Ama şimdi böyle ufak tefek acıları dü şünecek halde değildi.

Etraf ına bakındı.

Oldukça büyük bir yerdi bodrum. Bir kö şede kalorifer kazanı, yakıt deposu ve rastgele atılmış bir y ığın eski eşya vardı. Başka bir köşede kazma, kürek, tırpan gibi bahçe aletleri duruyordu. Yığınla boş içki şişeleri, bira kasaları kümelenmi şti. Bodrum dağınık ve pisti. Burnuna ağır bir koku çarptı. Bir yerlerden foseptik sızıntısı gibi pis koku etrafa yay ılıyordu. Gözleri ile zeminde ıslak sızıntı arad ı bulamad ı. Yakıt deposunun karşı kö şesinde tuğlalarla örülmüş garip bir ç ıkıntı bölüm vard ı. Sol alt yanına, alçak demir bir kapı monte edilmi şti. Ayhan ne yazık ki orasının ne olduğunu hiç düşünmedi.

Evin içine girince ilk defa buraya silahs ız geldiğine pişman olmaya başlamıştı.

Aceleden tedbirsiz davranm ış, kendisini koruyacak bir silahın gereğini hiç düşünmemişti. Şimdi ise kendisini savunacak bir şeyler arıyordu.

Gözüne terkedilmi ş e şyalar arasında kalın bir şömine maşası çarpt ı. Eline alıp, tarttı. Oldukça ağırdı ve gerektiğinde kendisini korumak için işe yarardı. Yanına aldı.

Bodruma inen tahta merdivenin ba şına geldi.

Merdivenin sonunda tahta bir kap ı vard ı, inşallah kilitli değildir, diye düşündü. Aksi halde burdan evin ana kısımlarına geçemeyecekti. Basamakların gıcırdamasından çekinerek ağır ağır merdivenleri çıktı. Kulağını kapıya dayayarak dinledi. Hiç ses gelmiyordu.

504

Elini tokma ğa atıp, usulca çevirdi. Yüreği hızla atmaya başlamıştı. Kapıyı itti.

Kilitli de ğildi.

Kanat aç ılırken hafif bir gıcırtı sesi geldi. Ayhan daha fazla ses gelmesin diye kanad ı sonuna kadar açmadı. Kapının nereye açıldığını bilmiyordu fakat çevresi karanl ıktı. Bu kez yine bodrumun solgun ışığı kapının aralığından dışarıya yayılmıştı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Karanl ığa uyum sağlayabilmek için bekledi.

K ımıldamadan durdu. Kulakları en ufak ç ıtırdıyı duyacak şekilde dikilmişti. Üst kattan geldiğini sandığı hafif bir müzik sesi duyar gibi oldu. Sonra konuşmalar işitti.

Erkek sesleriydi. Buna biraz şaşırdı. "Vay canına," diye homurdandı, canavar evde yalnız değildi. Elindeki maşaya sıkı s ıkı sar ıldı. Yeniden kulak verince seslerin açık bir televizyondan geldiğini anladı.

Derin bir nefes ald ı, rahatladı.

Demek manyak üst katta televizyon seyrediyordu.

Gözleri karanl ığa^lışmıştı art ık. Neredeyim diye çevresine bakındı. Büyük bir antreydi burası. Bütün ışıkların kapalı olmas ına rağmen, yerdeki cilalı mermer karolar ı gayet net görebiliyordu.

Ayaklar ının ucunat basarak üst kata çıkan geniş merdivenin önüne geldi.

Merdiven hafif bir kavis çizerek yükseliyordu. Basamaklara ayak seslerini bo ğacak halı serilmi şti. Merdivenlerin yanındaki geniş ve yüksek duvara birkaç büyük tablo aral ıklı olarak as ılmıştı.

Ayhan trabzan ı tutarak a ğır ağır yukarıya tırmanmaya başladı. Elinden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Heyecanı ise gittikçe art ıyordu. Turgut Atamer sanki her an karşısına çıkacakmış gibi tetikteydi.

Basamaklar bitti.

Geni ş bir koridorun üzerindeydi şimdi. Koridora açılan bir sürü kapı vard ı. Televizyonun sesi daha da artmıştı. Adamın ol-

du ğu odanın kapısı aç ıktı. Ses gibi ışık da koridora vuruyordu. Ayhan kapıya yaklaştı, hafifçe başını uzattı, içeriye göz attı.

Geni ş ve rahat bir koltu ğa oturmuştu Turgut Atamer. Sırtı Ayhan'a dönüktü. Sadece uzun sar ı saçl ı ba şı gözüküyordu. Vur-dulu kırdılı bir western seyretmekle me şguldü. Siyah beyaz, eski bir John Wayne filmi. Atlar koşuyor, kurşunlar sıkılıyordu. Canavar kendini iyice filme kaptırmış gibiydi. Yan ı ba şındaki sehpanın üzerinde içilmiş bir şarap şişesiyle boş bir tabak duruyordu.

Sibel odada yoktu.

Olmamas ı da normaldi. Herhalde k ızın evde uluorta dolaşmasına izin vermezdi.

Acaba Sibel evin neresindeydi?

Ayhan, adama tekrar bakt ı. Filmi seyretmekten çok uyukla-dığını farketti. Koltu ğa dayalı ba şı ikide bir yana kayıyordu.

Bir an içeriye dalarak adama sald ırıp saldırmamak konusunda tereddüt etti. Boğazını s ıkıp onu zorla konuşturabilirdi. Ama vazgeçti; adam içtiği şarabın da etkisiyle yarı s ızmış vaziyetteydi. Bu durum sessizce Sibel'i araması için bir avantajd ı. Herif pek yerinden kalkacağa benzemiyordu. İnşallah filmin sonu

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

gelmemiştir, diye dua etti içinden. Usulca gözetlediği kapı kenar ından çekildi. Bitişikteki odaya yöneldi.

Kap ıyı usulca açt ı. Işığı yakmas ında hiçbir sakınca yoktu. Düğmeyi duvarda bulup çevirdi. Oda ışığa boğuldu. Burası bir çal ışma odası olmal ıydı. Duvardaki raflar tıklım tıklım kitaplarla doluydu. Fakat dağınık ve bakımsızdı. Her taraf toz içindeydi. Işığı söndürüp çekildi.

Ayhan öteki odaya yöneldi.

Kendini daha rahat hissetmeye ba şlamıştı. Odaya girdi. Bir ümit, ışığı yakt ı. Sibel burada da yoktu. Burası Turgut Atamer'in yatak odas ı olmal ıydı. Kocaman yatak dağınıktı ve pijamas ı ile robdö şambrı rastgele yatağın üzerine fırlatılmıştı. Çok havasızdı ve camlar ın bile uzun süredir açılmadığı belliydi.

K ısa bir süre sonra Ayhan bütün odalara bakmış ve Sibel'in katta olmad ığını anlam ıştı art ık. Daha fazla tahammül edemeyecekti; o namussuzu döve döve, pestilini çıkarıp zorla konuşturacaktı. Kafası atm ış, beyni karıncalanmaya başlamıştı.

Geri döndü. Art ık gürültü çıksa da umurunda değildi. Açık kapıdan hâlâ televizyonun sesi geliyordu. Kapıyı bir tekmeyle ard ına kadar açtı. Herifin uyanıp, koltuktan sıçramasını bekledi.

Fakat şaşkınlıktan afalladı.

Koltuk bo ştu ve Turgut Atamer odada yoktu...

* * *

Gürültüyle gözlerini açt ı Sibel.

De ğişik bir ses işitmişti bu kez. Bütün duyularının, düşüncesinin yavaşladığını, esaret hayatının gün geçtikçe kendisini ruhsuz bir paçavraya çevirdiğinin farkındaydı.

Vücudunun dirili ği ve fonksiyonları bozulmu ştu; artık olaylara tepki vermeye bilei üşeniyordu. Kendini zorladı, başını kald ırmaya çalıştı. Yanlış i şitmediyse bodrumda bir ses duymuştu. Zaman ve saat kavramını çoktan kaybetmişti. O melun canavar bileğindeki saati de almıştı. Gece ve gündüzü ayırt edemiyordu.

Yemek vakti miydi yoksa?

Daha ac ıkmamıştı. Yaşamını sürdürmeye karar verdi ği andan beri adamın getirdiği yemekleri itirazsız yiyordu. Hayır, yemek vakti gelmiş olamazd ı.

Art ık yemek vermenin dışında pek uğramıyordu. Bir ses duyduğuna emindi. Sanki bir cam kırılmıştı. Ne yapıyordu acaba dışarda? Yoksa yeni bir kötülüğün mü peşindeydi?

Kulak kabartt ı.

Ba şka ses duyamadı.

Belki gitmi şti, belki de hâlâ bodrumda dolaşıyordu. Güçlükle yatağında doğruldu. Boğazı kurumu ştu. Titreyen bacaklarıyla kalkmaya çalıştı. Tam bir insan kurusu haline geldiğini anlıyordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Bacaklar ı, zayıflayan vücudunu çekmedi, yeniden yatağa çöktü. Uzanıp plastik şişeden su içti biraz.

Çok güçsüzdü.

Nedenini bilmiyordu ama içinde garip titre şimler hissetmeye başlamıştı. Buraya kapatıldığından beri ilk kez duyduğu, ad-landıramadığı, garip bir his. Heyecan, umut, sevinç gibi bir şey.

İçinden yükselen bir ses, "Dışardaki o değil" diyordu.

"Saçma," diye hay ıflandı. Başka kim olabilirdi ki? Bu mezara kim inebilirdi? Bir düş, kurtulma isteğinin doğurduğu bir düştü. Belki bir halüsinasyon, olmayan gürültüleri duyma isteğiydi. Artık sinirleri çektiği acıya dayanamayacak duruma gelmiş olabilir, ku şku ve düş alemine dalabilirdi.

Dü şünmek istemiyordu hiçbir şeyi...

Ba şı gö ğsüne düştü.

Hayal mi yoksa gerçek mi oldu ğunu kestiremedi; sanki bir ses daha duyar gibi oldu. Madeni bir ses. Demir sürtünmesi ya da bir yerden demir bir çubuğun çekilmesi falan gibi.

Kurumu ş ve çatlam ış dudaklar ı gerildi. Turgut'tan ö ğrendiğine göre altı aydan beri burada gömülüydü, bunca zamandan sonra artık kim kendisini arardı ki?

Ayhan bile izini bulmaya çal ışmamıştı!..

İçindeki ümidin ne kadar saçma olduğunu bir kere daha hüzünle anladı. Başı önüne dü ştü...

* * *

Olacak şey değildi. Manyak katil az önce oturduğu koltukta uyukluyordu. Bir yere gitmesi imkânsızdı. Ayhan yavaş ve sessiz hareket etmi ş, dikkatle odaları aram ıştı. Gürültü yaparak adamı uyand ırmış olmas ı mümkün değildi. Adamın nasıl olup da birden sırra kadem bastığını anlayam ıyordu.

Pek umurunda da de ğildi; olan olmuş, katil her nasılsa evdeki varlığını anlam ıştı art ık. Artık başbaşaydılar. Dananın kuyruğu bundan sonra kopacaktı.

508

Daha da rahatt ı şimdi. Sessiz hareket etmekten kurtulmuş, karanlıklarda dolaşmaktan sıyrılmıştı. Gördüğü her elektrik düğmesini çeviriyor, odaları, koridoru ışığa boğuyordu.

G ırtlağının var gücüyle bağırdı:

"Ç ık ortaya Turgut Atamer... Artık oyun bitti. Senin cezanı kendi elimle vermeye geldim. Erkeksen ç ık ortaya..."

Sesi bütün villada yank ılandı.

Ne bir cevap vard ı ne de bir hareket.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Saklan ıyor numussuz, diye düşündü. Ne de olsa burası onun eviydi ve de daha avantajl ıydı. Evin girdisini çıktısını biliyordu.

Ayhan hiç ald ırmadı. Onu nasıl olsa bulacak, saklandığı delikten ç ıkaracaktı. Kuş olup uçamazd ı ya?

Dikkatli ad ımlarla koridorda ilerledi. Yine de dikkat etmeliydi. Herifin en az kendi kadar iri yapılı ve sağlam olduğunu biliyordu. Sağ elinde s ıkı s ıkıya kavradığı demir ma şayı k ılıç gibi ileri tutarak yürüyordu. Belki gizlendiği yerde üstüne atlamak için fırsat arıyordu.

Koridor kal ın halıyla kaplıydı ve ayak sesleri duyulmuyordu. Bu nedenle arkadan ani bir sald ırıya uğramamak için de ikide bir başına çevirip gerisini kollamak zorunda kalıyordu.

Üst kattaki bütün odalara bakt ı.

Turgut Atamer yoktu. Saklanabilece ği başka bir yer de gözüne çarpmadı. Aklar tek ihtimal geliyordu. Bir yolunu bulup merdivenlerden alt kata inmiş olmal ıydı. Bu işi bu kadar sessiz ve gürültüsüz nasıl yaptığına hayret etti.

Üst katta olmad ığına kanaat getirince merdivenlere yürüdü. Duvarın dibindeki elektrik düğmesini çevirdi. Tavandan sarkan kristal avize bulunduğu yeri gündüz gibi aydınlattı. Bodrumdan çıkıp televizyon sesini işittiği üst kata tırmanırken giriş kat ına hiç dikkat etmemişti. Giriş kat ını da didik didik arad ı. Ne Sibel vardı ne de Turgut.

Bu defa içini bir s ıkıntı kaplad ı. Hemen hemen her yere bakmıştı. Birden aklına sokak kapısı geldi, yoksa adam bir kolayı-

n ı bulmu ş evden kaçm ış m ıydı? Kapıyı kontrol etti, kilitliydi ve anahtar üzerinde duruyordu.

Her ihtimali dü şünmeye çalışıyordu. Uşak Zeki'ye söyledikleri aklına geldi, yoksa eski zaman şatoları gibi evin gizli bir geçi-ti filan mı vard ı? Komikti; olamazdı, bu kadarı fanteziydi art ık.

Acaba bodruma s ığınmış olabilir miydi?

Zay ıf bir olasılıktı ama yine de bir bakmal ıydı. Gözleri, çıktığı bodrum kap ısına takıldı. Kapı b ıraktığı gibi duruyordu, milim kımıldamamıştı. Oraya inmediğine karar verdi. Tabii bu arada onu en fazla düşündüren şey, hemen hemen bütün eve bakmış olmas ına rağmen hâlâ Sibel'e ait en ufak bir ize rastlayamamış olmasıydı.

Yan ılmış olmay ı kabullenmek istemiyordu. O hâlâ ya şıyordu ve buradaydı.

Belki şu an Turgut, Sibel'in yanındaydı; evin henüz keşfedemediği gizli bir yerinde. İçindeki his Turgut'u ele geçirirse sevgilisini de bulacağı do ğrultusundaydı.

Daha ba şka nereye bakacağını bilemiyordu. Silah gibi tuttu ğu kalın demir masayı indirdi. Dü şman ortada yoktu.

Merdivenlerin ba şında durarak ümitsizce üç defa, "Sibel!" diye bağırdı. Sesi evin içinde yankılandı ama cevap yoktu...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Üst kata yeniden bir göz atmaya karar verdi. Merdivenleri h ızlı h ızlı ç ıktı. Televizyondaki kovboy filmi hâlâ bitmemişti. Önce o odaya girdi. Oda bıraktığı gibiydi. A ğır ağır yürüdü, kapatmak için televizyonun tuşuna bastı. Ekran birden karardı ve ses kesildi. Ayn ı anda arkas ından duyduğu ses tüylerini ürpertti.

"i şte bunu yapmayacaktın ahbap! John Wayne'e bayılırım. Gelip geçmiş en büyük kovboy. Ve ne yaz ık ki, bu onun daha önce seyretmediğim bir filmiydi. Filmin canına okudun."

Ayhan süratle geri döndü.

Turgut Atamer kap ının önündeydi ve elinde modelini kesti-remediği toplu bir tabanca tutuyordu. Namlusu da tam göğsüne çevrilmişti.

510

Tedbiri elden b ırakmakla ne büyük bir hata ettiğini anlamakta gecikmedi Ayhan. Ama iş i şten geçmiş ve gafil avlanmıştı. Canavar her an silahı ate şleyebilirdi.

İçinden lanetler okuyup, donmuş gibi yerinde çak ıldı genç adam. O bir katildi; her an tereddütsüz ate ş edebilirdi. Onun korkarak saklandığını sanmakla ne denli hata etti ğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Gözleri nefretle par ıldıyordu Turgut Atamer'in ve dudaklarında kahredici alaylı bir gülümseme vard ı.

"Bu yapt ığın John Wayne'e büyük saygısızlık. Yoksa wes-tern'leri sevmez misin? Bazıları sevmez de..."

Evet, bu adam gerçek bir ruh hastas ıydı. Zaten Ayhan'ın bundan hiç şüphesi olmamıştı. Böyle bir anda filmden bahsetmesi inanılır gibi değildi.

Ayhan dayanamay ıp kükredi.

"Sibel nerede? Ona ne yapt ın namussuz?"

Adam ın yüzündeki gülümseme daha da yayıldı.

"Demek onu kurtarmaya geldin? T ıpkı Errol Flynn gibi. Robin Hood'u seyretmi ş •miydin? Hani şu tutsak sevgilisini kurtarmak için çırpınan kahraman şövalyeyi? Seni tıpkı ona benzettim."

"B ırak şimdi zırvalamayı. Çabuk beni onun yanına götür. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim."

"Bak şu asil şövalyeye? Nasıl da kahramanca konuşuyor. Yoksa elindeki o maşayı k ılıç olarak mı kullanmayı dü şünüyorsun? Am devir değişti dostum, şimdi kahramanlar kılıç kullanmıyor artık. Bu filmin sonu hiç de umduğun gibi bitmeyecek. Elimdeki tabancayı görüyor musun, onu ate şleyince sonsuza kadar susacaksın. Anlamıyor musun, ben şimdi Basil Rathbone'u oynuyorum. Yani filmin kötü adamını. Kahramanı öldürecek olan ki şiyi."

"Sen bir pisliksin. Hasta ruhlu, koku şmuş, psikopat bir katil."

"Ona ne yapt ın, ırz düşmanı? Yoksa öldürdün mü, konuşsana."

Turgut Atamer'in Sibel'den bahsederken sanki ölü biri gibi

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

konu şması Ayhan' ın kanını dondurdu. Korktu ğu başına gelmişti galiba.

Kendini tutamad ı, gözü hiçbir şey görmüyordu, kafasının içinde uğultular oluştu, elindeki maşayı, üstüne dönük silaha aldırmadan adama doğru yöneltti. Üstüne atlayacak ve demir maşanın sivri uçları az ılı caninin karnını de şmedikçe rahat edemeyecekti. Onu adalete teslim etmenin bir yararı yoktu. Kurtulurdu nas ılsa, bir süre müşahede için tecrid edilir, hastaneye kapatılır sonra da cezai ehliyetinin olmadığı saptan ırdı. Ondan sonrasını Allah bilirdi.

Yoo, Ayhan buna izin veremezdi.

Onun cezas ını eliyle vermeliydi. O, toplum için bir ba ş be-las ıydı.

Avuçlar ı ter içindeydi. Koltuk altlar ından ter fışkırdığını hissediyordu. Midesi kas ılmış, adeleleri gerilmişti.

Sibel'in öldü ğünü anlamıştı. Gözyaşlarına gömülmek üzereydi. Ağlamak istemiyordu. Hatta ağlamamakta kararlıydı; göz yaşları Sibel'i canl ı olarak bulabilece ğine ilişkin tüm umudunu yitirdiğini kabul etmekti. Umudunu yitirirse sevgilisinin ölümünden kendini sorumlu tutacaktı.

Ayhan dosdo ğru adamın kanlı gözlerine bakt ı.

Kar şısındaki sapık adam keyifle elindeki tabancayı sallarken:

"Filmin sonunu merak etmiyor musun?" diye sordu.

Ayhan o kadar yo ğun ve sarsılmış duygular içindeydi ki, adam ın neden bahsettiğini anlayamadı.

"Ne filmi?"

"Robin Hood tabii. Filmin sonunda bir de ğişiklik yapmaya karar verdim. Tatlı bir de ğişiklik."

"Sen neler saçmal ıyorsun?"

Kendine özgü gülü şüyle sırıttı Turgut Atamer. Üst duda ğı büzülüp yana kaym ıştı.

Ayhan ilk kez adamdaki de ğişikliği farketti. Elinde olmadan şaşaladı.

Tan ınmayacak kadar değişmişti Turgut Atamer. O kendinden emin, daima şık ve bakımlı zarif adam gitmiş, yerine çapaçul, hırpani biri gelmişti. Suratı sapsar ıydı. Ama yaşadıkları heyecandan de ğil, sanki aylardır süre gelen bir gerilimin, yalnızlığın ya da bakımsızlığın sonucuydu. Üstünde kirli bir gömlek, buruş buruş bir pantolon vard ı. Giysilerini uzun zamandır değiştirmediği belli oluyordu. Yüzündeki sakal en az bir haftalıktı. Adeta kendini evine hapsetmiş birinin bak ımsızlığı vard ı üzerinde.

"Sevgiline özel bir son haz ırlamıştım. Son derece romantik bir ölüm. Fakat şimdi senaryoyu değiştiriyorum. Finali olağanüstü ve çok romantik olacak."

Yan ılıyor muyum, diye düşündü Ayhan. Yanlış m ı anlam ıştı yoksa? Manya ğın son cümlesine bakılırsa Sibel hayattaydı hâlâ.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

"Sana son defa soruyorum; k ız yaşıyor mu?" diye bağırdı.

Turgut Atamer'in korkunç gülümsemesi yüzüne daha da yay ıldı.

"Evet, hayatta. Dirençli biriymi ş... Hâlâ yaşam mücadelesi veriyor."

Dünyalar Ayhan' ın olmuş gibiydi.

"Onu nerede sakl ıyorsun alçak?"

"Bodrumda."

"Yalan söyleme. Oraya bakt ım. Kimse yok."

"Göremezsin tabii. Polisler de anlamad ı. Onun için özel bir hücre yaptım. Kendi ellerimle... Gerçek bir mezar! Ve onu diri diri içine gömdüm! Günahının kefaretini ödemesi için. Hatalarını anlay ıp, ayaklarıma kapansaydı belki onu ba ğışlayabilirdim. Ama nefsini ıslaha hiç gayret etmedi. Zoru görünce, her zayıf, çaresiz ve kişiliksiz insan gibi ölmekten söz etti. Ölümü tek çıkar yol olarak gördü. Öldürmediğim için bana yalvardı. Zaten her geçen gün ağır ağır ölüme yaklaşıyor. Çok sağlıklı olmas ı i şime yaradı. Acı ve umutsuzluğu böylece daha iyi tattı."

Ayhan kükredi:

"Onu derhal serbest b ırakmanı istiyorum."

Turgut Atamer hayretle gözü dönmü ş Ayhan'a bakt ı.

"Bir de bana deli diyorsunuz, as ıl deli olan sizsiniz. Bunu yapabileceğimi nasıl düşünüyorsun, anlayamıyorum."

Sibel ya şıyordu ya, önemli olan buydu. Ayhan yeniden kük-redi.

"Seni öldürece ğim, pis manyak."

"Yan ılıyorsun ahbap; filmin sonu öyle bitmiyor. Siz ikiniz öleceksiniz. Hem de değişik bir sonla. Seni de o hücreye tıkacağım. Düşünebiliyor musun, ne değişik bir final olacak, iki aşık el ele, sarmaş dola ş ölüme birlikte gideceksiniz. Tıpkı Romeo ve Juliet gibi. Tabii senin için daha da kahredici olacak. Çünkü Sibel'in bu tempoya daha fazla dayanabileceğini hiç sanmıyorum. O zaten tükenmiş durumda. Belki son hayal kırıntılarını da seni yan ı ba şında görünce yitirecek. Önce o ölecek, senin çaresiz bakışların altında, kollarının arasında. Elinden hiçbir şey gelmeyecek. Ve sen sevgilinin kokuşan cesediyle daha aylarca yaşayacaksın aynı darac ık hücrede. Kahrolacaksın, belki de çıldıracaksın. Bu acıya ve dehşete kim çıldırmadan dayanabilir? O zaman ayaklarıma kapanıp, seni oradan çıkarmam için bana yalvaracaksın."

Turgut Atamer bir kahkaha att ı.

Ç ılgın gözleri ışıldadı. "Nasıl, beğendin mi senaryoyu?" diye sordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan harekete geçmeliydi art ık. Karşısındaki canavar gittikçe dengesini kaybediyordu. Ne yapacağı hiç belli olmazdı. Kendisi için korkusu yoktu fakat silahı ate şler ve kurşunu isabet ettirirse, bu Sibel'in de sonu olurdu. Bu kadar yakından ıskalamasını da bekleyemezdi.

Hâlâ bir avantaj ı vard ı. Akıl ve muhakeme denen Tanrı yetene ğinin kendisinde olduğunu biliyordu. Soğukkanlı davran ıp bu yeteneğinden istifade etmeliydi. Karşısındaki tam bir zırdeliydi.

Bir yolunu bulup bu ç ılgını faka bast ırmalıydı. Gülmeye çalıştı.

"Yan ılıyorsun," diye mırıldandı. "Buraya tek başıma geldiği-

mi dü şünmüyorsundur herhalde? Villa sarıldı. Etraf polis ekipleriyle dolu."

Turgut Atamer ba şını sallad ı.

"Son ç ırpınışlarının daha akıllıca ve inandırıcı olmas ını umard ım. Bu sana hiç yakışmadı. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Seni daha zeki bir adam sanırdım. Kutsal görevi keşfeden, benden ilk şüphelenen sendin. Bu nitelikteki bir adamdan, böyle saçma bir blöf beklemezdim. Kuyruğun sıkışınca ne yapacağını bilemez oldun. Yazık!..

Ayhan duralad ı. Herif numarayı yememi şti. "Kutsal görev mi? O da ne demek?" diye sordu. Turgut'un bir kaşı havaya kalkt ı.

"Yoksa anlamad ın mı? Onca kadını niçin günahlar ından arındırdığımı bilmiyor musun?"

"Sak ın yüce ve sosyal bir misyonun havarisiyim deme bana."

Hasta adam allak bullak oldu. Solgun yüzü daha da sarard ı. "Hayvan!" diye bağıcdı. "Beni sıradan bir katil mi sandın?" "Daha da beteri, seni önce

fahişe olan ananı öldürmekle i şe başlayan bir ruh hastası olarak kabul ediyorum."

Atamer'in dudaklar ının kenarında hafif köpükler belirdi. Hırsından kuduracak gibiydi. "Çabuk at elindeki o' maşayı yere," diye kükredi. "Erkeksen gel de kendin al."

"Haline bakmadan bana meydan okuyorsun ha! Nas ıl istersen."

Turgut Atamer tabancan ın horozunu geriye çekti.

Ayhan ate ş edece ğini anlamıştı. Bu dağ ba şındaki villada kimse silahtan çıkacak sesi duymazdı. Ani bir kararla maşayı yere att ı.

Üstüne çullanmak için daha uygun bir f ırsatın çıkmasını beklemeliydi. Aralar ındaki mesafe saldırmaya elverişli değildi. Bekleyecekti.

515

"Hah şöyle! Hizaya gel bakalım."

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Genç adam sesini ç ıkarmadı. İçindeki öfke ve nefret bütün adelelerinin kasılmasına yol açtı. Tek arzusu bu canavarın üstüne çullanıp parmaklarını bo ğazına geçirmekti. Onu boğmak istiyordu.

Turgut uzun sar ı saçlar ını sallayarak h ırladı. "Seni bir kurşunla köpek gibi öldürmek istemiyorum. Eceline susama ve beni bunu yapmaya zorlama. Ama unutma ki en ufak bir hareketini gördüğümde tetiğe basarım."

"Buna ku şkum yok, yaparsın." Ayhan gülümsemeye çalıştı. "Endişelenmene gerek yok. Hazırladığın senaryoyu bozacak değilim. Hadi yürü, Sibel'in yanına gidelim." "Kımıldama... Olduğun yerde kal." "Niye? Beni Sibel'in yanına götürmeyecek misin?" Cevap vermeden Ayhan'ın etrafında bir tur attı Turgut Atamer. Silahı hep üzerine tutuyordu. Gözlerindeki sinsi parlakl ık artmıştı.

"Beni hâlâ hafife al ıyorsun galiba? Gücüme ve zekama saygısızlık ettiğinin farkında mısın?" Ayhan omuzlarını silkti.

"Kesinlikle hay ır. Senin ne denli sapık biri olduğunu anladım artık."

Turgut biraz daha yakla ştı. Her kımıldayışını bile gözlüyordu Ayhan' ın.

Kameraman adama güven vermek ve ilgisiz davrand ığını göstermek için ellerini cebine soktu. Acele etmemeliydi. Henüz telaşa gerek yoktu. Bu davranışı sergileyebilmek için zorland ığının farkındaydı ayr ıca bu kadar soğukkanlı oldu ğunu kendisi de hiç bilmezdi. Turgut'un açık vermesini, üzerine çevrili namluyu başka bir yöne çevirmesini beklemeliydi... Biraz da gevşetmeliydi bu canavarı... "itiraf etmeli ki çok zekisin" dedi Ayhan.. Atamer gözlerini kıstı.

"Az önce deli oldu ğumu söylüyordun."

"Do ğru. Üstün deha ile delilik arasında sınırları zor tayin edilen ince bir çizgi vard ır derler. Bunu sen de işitmişsindir. Yaptıkların kimine göre delilik olabilir, fakat kabul etmek gerekir ki cinayetlerin işleniş bakımından kusursuzdu."

"Tekrar uyar ıyorum, onlar cinayet değil, arındırma işlemiydi."

"Her neyse. Önemli olan hiç aç ık vermemen. Geride en ufak bir ipucu bırakmadın. Polis, olayların seninle ilgisini gösteren bir belirtiye rastlamadı."

Atamer s ırıttı. Gururlanmıştı.

"Biraz abart ıyorsun. Bazı hatalar yapt ım."

"Sanm ıyorum. Yaptıklarını onaylad ığımı sanma ama kusursuz oldu ğunu itiraf ederim. Çok başarılıydın."

"Öyle mi?"

"Hiç ku şkusuz öyle."

"Fakat Süleymaniye'deki giri şimim tam bir fiyasko oldu."

"Bak bunda hakl ısın, |ma onu istisna olarak kabul etmeliyiz. Bir kriz geçirdin, elinde olmayan nedenlerle

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

başarıya ulaşamadın."

Atamer kriz laf ını i şitince suratı as ıldı. Yeniden gerginleşir gibi oldu.

"Peki, tipimi ve k ıyafetimi nasıl keşfettin?"

"Baz ı görgü tan ıkları buldum."

"At ıyorsun."

"Hay ır, doğru söylüyorum."

"Benim eylemlerimi kimse görmedi."

"Yan ılıyorsun. Kadınları öldürdü ğün sırada kimse görmedi tabii. Ama onların yanında seni gören epey insan buldum. Mesela Binnur Kuşakçı olay ında seni gören Suzan Pınar vardı. Emin değildi fakat seni tanımakta çok zorlandı. Sonunda da bunu hayatıyla ödedi. Jale Kunter'in iki okul arkadaşı vard ı. Hilmi ve Nesrin. Senin ilk tarifini, giyimini, kuşamını, kullandığın gözlüğü

ondan ö ğrendim. Nesrin esrar bağımlısıydı. Konuşmak istemedi. Tarifini verince şüphelendi ve kaçtı. Üsküdar'da öldürdüğün Ayşegül olayında sizi birlikte gören bir komşu buldum. Yaşlı bir saatçi. Tipini ve giyimini o da onayladı."

"Bunlar yetersiz. Benim tipimde sokakta dola şan bir sürü insan bulursun. Eşkal belirlemek yeterli değil ki."

"Hakl ısın. Ben de senin gizlice resimlerini çektim ve onlara gösterdim. Seni teşhis ettiler."

"Öyleyse niye polise gitmedin?"

Ayhan omuzlar ını silkti.

"Ne yaz ık ki, işin bu noktası biraz nazik. Anlat ılması zor."

"Sen yine de anlat. Neden?"

"Sebep Sibel'di. Biraz da gururum galiba. Sibel senin bir katil olabilece ğine bir türlü inanmak istemedi. Bu yüzden onunla çok münakaşa ettik. Ne acı de ğil mi? Seni her zaman asil, kibar ve müşfik bir erkek olarak gördü."

Atamer sessizce s ırıttı. Sonra:

"O kad ınları benim öldürdü ğümü nasıl düşündün?" diye sordu.

" İki nedenle. Biraz da tesadüf eseri. Birincisi ve bence yaptığın en büyük hata çiçekçi kadını öldürdü ğün gece duvara kanla yazdığın yazıdaki ifadeydi. Kendine müthiş güveniyordun. Bu tehdidin kime yönelik olduğunu anlamıştım tabii. Sibel'i gizlice korumaya aldım. O sıralar Sibel sana güveniyor ve beğeniyordu. Kıskandığımı itiraf edeyim. Sibel'i gözledi ğimden onun da haberi yoktu. Bir gece onu Emos adlı gece kulübüne götürdün. İşte her şey beynimde o gece şekillendi. Senin ne mal olduğunu anlayı-verdim.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Levent'teki bir pastanede iki fahişe ile pazarlığa otur-dun."

Atamer ka şlarını çat ıp olayı hat ırlamaya çalıştı.

An ımsamış olmal ıydı ki pis pis güldü.

"Önce akl ım karıştı. Seni daha seviyeli biri sanmıştım, işte o zaman senin görgü tanıklarının verdiği eşkale çok uygun oldu-

ğunu farkettim. O günden sonra da hep seni bir katil olarak kabul ettim."

"Ama buraya gelmekte geciktin."

"Hakl ısın, epey geciktim. Çünkü beni Nişantaşı'ndaki evde faka bastırdın. Suçsuz gibi davrandın ve bunda bayağı ba şarılı da oldun. Evde Sibel'i ve baz ı suç delillerini bulaca ğımı sanm ıştım ama bulamadım."

Atamer gururla f ısıldadı.

"Ben her zaman ba şarılıyımdır."

"Ama bir tesadüf her şeyi berbat etti."

"Tesadüf mü?"

"Evet. Sibel'i villaya getirmek için alelacele kovup evden uzakla ştırdığın emektar aile hizmetkârı Zeki. Tesadüf eseri onunla Bolu'da karşılaşacağımı hesaba katamazd ın."

Atamer'in gülümsemesi kayboldu, gözleri iri iri aç ıldı.

"O hiçbir şey bilmez ki," dedi.

"Do ğru, fakat evden uzaklaştırıldığı tarihin Sibel'in ortadan kayboldu ğu güne rastlaması tesadüf olamazd ı. O zaman kızı burada saklad ığını anlad ım."

Atamer bir ad ım daha yaklaştı.

Silah ın namlusu tam kalbine çevrikti.

"Söyledi ğin gibi bu tamamen aksi bir tesadüf. Ama öyle yapmaya mecburdum. O bunak buradayken Sibel'i bodrumda tutamazdım. Ve sen de ona rastlamasaydın asla kızın burada olduğunu öğrenemezdin."

"Hakl ısın. İşte o zaman polise başvurdum. Polis şüphelerimi

hakl ı buldu ve ekipler evi sard ı."

"Yine saçmalamaya ba şladın. Polis böyle baskın yapmaz." "Onlara ben engel oldum. Açıkça kapıya dayanırlarsa, kıza

bir kötülük yapmandan korktum. Kap ıyı k ırıp içeriye girmek için

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

benden i şaret bekliyorlar."

"Palavra at ıyorsun. Bunun klasik bir hile olduğunu söylemiştim."

" İnanmıyorsan pencereden bak. Onları görebilirsin."

Ayhan' ın kendinden emin konuşması Atamer'i şaşırttı. Bunun vakit kazanmak ya da üstüne atılmak için uydurulmuş bir taktik oldu ğunu düşünüyordu.

Söyledikleri do ğruysa bu sonunun geldiği demekti.

Nefretle Ayhan'a bakt ı.

Silah ı kavrayan eli kar ıncalandı. Tetiği çekme ihtiyacı duydu. "Geri bas" diye ba ğırdı. Ona inanmak istemiyordu. Yavaşça pencereye doğru yürüdü. Perdeleri aralayıp karanlık bahçeye ve ıssız sokağa baktı. Her yan sakin ve hareketsizdi. Ilık haziran ge-cesindeki hafif rüzgârın hışırtısından başka da bir şey duyulmuyordu.

Kameraman yalan söylemi şti.

Ayn ı anda burnunun ucundan h ızla geçen bir nesnenin vınlayarak çıkardığı tiz sesi duydu. Bir an ne olduğunu anlayamadı. Sonra yanıbaşındaki camın şangırdayarak kırıldığını gördü. Yerinden s ıçradı. Ayhan'ın fırsattan istifade ederek pencereden dışarıya baktığı birkaç saniye içinde masan ın üzerinde bulduğu kalın sigara tablasını kaparak ba şına fırlattığını sezinledi, isabet etti-rememi şti.

Tabancas ının namlusunu doğrulttu ve ateş etti. Gök gürültüsü gibi bir ses bütün evin içinde yank ılandı.

Oday ı yo ğun barut kokusu kaplamıştı.

* * *

Sibel yeniden gözlerini açt ı.

Yine bir ses duymu ştu. Yanılıyor muydu acaba? Biri ismini mi bağırıyordu? Hem de üç kere. Bağıran sesi tanır gibi olmuştu. Sevdiği adamın sesi, Ayhan'ın sesiydi bu.

Olamazd ı tabii. Yan ılıyordu. Ayhan gelseydi şimdiye kadar çoktan onun izini bulurdu. Aradan altı ay geçmişti.

Art ık bundan sonra Ayhan gelemezdi. Çoktan kendisinden ümit kesmiş olmal ıydı.

520

Halisünasyon görmeye, gaipten sesler i şitmeye devam ediyor olmalıydı.

Aradan ne kadar zaman geçti ğini farketmedi ama bir ses daha duydu. Bu seferki sanki bir silah sesiydi; tabanca patlaması gibi...

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Pek çok duyusu körlenmesine kar şın dört duvar arasındaki işitme yetisi sanki daha da gelişmişti. Dış dünya ile irtibatını ancak duyduklar ını akl ınca yorumlayıp sağlamaya çalışıyordu.

Bu kez acayip, her zaman duymaya al ışık olmadığı sesler geliyordu kula ğına. Neler oluyordu canavarın evinde? Dikkat kesildi.

Yemin edebilirdi, son i şittiği silah sesiydi.

Bütün gücünü toplayarak do ğruldu. Güçsüz ve iskelete dönmüş bedeniyle tu ğla duvarın dibine kadar gidip yeni sesler duymaya çalıştı.

İçinde bir ümit filizlendi. Birileri acaba yardıma mı geliyorlard ı?

Sonra akl ına kötütpir ihtimal geldi.

Sak ın Turgut Atamer intihar etmiş olmas ındı. O duyduğu silah sesi yaşamına son veren tabancadan çıkmış olamaz m ıydı?

Ne de olsa dengesiz, hasta bir adamd ı. Ne yapacağı bilinemezdi. Hatta o tür hastal ıklarda intihar bazen kaçınılmaz son oluyordu.

İşte o zaman kesinkes burada diri diri gömüldüğünü, açlık ve susuzluktan öleceğini anladı. Ürperdi, zayıf vücudunu titremeler aldı. Sadece yarım sürahi suyu vardı. Plastik kaba dehşetle baktı. Susuzluğa ne kadar dayanabilirdi ki?

Bunlar ı dü şünüp bir çığlık atmak istedi, sesi çıkmadı. Feryadı bo ğazına takılıp kaldı. Ağzından kuru hırıltılar çıkıyordu. Her şeye rağmen yaşamak istiyordu, gençti ve hayata doymamıştı. Beyninde yeşeren ümitler sönmeye ve hasta adamın intihar ettiğini düşünmeye başlarken, ikinci bir patlama daha işitti. Yine aynı ses. Tabanca patlamas ı.

Turgut Atamer'in intihar ı olamazd ı bu. İnsan kendi vücuduna iki kurşun sıkamazdı.

İçini dalga dalga sevinç kapladı. Buna bile alışık değildi. Sibel, bacaklarında derman kalmadığını, dizlerinin büküldüğünü hissetti. Duvarın dibine çökerek olacakları beklemeye ba şladı. Birileri buraya kendisini kurtarmaya gelmişti.

Silah sesleri bunun ifadesi olmal ıydı.

Atamer hedefi tutturamam ıştı. İlk atışta isabet ettirememesi pek önemli değildi. Daha beş kur şunu vardı. Onu nasıl olsa öldürürdü...

Ate ş ederken Ayhan' ın denize atlar gibi balıklama kanepenin arkasına sıçradığını, kendisini koruyacak eşya aradığını gördü. Ne yapsa bo ştu.

Avucunun içinde say ılırdı.

Ayn ı odadayd ılar ve Atamer kapıya daha yakındı. Onun dışarıya çıkmasına asla izin vermezdi. İlk şaşkınlığı geçince s ırıttı. Onunla kedinin fare ile oynaması gibi e ğlenecekti; zevkli bir oyundu bu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

A ğır ağır bir iki adım attı.

Silah ın namlusu şimdi kanepeye yönelikti. Onu göremiyor-du ama kanepenin arkasında olduğunu biliyordu.

"Aya ğa kalk! Çık ortaya!" diye bağırdı. "Elimdesin. Buradan sağ ç ıkman mümkün değil. Anlıyor musun beni?"

Ayhan'dan ses gelmiyordu.

Tekrar gürledi. "Korkak. Ç ık meydana, hadi."

Atamer sürpriz bir hamle ile kar şılaşmamak için önce bir iki adım geriledi. Sonra yavaşça bir yarım daire çizerek geniş kanepenin arkas ına doğru dolanmaya başladı. Az sonra onun yere yüzükoyun yapışmış korkudan titreyen bedenini görecekti. Sırıtmaya başladı. Tabancasının kabzasını kavrayan eli terden sırılsık-

lamd ı. Titremesin diye silahı tutan bile ğini sol eliyle iyice kavradı. Ateşe hazırdı art ık ve bu sefer ıskalamak istemiyordu.

İki adım daha attı.

Hayretle gözleri aç ıldı. Kanepenin arkası bo ştu. Adam odanın içinde yok olamazdı ya! Tam şaşkınlığından sıyrılırken arkasında bir gürültü koptu. Tiz, ince bir ses...

Atamer y ıldırım gibi dönerek sesin geldiği yöne iki el ateş etti; görmeden, rastgele. Çok de ğerli Çin vazolarından biri tuzla buz olmuştu. Arkasında kimse yoktu. Kırık vazo parçalarının arasında Ayhan'ın spor ayakkabılarından birini gördü. Görmediği bir yerden ayakkabısını f ırlatarak onu şaşırtmış, aldatmıştı.

Boynunu uzat ıp kanepenin diğer yanına baktı. Orada da yoktu. Kendi kendine kızdı. Boşu boşuna üç kurşun harcamıştı. Artık daha dikkatli olmalıydı. Topu topu üç kurşunu kalmıştı.

Ç ılgınca etrafına bakındı. Onu hâlâ göremiyordu. Olsa olsa kütüphanenin yan çıkıntısının arkasına gizlenmiş olabilirdi. Saklanabilece ği başka yer yoktu. Yerde sürünerek oraya gidebilmesi bile başarıydı.

*¦•

Art ık iyice emin olup görmedikçe ateş etmeyecekti. Kütüphaneye do ğru yürüdü. Bir yandan da Ayhan'ı kızdırmaya çalışıyordu.

"Kapana s ıkışmış fare gibi hissediyorsun kendini, de ğil mi korkak! Hadi, çık ortaya da gününü göstereyim! Ne o? Korkuyor musun yoksa?"

Cevap vermiyordu.

Bir ad ım daha yaklaştı kütüphaneye.

Yaln ız silah tutan eli değil, bütün vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Kütüphanenin yanına kadar geldi. Birkaç saniye sonra oyun sona erecekti.

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

Ayhan yakla şan katilin soluğunu duyuyordu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu genç adamın. Atamer bu defa saklandığı yeri bulmu ştu. Yine de iyi idare ettim, diye düşündü. Bir odanın için-

de ancak bu kadar saklanabilirdi. Katilin bo ş yere üç kur şun harcamasını sa ğlamıştı.

Bütün adeleleri gerildi. Her an s ıçramaya hazır bir top gibiydi. Yaklaşık kırk santimlik bir çıkıntının arkasındaydı ve ba şka da kaçacak yeri yoktu. Her şey şu bir iki saniyelik zaman içinde olup bitecekti.

Hiç ummad ığı anda silah bir kere daha patlad ı.

Ayhan bunu beklemiyordu. Turgut emin olmak için silah ı ate şlemişti. Kurşun kütüphanenin tahta bölmesini yarıp geçmiş, gömleğinden parçalar sıyırarak, kolunu yalamıştı. Vurulmamıştı, sıyırıp geçen kurşunun sıcak etkisini kolunda hissetmiş, ağzından elinde olmadan bir çığlık yükselmişti. Ama bu çığlık Turgut Ata-mer'i yanılttı, onu vurduğunu sandı. Boş bulunup ileri at ıldı.

İki erkek bir anda burun buruna geldiler.

Şans daha soğukkanlı olan Ayhan'dan yanayd ı. Birden sağ yumru ğunu olanca hızıyla adama salladı. Yanağı ile şakağı aras ında bir yere isabet etmişti yumruğu.

Atamer salland ı. Ayhan da can havliyle, onun silahı tutan koluna yap ıştı. Elinden geldiği kadar silahın namlusunu kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Ayhan adamın bileğini dişlerinin var gücüyle azgın bir köpek gibi ısırmaya başladı. Ağzına yapışkan bir kan geliyordu. Atamer de serbest eliyle Ayhan'ın saçlarına yapışmış, bileğini ağzından kurtarmak için, başını geriye do ğru kanırtıyordu. Işınlan bileğinin acısına dayanamayan Turgut'un

parmağı istemeden teti ği çekti. Namludan çıkan kurşun gürültüyle tavana saplandı. Ayhan'ın saçları sanki diplerinden kopacak gibiydi. O anda bile tabancada tek kur şun kaldığını hesap edebiliyordu. Evet, manyağın silahında tek kurşun kalmıştı, ondan sonra şartlar eşit olacaktı.

Atamer ac ıyla parmaklarını oynatt ı, artık kurşunlarının sayısını dü şünecek halde değildi ve silah bir kere daha patladı.

Ayhan adam ın bileğini bırakıp hızla onu itti. Birbirlerinden

uzakla şırlarken sendelediler. Atamer bir an kendini kurtardığını sand ı.

Tabanca hâlâ elindeydi. Korkunç bak ışlarını Ayhan'a dikti. Kan çana ğına dönmüş ye şil gözlerinde, hiddet, nefret ve öldürme arzusu parlıyordu.

"Sonun geldi," diye h ırladı.

Birbirlerine çok yak ındılar. Atamer namluyu Ayhan'ın göğsüne dayadı. Tam kalbinin üzerine. Hasta beyni, düşmanını takdir edemeden yapamad ı. Gerçekten de çok yürekliydi. Kaç erkek kalbinin üzerine silah dayalıyken sırıtmaya becerebilirdi?

Bu, yenilgiyi kabul etmenin, ölüme haz ır olmanın rahatlığı de ğildi. Sanki o kazanmış gibi mutlu ve huzurlu gülümseyebili-yordu.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Atamer teti ğe son kez asıldı.

Film istedi ği gibi bitmeyecekti ama ne çare ki fazla şansı yoktu. O romantik finali Ayhan denen adam reddetmişti. Olsun, bu defa onun cesedini Sibel'in hücresine tıkacaktı. Yine de kadın için değişik bir son hazırlamış oluyordu.

Patlama olmad ı, ralnızca boş teti ğin düşmesinden meydana gelen madeni tıkırdı geldi kula ğına. Bir daha, bir daha asıldı teti ğe. Silah ateş alm ıyordu. Acı şekilde kurşunlarının tükendiğini anladı birden. Yapaca ğı bir şey yoktu. Dehşetten dona kaldı.

Ayhan bo ğuk ve titreyen bir sesle:

"Aram ızdaki gerçek hesaplaşma şimdi başlıyor," diye mırıldandı.

Çenesi kilitlenmi ş gibi cevap veremedi Atamer. Bo ş bo ş bak ıyordu. Ne yapacağını bilemedi, hareketsiz ve savunmasız kaldı. Sonucu aklı alm ıyordu.

Ayhan, içinde aylar ın yarattığı öfke ve intikam arzusuyla, ya-radana s ığınıp müthiş bir yumruk savurdu midesine. İki büklüm oldu Turgut Atamer. Dudaklarının arasından bir inilti yükseldi, boş tabanca elinden düştü. Ayhan bu defa daha şiddetli bir yumruğu boksör gibi, çömelmiş adam ın yüzüne indirdi. Parmak ke-

mikleri s ızladı. Darbe o kadar sert gelmişti ki, zaten aylardır yarı aç yar ı tok, tam bir sap ık gibi yaşayan ve kuvvetten düşen adam külçe gibi yere halının üzerine serilip bayıldı. Hırsını alamayan genç adam, yerde yatan Turgut'u tekmelemeye başladı. Nefretini bir türlü bastıramıyordu. Hatta bir ara onu boğmayı bile düşündü...

* * *

Birisi "Sibel," diye ba ğırıyordu.

Genç k ız, önce adını seslenen ki şinin kim olduğunu çıkaramadı. Ama, bu kesinlikle canavarın sesi değildi.

Midesine kramplar girmeye ba şladı.

"Aman Allah ım, yoksa kurtuluyor muyum?" diye mırıldandı. Kurtuluşu o kadar uzak bir olasılıktı ki, kabullenemiyordu bile.

D ışardaki ses, "Sibel, Sibel ben geldim. Kurtuldun artık. Biraz daha dayan sevgilim" diye bağırıyordu.

Kulaklar ına inanamadı. Ayhan'ın sesini tanımıştı.

Kurumu ş gözp ınarlarında oluşan iki damla yaş yanaklar ına süzüldü. Aylardır ağlayamıyordu genç kız. Bu mezarda geçirdiği zaman ağlamayı unutturmu ş, kabullendiği kader göz pınarların-daki yaşı kurutmu ştu.

Ayhan, Turgut Atamer'in üstünde buldu ğu anahtarlarla hücrenin demir kapısının kilidini açarken, Sibel dehşetle yatağında büzüldü. Bir türlü inanamıyordu, kapı aç ılınca hâlâ kötü bir düş gibi kar şısında Turgut'un alaycı yüzünü görecekmi şcesine titredi.

Hay ır, bu gerçekti. Kapıdaki Ayhan'dı.

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

Burada geçirdi ği ve seneler gibi uzun gelen zaman içinde insanlığını da kad ınlığını da adeta unutmu ştu. Kim bilir ne haldeydi? Bunu ilk defa hatırlayarak saçlarını düzeltmeye, etekli ğini çekiştirmeye başladı. Bu davranışları hayata dönü şünün ilk işaretleriydi.

Demir kap ı h ızla ardına kadar açıldı.

Sibel içeriye dolan ışıkla gözlerini kırpıştırarak, hücreye dalan Ayhan'a baktı.

Kurtulmu ştu artık...

Ayhan ise ona kavu şmanın coşkusu ve sarhoşluğu içindeydi. Fakat karşılaştığı manzara kar şısında ürpererek gözleri büyüdü. Bu Sibel olamazdı. Genç kız tanınmayacak haldeydi. Toplama kamplarındaki esirlere dönmüştü. İnanılmayacak kadar zayıf, bitkin ve güçsüzdü.

Genç k ızın gözleri karardı Ayhan onu kucaklarken, daha fazla dayanamad ı, yorgun vücudu yenik düştü ve kendinden geçti.

* * *

Sibel on gün hastanede bak ıma alındı. Doktorlar titiz bir tedavi ile ona her türlü özeni gösterdiler. Polise verdiği ifade ile her şey gün ışığına çıktı. Komiser Oğuz Tamer evde yapılan araştırmada, Turgut Atamer'in öldürdüğü kadınların Nişanta-şı'ndaki evinden getirdiği saklanmış külot koleksiyonunu ve branda bezinden yapılmış çanta içinde saklad ığı cinayet aleti b ıçağı ve güne ş gözlü ğünü buldu. Tahkikat evrakı h ızla tamamlanarak savcılığa gönderildi.

Olay medya dpnyas ında bomba gibi patladı. Günlerce televizyonlar, gazeteler, dergiler olayı didik didik inceleyerek yayımladılar, uzun süre gündemde kaldı.

Sibel'in hastane masraflar ını ABC televizyonu üstlendi. Odas ı, gelen ziyaretçilerden geçilmiyordu. Serap Uzunova da genç kıza geçmiş olsun ziyareti yapt ı ve mahkemede ifade verece ğini söyledi. Ayhan, sevgilisinin başından bir gün bile ayrılmadı.

Sibel'in ya şadığını ö ğrenen anne ve babası ç ılgın gibi sevinerek Ankara'dan hastaneye koştular. Ayhan'a şükranlarını sunarlarken onun ailelerine girecek damat aday ı oldu ğunu da anlamakta gecikmediler.

527

Sibel bir ay sonra biraz kilo alm ış olarak yeniden televizyondaki i şinin başına döndü. Sibel'in yokluğu sırasında yayından kaldırılmış olan Olaylar ın İçinde programı yeniden yap ılmaya başladı. Bazı film yapımcıları, bu macerayı filme almak ve ba şrolde genç kızı oynatmak için kendisine ba şvurdular. Sibel hepsine teşekkür ederek reddetti. Rol gereği için bile olsa bir daha asla o anları ya şamak istemezdi.

İki sevgili, evlilik konusunu daha sonraya bırakmayı kararla ştırdılar. Acele etmeye hiç gerek yoktu. Sibel kendini toparlamalı ve ya şama yeniden uyum sağlamalıydı. Hemen her gün beraber oluyorlardı ve çok mutluydular. Fakat birbirlerine söylememekle beraber, ikisinin de beynini kurcalayan tek konu, cezai ehliyeti bulunmadığı anla şılıp, hastaneye yatırılan Turgut Atamer'in geleceğiydi.

Acaba bir gün tekrar kar şılarına çıkacak mıydı?

Generated b y ABC Amber LIT Converter, http://www.processtext.com/abclit.html

B İTTİ

İSTANBUL

ORHAN KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ

Tarayan: Ya şar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

e-posta: kitapsevenler@gmail.com

Osman Aysu _ At Kuyruklu Adam

Kitaplar, uygarl ığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni bulu şma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildi ği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördü ğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Say ılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amac ıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konu şan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yard ımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tan ıma) yazılımı kullan ılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"dü şüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esas ına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yard ımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

Generated b y ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

istifadesine sunulmaktad ır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir.

Sitemizin amac ı asla eser sahiplerine zarar vermek de ğildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amac ı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlü ğünü yüceltmek

ve kitap okuma al ışkanlığını peki ştirmektir.

Sevginin oldu ğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyoruz.

Tüm kitap dostlar ına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yapt ıkları katk ılardan ötürü teşekkür ediyoruz.

Bilgi payla şmakla çoğalır.

İLGİLİ KANUN:

5846 Say ılı Kanun'un "alt ıncı Bölüm-Çe şitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenile şmiş veya yay ımlanmış yaz ılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmi ş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullan ımı için kendisi veya üçüncü bir ki şi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren e ğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kurulu şlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler al ınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı d ışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.

Ayr ıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulmas ı ve ço ğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmi ştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir i ştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranm ış ve haz ırlanmış bir e-kitab ı okuyabilmesinden duydu ğu sevinci paylaşabilmek

Generated by ABC Amber LIT Converter,
http://www.processtext.com/abclit.html

tüm zahmete de ğer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı taray ıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara kat ılmayı dü şünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen eme ğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu aç ıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabilece ği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Te şekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece ya şayanlara.

Tarayan: Ya şar Mutlu

e-posta kitapsevenler@gmail.com

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

Osman Aysu _ At Kuyruklu Adam